BESTSELLER-

JUDIT

AUTOAREA CELEBR

PRINȚESA DAISY, VO

FLASH - EDITATE ÎN

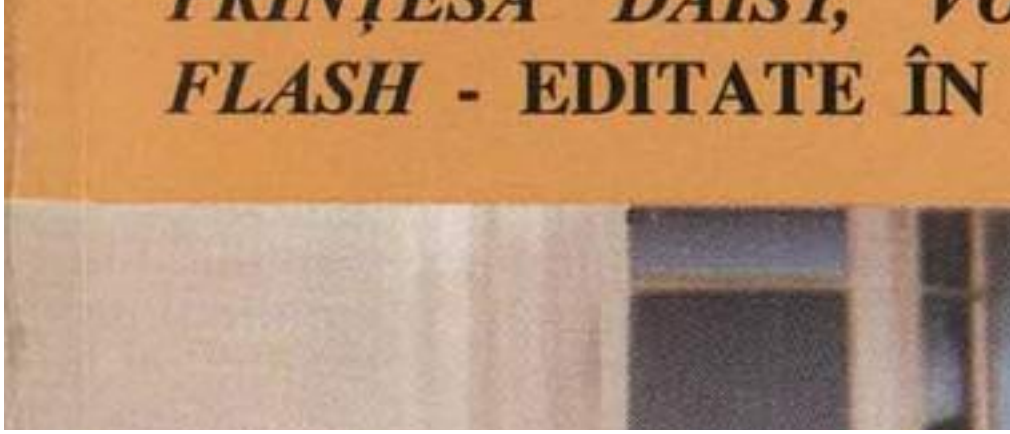

JUDITH KRANTZ

PÂNĂ NE VOM REVEDEA

Volumul 2

Traducerea: Monica Iepure
Mircea Iepure

EDITURA ORIZONTURI
Bucureşti
1994

CAPITOLUL 14

Freddy se asigură că are casca bine prinsă. Buclele negre ale perucii stil Brenda Marshall îi intrau în ochi şi o gâdilau pe la nas, pe când şedea la bordul de control al unui avion mic şi vechi, marca Gee Bee, cu carlinga descoperită. Ştia prea bine, după doi ani de cascadorie, că n-avea sens să încerce să-i convingă pe cei de la departamentul costume că nicio femeie-pilot n-ar zbura cu părul revărsându-i-se seducător pe sub cască pe umeri. Oricum, în opinia lui Freddy, femeia-hoţ de bijuterii, cu inima de aur şi nervii de oţel, care scăpa întotdeauna de la locul crimei pe calea aerului, această fiinţă, rolul pe care trebuia să-l joace în filmul „O femeie în primejdie”, era capabilă de aproape orice, inclusiv să piloteze un avion într-o rochie de seară, cum făcuse şi ea, cu o săptămână înainte.

Verifică altitudinea la care se afla. Era exact la patru mii de picioare, cum plănuise, Freddy lăsă liberă comanda avionului. Echilibră aparatul cu grijă. În dimineaţa asta de august a anului 1938, cerul era liniştit, iar avionul zbura drept, menţinându-se la acelaşi nivel, şi putea rămâne aşa pentru mult timp. Pe clapa interioară a buzunarului, Freddy avea cusută o oglindă, în care-şi verifica rujul. Observă că era la fel de strălucitor ca acum o oră, când îi făcuseră conturul buzelor.

Fiind gata de acţiune, se uită în jurul ei după cele patru avioane cu aparatele de filmat. Unul era foarte aproape de ea, în partea stângă, iar celelalte trei se aflau situate sub avionul ei, la diferite altitudini, şi zburau în formaţie strânsă, astfel încât să prindă complet scena ce cuprindea săritura cu paraşuta. Balansă aripile avionului în semn că e gata şi privi cele patru avioane. Acesta era genul de cascadorie pe care nu-ţi permiteai s-o repeţi.

Cele patru avioane mari şi puternice îi răspunsese printr-un semnal care însemna că aparatele filmau. Freddy îşi spuse în sinea ei că Brenda trebuia să-şi înceapă acţiunea. Abordă o expresie alarmată, care se schimbă într-una hotărâtă. Apucă săculeţul din catifea plin cu bijuterii şi şi-l îndesă în jachetă, trase repede fermoarul şi se târî cu paraşută cu tot spre marginea avionului.

— La revedere, băieţi şi fete, n-o să vă alegeţi cu nimic, ţipă Freddy replica ce i se părea la fel de absurdă ca şi acţiunea filmului.

Văzu aparatul de filmat cel mai apropiat cum îi înregistrează mişcarea buzelor, imagine peste care, mai târziu, se va suprapune vocea lui Brenda Marshall. Apăsă butonul roşu din cabină, cel care trebuia să declanşeze explozia peste cincisprezece secunde, adică după ce ea va sări şi va ajunge la o distanţă suficientă pentru ca suflul exploziei să n-o ajungă. Chiar în clipa în care apăsă butonul sări din avion, evitând cu îndemânare marginea aparatului şi având grijă să nu o prindă curenţii de aer. Se simţi liberă.

Va număra până la zece, apoi va deschide paraşuta.

— Unu... doi... trei... numără ea, căutând şnurul de declanşare.

Deasupra ei, cu douăsprezece secunde mai devreme şi mult, mult mai aproape de ea, avionul explodă. Unda de şoc a exploziei premature o lovi pe neaşteptate. Flăcări ce formau arcuri de benzină arzând şi bucăţi inegale din avionul zdrobit înconjurau din toate părţile trupul ei în cădere. Motorul şi aripile cuprinse de foc trecură pe lângă ea, la o distanţă infimă.

Se simţea ca o bucată de carne inertă ce se îndrepta spre pământul de sub ea. Când Freddy îşi reveni, nu-şi dădea seama de cât timp era în cădere. Dar prima ei reacţie fu să tragă de şnurul de declanşare a paraşutei. Câteva secunde, ritmul căderii încetini, datorită paraşutei albe care se deschise deasupra ei. Dezorientată, constată cu uşurare că nu luase foc. Flăcările benzinei arse n-o atinseseră. Legănându-se dintr-o parte în alta, examină cerul deasupra ei, să vadă dacă se mai află vreo bucată de avion în apropierea ei. Aerul din jur era plin de fragmente plutitoare, dar la o distanţă acceptabilă de ea. Cele trei avioane de sub ea păreau că-şi urmează netulburate traseul stabilit.

Freddy se gândi că de data asta filmaseră o scenă mult prea palpitantă pentru cât era ea plătită. Se uită în sus recunoscătoare la paraşuta care se deschisese atât de prompt. Dar observă că flăcările de la benzina ce luase foc

făcuseră găuri mari în multe locuri şi acestea se lărgeau rapid, cuprinzând tot materialul paraşutei de care depindea viaţa ei. Se uită în jos. Estimă că mai avea mai mult de două mii de picioare până să atingă pământul.

Iar în acest timp paraşuta va arde complet, flăcările fiind aţâţate de curenţii de aer prin care plutea. Şi chiar dacă n-ar fi ars de tot, n-ar mai fi rămas suficient ca să-i încetinească aterizarea.

Să deschizi o paraşută e uşor – s-o închizi în înaltul cerului e imposibil, se gândi ea sălbatic, pe când trăgea cu ambele mâini de toate firele paraşutei, ţinându-le strâns şi luptându-se cu toate puterile pentru viaţa ei. Treptat, paraşuta şi aerul care o umfla se supuseră şi ea reuşi să strângă toate firele la un loc, astfel încât să împiedice intrarea aerului. Cădea cu o viteză din ce în ce mai mare. Acum numai vârful paraşutei, unde aerul fusese reţinut, îi încetinea cât de cât căderea. Se abţinu să se uite în sus la paraşută, să vadă dacă mai arde. Toate simţurile îi erau acum concentrate asupra alegerii momentului potrivit pentru a da drumul la firele paraşutei, astfel încât să-i amortizeze căderea şi înainte ca materialul să ardă complet.

— Acum! ţipă ea când văzu aria încercuită de pe pământ unde cameramanul stătea şi filma. Îl văzu pe Mac alergând spre locul unde trebuia să aterizeze. Desfăcu braţele, liberând toate firele paraşutei. Cu o smucitură, paraşuta se umflă din nou, dar încă avea o viteză de coborâre mult prea

mare, al dracului de mare. Pământul se apropia văzând cu ochii. Ateriză prost, cu o izbitură puternică. Îşi luxă braţul stâng şi glezna de la piciorul drept în acelaşi timp. Şi apoi, încă luptându-se să împrăştie aerul din paraşută şi căznindu-se să nu se lase târâtă pe pământ, leşină. Când îşi reveni, îşi dădu seama că Mac sărise asupra ei ca să-i oprească mişcarea. Aparatele de filmat încă funcţionau. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost ţipătul regizorului: „Continuaţi să filmaţi, continuaţi, îl băgăm şi pe el în scenariu”.

— Promiţi că n-ai să-mi bagi şampon în ochi? întrebă Freddy îngrijorată, în timp ce îngenunchea pe podeaua de la baie, goală până la brâu.

Avea braţul şi glezna încă bandajate şi i se Spusese la spital să nu ude bandajele. Mac se gândise că singura metodă de a-i spăla părul, era ca ea să stea în genunchi în faţa căzii, cu capul aplecat deasupra marginii.

— De ce ţi-aş da cu şampon în ochi?

— Din neatenţie... e un mister... indiferent cât de tare se străduiesc oamenii să spele pe cineva pe cap fără să-i bage şampon în ochi, întotdeauna-se întâmplă exact contrariul. Pentru mine nu există nimic mai nesuferit ca treaba asta.

— Îţi place să sari din avioane şi ţi-e teamă de un spălat pe cap?

— Începi să mă înţelegi.

— Apleacă aici capul, închide bine ochii şi nu-ţi mai face atâtea griji.

— Stai! spuse ea alarmată. Nu de spălat mi-e frică, ci de clăbucul care se formează. Cum ai de gând să mă speli?

— Cu oala asta. E foarte simplu. O s-o umplu cu apă caldă amestecată cu rece şi o s-o torn pe părul tău. Iisuse!

— Du-te şi adu un ibric! ordonă ea. Auzi, o oală... numai un bărbat putea alege o oală.

— Atunci ce zici de o stropitoare pentru flori? Cu ea aş putea să controlez perfect turnarea apei, aş vărsa câte o picătură aici, una acolo...

— Minunat! Nu, stai. Dacă mă gândesc bine, ar dura prea mult timp. Tot mai bine cu un ibric.

— Stai nemişcată, Freddy! Mă întorc imediat! El fugi jos în bucătărie şi găsi un ibric. Îşi dădea seama că se străduieşte în zadar să nu se poarte ca o mamă ocrotitoare pe lângă copilul ei. Dar era aşa de fericit că scăpase din accident, încât ar fi fost în stare să-i spele pe rând fiecare şuviţă, cu periuţa de dinţi, dacă asta ar fi fost dorinţa ei. Cum stătea aşa aplecată, Freddy părea şi mai graţioasă, iar bandajele făceau ca picioarele şi încheieturile mâinilor ei să fie mai frumoase şi mai firave ca niciodată. Dar ea avea o constituţie puternică şi Mac o prindea tot timpul ţopăind şi mişcându-se de colo-colo, în ciuda temerii lui că s-ar putea să cadă şi să-şi mai rupă un picior sau vreo mână. Urca scările în goană, sărind câte trei trepte deodată, gândindu-se cât de curajoasă, frumoasă şi de neînvins era preţioasa lui fetiţă.

După ce termină să o spele pe cap, Mac o luă în braţe, în

ciuda protestelor ei, o aşează pe pat şi începu să-i şteargă părul cu un prosop. Din fericire, părul ei era mai scurt acum decât fusese înainte de a se apuca de cascadorie. Şi-l tăiase din cauza perucilor pe care era nevoită să le poarte, fiindu-i astfel mai comod. Dar Mac avea încă de luptat cu o claie rebelă. După ce părul fu uscat pe jumătate, începu să-i perie cu grijă fiecare şuviţă de păr ondulat. Se gândea că aşa cum se uita la el cu ochii mari visători, pe jumătate femeie, pe jumătate copil, arăta ca unul din îngerii lui Da Vinci din *Bunavestire.*

— De unde ai învăţat tehnica de pieptănare? îl întrebă ea.

— Când eram copil, am avut un câine mare şi lăţos.

— Nu mi-ai povestit niciodată de asta, spuse ea acuzator.

— A fugit.

— Asta e povestea cea mai tristă pe care am auzit-o vreodată, spuse Freddy şi izbucni în plâns. Şocat, pentru că el glumise doar, Mac se strădui s-o liniştească, dar cu cât o mângâia mai insistent şi îi spunea că de fapt, nu se întâmplase aşa, cu atât mai tare plângea. În cele din urmă se mai potoli, suspina doar din când în când şi ofta, spunând „Sărăcuţul căţeluş”, până când se calmă de-a binelea, cuibărită şi trăgându-şi nasul în braţele lui.

— Ce-a fost asta? întrebă el, după ce se calmase.

— Nu ştiu, mormăi la pieptul lui.

— Cred că asta este o reacţie târzie datorată accidentului.

Ea ridică uşor capul şi îi zâmbi protestând.

— Nu. Nu poate fi aşa ceva. Mi-am revenit complet din accident, îl asigură ea, cum făcuse şi-n săptămânile cât stătuse în spital. Mai mult ca sigur că genieştii care au preparat explozibilul au calculat greşit timpul, deşi ei nu vor recunoaşte niciodată. Asta este singura explicaţie. În rest, totul a mers perfect.

— Freddy, una e să înţelegi din punct de vedere tehnic ce s-a întâmplat şi alta e să ieşi cu bine din şocul emoţional produs de accident. Ai trecut printr-o stare de şoc puternică, cu toate că refuzi încă să accepţi asta.

— N-am spus că n-a fost un şoc. Şi mi-am stricat şi cea mai bună paraşută. Dar am mai avut şi înainte accidente, mi-am mai rupt şi atunci câteva oase.

Continua să braveze.

— Dar n-ai avut niciun accident ca ăsta, spuse sumbru Mac. Freddy, când ai de gând să renunţi la cascadorie?

— Când ai de gând să te însori cu mine?

Între ei se lăsă tăcerea. De jumătate de an, de când Freddy împlinise optsprezece ani, ea adusese vorba despre căsătorie de câteva ori. Dar de fiecare dată o făcuse pe ocolite, într-o manieră de glumă, care-i permitea lui McGuire să n-o bage în seamă şi să treacă mai departe cu un zâmbet batjocoritor. Acum, ea pusese întrebarea în mod serios, hotărât şi aştepta un răspuns clar. Se temuse de mult de acest moment. Dar ştia că era inevitabil şi cu cât treceau lunile, cu atât se apropia scadenţa. El ezită şi până

la urmă spuse, dând din cap:

— Uite ce e, Freddy...

— Nu-mi plac răspunsurile care încep în felul ăsta. Când, Mac?

— Freddy, draga mea, eu...

— Uită-te la mine. Când, Mac? Când?

— Nu pot! Nu pot! spuse el, frământându-se.

— Nu eşti însurat. Ce vrei să spui prin „nu pot”? Ba poţi. Nimic nu e mai simplu. Am putea zbura la Las Vegas astăzi şi ne-am căsători înainte de asfinţit. Vrei să spui că nu vrei, nu-i aşa?

— Da, nu vreau. N-ar fi corect, Freddy. Ar fi un lucru de neiertat. Tu ai numai optsprezece ani – eu am patruzeci şi doi – suntem generaţii diferite – sunt prea bătrân pentru tine!

— Dar ştii foarte bine că lucrul ăsta n-are nicio importanţă pentru mine, răspunse ea dur. Niciodată n-am iubit pe nimeni, cu excepţia ta. Nu mă voi mărita cu nimeni altcineva, decât cu tine. Jur că aşa voi face. Indiferent cât de mult vei îmbătrâni, nu vei scăpa niciodată de mine. Şi tu ştii asta, Mac. Voi fi în preajma ta când vei merge pe o sută de ani şi atunci eu voi avea aproape optzeci. Cu cât vom îmbătrâni mai mult, cu atât diferenţa va fi mai mică.

— Freddy, ăsta-i cel mai ridicol argument pe care l-am auzit vreodată. E o prostie! Ai sărit peste toţi anii dintre vârsta de optsprezece ani şi optzeci de ani. Tu eşti încă un copil – bine, bine, ştiu ce vrei să spui, dar tot eu am

dreptate – şi în faţa ta ai o grămadă de timp de petrecut ca femeie tânără, pe când eu sunt un bărbat de vârstă mijlocie, care şi-a trăit majoritatea anilor buni din tinereţe şi nu i-au mai rămas prea mulţi. Ăsta este adevărul!

— Nu eşti cinstit! spuse ea, pătrunsă de injusteţea logicii sale.

— Fir-ar să fie, crezi că eu nu ştiu? N-am fost cinstit când am făcut dragoste cu tine prima dată. Dacă m-aş fi oprit atunci, n-am fi ajuns niciodată aici. Mă blestem în fiecare zi pentru slăbiciunea mea, dar nu m-am putut abţine, am fost îndrăgostit de tine de prea multă vreme, nu am putut să-ţi rezist şi nici acum nu pot, indiferent ce-mi ceri... cu excepţia acestui lucru. Nu mă voi căsători cu tine, Freddy. N-ar fi corect!

— Nu-i de mirare că ţi-a fugit câinele, murmură Freddy. Oricum, nu ţineam neapărat să mă mărit. M-am gândit doar să te fac pe tine să intri în rândul oamenilor, dar eşti un moralist învechit, încât m-am răzgândit.

— Ştiam eu că o să-ţi vină mintea la cap, minţi Mac cât mai convingător.

Ce credea ea, că el încă nu o cunoaşte perfect după toţi anii ăştia? Pe Freddy, fata care n-ar renunţa niciodată în viaţa ei la ce-şi pune în cap, pe Freddy cea care se gândea că el va înghiţi aparenta ei linişte în legătură cu refuzul lui de a se căsători?

— Eşti gata să te spăl cu buretele?

— Nu. Sunt încă curată după frecatul de ieri cu buretele.

Poţi să mă controlezi, dacă nu mă crezi. Haide, că nu mă gâdil.

Delphine mi-a pus în dimineaţa asta o întrebare extrem de ciudată, îi spuse Anette de Lancel soţului ei, apoi rămase tăcută.

Vicontele Jean-luc de Lancel oftă cu resemnarea aceea blajină, rezultat al unei îndelungate convieţuiri. Indiferent ce întrebare curioasă ar fi pus Delphine, el era sortit să o asculte din gura soţiei sale, dar detaliată şi îmbogăţită cu speculaţiile filosofice asupra fiinţei umane, comentarii la fel de insignifiante ca şi remarcile care trebuie să fi fost rostite la descoperirea vreunui manuscris medieval. Dar asta nu se întâmpla înainte ca el s-o roage pe soţia lui să-i povestească totul, devenind astfel demn să afle informaţiile. Se pregăti pentru sarcina familiară, fortificându-se cu un Pahar de şampanie rece ca gheaţa, pe care ei obişnuiau s-o bea înainte de culcare, ca întăritor, într-o noapte excepţional de călduroasă a lunii august 1938. Spre deosebire de celelalte dăţi, acum căpătă imediat răspunsul.

— Voia să ştie, numai ipotetic vorbind, bineînţeles, dacă cunosc vreo cale sigură de a scăpa de dragoste, spuse Anette de Lancel pe un ton care trăda fascinaţia, dar şi îngrijorarea.

— Şi tu ce i-ai răspuns? întrebă el interesat, deşi nu voia să recunoască cum că ar fi.

— Jean-Luc, îţi scapă lucrul esenţial. Este evident faptul

că dacă ea vrea să scape de dragoste, înseamnă că este îndrăgostită de cine nu trebuie. Şi trebuie să fie la capătul puterilor dacă a apelat la sfaturile mele. O persoană independentă ca Delphine n-ar apela niciodată la sfaturile unei biete bunicuţe. Sub nicio formă!

— N-aş fi crezut-o în stare să se îndrăgostească, spuse Jean-Luc, sincer surprins.

— Jean-Luc! Anette era de-a dreptul şocată.

— N-am mai întâlnit o fată atât de insensibilă ca ea şi totuşi iubită de cei din jur. Oricum, de când s-a oferit singură să ne viziteze şi a venit aici, a abordat o poză de melancolie profundă. Cred că toate acestea au o legătură cu cariera ei teatrală.

— Nu teatrală, dragule – cinematografică.

— Tot una. Amândouă sunt nişte prostii. Dar eu aştept să aud ce sfat i-ai dat.

— I-am spus să-şi închipuie că dacă o persoană, o persoană imaginară, fireşte se îndrăgosteşte fără voia ei, ar trebui să-şi închipuie cât mai real posibil, că bărbatul în cauză are nişte obiceiuri dezgustătoare de care-şi va da seama numai când va fi prea târziu – iar ea mi-a răspuns că este o idee bună, dar pot să te asigur că n-are nicicum intenţia să încerce ce i-am sugerat – deşi eu chiar cred că este un sfat bun, tu ce zici? Mi-a mulţumit în felul ei dulce şi trist şi a plecat într-o lungă plimbare cu maşina săracului Guillaume.

— Hmm. Jean-Luc îi luă mâna Anettei.

Fiul lor cel mare, care fusese rumen şi vioi până-n ultimele clipe, murise de cancer cu trei luni în urmă. Nu-l jelise nicio nevastă, niciun copil, căci nu se căsătorise niciodată, dar îl regretau, firește părinții, ca şi toţi muncitorii de la vii, care, deşi nu-l iubiseră, îl respectaseră foarte mult.

— Ei bine, draga mea, nu-ţi face griji. Pentru fetele de vârsta ei, dragostea nu este o problemă serioasă. Delphine va depăşi hopul acesta, indiferent despre ce o fi vorba.

— Jean-Luc, dar ea are douăzeci de ani, nu patruzeci. Este destul de mare pentru... of, orice... şi pentru totul. Nu pot să nu-mi fac griji.

— Dar te implor, nu te lăsa implicată prea mult, Anette. Ultima oară când te-ai amestecat în problemele lui Delphine, ai dat o petrecere şi uite unde a dus-o, o avertiză el şi se pregăti să se urce în patul înalt, pe care-l împărţeau de aproape şaizeci de ani.

Delphine stătea la fereastra camerei sale privind luna mare şi strălucitoare de august şi blestemându-şi soarta cu amărăciune. Ceva simplu nu se putea să i se întâmple! Ceea ce i se întâmplase era contrar tuturor ideilor sale despre cum să-şi petreacă viaţa mai plăcut, se opunea tuturor acelor ani în care se antrenase pentru a-i cuceri şi domina pe bărbaţi; era contrar felului sofisticat pe care şi-l dezvoltase încă din colegiu şi apoi şi-l îmbunătăţise pe măsură ce cunoscuse mai mulţi bărbaţi, până când devenise o adevărată pariziancă şi intrase sub influenţa

experimentată a lui Bruno; era contrar tuturor dorinţelor ei de a-şi satisface apetitul sexual cu mereu alţi amanţi; era împotriva voinţei sale, pe care înainte o simţea atât de puternică şi prin care îşi atinsese toate interesele. Şi, ceea ce era şi mai rău, se opunea instinctului său adânc de autoapărare.

Nu te îndrăgosteşti de un bărbat ca Armand Sadowski! îşi apăsă pumnii pe marginea ferestrei până când îşi juli mâinile. Nici măcar nu trebuie să-ţi placă un bărbat ca Armand Sadowski! Vai, dar ei îi plăcea! îi plăcea aşa de mult!

Oare când se întâmplase chestia asta nefericită? Poate la câteva săptămâni după ce începuseră filmările, când ea îşi dăduse seama că el valorifica la maximum talentul ei actoricesc, scoţând la iveală ce era mai bun, şi când realizase că succesul ei nu se baza numai pe senzualitatea ei excesivă, pe care contase de când cu proba de filmare la „Mayerling”, filmul lui Nico Ambert? Poate că despre asta era vorba? De faptul că descoperise că poate juca cu adevărat şi că nu era, cum se temea uneori, dar îi era frică să admită, doar o fată narcisistă, atât de dorită de bărbaţii din echipa de filmare încât se excita singură sub lumina reflectoarelor şi a aparatelor de filmat?

Din prima zi, de când lucrase cu el, Delphine uitase de existenţa echipei de filmare. Ei erau acolo doar ca ea să împlinească ordinele primite de la alţii. Reflectoarele se aprindeau numai pentru a lumina platoul, iar aparatele de

filmat se ocupau numai de înregistrarea pe peliculă. Nu mai fusese atinsă de niciun bărbat de când începuse acest film.

Da, poate că sentimentele ei erau de pură admiraţie profesională pentru un om care o ghida cum nu o mai făcuse nimeni. O formă de admiraţie clasică, cum avusese Galateea pentru Pygmalion? Dar nu era imposibil ca această admiraţie să se transforme în dragoste. Actorii numeau acest fenomen – transfer de sentimente. Toată lumea ştia că trebuie să fii un pic îndrăgostit de regizorul tău. Toţi regizorii erau personalităţi puternice şi seducătoare, altfel nu obţineau regia nici unui film. Aşa ceva făcea parte din procesul creaţiei cinematografice.

Se gândi că dacă ar fi doar puţin îndrăgostită, ar mai merge. Dar dacă lucrurile ar sta aşa, i-ar fi trecut definitiv după ce se terminaseră filmările, în luna iunie. Până acum şi-ar fi luat un amant – dacă ar fi fost numai puţin îndrăgostită – şi s-ar fi vindecat. Poate că sentimentele ei se adânciseră când îşi dăduse seama că Armand Sadowski, dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse, era cel mai puţin impresionat de persoana ei. „Cel mai puţin impresionat” nu era termenul cel mai corect pe care-l folosise. De fapt, el nu era impresionat absolut deloc! Oare nu era în natura fiinţei umane, pentru cineva care era obişnuit să inspire dragoste, aşa cum era ea, să simtă o atracţie fatală pentru un bărbat care, după cum obişnuia să spună Margie Hall, era greu de obţinut? Imposibil de cucerit? Probabil că asta era. Dacă el i-ar fi arătat un cât de mic semn de interes, cu care era atât

de obişnuită, poate că aşa-zisa ei dragoste ar fi avut şanse să se topească. Nu avusese ocazia să afle. O clipă, Delphine se lăsă furată de imaginaţie şi şi-l închipui pe Armand Sadowski îndrăgostit de ea. Dintr-odată se simţi cuprinsă de o dulce ameţeală, încât luna de pe cer i se păru un zmeu ce se legăna în bătaia vântului.

Nu, se gândi ea, luându-şi ochii de la lună, totul a început în timpul filmărilor, datorită personalităţii lui dominatoare. Cum altfel îl puteai numi decât dominator? El ştia exact ce artificii sentimentale să folosească, rostea cuvintele cele mai potrivite şi adopta exact atitudinea necesară pentru ca oamenii să-i îndeplinească dorinţele. Ea îl urmărise cum se purta cu ceilalţi actori. Îi teroriza, îi comanda după plac, folosindu-şi întreaga energie până căpăta ce voia de la ei.

Atunci de ce nu se îndrăgostiseră de el şi celelalte actriţe? Ea îşi petrecuse ore întregi cu ele, stând la bârfă şi încercând să pară cât mai prietenoasă, ceea ce le mirase profund. Pe toate le interesa persoana lui, dar numai ca director, nimic altceva. Erau foarte sigure că nu e căsătorit şi mai ştiau că nu avea pe cineva anume. Familia lui venise din Polonia în Franţa cu generaţii în urmă şi bănuiau că este evreu, dar cine putea fi sigur în privinţa unui polonez? El nu le dăduse niciun alt motiv de bârfă, nu le arătase nici uneia vreun interes deosebit, aşa că la atât se mărginea curiozitatea lor în privinţa lui. Delphine rememoră iritată tot ce aflase despre el. Poate era evreu, poate era necăsătorit, şi în mod sigur de origine poloneză. Nu era prea mult.

Delphine se îndemnă să fie sinceră cu sine însăşi. Trebuia să recunoască că totul începuse când el îşi scosese ochelarii şi se uitase la ea. Atât fusese de-ajuns ca să se îndrăgostească de el. Să se învârtă în scaun şi să se uite la ea. Era o gâscă. Asta era, o gâsculiţă patetică. Acum ce era de făcut?

Freddy scăpase de bandajele de la braţ şi de la glezne pe la sfârşitul lunii august şi acum era evident că-şi va reveni repede. Angajase un antrenor să lucreze cu ea în fiecare zi, unul din echipa de echilibristică, cel care o învăţase o mulţime de trucuri şi figuri de diferite tipuri. Acum că se putea mişca fără riscul de a cădea şi de a se răni, Mac o lăsase singură acasă şi se întorsese la activitatea lui de zi cu zi, care se compunea atât din lecţii de zbor şi închirierea de avioane, cât şi coordonarea cascadoriilor într-un serial naţional – „Asul cerului Drummond”, inspirat din aventurile lui Eddie Rickenbacker.

La sfârşitul lui septembrie 1938, Freddy fu capabilă să piloteze singură. Cu primii bani câştigaţi cu slujba ei, îşi cumpărase un avion de curse Raider, deosebit de extravagant. Nu fusese în stare să reziste la vederea formei lui frumoase, cu o linie aerodinamică şi cu un motor Pratt & Whitney de 450 cai putere Twin Wasp Junior. Era unul din primele avioane de acest gen care apăruseră în America. Alb complet, avea aripi joase şi un sistem pneumatic de escamotare a roţilor la trenul de aterizare. Din cabina pilotului avea o vizibilitate mai bună decât din orice alt

avion cu care zburase şi cu el câştigase primele trofee, la întrecerea Internaţională de la St. Louis, în luna mai 1937. Participase cu el şi la concursul pe ruta Istresdamascus-Paris, din august 1937, unde ieşise pe locul trei datorită unei furtuni neprevăzute, ce o prinsese deasupra Alpilor. În noiembrie 1937, zburase în cursa Vancouver-Agua Caliente, México, şi o parcursese în cinci ore şi opt minute, ajungând la paisprezece minute după Frank W. Fullor Jr. Nu era un timp rău, dar îi lipsiseră cincisprezece minute pentru a câştiga. Totuşi venise pe locul al doilea şi mai obţinuse primul loc în multe din cursele locale ale anului 1938. De la începutul primăverii avusese aşa de multe cascadorii de făcut, încât nu participase la nicio competiţie.

Acum, zburând de-a lungul coastei, spre Santa Cruz, încercă să se hotărască dacă să refuze angajamentele propuse la studio sau să înceapă să se antreneze pentru curse. Pierduse Concursul Naţional Aviatic din cauza accidentului, dar nu-i păsa. Şi ce dacă câştigase Cochrane cursa Bendix? Pentru ea era de-ajuns că putea să zboare. Nu voia să dovedească nimic, se gândea ea, privind norii care păreau nişte câmpuri de margarete. N-avea chef să urmeze cu stricteţe regulile de navigaţie aeriană şi să-şi calculeze cu precizie fiecare minut al zborului. În acest moment nu-i păsa dacă zboară la întâmplare, trecând leneş cu avionul deasupra Pacificului. Dimineaţa de culoarea levănţicii îi spunea încotro să se îndrepte fără să mai aibă nevoie de vreo hartă.

Acesta era un zbor de plăcere şi toţi piloţii, când plecau într-un asemenea zbor, spuneau doar atât „Mă duc să zbor”. Cuvintele, spuse parcă la întâmplare, cuprindeau multă emoţie. Freddy se simţea uluită de senzaţia de mulţumire pe care o trăia. Îi lipsise avionul, simplul contact cu el, mai mult decât îşi închipuise. Îi fusese dor de zgomotul solid al motorului, care nu era un zgomot înăbuşit, înecat sau strident, pur şi simplu era un zgomot mic, zgomotul unui motor de avion. Îi lipsise mirosul de piele al scaunului său, atingerea centurii de siguranţă de-a lungul trupului, manşa, maneta şi cârma de direcţie a avionului. Îi lipsise aparatul ei.

Până astăzi nu-şi dăduse seama de dualitatea zborului. Ar fi putut să umple pagini întregi de versuri lirice descriind cerul şi mult mai multe pagini cu infinite detalii despre cum arată pământul de la înălţime. Dar fără contactul ei personal cu avionul, n-ar fi simţit nimic mai mult decât un pasager obişnuit. Dacă n-ar fi controlat avionul, nu s-ar fi simţit liberă. Era foarte simplu. Era singura libertate absolută pe care o cunoscuse şi nu trebuia să mai stea niciodată departe de ea aşa de mult timp.

Pentru un timp zbură dusă pe gânduri, lăsându-se condusă de reflexele ei automate, care ştiau exact cum trebuie să acţioneze. Se cufundă şi mai mult în emoţia aceea pură şi fără nume care o lega atât de profund de avion.

În cele din urmă, Freddy realiză că-i este foame şi se uită

pe hartă să vadă care este cel mai apropiat aeroport. Va fi la Santa' Cruz în mai puţin de o jumătate de oră. Albul ei Rider putea să zboare cu o viteză de două sute cincizeci de mile pe oră, iar cafeneaua de pe aeroportul Santa Cruz era bună. Se gândi ce bine ar fi fost să-şi ia cu ea un sandviş. Se îndreptă spre oraşul de pe coastă. Chiar şi micul zbor de astăzi era cam mult pentru început. Dar pentru ea însemna mult.

„Ce fericită mă simt", se gândi Freddy, pregătindu-se să coboare. Dar realiză că nu numai din cauza zborului. Era vorba de Mac. Când nu fusese vorba de Mac? Noaptea trecută, după cină, el sărise repede în maşină şi plecase să-i aducă îngheţată, pentru că i se făcuse brusc poftă; când se întorsese cu mult prea multă pentru ei doi, ea îi spusese foarte uşor, glumind şi fără aluzie, ce tată minunat ar fi Dar el nici măcar nu tresărise. Nu se roşise şi nu se simţea stânjenit. Nici măcar nu protestase că e prea bătrân sau că nu e bine. Sau să încerce să aducă vreunul din argumentele lui ridicole. Spusese doar atât: „N-am nevoie de încă un copil Te am pe tine". Dar în ochii lui văzuse o sclipire şi ea ştiu că, într-un fel, atinsese un punct sensibil. Probabil că murea de dorinţă să aibă copii, dar nu voia să recunoască. Se convinsese în momentul acela că într-o zi, dacă va rămâne gravidă, îl va determina s-o ia de soţie. Într-o zi, curând...

Pe la sfârşitul lunii septembrie 1938, Paul de Lancel citea ziarul de seară cu atenţie sporită. De luni de zile nu se

preocupa decât de crizele din Europa, pe care majoritatea californienilor le priveau cu dispreţ şi le considerau doar nişte certuri minore, hotărâţi fiind să le ignore pe cât posibil.

De trei ori în luna septembrie existase pericolul declanşării unui război. La începutul lui septembrie, Hitler ceruse în cele din urmă, anexarea părţii de sud a Cehoslovaciei la Germania, renunţând la pretenţia iniţială de a proteja drepturile minorităţii germane din regiunea aceea plină de zăcăminte de petrol, cu o industrie bogată şi bine consolidată.

De trei ori zburase primul-mmistru al Marii Britanii în Germania, ca să încerce să-l potolească pe dictatorul ameninţător. Cehii voiau să se lupte pentru ţara lor, dar erau singurii din Europa care doreau acest lucru, cu excepţia lui Stalin, care era ignorat. Aliaţii Cehoslovaciei, Marea Britanie şi Franţa, nu aveau niciun chef de luptă, după ce, în urmă cu douăzeci de ani, milioane de oameni muriseră degeaba în primul război mondial. Pe 30 septembrie, Hitler şi Chamberlain semnaseră acordul de la München cu exceptarea lui Daladier, primul-ministru al Franţei. De data asta nu va fi niciun război. Bunul simţ câştigase.

— Mulţumesc Domnului pentru asta, îi spuse Paul lui Eve.

— Chiar crezi că nu mai avem de ce să ne facem griji?

— Bineînţeles că nu. Ei bine, întotdeauna mai există ceva îngrijorător... dar cel puţin acordul ăsta arată că există

totuşi bunăvoinţă. Ia ascultă, draga mea, spuse el, şi începu să citească cu glas tare: „Privim acordul semnat azi-noapte şi acordul anglo-german între trupele navale ca o chezăşie a dorinţei noastre de pace”. Trebuie să spun, chiar dacă sunt un diplomat cinic, că sună ca un pas făcut pe calea cea bună.

— Dar cu cehii cum rămâne?

— Franţa şi Marea Britanie s-au angajat să le protejeze integritatea. Cehoslovacia a constituit întotdeauna o problemă, dar nu una atât de gravă încât să se pornească un război mondial. Acum ne putem ocupa din nou de planurile noastre personale. Tu ce părere ai, iubito, să încercăm să intrăm în Franţa pe la sfârşitul lui octombrie sau să aşteptăm până-n primăvară?

— Cât concediu îţi poţi lua?

— Mi-am luat o parte din el anul ăsta. Dacă aşteptăm până-n primăvară, îmi pot lua câteva luni, dar dacă plecăm luna viitoare, s-ar putea să pierdem cea mai bună perioadă din Champagne.

— Mi-aş fi dorit să ne fi dus la înmormântarea lui Guillaume, spuse Eve gânditoare.

— Şi eu. Dar tata s-a exprimat foarte clar în scrisoare. Nu voia să-mi abandonez treburile diplomatice ca să-l ajut pe el. Mi-a dat de înţeles că mai mult l-aş încurca decât l-aş ajuta. E adevărat că eu nu mă prea pricep la obţinerea şampaniei sau la vânzarea ei, dar niciodată nu e prea târziu să înveţi. Îmi zice că lucrătorii lui îl pot înlocui pe Guillaume

fără nicio problemă. Taţii lor au lucrat şi ei pentru el, iar bunicii lor au lucrat pentru tatăl lui, şi tot aşa, din timpuri imemoriale. Ca şi cei trei membri ai familiei Martin, cei trei pivniceri în care tata are încredere deplină. Tata e mult prea sănătos ca să renunţe la conducere şi, în orice caz, mult prea sănătos ca să nu ţină la metodele sale de conducere şi organizare.

— Cum ţi-ar plăcea să te apuci de agricultură la cincizeci şi trei de ani? îl întrebă Eve curioasă. Într-un loc unde sfârşitul de octombrie s-ar putea să fie neplăcut de rece, iar până la venirea primăverii să mai treacă câteva luni bune?

— Vrei să insinuezi că m-a stricat California?

— Se întâmplă şi cu cei mai buni dintre noi. Chiar şi francezilor. Când trăieşti prea mult timp aici, au loc nişte schimbări în sângele tău – e ca la tropice. Într-o zi – într-o zi mult prea curând – moştenirea familiei Lancel şi castelul Valmont îţi vor reveni ţie, indiferent dacă-ţi place sau nu. Şi implicit mie. Mai degrabă mă îngrozeşte acest gând, ca să fiu cinstită. Aşa că de ce să ne grăbim? Cred că ar trebui să aşteptăm până la primăvară. Am putea petrece o lună la Paris cu Delphine şi altă lună în Champagne.

— S-a făcut. În mai la Paris cu Delphine şi în iunie în Champagne, învăţând temeinic cum face o albină dragoste cu un mugure de viţă de vie înflorit, spuse Paul vioi.

Eve se gândi că reuşise încă o dată să termine o conversaţie în care vorbise despre orice, de la China la Japonia, fără a face nicio referire la faptul că mai aveau o

fată care locuia, cum bănuia ea, nu departe de ei. Dacă aşa voia el, aşa să fie. Ea nu avea de gând să deschidă subiectul. Îi era de-ajuns că-l recuperase pe Paul al ei, aşa cum îl ştia, că el reuşise să-şi revină din starea groaznică în care se aflase după plecarea lui Freddy, că el o iubea din nou, la fel de mult, ca şi înainte. Discuţia despre Freddy era ca acordul secret de la München – ei hotărâseră de mult timp să nu mai poarte război unul împotriva celuilalt.

Delphine începu un nou film la începutul lui septembrie, avându-l ca partener pe Jean-Pierre Aumont.

Începuse acest film cu speranţa că noile decoruri o vor ajuta să-şi depăşească obsesia, căci până la urmă hotărî că trebuie să fie o obsesie şi nu dragoste.

Oricum, pe la sfârşitul lunii septembrie, ea înţelese că problema era mult mai gravă decât îşi imaginase. Dar încă mai putea să joace. Încă se mai putea baza pe talentul ei înnăscut şi pe tehnica actoricească pe care şi-o însuşise în ultimii doi ani de muncă asiduă. Putea să treacă cu uşurinţă de la o scenă la alta, indiferent cât de complicată ar fi fost aceasta. Când un alt actor îi arunca o replică, ea o prindea din zbor, era imediat pe fază. Ştia să se folosească excelent de indicaţiile regizorului, ceea ce însemna că jumătate din bătălia scenei era câştigată. Aparatul de filmat continua să descopere pe chipul ei mult mai multă emoţie decât simţea ea. Noul ei regizor era încântat de ea, iar ea îi găsea indicaţiile mulţumitoare, deşi cam neinspirate. Abel ducea tratative pentru un nou film cu Gabin şi, în general, viitorul

îi surâdea.

Prezentul era cel care o îngrijora. În ultima vreme adormea din ce în ce mai târziu şi era chinuită de imaginea lui Sadowski. Dimineaţa se scula mult prea devreme şi, fără să-şi dea seama mintea ei era stăpânită tot de Sadowski. În timpul zilei –, când nu-şi spunea replicile, se gândea la Sadowski. Nu putea să scape cu niciun chip de obsesie.

Nu exista decât o singură cale de a-l alunga pe acest bărbat din gândurile ei, şi aceasta era confruntarea directă cu el. Obsesia nu va mai rezista în faţa realităţii directe, dar mai întâi, ca să scape de ea, trebuia s-o expună făţiş, în lumina binefăcătoare a zilei. Va fi jenant, umilitor şi grotesc şi va fi împotriva tuturor principiilor ei, dar dacă-şi va exprima simplu sentimentele, el va fi atât de insensibil, de nereceptiv, încât ea va reuşi, în cele din urmă, să iasă din starea aceea obsesivă. În cel mai bun caz, lui s-ar putea să-i fie chiar milă de ea. Bineînţeles că va fi destul de necioplit încât să-i arate acest lucru. Milă! Aşa va trebui să facă!

Îi telefonă şi îi spuse că are nevoie de nişte sfaturi în legătură cu noul ei film. De nişte sfaturi de la un regizor.

— Uite ce e, iubito, sunt ocupat ca dracu’, dar bineînţeles că, dacă ai probleme, voi încerca să-mi fac timp pentru tine. Hai să ne întâlnim la Lipp’s la ora douăzeci şi trei – nu, mai bine mănânc pe platou, pentru că trebuie să refacem nişte scene complicate. Vino mai bine la mine acasă pe la ora douăzeci şi două. Dacă nu voi fi acasă la ora aceea, va fi din cauză că am ucis un actor. Ştii unde locuiesc? În

regulă, ne vedem atunci.

Auzi, dacă ştie unde locuieşte? – Ştia acest lucru de şase luni şi trecuse prin faţa casei lui de sute de ori, sperând să se ciocnească de el pe stradă; putea ajunge acolo cu autobuzul, cu metroul sau pe jos. Ar fi chiar în stare să se târască până acolo, prin tot Parisul, dacă ar fi fost necesar. Totuşi, Delphine chemă un taxi, fiindcă nu voia să-i dea motiv de bârfă şoferului ei, care se va mira că pleacă la cineva la ora zece seara şi se întoarce peste o jumătate de oră, înfrântă ca un actor de mâna a doua.

Nu avea sens să-şi facă probleme în privinţa toaletei. Indiferent cu ce se va îmbrăca, el nici nu va observa. Pe de altă parte, pentru ce avea ea de gând să facă, numai o rochie neagră i se părea potrivită. O ţinută monahală. Ceva auster, sever. Se gândi la rochia ei cea nouă, Chanel, la care-şi va asorta doar un şirag de perle. Cele mai bune perle ale ei, cumpărate anul trecut sub îndrumarea lui Bruno. Celelalte perle pe care le avea, mai puţin valoroase, ar merge şi ele foarte bine, dar ar arăta mai puţin... iar începi! se înfurie Delphine, gândindu-se că este o proastă fără pereche. Se apostrofa, cuprinsă de o senzaţie ciudată de frig care făcea să-i clănţăne dinţii în gură, deşi în cameră era foarte cald. Îşi impută că se pregătea să farmece un bărbat imposibil de fermecat. Dar se hotărî că rochia Chanel îi va ridica moralul. Începu să se îmbrace deci cu rochia neagră, adânc decoltată, una din cele mai recente creaţii ale casei Chanel. Se gândi că şi ofiţerii purtau

uniformele de gală când se aflau în faţa curţii marţiale. Până şi Mata Hari s-a gândit să arate bine în faţa plutonului de execuţie. Începu să se machieze cu mâini tremurătoare, dar dibace şi să-şi aranjeze părul, până, când arătă chiar mai tânără de douăzeci de ani şi de două ori mai frumoasă decât de obicei, datorită ochilor mari şi înspăimântaţi şi expresiei triste ce pusese stăpânire pe faţa ei în formă de inimă.

Se înfăşură într-o haină tot neagră şi tot Chanel şi se hotărî să nu mai poarte pălărie, pentru că ora era destul de târzie. Pe când stătea în taxiul care mergea de-a lungul malului stâng al Senei, îşi dorea să fi avut un scenariu pentru cele ce vor urma. Un asemenea moment trebuia să aibă întotdeauna un scenariu adecvat, care să se desfăşoare după un anumit plan, dar ea nu avea nimic după care să se ghideze, cu excepţia convingerii ei că ori scăpa de această obsesie, ori i se întâmpla ceva rău.

Apartamentul lui Armand Sadowski era situat aproape în întregime deasupra restaurantului Chez Lipp. Era un imobil vechi şi aproape ruinat, care părea că stă aplecat spre bulevardul Saint Germain. Delphine aruncă o privire plină de regret spre mulţimea oamenilor care stăteau pe terasa cafenelei Flore, peste drum; păreau oameni veseli, care beau şi discutau animat, strigând chelnerul de multe ori şi bucurându-se din plin de una din ultimele nopţi calde. Întoarse privirile de la spectacolul acela plăcut şi extraordinar de simplu şi-şi făcu curaj să sune la uşă;

întrebă portarul la ce etaj locuieşte el şi începu să urce scările până la ultimul.

Când sună a doua oară la uşa apartamentului, Armand Sadowski deschise repede, arătând ciudat de emoţionat. Era în cămaşă, fără cravată şi nebărbierit.

Încă ameţită de trecerea bruscă de la scările goale la interiorul apartamentului, se gândi că nici măcar nu-şi mai amintea cât de înalt este.

— Ce părere ai de asta? o întrebă rapid, fără s-o salute, ţinând în mână ziarul de seară.

— N-am avut timp să-l citesc.

— Se pare că vom avea pace. Germanii nu mai vor să se lupte, ca şi noi de altfel. Hitler a semnat, în sfârşit, un acord.

— Poate că nu vrea să atace frontul Maginot.

— Deci până şi tu ştii de frontul Maginot. Este uimitor. Zâmbi şi îi făcu semn cu mâna să intre în casă.

— Toată lumea, de pretutindeni, ştie despre frontul Maginot. Numai despre asta vorbesc francezii. Ah, dar de ce am venit aici?

— Pentru sfaturi. Mi-ai spus că ai probleme cu noul tău regizor.

— De fapt, nu tocmai despre asta e vorba.

— Am bănuit eu. Mai degrabă el are probleme cu tine. Bei ceva?

— Doar puţin gin.

— Gusturi americane, spuse el clătinând din cap. Numai

americanii beau gin simplu.

— La fel ca şi englezii, răspunse ea obosită. Nu mai ştia ce să zică.

— Hei, iubito, ia loc. Am uitat de bunele maniere. Îi dădu un pahar şi îi făcu semn spre un fotoliu mare din piele.

Fără să arunce măcar o privire peste camera dezordonată, se aşeză pur şi simplu în fotoliu şi sorbi din pahar.

— Deci, de ce ai venit? Care-i problema?

— Te iubesc.

Fusese mai uşor decât se aşteptase şi asta din cauză că vorbise în franceză, care pentru ea era ca o mască ce-i ascundea bine sentimentele, mult mai bine decât limba engleză. Dacă ar fi auzit cuvintele în engleză, i s-ar fi părut de nesuportat. Ridică paharul şi se uită, fără să vadă nimic, în fundul gol al acestuia.

Gânditor, Sadowski îşi scoase ochelarii şi o privi în tăcere, timp de un minut sau două.

— Se pare că aşa e cum spui, rosti el în cele din urmă, pe un ton care-i confirma toate temerile.

— Nici măcar nu eşti surprins! Doamne Dumnezeule, ce egoist!

Delphine clătină capul cu mânie, cu o furie foarte binevenită...

— Ţi-a trebuit destul de mult ca să faci această

mărturisire, spuse el, de parcă nu i-ar fi auzit vorbele, ca şi cum continuau o discuţie cu totul diferită de cea precedentă. Parcă vorbea cu altcineva.

— Te referi la mine? întrebă ea suspicioasă.

— De ce-aş fi surprins?

— N-are importanţă. O.K., acum ştii. Ai ceva de spus?

— Eşti îngrozitor de răsfăţată.

— Sunt conştientă de asta. Altceva? spuse Delphine pe un ton tranşant.

Faptul că el îi spunea că este răsfăţată nu ajuta cu nimic, indiferent cât de furioasă ar fi fost. Măcar dacă ar fi compătimit-o. Să-l ia naiba pentru că şi-a scos ochelarii. Îşi dorea să-i mângâie urmele pe care i le făcuseră ochelarii pe nas, în locul acela dintre ochi, ochii ăia remarcabili, apropiaţi sau depărtaţi. Nici ea nu mai ştia cum sunt. Ar fi vrut să-i mângâie obrazul de ţepii din barba lui de o zi, să-şi plimbe mâinile prin părul ciufulit şi mult prea lung şi să-l tragă spre ea, lipindu-se de el şi sărutându-l.

— Eşti îngrozitor de privilegiată. N-ai făcut nimic ca să meriţi acest lucru, cu excepţia faptului de a exista, întotdeauna ai fost aşa, aşa vei fi şi de acum înainte, şi mereu vei profita de pe urma acestui avantaj.

— Dar nu este vina mea. Nu mă pot abţine.

— N-am spus că este vina ta, am spus că este îngrozitor. Tăcu şi rămase pe gânduri.

— Dar ce legătură are asta cu dragostea mea pentru tine? se forţă Delphine să folosească din nou cuvintele

acelea. Se părea că prima oară nu le dăduse prea multă atenţie.

— În primul rând, am auzit că ai făcut câţiva bărbaţi să sufere îngrozitor.

— Ce pot face eu dacă bărbaţii se îndrăgostesc de mine. Nu pot să-i iubesc la comandă, se apără Delphine. Oare ce auzise despre ea? Cât de nefavorabil apărea ea în ochii lui?

— Am înţeles, din cele auzite, că eşti o trădătoare în materie de dragoste. Ar trebui să se pună un anunţ de avertisment în preajma ta, iubito.

— N-am fost niciodată îndrăgostită, spuse Delphine, încercând să se scuze.

— Asta nu e o scuză.

— Parcă ai fi mama mea.

— Şi ce dacă? Am înţeles că te-ai specializat în regizori şi ai avut numai un singur producător, ca desert.

— E dezgustător ce spui.

— Dar adevărat. Vorba circulă. Nu mă interesează să fac parte din colecţia ta de cuceriri, să fiu un alt regizor pe care l-ai onorat cu atenţia ta.

— Niciodată nu ţi-am cerut acest lucru! Nu ţi-am făcut nici cel mai mic avans, cât timp am lucrat împreună. Aş fi vrut să fie numai o fantezie de-a mea. Acum nu mai eşti regizorul meu. Nu înţelegi? Te iubesc!

— Înţeleg, iubito, şi încă foarte bine. Ai ceva demonic în tine. Să-ţi spun sincer, mă sperii ca dracu’!

— Eşti un fătălău! Asta eşti! Am plecat. Delphine se ridică

hotărâtă. Îi spusese mai multe decât avea ea nevoie ca să-l deteste. O durea destul de mult că era acolo şi că nu putea să-l atingă, chiar dacă vorbea despre ea, indiferent ce ar fi spus, şi asta era mult mai bine decât dacă ar fi ignorat-o complet.

— Stai jos! încă n-am terminat cu tine. Nu eşti curioasă să afli cum de ştiu că mă iubeşti?

— Nu mă interesează. Ce tipic din partea ta să analizezi totul, spuse ea cu amărăciune. E meseria ta să descoperi ce simt oamenii. Probabil că m-am trădat de nenumărate ori. Ce importanţă mai are? Vrei să ţinem acum un seminar despre portretul unei iubiri nedorite, văzută prin prisma ochilor experimentaţi ai strălucitului regizor Armand Sadowski?

— Tacă-ţi gura, Delphine. Vorbeşti prea mult. Părea înviorat ca de o glumă numai de el ştiută.

— Eşti atât de încântat de tine însuţi, încât mi se face rău să te privesc. Îmi pare rău că am venit. Ar fi trebuit să-mi dau seama de greşeală.

— Şi eu te iubesc, spuse el calm. Gluma dispăruse. Iubirea mea este mai mare decât teama pe care mi-o inspiri. De aceea ştiu că spui adevărul.

— Tu? Mă iubeşti?! exclamă Delphine iute, profund mirată. Nu se poate să mă iubeşti. Dacă m-ai iubi, mi-ai fi spus-o. N-ar fi trebuit să vin aici... şi... să mă arunc la picioarele tale.

— Am sperat că, dacă mă iubeşti, îmi vei spune atunci

când vei crede de cuviinţă.

— Dacă? Unde era dezgustul ei faţă de el? De ce despicau firul în patru despre o dragoste care nici nu exista, care nu putea fi reală? Sau poate că el nu fusese în stare să-şi ascundă sentimentele? De ce nu mai era furioasă deloc? De ce-l asculta atât de atentă, de parcă viaţa ei ar fi depins de vorbele lui?

— Cum puteam să fiu sigur atât timp cât eram regizorul tău? Aş fi putut face parte din aventurile tale obişnuite.

— Oh!

— Exact.

Stăteau şi se priveau unul pe altul, apoi se uitau în podea, extaziaţi, timizi, jubilând, cu limbile legate şi simţind că trecutul dispare şi în jurul lor apare un viitor necunoscut, care-i cuprinde în iureşul lui.

— Când? întrebă Delphine în cele din urmă, revenindu-şi şi vrând să se asigure de uimitorul prezent. Când te-ai îndrăgostit de mine?

— Nu contează.

— Trebuie să-mi spui.

— Când? Delphine era de neclintit. Şi el îi datora acest răspuns. În prima zi când te-am văzut, la prima noastră întâlnire, când m-am întors spre tine şi te-am privit – atunci nu ştiam nimic despre tine. Nici chiar Hollywood-ul n-ar accepta un asemenea scenariu absolut.

— Eu da. L-aş accepta. Dar de ce? De ce te-ai îndrăgostit de mine?

— Acum cine analizează totul?

— Am drepturile mele, replică autoritar, absolut sigură că are dreptate. De ce?

— M-ai dat gata, iubito. Nu ştiu de ce. Fără niciun motiv anume, pur şi simplu a fost o dragoste la prima vedere. Aşa să-mi ajute Dumnezeu. Crede-mă, a fost involuntar. Vino încoace.

— Şi care este motivaţia mea?

Dacă ar fi putut să-l tachineze, se gândi ea, ar fi scăpat de obsesie. Dar acum rămăsese doar simpla dragoste, de nepreţuit. O dragoste perfectă. Magică.

— Ah, actriţele!

El se ridică, făcu un pas mare spre ea şi o trase din fotoliu. Îşi puse mâinile în jurul gâtului ei şi îi desfăcu şiragul de perle.

— Pune astea undeva bine. Sunt mult mai preţioase ca să le pierzi în harababura asta.

— Nu ai de gând să mă săruţi?

— Toate la timpul lor. Mai întâi trebuie să te dezbrac. Nasture cu nasture. Va trebui să fiu atent la rochia ta. Este atât de potrivită.

— Potrivită pentru ce?

— Pentru scena în care fata se duce la băiat să-i spună că-l iubeşte, bineînţeles. Este o rochie atât de stilată, de austeră, de simplă şi atât de decoltată. Foarte decoltată. Săracul fraier, n-a avut nicio şansă.

Freddy se culcase neobişnuit de devreme în seara zilei în

care făcuse prima plimbare după accident cu Riderul alb. Mac stătea la masa din bucătărie cu o coală de hârtie în faţă. Ziarul pe care tocmai îl terminase de citit zăcea aruncat cu dispreţ pe podea. El se duelase cu mult prea mulţi piloţi germani ca să creadă în armistiţiul lor. Pentru el, cei douăzeci de ani i se păruseră ca un armistiţiu lung şi obositor, iar acordul de la München i se părea o altă bătălie pe care o câştigaseră.

Unde va fi primul lor atac? Şi cât de repede? Chiar începând cu anul 1933, ritmul se accelerase. Atunci auzise pentru prima oară zgomotul tunurilor ce se apropiau. Acum nu se mai punea problema „dacă se va întâmpla”, ci „când se va întâmpla”, având în vedere că partea de sud a Cehoslovaciei fusese deja sacrificată. Se gândi cu tristeţe că orice om care ştie cum dispar graniţele ţărilor, văzute din înaltul cerului, îşi dă seama că izolaţionismul acesta nu poate dura prea mult. Un an? Poate mai puţin?

Veştile de la München nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea pe care o luase ieri, când o auzise pe Freddy vorbind despre el ca despre un tată bun.

Vorbele ei îl apăsau ca un avertisment, împingându-l să treacă peste limita pe care ezitase s-o depăşească. Îşi simţea inima zdrobită şi se ura pentru ultimele săptămâni petrecute alături de Freddy. Dar ştia că nu este gravidă. Nu era încă, dar, ca şi în problema războiului, era doar o chestiune de timp. Luă un stilou şi începu să scrie, căutându-şi cu greu cuvintele, până la urmă rezumându-se

la esenţial.

Draga mea Freddy,

Trebuie să te părăsesc. Este singura soluţie pentru noi. Ştiu că vrei să te măriţi. Ştiu că te gândeşti că dacă rămâi gravidă, mă voi căsători cu tine. Aşa că plec pentru a te lăsa să-ţi trăieşti viaţa cum ar trebui. Nici măcar nu ţi-ai început viaţa. Nu pot să-ţi tai aripile de la început.

Ştii ce părere am despre căsătoria noastră. Ar fi la fel de necinstit cum a fost până acum, să profit şi mai mult de tinereţea ta. Ţi-am spus acest lucru cât de direct am putut, şi ţi-aş repeta-o de nenumărate ori, dar n-ar avea niciun sens. Niciodată n-ai să mă crezi că vorbesc serios. Şi nu vei renunţa niciodată la mine, numai cu excepţia cazului în care te părăsesc. Tot ce am – casă, avioanele, afacerile – îţi las ţie. Păstrează-le sau vinde-le, după cum îţi convine.

Singurul lucru la care nu trebuie să te gândeşti este că nu te-am iubit destul. Dacă aş fi fost mai tânăr, m-aş fi însurat cu tine mâine – m-aş fi căsătorit cu tine demult. Te părăsesc şi-ţi redau libertatea pentru că te iubesc foarte mult. Eu nu sunt viitorul tău, scumpa mea fetiţă.

Mac

Citi din nou scrisoarea, lăsă jos stiloul, îndoi hârtia şi scrise numele ei. Apoi o puse cu un colţ sub stropitoarea de flori, pe care o ţinea întotdeauna pe masă, şi se duse să-şi ia geamantanul din dulap, pe care şi-l pregătise cât timp zburase ea. Mac se gândi că dacă ar fi existat vreo soluţie mai bună, ar fi găsit-o până acum. Dar nu exista. Ea îşi va

reveni din această durere. El nu.

Multe ore mai târziu, în timp ce conducea în viteză maşina spre nord, îşi dădu seama încotro se îndreaptă. Singurul lui gând, după ce parcursese mai multe mile, fusese să plece cât mai departe, înainte să se răzgândească, într-un loc fără amintiri. Numai când se apropiaseră zorile se simţi ceva mai uşurat, pentru că în curând ea va citi scrisoarea.

Se gândi că ar fi putut zbura cu unul din avioane. Ar fi zburat până la Vancouver, trecând peste graniţă. Trebuie să fie o bază militară canadiană acolo. Sau dacă nu acolo, în mod sigur în Toronto. Întotdeauna aveau nevoie de instructori şi nu îi interesa vârsta. Nimeni nu voia această slujbă odată ce învăţa să zboare. Cel puţin putea să dea o mână de ajutor. Cel puţin mai rămăsese un lucru demn de făcut şi pentru el, atâta timp cât mai avea de trăit.

CAPITOLUL 15

Freddy străbătu cu maşina pista de la Dry Springs, gonind cu viteză maximă. Frână violent, oprindu-se la doi paşi de avion. Sări din maşină, dezancoră avionul, îndepărtă penele de la roţi lovindu-le cu piciorul, sări în cabină, porni motorul şi în numai câteva secunde decolă. Pentru prima şi ultima oară în viaţa ei nu verifică avionul înainte să urce şi nici nu încălzi motorul înainte de decolare.

Găsise scrisoarea lui Mac cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă şi imediat realizase că dacă nu va zbura, nu va putea suporta durerea. N-avea puterea să suporte durerea care-o copleşise. Trebuia să fugă de ea, altfel simţea că înnebuneşte. Îndreptă botul avionului cât mai sus posibil şi acceleră la maximum. Urcă întruna, sus, cât mai sus pe cerul întunecat şi mohorât. Avertizorul de pierdere a vitezei ţipa fără întrerupere, aşa că fu nevoită să corecteze poziţia avionului pentru a nu intra în picaj. Gâfâia ca un câine, clipind întruna în interiorul luminat de norii albi. Îşi uitase ochelarii de protecţie. N-avea pe ea decât jeanşii, cămaşa şi puloverul în care coborâse pentru micul dejun, aşa că în curând începu să tremure din cauza frigului de la altitudine.

Continua să urce tot mai sus, către o ţintă numai de ea ştiută. Deodată, întunericul se sparse şi realiză că se află deasupra norilor. Atinsese cerul albastru către care ţintise,

ca un alergător pe ultima sută de metri. Lăsă controlul avionului, sleită de puteri.

Avionul Rider, lăsat liber, se adaptă imediat poziţiei pentru care fusese proiectat, astfel că, în curând Freddy zbura la o altitudine constantă, la câteva sute de picioare deasupra câmpului alb de nori.

Soarele o încălzea acum, astfel că puţin câte puţin încetă să mai tremure. Ridică încet capul şi preluă comanda avionului. Dedesubt, în masa norilor, apăruseră spărturi dispersate. Plonjă ca un delfin prin una din ele, apoi reveni deasupra norului următor, plonjă, se înălţă, plonjă şi iar se înălţă, concentrată numai asupra acestei mişcări fără sens. Văzu un nor cu o formă neobişnuită şi-l ocoli meticulos, chiar pe margine, cu o aripă în afară şi una înăuntru. Printre pereţii impresionant de albi găsea culoare înguste, şerpuitoare, de un albastru strălucitor, pe care le urmă, indiferent unde o duceau. Intra în nori şi rămânea ascunsă, incapabilă să vadă la mai mult de cincizeci de picioare în orice direcţie, până când, deodată, ţâşnea la întâmplare, căutând acel ceva care se găsea dincolo.

Freddy se jucă cu norii cât putu mai mult, intersectându-i, urmărindu-le marginile, tăindu-i în sus, în jos şi pieziş, uneori spărgându-i ca pe nişte balonaşe de săpun, alteori mângâindu-i uşor, de parcă ar fi fost dintr-o dantelă veche, fără să se uite vreodată în jos, când în cele din urmă, privind bordul, îşi dădu seama că rămăsese aproape fără combustibil. Nu avea nici cea mai mică idee despre cât

timp zburase. Acum măcar avea un scop. Coborî sub nivelul norilor pentru a vedea unde se află.

Sub ea, în toate direcţiile se întindea deşertul. Nu era niciun drum, niciun copac, niciun semn de orice fel. Toţi piloţii care cunoşteau Valea San Fernando ştiau că la numai câteva minute de zbor se întindea un deşert pe care nimeni nu fusese vreodată în stare să-l cartografieze. Se simţea aşa de pierdută de parcă ar fi fost la mii de mile în largul mării, numai că ea nu avea, ca toţi marinarii, un compas. Urmând vechea regulă aplicată de toţi cei care doreau să se aventureze sau să supravieţuiască, îndreptă Riderul drept spre vest. Ajunse la Dry Springs cu numai câteva minute înainte să rămână în pană de combustibil.

La sol se îndreptă spre extremitatea pistei şi trase avionul la linie. Opri motorul, dar nu se putu hotărî să coboare din avion. Atât timp cât rămânea pe locul din cabină era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Numai când rosti însă în gând aceste cuvinte înţelese că revenise la realitate. Odată ce realizase că avionul este un refugiu, acesta înceta să mai fie aşa ceva. Uşor, ca o umbră, Freddy atinse aparatele de bord, mulţumindu-le. Astăzi fuseseră iertătoare, astăzi n-o pedepsiseră câtuşi de puţin pentru felul nebunesc în care decolase.

Preocupată de gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, trase Riderul şi îi făcu plinul înainte să-l ducă înapoi la locul de parcare şi să-l ancoreze fără prea multă tragere de inimă.

Şi acum, se întrebă, după ce ultimul nod fusese făcut şi refăcut. Şi acum? Stătea lângă avion, mângâind fuzelajul, silueta înaltă şi subţire, fără nici cea mai mică idee despre ce să facă sau unde să se ducă. Încrucişă braţele şi se rezemă de avion, privind pierdută la noroiul de la picioare.

— Freddy, unde-i Mac?

— Ce? Ridică privirea. Gavin Ludwig, unul dintre asistenţii lui Mac, stătea în faţa ei.

— Nu ştiu ce voia să facă cu Stuka, avionul la care am avut de lucru, spuse Gavin. Să-l chem pe Swede şi să-i spun c-am terminat sau să-l aştept pe Mac ca să verifice?

— Tu eşti mulţumit de el?

— După părerea mea, e mai bun decât a fost când era nou.

— Atunci cheamă-l pe Swede şi află ce are de gând cu el.

— Mda, mai bine mai aştept. Mac e atât de pretenţios cu avioanele!

— Mac a fost nevoit să plece pentru un timp. M-a lăsat pe mine în locul lui până se întoarce. Tu spune-i lui Swede.

— Bine, sigur, Freddy... dacă spui tu. Când se întoarce Mac? N-a pomenit nimic despre faptul că ar pleca undeva.

— Într-o săptămână, două. Probleme de familie. Ştii cum el

— Cine nu ştie! Deci tu o să stai pe la birou?

— Proaspătă şi devreme, Gavin, în fiecare zi, proaspătă şi devreme.

— Sunt o grămadă de scrisori pe birou. Au venit în

dimineaţa asta. Cred că pot aştepta până mâine, dar dacă mai stai azi pe-aici...

— Unde altundeva m-aş putea duce, Gavin?

— Ţi-ai făcut deja zborul.

— L-am făcut.

— N-a fost o zi prea bună pentru aşa ceva, spuse el privind în sus, la cerul în continuare mohorât.

— N-a fost rea, răspunse Freddy. Oricum, a fost mult mai bine decât dacă n-aş fi zburat, asta-i al naibii de sigur.

Târziu în aceeaşi după-amiază, în drumul de la aeroport spre casă, Freddy se opri la magazinul local şi cumpără ingredientele necesare pentru cea mai complicată tocană de văcuţă a lui Mac, făcută cu vin roşu şi cu şapte feluri de legume. Până se întoarce el, învăţ eu cum se găteşte aşa ceva, făgădui în sinea ei. De ce-ar fi singurul în stare să gătească felul ăsta? De ce-ar continua să accepte să fie lăsată să gătească numai feluri de mâncare uşoare, ca hamburgeri şi pui prăjiţi? În faţa tejghelei, ezită. Să ceară măduvă şi un antricot de viţel ca să poată face o supă de oase? Asta era o altă specialitate de-a lui Mac, pe care ea n-avusese posibilitatea s-o încerce.

Da, îşi spuse în timp ce vorbea cu măcelarul, asta e ocazia cea mai potrivită să-l prindă din urmă la gătit.

Când se întoarse acasă, Freddy trânti în bucătărie sacoşele cu cumpărături. Scrisoarea lui Mac zăcea împăturită pe masă. O luă, aprinse un ochi de la aragaz şi o arse fără s-o mai desfacă. Apoi urcă sprintenă în dormitor

să facă paturile pe care le lăsase vraişte de dimineaţă.

După ce făcu ordine în dormitor, trecu în baie. Un coş era pe jumătate plin cu cămăşile lui Mac.

Le puse într-o sacoşă pentru a le duce la curăţat a doua zi. Când se va întoarce el, le va găsi frumos aranjate pe rafturi. Făcu ordine în dulap, asigurându-se că toţi pantofii sunt aliniaţi şi că cele câteva jachete sunt corect puse pe umeraşe. Îi reîmpături puloverele şi-i puse deoparte ciorapii şi rufăria de corp găsită lângă chiuvetă ca să le spele mai târziu.

Când terminase toate acestea, afară se întuneca. Aprinse toate luminile din dormitor, apoi coborî în sufragerie, aprinzându-le şi aici pe toate. Observă că trebuie să acorde puţină atenţie şi bibliotecii. Mac nu înţelesese niciodată că şi cărţile trebuie aliniate frumos la raft. Acum ea avea ocazia să facă treaba asta aşa cum trebuie de fapt. Ar fi putut adăuga nişte rafturi noi pentru cărţile care nu mai aveau loc. Nu mai era spaţiu suficient nici pentru cele existente, care stăteau înghesuite în toate colţurile, iar dacă el va mai cumpăra cărţi, vor sfârşi toate pe duşumea. Aşa se va întâmpla dacă ea nu va face nimic atât timp cât el era plecat.

Trase o duşcă mică de whisky şi se duse în bucătărie să înceapă treaba cu legumele. Era expertă la curăţat, tăiat şi tocat. O învăţase Mac când se mutase prima oară la el.

În timp ce răzuia morcovii, se întreba cam cât se putea abţine el să nu vină acasă. Cu siguranţă ceva de ordinul

săptămânilor, după cum bănuise ea. Ceva mai puţin de două săptămâni nu i-ar fi satisfăcut orgoliul bărbătesc. Mai ales după o asemenea scrisoare inutil de dramatică. Dacă se întorcea în mai puţin de câteva săptămâni, ar fi părut de-a dreptul stupid şi amândoi ar fi ştiut acest lucru, nu contează cât de grijulii ar fi fost să nu-l recunoască unul faţă de altul. O lună? Posibil. Chiar probabil, dacă stătea să se gândească bine. E un bastard încăpăţânat, fără îndoială capabil să facă să dureze situaţia asta neplăcută o lună sau chiar mai mult, totuşi nu cu mult peste această limită. N-ar putea rezista mai mult de atât.

Nu e nicio îndoială, conchise ea în timp ce curăţa mazărea, iar carnea se rumenea într-o tigaie mare, că va fi înapoi de oh, să zicem puţin după Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor (1 noiembrie). Anul trecut făcuseră un felinar imens dintr-un bostan şi-l puseseră afară la poartă, pentru copiii vecinilor. Nu trebuia să uite nici anul acesta, altfel copiii vor fi dezamăgiţi.

Luă ţelina şi cu un cuţit bine ascuţit o tăie bucăţele.

Bucătăria ar merita să fie zugrăvită, îşi spuse Freddy apucându-se să cureţe cartofii. De fapt, toată casa avea nevoie să fie zugrăvită, şi pe afară şi pe dinăuntru. Acesta era unul din acele lucruri pe care Mac, invariabil, le tot amâna când era lăsat în seama lui. De vreme ce el era plecat, iar ea rămăsese cu toate pe cap, intenţiona să-l facă ea. Când el se va întoarce, va trebui să recunoască că arată mult mai bine. Şi dacă tot se gândea la asta, îşi va alege

nişte material şi va schimba draperiile dormitorului, poate chiar să facă nişte huse pentru camera de zi. Ar arăta mult mai bine decât acum. Dacă ar fi fost o cameră mai drăguţă, poate că şi ei şi-ar fi petrecut mai mult timp acolo, în loc să se fâţâie din bucătărie în dormitor şi înapoi. Erau atât de multe de făcut înainte să se întoarcă el, încât nu era sigură că le va putea termina pe toate la timp.

Nici nu conta cu adevărat. Odată începute, chiar dacă el se întorcea înainte ca ea să termine totul, n-ar mai fi fost nimic de făcut ca s-o poată opri.

El ura schimbările. Omul ăsta chiar că este o fiinţă conservatoare. De când îl ştia, nu-şi mutase nici măcar o singură piesă din mobila de la biroul incomod, cu excepţia faptului că adăugase cutia făcută de ea la şcoală. Prea bine, o să facă mai confortabil şi biroul, de vreme ce-i stă în putere. Nu va folosi creton, asta ar însemna cam mult, dar nişte covoare şi câteva scaune decente, n-ar strica. Tot lui îi va servi faptul că i-a lăsat mână liberă în afaceri. Se va învăţa minte s-o mai lase de capul ei la prima indispoziţie trecătoare, căci cum altfel putea să califice fapta unui om atât de echilibrat ca Mac, care fuge de-acasă în mijlocul nopţii?

Cineva trebuia să-i preia lecţiile particulare cât timp lipsea, altfel îşi pierdea elevii. Ea şi-ar fi putut obţine carnetul de instructor până la sfârşitul săptămâmi. Nu trebuia decât să obţină aprobarea pentru examen. De ce nu se ostenise oare s-o facă mai demult? Trebuia să anunţe

elevii să aştepte până când îi va putea prelua ea. Se putea descurca şi cu acrobaţiile pentru serialul de sâmbătă, atât timp cât renunţa la propriile antrenamente de zbor. Luând în considerare toate posibilităţile, era mult mai bine pentru ea să vadă de afacerile lor decât să-şi ia o altă slujbă. Voia ca Mac să fie obligat să admită, când se va întoarce la tot ce abandonase în grabă, că se descurcase bine în absenţa lui.

Freddy puse toate legumele într-o oală înaltă de tuci, cu roşiile zemoase tăiate bucăţi, adăugă carnea rumenită, trei frunze de dafin şi nişte bulion de casă, pe care Mac îl ţinea la îndemână în răcitor. Cu mâinile în şolduri, privi la conţinutul oalei. Va adăuga vinul şi condimentele mai târziu. Nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte să fiarbă. Privi la ceasul de la mână. Era nouă. Când se făcuse aşa de târziu? Când eşti ocupat, timpul zboară repede. Cina o să fie gata pe la... miezul nopţii. Tocana trebuia să fiarbă trei ore. Şi ce era mai rău, după părerea lui Mac, niciodată nu era bine să mănânci o mâncare proaspăt gătită. Trebuia să aştepţi până-n ziua următoare sau, chiar mai bine, două zile şi atunci s-o reîncălzeşti, dar nu atât cât să-şi piardă aroma. Prea bine, am s-o mănânc din prima seară şi s-o ia dracu' de aromă, conchise ea. Aşa o să aibă timp să înceapă aranjamentul cărţilor în camera de zi. Mai luă o înghiţitură de whisky şi porni să se ocupe de bibliotecă.

Pe vremea când Delphine schimba întruna amanţii aducându-i în căsuţa ei, personalul ei feminin avea o sursă

nelimitată de distracţie, trăind din plin aventurile amoroase ale stăpânei. Şi, lucru sigur: nu erau deloc dezamăgite de imaginea acestei vedete de cinema. Aşa îşi şi închipuiau ele viaţa unui star. Da, fără îndoială că avusese mai multe legături, dar toate acestea se petreceau cum se cuvine, sub propriul ei acoperiş, şi ele comentau aventurile fără să o critice prea aspru.

Dar acum, când Delphine îşi petrecea toate nopţile în afara casei, lipsite de informaţii, femeile din serviciul ei o socoteau mai rea decât ultima târâtură. Cine ştie, specula în sinea sa cu dispreţ Annabelle, femeia care se ocupa de curăţenie, cine ştie cu câţi bărbaţi o fi încurcată acum? Cine ştie ce medii sordide frecventează domnişoara de Lancel, sugera Claudine, soţia paznicului, vorbind pe nas, jignită. Cine ştie cu ce fel de bărbaţi face dragoste, adăuga Violet, camerista Delphinei, pe un ton care nu lăsa niciun dubiu că o suspecta pe stăpâna ei de cea mai adâncă depravare.

Delphine, comentau ele cu onorabilă indignare, comitea păcatul cunoscut sub numele de ***découcher***, ceea ce înseamnă, de fapt, „a dormi în altă parte decât în propria-ţi casă”. Dar expresia comporta nuanţe de imoralitate. În 1939, numai acele franţuzoaice care nu dădeau doi bani pe reputaţia lor se purtau astfel încât să li se poată aplica acest termen care, în engleză, se traduce cu „a dormi prin vecini”, dar care este mai puţin peiorativ decât franţuzescul ***découcher***.

Cele trei femei, plus Hélène, bucătăreasa, căzură de

acord asupra noii opinii despre Delphine. Se simţeau profund insultate de faptul că Delphine le scăpase de sub observaţie; erau ofensate că pierduseră contactul cu viaţa ei intimă, fapt care înainte le dădea un sentiment de dominaţie asupra ei. Şi, mai rău ca toate, exista ameninţarea că noua ei libertate să le lase fără niciun subiect de bârfă.

Când Delphine nu stătea acasă, pierdeau cu toţii bani. Ea continua să le plătească salariile, dar nu le mai ieşea nimic în plus din moment ce nu o mai preocupa prea mult conducerea casei. Nu mai ţinea să fie la fel de îmbelşugată ca înainte. Cu toţii pierduseră partea pe care şi-o făceau din banii acordaţi pentru întreţinerea casei, parte cu care fiecare fusese obişnuit, având în vedere că Delphine, în felul ei american, caracterizat de o încredere prostească, nu se ostenea niciodată să ţină socotelile. În plus, ea obişnuia să le dea frecvent cadouri, bacşişuri, să-i trateze pe aceşti prezumtivi păstrători ai vieţii ei intime cu o delicateţe şi o generozitate absolut naive. Acum că ea nu stătea mai deloc acasă, dispăruseră şi aceste beneficii. Invidia naturală a acestor patru femei pentru o persoană aşa de bogată, frumoasă şi liberă ca Delphine ieşi la suprafaţă şi crescu pe măsură ce lunile treceau şi ea continua să-şi petreacă nopţile în paturi necunoscute.

Nimeni din lume nu ştie unde suntem, se gândi Delphine, copleşită de fericire, o fericire atât de absolută, încât uitase chiar şi de superstiţiile ei în această privinţă. Se simţea

împlinită pentru prima oară în viaţa ei, se simţea împlinită într-un fel la care nici nu visase că poate exista. Astfel se gândea Delphine, întinsă comod pe o canapea din sufragerie, sub o pătură groasă. Se afla în apartamentul de pe bulevardul Saint-Germain şi îl privea pe Armand care citea scenariul noului său film pe care-l adusese de la studio, cel mai complicat film din cariera lui. Ea se condusese până atunci numai după calcule, ambiţie şi observaţiile altora, care fuseseră o parte integrantă a vieţii ei de când îşi putea aduce aminte.

— La ce te gândeşti? o întrebă el fără să-şi ridice ochii de pe foi.

— La nimic, răspunse ea. La absolut nimic.

— Bine. Continuă aşa, spuse el, şi reluă lectura. Era incapabil să petreacă mai mult de un sfert de oră, indiferent cât de prins era de munca lui, fără să-i adreseze vreun cuvânt care să-i facă simţită prezenţa. Dacă era aproape de el, întindea mâna şi l-o atingea uşor pe-a lui; dacă era în partea opusă a camerei, spunea ceva şi răspunsul ei îl satisfăcea. Delphine se întreba chiar dacă era atent la ce-i răspundea sau doar îi asculta vocea. Dar nu întreba niciodată acest lucru pentru că nu avea nicio importanţă. În ce o priveşte pe ea, îi era de-ajuns să-l ştie acolo, lângă ea. Puteau trece ore întregi, timp în care el citea, şi ea nu-şi dorea decât să stea în aceeaşi cameră cu el şi să întreţină focul. Când el pleca la studio, Se învârtea toată ziua, visând mult şi ştergând puţin praful, parcă

suspendată până la întoarcerea lui.

Singurul lucru care îi lipsea din vechea ei viaţă era soba care-i încălzea aşa de bine casa. În apartamentul lui Armand, căldura degajată de radiatoare se simţea numai dacă stăteai la mai puţin de o jumătate de metru de vechiturile alea. Delphine emisese teoria că vecinii de la etajele inferioare opriseră toată căldura, astfel că sus nu mai ajungea nimic. Dar Armand insista că cea mai bună căldură era la etajul superior al oricărei clădiri. Acesta era singurul subiect asupra căruia nu cădeau de acord. Dar acum era martie şi portarul nu le mai dădea niciun pic de căldură, aşa că nu mai aveau de ce să se contrazică.

— De îndată ce ne vom căsători, vom găsi un apartament mult mai călduros, obişnuia el să spună adesea, în timpul iernii, dar Delphine se hotărâse în sinea ei că preferă să îngheţe decât să se mute vreodată din acest apartament în care Armand locuise mai mult de cinci ani şi care purta amprenta personalităţii lui. Aici atârnau la întâmplare pe pereţi multe tablouri de pictori avangardişti, pe care le cumpărase de la negustorii din apropiere; tot aici se afla impozantul pian la care cânta cu acelaşi entuziasm şi jaz, plin de inspiraţie creatoare, şi Chopin, într-o manieră defectuoasă, mai era mobila ponosită şi confortabilă pe care o achiziţionase la târg şi păturile pe care i le dăduseră părinţii lui, când se hotărâse să locuiască singur. În acest apartament se afla încăperea în care el îi spusese că o iubeşte şi dormitorul în care ei dormeau şi făceau dragoste,

şi niciun alt apartament n-ar fi putut însemna mai mult pentru ea decât acesta.

Ea se ridică şi mai puse un buştean pe foc. În curând vor coborî să mănânce la micul restaurant din apropiere, cum făceau în majoritatea nopţilor. Niciunul din ei nu gătise vreodată. Când nu ieşeau să mănânce, cumpărau salate gata preparate, brânzeturi, crenvurşti, de la unul din magazinele de delicatese din vecinătate şi luau un mic picnic în faţa focului din cămin, foc care devenise necesar încă de la începutul lui octombrie. În fiecare dimineaţă, Armand cobora şi îi aducea un croissant, în timp ce ea încă mai lenevea în pat, cu o ceaşcă de cafea cu lapte, pe care învăţase s-o prepare singur.

Delphine se gândea că pentru viaţa pe care o duce nu mai are nevoie de îmbrăcăminte, farduri sau încălţăminte. I se părea că veşmintele pe care le adusese de la villa Mozart, una câte una, îi vor ajunge pentru tot restul vieţii; fiindcă petrecea cel mai mult timp în vechii ei pantaloni marinăreşti de la Chanel şi într-unul din puloverele lui Armand, adesea purtând câte două, trei deodată. Când se întorcea pentru câteva ore la villa Mozart, pentru a-şi plăti personalul şi a se asigura că se mai află încă acolo casa, purta un costum şi o pălărie elegantă, dar nu folosea niciodată maşina şi şoferul ei personal pentru a se întoarce sau a pleca în bulevardul Saint-Germain.

Încă nu vânduse casa şi maşina, pentru că ştia că era necesar să mai salveze anumite aparenţe.

Delphine era convinsă că legătura ei cu Armand Sadowski era bine păzită de ochii lumii. După ce el îi vorbise de dezgustul ce-l simţea la gândul că va face parte din lungul şir al cuceririlor ei, ea hotărâse ca legătura lor să rămână secretă până când va fi pregătită pentru căsătorie. Din prima noapte petrecută împreună, ea refuzase toate ofertele de film pe care agentul ei i le oferea, inventând tot felul de scuze ingenioase. Nu putea să-i spună lui Abel adevărul: că era mult prea îndrăgostită pentru a putea să-şi irosească energia în film, învăţând replici şi ţinând piept pe piaţa complicată a vedetelor. Refuzase de asemenea oferta de a juca în noul film al lui Armand, ştiind că, dacă va lucra cu el, se va da imediat de gol în faţa întregii echipe de filmare. Nu mai era în stare să-şi ascundă sentimentele. Nu se mai putea face crezută.

Aşa se petreceau lucrurile şi în realitatea înconjurătoare. Franco cucerise Spania şi fusese recunoscut de Franţa şi Anglia, dar Delphine se feri să citească asemenea ştiri, după cum evită să citească cronicile elogioase despre filmul lui Marcel Pagnol, „Soţia Brutarului”. Nu aflase nici despre triumful lui Katherine Hepbum în filmul „Educaţia unui copil”, sau despre premiul Nobel al lui Enrico Fermi pentru fuziunea nucleară. Ea nu voia să ştie. Chiar şi căsătoria i se părea un act ce o obliga să ia un contact prea puternic cu realitatea publică. Astfel că, de fiecare dată când Armand aducea vorba despre căsătorie, ea se pricepea să ocolească subiectul.

Întreaga putere de percepţie a Delphinei era concentrată asupra zidului pe care-l ridicase între ea şi lume, rămânând în perfectă siguranţă, închisă în dragostea curată ce exista între ea şi Armand, în care singura ei preocupare era să asigure o provizie suficientă de lemne, problemă rezolvată cu ajutorul băiatului din vecinătate care îi căra lemnele până sus contra unui bacşiş bun.

Traversa strada ca să nu meargă pe lângă chioşcurile de ziare, nu privea niciodată afişele de pe ziduri, alegea numai restaurantele unde nu puteai să auzi conversaţia vecinului, nu bea niciodată pe terasa unei cafenele, toate acestea fiind pline de oameni care discutau politică. În plus, nu deschidea niciodată radioul, iar Armand ştia că nu trebuie să aducă ziare acasă.

Pe toată durata acelei ierni de rău augur a anului 1939, Delphine se ţinuse departe de lume şi trăise o viaţă plină de fericire cu Armand Sadowski, care o iubea suficient pentru a o înţelege şi prea mult pentru a-i distruge iluziile fragile măcar cu un singur cuvânt.

— Domnişoară de Lancel, spuse Violet o săptămână mai târziu, pe la începutul lui aprilie, când Delphine venise să-şi vadă casa din strada Mozart, domnul viconte a telefonat de două ori, săptămâna trecută. I-am spus că nu sunteţi acasă şi i-am promis că vă voi informa că v-a căutat. Ce să-i spun dacă sună din nou? Părea îngrijorat că nu mai ştie nimic despre dumneavoastră.

— Nu-i nimic, Violet. O să-l sun eu, spuse Delphine fără

tragere de inimă. Reuşise să-l ocolească pe Bruno din septembrie, inventând pentru el alte motive decât cele pe care le furniza pentru a refuza ofertele de film. Oricum, Bruno era mult mai insistent decât Abel, iar el voia s-o vadă din motive personale, nu profesionale, cum erau cele ale lui Abel. Ştia că nu-l mai poate amăgi prea mult timp, chiar dacă instinctul ei îi spunea să nu lase pe nimeni, nici măcar pe Bruno, să pătrundă în noua ei viaţă lipsită de griji. Cu toate acestea, raţiunea o sfătui că, cel puţin în cazul ăsta trebuie să facă faţă situaţiei. Presupunea că e vorba de una din recepţiile lui. Îl sună la Bancă.

— Delphine, trebuie să te văd neapărat, spuse Bruno. Au trecut luni de zile.

— Mă simt foarte prost că te-am neglijat în asemenea măsură. Bruno, scumpule, dar pentru mine a fost pur şi simplu o iarnă groaznică. Afaceri peste afaceri, o grămadă de conferinţe, mulţi producători, n-am avut nicio clipă de linişte, mă simt de parcă aş fi fost prizonieră. Cinematograful! Dar să ştii că mi-e dor de tine. Poţi să luăm prânzul împreună? Pentru cină mi-e imposibil.

— Ar putea fi poimâine?

— Perfect. Unde ne întâlnim?

— Ce-ai zice de noua mea locuinţă? Nici măcar nu mi-ai văzut-o încă şi am un bucătar excelent. Nu-mi place să mănânc în restaurante. Iau prea des masa acolo când discut afaceri.

— Pe strada de Lille, nu-i aşa? Am adresa.

— Atunci la ora unu. Pe miercuri!

Delphine puse resemnată receptorul în furcă şi se duse la dulap să-şi aleagă ceva pentru vizita la Bruno. Nu-şi cumpărase nicio rochie nouă de primăvară, dar acolo se aflau o mulţime de anul trecut, perfect orânduite şi călcate. Alese un costum albastru marin Molyneux cu o bluză din mătase imprimată în alb şi bleu, care se potrivea cu linia jachetei. Era bine strânsă în talie, cu fusta largă ce venea până sub genunchi şi cu umeri ceva mai umflaţi, încă la modă. Molyneux nu se demodează niciodată, se gândi ea, iar combinaţia de albastru cu alb va fi întotdeauna potrivită pentru primăvară. Violet îi aduse pălăria de pai cu boruri largi, cu o fundă la spate din aceeaşi mătase ca şi bluza, la care adăugă pantofii cu toc înalt, geanta, mănuşile şi ciorapii, toate fiind cumpărate ca să se asorteze.

— Violet, fii drăguţă şi împachetează-mi toate lucrurile astea şi cheamă-mi un taxi, îi spuse Delphine.

— Nu mai aveţi nevoie de alte haine, domnişoară? Numai acest costum? Poate ceva pentru seară? întrebă Violet.

— Nu astăzi, răspunse Delphine pe un ton ce nu lăsa loc pentru nicio altă întrebare.

Când ajunse pe strada de Lille, două zile mai târziu, Delphine fu surprinsă să constate că Bruno ocupa toată casa aceea impunătoare. Un majordom în frac îi răspunse la sonerie şi o invită într-un hol imens, cu podeaua din marmură albă combinată cu negru. Armuri şi tapiserii reprezentând scene din război constituiau singurul decor al

acestei încăperi severe, cu un aer masculin, care i se păru lui Delphine că arată ca o sală de muzeu, dintr-un castel medieval. Fu condusă pe scara largă, din mijloc, într-o bibliotecă magnifică decorată în roşu şi auriu, unde Bruno sări în picioare s-o întâmpine.

— În sfârşit! spuse el şi o sărută pe ambii obraji. Şi eşti mai elegantă ca niciodată.

— Mulţumesc Bruno, scumpule. Sunt fericită să te văd. Şi aceasta este „micuţa ta locuinţă”, nu-i aşa? Glumeţule! Se pare că-ţi merge foarte bine.

— Aşa este, deşi nu datorită ţie, fată nerecunoscătoare ce eşti!

— Când te-ai apucat să colecţionezi armuri?

— Aparţin strămoşilor mei Saint-Fraycourt. Când bunicul a murit, mi-a lăsat mie totul. În sfârşit, am găsit un loc pentru ele.

— Oh, da, uitasem de sfinţii tăi strămoşi Saint-Fraycourt. Mare păcat că nu ţi-am cunoscut bunicii înainte de a muri.

— Ştii şi tu cât de ridicol de demodaţi erau. N-ar fi putut să-şi înfrângă niciodată resentimentul împotriva mamei tale.

— Probabil că ei au avut de pierdut, spuse Delphine uşor, refuzând să se lase enervată de snobismul absurd al unor oameni de care nu-i păsa. Oare ce rău putuse face mama ei pe care ea să nu-l fi făcut înzecit? îşi dorea să poată să-i spună lui Eve, într-una din scrisorile pe care le trimitea acasă, că acum o înţelegea, dar ar fi fost prea revelator.

— Mai mult ca sigur că ei au avut de pierdut, replică Bruno, întinzându-i un pahar de şampanie. Vrei să bem în cinstea bunicilor noştri comuni? Pentru Lancel!

— Pentru bunica şi bunicul! spuse Delphine, simţindu-se vinovată. Îi neglijase din cauza dragostei ei, aşa cum îi neglijase pe toţi. Pe timpul iernii mai telefonase din când în când la Valmont, dar nu mai trecuse pe la ei de când se refugiase acolo ultima oară, încercând să-l uite pe Armand Sadowski.

I se părea că trecuse o viaţă, dar asta nu se întâmplase decât anul trecut în august, cu opt luni în urmă. Se gândi că e prea mult, mult prea mult pentru vârsta lor şi jură să se repeadă până acolo cât mai curând posibil, chiar şi numai pentru o zi.

Delphine mâncă fără poftă un prânz de ora cinci, servit de doi majordomi, în timp ce Bruno povestea despre ultimii cai pe care-i achiziţionase, despre noua lui pasiune pentru jocul „squash” şi despre călătoriile lui pentru Banca fraţilor Duvivier. Avea de gând să-i ceară ceva, altfel la ce bun atâta insistenţă s-o vadă?

Totuşi, până când el va veni la subiect şi îi va adresa direct rugămintea ea era mulţumită să stea acolo, în costumul ei tulburător, cu pălăria ei tulburătoare, răspunzându-i cu’ zâmbetul ei tulburător, în timp ce se întreba de ce un bărbat necăsătorit ar alege să trăiască într-o casă atât de sofisticată ca aceasta.

— Eşti extraordinar de frumoasă, Delphine, remarcă

Bruno când se întoarseră în bibliotecă să-şi bea cafelele.

— Se pare că aşa cred unii oameni, răspunse ea.

„Deci am dreptate”, se gândi ea. El are nevoie de ajutorul ei şi este ceva de făcut în privinţa unui bărbat pe care el vrea să-l atragă de partea lui.

— O mare frumuseţe şi un adevărat talent. Şi ce e şi mai important, ai un farmec aparte, care contează mult mai mult decât orice frumuseţe sau talent. Şi, în plus, faci parte din familia Lancel, nişte aristocraţi, una dintre cele mai vechi familii nobile din provincie, şi tot ce-şi poate dori o femeie. Nu există niciun bărbat pe care să nu-l poţi subjuga.

— Bruno, eşti cumva pe punctul de a mă vinde cuiva? râse Delphine de aerul lui solemn.

— Nu trebuie să te mai iroseşti, Delphine. E o crimă!

— Despre ce dracu’ vorbeşti? întrebă ea nedumerită. Oare el ştia că nu mai făcuse niciun film de luni de zile?

— Mă refer la legătura ta cu Armand Sadowski.

— Ia stai, asta nu e deloc treaba ta, Bruno! Cum îndrăzneşti? Ai mers prea departe! Delphine puse ceaşca jos cu zgomot.

— Nu, Delphine, trebuie să mă asculţi! E spre binele tău. Toată lumea din Paris ştie că trăieşti cu el. Am auzit lucrul ăsta de la o mulţime de oameni.

— Dar cum e posibil să fi aflat? Era uluită. Uitase chiar că e furioasă***”.***

— Nu te poţi ascunde de nimeni în acest oraş. Locuieşti

la numai câteva străzi de aici – apartamentul tău se află în inima arondismentului al şaselea, aşa boem cum ţi se pare ţie. Mănânci în toate restaurantele din vecinătate... şi te asigur că nu eşti tu singura clientă de acolo. Cumperi mâncare de la aceleaşi magazine ca şi bucătarii tuturor celor de aici şi ieşi dintr-un apartament care se află chiar lângă „Chez Lipp” unde, mai devreme sau mai târziu, toţi cei din lumea filmului, teatrului şi politicii iau prânzul sau cina.

— Şi ce dacă, Bruno? îşi petrec timpul uitându-se la trecători? N-au altceva mai bun de făcut?

— Delphine, nu-ţi dai seama că oamenii te recunosc? Ai un chip atât de renumit, că nu poţi să traversezi strada fără să creezi agitaţie. Indiferent cum te îmbraci, ei te recunosc imediat şi cum ai ieşit dintr-un magazin, cu ouăle sau brânza ta, ei spun: „Ai văzut-o pe Delphine de Lancel, vedeta de cinema? Are o legătură cu regizorul Sadowski, erau aici şi ieri şi se comportau ca nişte îndrăgostiţi”. Vânzătorul îi spune bucătarului ducesei, bucătarul îi spune cameristei personale a ducesei, iar săptămâna viitoare, ducesa mă tachinează pe mine. Este aşa de simplu. Iar în lumea filmului s-a aflat de mult. Guy Marchant ştie de luni de zile. A auzit de la persoane diferite, toţi clienţi obişnuiţi la „Lipp”. El a fost primul care mi-a spus.

— Din partea mea, se pot sufoca în propria lor bârfă! Toate ducesele din Bottm Mondain şi toţi Guy Marchanţii din lumea filmului. Să se sufoce! Şi în ceea ce te priveşte

pe tine, Bruno, aşa poţi să faci şi tu!

— Fir-ar să fie, ascultă-mă! Dacă ar fi fost vorba numai de o legătură, nu m-ar fi deranjat şi n-aş fi încercat să intervin, dar Sadowski, ovreiul ăla – cum ai putut să faci aşa ceva, Delphine?

Delphine simţi că nu mai are aer când auzi cu cât dispreţ vorbeşte Bruno. Era tot atât de şocată pe cât ar fi fost dacă ar fi lovit-o cineva pe stradă cu o balegă, direct în faţă. Nu e posibil ca Bruno să fi spus ceea ce tocmai auzise ea.

— „Ovreiul ăla”? Bruno, nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Ba da. E un evreu, un evreu polonez, nu poţi să conteşti asta.

— De ce-aş face-o? Bineînţeles că-i evreu. Şi ce-i cu asta? Iar în ce priveşte originea lui poloneză, părinţii lui s-au născut în Franţa şi se simte mult mai francez decât mine. Este la fel de francez ca şi tine, Bruno, spuse Delphine tremurând de furie.

— Este abia a doua generaţie de evrei polonezi ieşiţi din ghetou, dar chiar dacă strămoşii lui ar fi trăit în Franţa timp de sute de ani, asta nu l-ar fi făcut cu nimic mai puţin evreu! ţipă Bruno ca răspuns.

— Deci aici nu e vorba decât de antisemitism? Asta e tot ce ai să-i reproşezi? Nu ţi-e ruşine, Bruno? Nu te simţi scârbit să ştii că gândeşti în felul ăsta?

— Ştiam eu că ai să înţelegi greşit. Nu sunt mai antisemit decât orice om normal. Dacă nu-mi ies în cale, nu mă leg nici eu de ei. Dar e de datoria mea să te protejez. Eşti sora

mea... pe jumătate... dar totuşi din sângele meu. Dacă ai legături cu un evreu, o să ai numai necazuri. Ai citit desigur despre măsurile luate de Hitler împotriva evreilor nemţi. Trebuie să-ţi fi dat seama că vin în Franţa din toată Europa, încercând să-şi găsească un loc sigur aici. Unii dintre ei, cei mai deştepţi, pleacă spre Elveţia sau Statele Unite. Crezi că Sadowski al tău va fi considerat mai puţin evreu numai pentru că are cetăţenie franceză? Crezi că nemţii îl vor trata altfel numai pentru că părinţii lui s-au născut aici?

— Nemţii să-l trateze diferit? De ce ar avea de-a face cu nemţii? vorbi Delphine cu o voce în care se amesteca, teama şi uimirea.

— Doamne, Dumnezeule, Delphine, nu-mi vine să cred cât de ignorantă eşti! Vom intra în război cu Germania şi vom pierde.

— Eşti nebun! Mă duc acasă. Delphine se ridică şi-şi luă geanta.

— Stai jos şi ascultă-mă. Bruno îşi puse ambele mâini pe umerii ei şi o împinse pe scaun. Acum stai acolo. Din moment ce eşti... combinată cu un evreu, cel puţin ai datoria să fi bine informată despre ce se petrece în lume. Luna trecută, Chamberlain a garantat că Anglia va lupta pentru Polonia. Daladier s-a alăturat la promisiunea lui Chamberlain. Asta înseamnă că şi Franţa va intra în război pentru Polonia. Război, Delphine, război...

— De ce Polonia? De ce trebuie să luptăm pentru Polonia?! ţipă Delphine, cu ochii măriţi de groază.

— Dumnezeu ştie. Acum şase ani l-am fi putut opri pe Hitler. Acum este mult prea târziu.

— Nu poţi să spui asta, Bruno. Eşti un laş, un alarmist. Avem frontul Maginot şi cea mai numeroasă armată din lume. Delphine vorbea violent, căznindu-se să discute despre nişte lucruri pe care se chinuise atât de multă vreme să nu le ia în seamă.

— Frontul Maginot nu-l va opri. Bruno dădu din cap dispreţuitor. Belgia este neutră, Luxemburgul este neutru, Rusia este neutră. Americanii sunt convinşi că va izbucni războiul şi nu au de gând să se amestece. Charles Lindbergh al tău, care ştie mai multe decât oricine în Franţa despre avioane, a zburat în Germania şi a văzut Luftwaffe – aviaţia lor. El a spus că Germania este atât de puternică, încât nimeni nu o poate învinge.

— Dar acordul de la München?

— Delphine, scuteşte-mă de acordul de la München. Dispreţul din vocea lui Bruno era ca un acid pentru ea. Acordul de la München i-a dat pur şi simplu cale liberă lui Hitler. Va fi război şi noi vom pierde...

— Eşti cumva geniu militar – sau poate prezicător? îi aruncă Delphine.

— Şi când vom pierde războiul, iubitul tău evreu va fi tratat ca evreii din Germania. Nu va avea unde să lucreze, unde să locuiască, nu va avea nicio cetăţenie şi nici măcar permis de conducere. Va fi nevoit să zboare din Franţa dacă va mai avea bani pentru aşa ceva. Vrei să treci prin toate

astea cu el? Pentru că, te avertizez, aşa se va întâmpla dacă rămâi cu el.

— Minţi! Nu se va întâmpla nimic. Dacă va fi război, Franţa şi Anglia îl vor învinge pe Hitler. Eşti un prost şi un laş dezgustător, Bruno! Mi-e ruşine că sunt rudă cu tine. Delphine se ridică şi se îndreptă spre uşă. De ce nu te duci jos să te îmbraci într-una din armurile care au aparţinut bravilor tăi strămoşi? Poate capeţi puţin curaj. Iar pe de altă parte, dacă Hitler va veni vreodată să te caute, va fi o ascunzătoare bună.

— Ai de gând să zbori la New York, la Târgul Internaţional, Freddy? o întrebă Gavin Ludwig în luna mai a anului 1939. Venise la biroul de la Dry Springs pentru o cola şi o găsise stând la masă şi făcând plăţile.

— Nu-mi pot permite să plătesc combustibilul, răspunse Freddy. El râse cu hohote. Numai Freddy ştia cât de adevărat era ce spunea. Fusese nevoită să angajeze trei bărbaţi-piloţi ca să dea lecţii de zbor. Americanii erau mai interesaţi ca oricând să înveţe să zboare, dar niciunul dintre ei, nici măcar unul, nu voia să accepte un instructor de zbor femeie. Fusese în stare să păstreze elevii lui Mac numai promiţându-le că le va găsi un instructor bărbat. În cele opt luni de când plecase el, mai angajase doi instructori şi fusese obligată să achiziţioneze încă un avion, un Waco N&C, cu motor Jacobs şi cu locuri confortabile, pe care-l folosea atât pentru orele de zbor, cât şi pentru noua ei specializare aeriană – cursa „expres” spre Las Vegas şi

înapoi, în aceeaşi noapte.

Îi era silă de monotonia muncii ei, dar chiar şi a face pe şoferul de taxi pentru curse matrimoniale era necesar dacă voia să aibă ce să mănânce.

Freddy se minuna de ce oamenii aveau încredere în ea să-i piloteze până la oficiul de căsătorii din Las Vegas, dar nu şi să le fie instructor? Era una din puţinele femei din Statele Unite – de fapt, doar şaptezeci şi trei cu toate – care se ocupa de o agenţie comercială, şi totuşi, orice bărbat, indiferent cât de recent şi-ar fi obţinut permisul de zbor, se bucura de mai multă încredere din partea elevilor decât o femeie care putea face orice manevră cu avionul, manevră de care un astfel de instructor n-ar fi capabil. Oare ce credeau ei, că bărbaţii pilotează cu bărbăţia?

Cei trei bărbaţi care, teoretic, lucrau ***pentru*** ea, trebuiau plătiţi cu ora, avioanele trebuiau întreţinute, salariul, lui Gavin, mecanicul, se plătea săptămânal, asigurarea costa o avere, chiria hangarului şi a biroului venea lunar, combustibilul nu era deloc ieftin – şi, reflectă Freddy, cu lecţiile de zbor nu-şi plătea decât întreţinerea şcolii şi a avionului ei Rider. Cursele ocazionale la Las Vegas îi asigurau hrana şi ratele de la noul Waco. Altfel ar fi trebuit să închidă şcoala.

Neliniştită, se ridică de la masă şi se duse în hangar unde se afla colecţia de avioane, toate curăţate şi sclipitoare, lustruite şi proaspăt vopsite, arătând ca noi: erau acolo avionul 1910 Curtiss Pusher, Fokkerul D. VII, cele două

Nieuport 28, Thomas Morse Scout, Garland Lincoln LF-1 şi Stuka. „De ce dracu' n-aş ţine cai şi trăsuri cu cai!" se gândi ea cuprinsă de mânie, lovind cu botul cizmei una din roţile Nieuport-ului. Sau mai bine unicorni ori motociclete?! Ar fi mult mai folositoare decât aceste avioane de care industria filmului nu prea mai avusese nevoie în ultimul an. Trecuse moda filmelor de război, umbrită de ameninţarea unui nou război ce se profila din ce în ce mai întunecată. Freddy făcea toată munca de întreţinere a acestor avioane vechi, învăţând să le repare motoarele, incapabilă să plătească pe cineva pentru o asemenea treabă delicată, pe de altă parte, deşi conştientă de inutilitatea lor, nu le putea lăsa în paragină.

„Aripile Armatei", o producţie de milioane de dolari, începuse filmările în ianuarie trecut şi armata împrumutase Studioului Warner Brothers patru sute de avioane de vânătoare şi antrenament, ca şi cincizeci de PBY-1, marile aparate zburătoare Cătălină. Da, bineînţeles că vechile ei avioane nu se mai cereau. Mândrul ei escadron de avioane era la fel de căutat în filmele anilor '39 ca şi vedetele filmului mut. Iar ea n-avea nicio legătură cu piloţii din armată care apăreau în secvenţele filmului „Aripile Armatei", turnate în Pensacoia, cum nu avea nicio legătură cu Lillian Gish.

Ar fi putut fi angajată ca s-o dubleze pe Olivia de Havilland, care apărea în scenele de dragoste din film, numai că armata n-ar fi lăsat nicio femeie să piloteze un

avion, poate doar să trimită o bezea de la distanţă. Fără îndoială că afacerile mergeau jalnic şi nu dădeau semne că o să se îndrepte. În sfârşit, chiar şi aşa, ea încă mai putea zbura, în ciuda faptului că o costa foarte mult. Dar era necesar. Foarte necesar.

De câte ori Freddy se simţea cuprinsă de mânie, o mânie atât de puternică încât nicio discuţie importantă ca, de pildă, inventarul stocurilor, nu o putea reţine mai mult de o oră-două, sărea în Riderul ei şi zbura în înaltul cerului până când se liniştea suficient pentru a pune din nou piciorul pe pământul solid.

Într-un fel se descurcase să treacă de primele luni de absenţă ale lui Mac cu gândul că el se va întoarce mâine. Dar într-una din acele dimineţi goale ce reprezentau acel „mâine”, ea îşi dăduse brusc seama că el nu va veni, nici atunci, şi poate nici multă vreme de aici înainte, şi imediat se simţise sugrumată de furia pe care o zăgăzuise printr-o activitate frenetică.

Era o furie interioară, aproape mult prea puternică pentru a fi exprimată în cuvinte. „Cum a putut să-mi facă una ca asta?” – erau singurele cuvinte care-i veneau în minte, repetându-le iar şi iar, ca o litanie care pusese stăpânire pe mintea ei, până când se temuse că va înnebuni. Numai aceste cuvinte îi reveneau întruna în minte, încărcate de emoţii puternice, începând cu cea mai adâncă părere de rău pentru propria persoană până la ură criminală faţă de bărbatul care o abandonase, lăsând-o să se lupte singură

cu viaţa, lipsită de singura persoană pe care se putea baza. „Cum a putut să-mi facă una ca asta?”

Era o întrebare pe care Freddy nu o putuse pune nimănui, deoarece nu voia să admită că el o părăsise. El îi scrisese că o iubeşte prea mult şi de aceea trebuie s-o părăsească... Indiferent la ce se referise, nu era de-ajuns, se gândi ea cu asprime, cuprinsă de mânie din cap până-n picioare, o mânie ce nu dispărea niciodată şi nici nu scădea. Indiferent ce-a vrut să spună, niciodată nu-i va fi de vreun folos, iar singura ei dorinţă, acum, era ca el să se întoarcă la ea în genunchi şi ea să-i spună cât de mult a făcut-o să sufere, cât de mult i-a înşelat aşteptările şi cât de mult îl urăşte. Apoi să-l părăsească pentru totdeauna.

Noaptea, când Freddy se afla singură acasă, se simţea ceva mai liniştită după cină, când sorbea uşor dintr-un pahar cu whisky şi citea tot felul dereviste de aviaţie, ziare, cât mai multe posibil, până adormea. Adesea se trezea gândindu-se că poate va găsi numele lui Mac într-una din revistele alea.

Nu-i văzuse niciodată numele în reviste şi ziare, dar se pusese la punct cu toate evenimentele din lume. Acum, veştile din aviaţie deveniseră de importanţă mondială şi ea urmărea fascinată dezvoltarea rapidă a aviaţiei în ţările din Europa, ca şi în Statele Unite. Redactorul „Revistei de Aviaţie”, la întoarcerea dintr-un turneu de observaţie, pusese Germania şi Rusia pe primul loc în ce priveşte forţa militară aeriană; urma apoi Italia, după care se aflau Marea

Britanie şi Statele Unite, iar Franţa – ultima. Din punct de vedere al calităţii, pe primul loc erau Germania şi Statele Unite. Iar în ce priveşte producţia de avioane, primul loc îl ocupa Germania.

În Marea Britanie, imediat după semnarea acordului de la München englezii puseseră la punct un plan de apărare aeriană civilă şi începuseră să subvenţioneze un curs de antrenament pentru piloţi, bărbaţi şi femei, deschis tuturor celor care aveau o vârstă cuprinsă între optsprezece şi cincizeci de ani, atâta timp cât el sau ea treceau de controlul medical. Freddy urmărea acest experiment cu mult interes, mai ales când în presă se iscase o adevărată furtună în legătură cu acceptarea femeilor-pilot, care, se pare, erau admise peste tot, cu excepţia detaşamentelor de luptă ale RAF; iar acest lucru stârnise multe proteste gălăgioase şi furioase.

C.G. Grey, redactorul de la „Aeroplanul”, ce reprezenta partea engleză a „Revistei de Aviaţie”, scrisese un articol care o înfuriase pe Freddy mai mult decât reuşise s-o facă Mac cu plecarea lui. „Pericolul cel mare îl reprezintă femeia care are impresia că este în stare să piloteze un bombardier ultrarapid, când de fapt ea nu are nici măcar priceperea necesară pentru a mătura cum trebuie podeaua unui spital; sau femeia care vrea să-şi vâre nasul prin treburile aviaţiei, socotindu-se un comandant al forţelor aeriene, şi ea încă nu e-n stare să-i gătească cina soţului ei”.

Freddy se întreba ce i-ar face cele două sute de femei-pilot din Anglia care erau deja membre ale Gărzii Aeriene Civile şi care fuseseră anunţate de căpitanul Balfour, subsecretarul de stat al Forţelor Aeriene, că vor fi folosite în cadrul serviciului de transport aerian în caz de stare de urgenţă naţională. Oare ce i-ar face ele acelui domn C.G. Grey, dacă ar pune mâna pe el?

Soarta problematică a domnului C.G. Grey i-a oferit un subiect de conversaţie cu Eve la cea de-a nouăsprezecea aniversare a ei din ianuarie trecut. Fusese foarte atentă ca în ultimele luni să nu se vadă prea mult cu mama ei, temându-se că Eve, care era evident mulţumită de Mac, să n-o întrebe despre el, iar ea să nu-i poată răspunde. Dar mama ei se mulţumise cu o conversaţie uşoară şi în termeni generali.

Freddy reflectă satisfăcută că, de fapt, de câte ori se întâlneau, mama se abţinea de la întrebările ce vizau viaţa ei intimă. N-ar fi putut vorbi niciodată cu ea despre propria nenorocire sau despre furia ei; Eve ar fi şocată probabil dacă ar afla că fata ei nu mai este virgină, şi cu atât mai mult dacă ar afla că trăieşte cu un bărbat. Dar ea, Freddy, nu putea să sufere că trebuie s-o mintă, aşa cum proceda cu Swede Castelli când telefona sau apărea brusc pe la ea. Şi-l minţise plină de bună-credinţă în fiecare săptămână, mult mai mult decât ar fi trebuit. El manifestase un interes părintesc faţă de felul cum se descurca ea cu şcoala de zbor şi fusese destul de fraier sau mult prea ocupat pentru

a crede povestea lui Freddy despre şederea prelungită a lui Mac pe Coasta de Est. Freddy ştia că Mac nu mai avea nicio familie, nicăieri, dar ea inventase o mamă şi un tată în vârstă, undeva în Maine, de care el trebuia să se îngrijească, iar Swede, fie binecuvântat, crezuse fiecare cuvânt.

Swede Castelli era singurul om cu care Freddy putea să vorbească deschis. Fusese nevoită să concedieze mai mulţi piloţi pe care-i angajase ca instructori, pentru că îi făcuseră avansuri şi iscaseră zilnic probleme. De când Mac plecase, ea încetase să se mai uite în oglindă, dar, după câte se pare, emoţiile care o rodeau pe dinăuntru, ca muşcătura unui şarpe, nu se reflectau pe chip. Singurul bărbat care nu încercase să-i facă avansuri şi care lucra pentru ea de opt luni de zile fusese un bărbat însurat şi foarte serios. Dar ce era să facă – să poarte un sac de hârtie pe cap?

Hoinărea încă prin hangar, încercând să-şi aline durerea printre venerabilele aparate pe care le iubea aproape la fel de mult ca şi Mac, când auzi o maşină oprindu-se afară, lângă biroul şcolii de zbor. Ieşi din hangar, clipind des din cauza luminii puternice de primăvară şi ferindu-şi ochii cu mâna. Swede Castelli coborî alene din vechea lui limuzină, mişcându-se greoi. Freddy se gândi că ar trebui să-şi supravegheze serios greutatea. Pentru un fost cascador, se mişca îngrozitor de încet. Ei bine, va fi fericit să constate că toţi cei trei instructori ai ei aveau lecţii. Dacă numai unul dintre ei întârzia pe-acolo aşteptându-şi elevul, lăsa

impresia că afacerile nu prea merg.

Se îndreptă spre el să-l salute, vântul ciufulindu-i părul atât de tare încât îi acoperea aproape în întregime ochii. Se aplecă înainte să-l sărute pe obraz.

— Bună, Freddy, spuse el luând-o cu un braţ pe după umeri. Nu e nimeni pe aici, numai tu? Locul ăsta pare groaznic de liniştit. Se uită în jurul lui, observând pista aglomerată şi şcoala de zbor pustie.

— O, eşti prea mohorât, Swede. Toţi instructorii mei sunt la lecţii. Câştigă bani. Mai stai un pic pe aici şi ai să vezi nişte aterizări îngrozitoare de-ale elevilor. Îţi promit!

— N-ai cumva din întâmplare o ceaşcă de cafea? întrebă el.

— Cum ai putea să conduci o şcoală de zbor fără aşa ceva? răspunse Freddy, gândindu-se că Swede arăta de parcă ar avea nevoie de ceva mai tare decât o cafea. Bărbatul gras, chel, arăta atât de palid, încât o cuprinse brusc îngrijorarea. Părea să fi îmbătrânit cu câţiva ani de când îl văzuse ultima oară, săptămâna trecută. Poate că nu se simţea bine – desigur, expresia lui obişnuită de voioşie lipsea cu desăvârşire.

— Vino în biroul meu magnific, spuse Freddy radioasă, încercând să-i readucă zâmbetul pe buze, şi testează unul din noile scaune.

Îi dădu lui Swede o cană plină cu cafea. Făcea în permanenţă cafea, aşa că ibricul era tot timpul plin. Elevii doreau întotdeauna o cafea înainte de a se înălţa, fiind

cuprinşi de frică, iar după ce aterizau după o oră de zbor, erau într-o stare atât de euforică, încât cereau din nou o cafea. Pentru ei, pentru instructori şi pentru Gavin, Freddy îşi făcuse socoteala că le dădea mai multă cafea decât vânduse vreodată produse de patiserie la Van de Kamp. Ar fi trebuit să le ceară bani pentru ea. Poate aşa ar deveni o şcoală mai profitabilă.

Freddy se aşează într-unul din fotoliile ieftine, dar confortabile pe care le cumpărase pentru a crea o atmosferă mai agreabilă în birou şi se uită cu drag la bărbatul neobişnuit de tăcut care-şi făcea de lucru cu ceaşca de cafea aromată. Se opri până nu goli ceaşca, după care o aşează pe masă cu infinită grijă, de parcă ar fi fost din cel mai fin porţelan.

— Ascultă Freddy, am ceva de discutat cu tine. Îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea, oftând fără să-şi dea seama. E vorba de Mac.

— Nu poţi să amâni această discuţie, Swede? spuse Freddy linguşitoare, încercând să-şi ascundă neliniştea. N-avea chef să mai inventeze o altă poveste despre devotamentul filial al lui Mac pentru părinţii lui din Maine.

Swede Castelli părea să nu fi auzit întrebarea lui Freddy.

— E vorba despre Mac, repetă el cu greutate. Am luat legătura... cu el, Freddy.

— Nu se poate! Vorbele ţâşniră de pe buzele ei fără să-şi dea seama.

— Mac mi-a telefonat acasă în fiecare săptămână... de

când a plecat... El... el trebuia să ştie ce faci... trebuia să se asigure că te descurci.

— Ai ştiut tot acest timp şi nu mi-ai spus nimic! sări în picioare şi rămase în faţa lui privindu-l plină de reproş şi acuzator.

— Mac m-a pus să-i promit că nu-ţi voi spune nimic. Am jurat că nu-ţi voi spune. N-am putut să nu-l ajut, Freddy. Suntem prieteni vechi – înţelegi ce vreau să spun. El s-a bazat pe mine că-mi voi ţine promisiunea şi eu mi-am ţinut-o, Freddy. Să nu crezi că mi-a fost uşor. Nu mi-a plăcut să mă prefac că nu ştiu nimic – Hristoase, Freddy, m-am simţit aşa de rău că te-am obligat să inventezi toate poveştile alea, dar n-am avut încotro, trebuia să vin să te văd. Dacă mă suna Mac şi eu nu eram în stare să-i spun ce faci, el ar fi înnebunit de griji. Trebuia să-l asigur că tu eşti bine. Oh, Freddy.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Freddy înspăimântată, fără să-şi dea seama de ce folosise cuvintele acelea. Stătea în faţa lui Swede ameninţătoare.

— Aşteaptă un minut, Freddy, lasă-mă să-ţi spun aşa cum ştiu eu. Mac... Freddy, Mac este... în Canada.

— Unde în Canada? ţipă ea. S-ar putea duce la el. Dacă ar pleca imediat şi ar merge în plină viteză cu Riderul ei, ar putea fi la el în câteva ore.

— Lângă Ottawa, la o bază de antrenamente aeriene a Forţelor Canadiene Armate, răspunse Swede.

Freddy se învârti pe călcâie şi porni spre uşă.

Swede se ridică şi o opri, cuprinzând-o cu braţul.

— Nu, Freddy, nu, ascultă-mă. Mai am ceva de spus.

— Ce anume? întrebă ea cuprinsă de panică, cu o voce în care se simţea teama.

— Mac e mort, Freddy, spuse Swede cu durere, izbucnind în lacrimi. A avut loc o prăbuşire... el a fost prins acolo, Freddy... în câteva secunde a explodat totul. Am primit o scrisoare de la comandantul bazei în dimineaţa asta. Mac nu avea nicio rudă, aşa că le-a dat numele meu, pentru orice eventualitate. În scrisoare îmi spunea că s-a întâmplat în timp ce învăţa un puşti să zboare, iar acesta s-a blocat, cuprins de panică. Sau cel puţin asta bănuiesc ei că este cauza. Asta, sau ceva a fost în neregulă cu avionul. Încă nu ştiu sigur. Generalul spune că nu vor şti niciodată cu siguranţă ce s-a întâmplat. Fune... funeraliile... au avut loc ieri. A fost o înmormântare militară... amândoi... pentru amândoi.

— Înmormântare, repetă Freddy. Înmormântare? Mac! Mac! Mac al meu? Mă minţi, nu-i aşa? Nu-i aşa că mă minţi? Swede, te rog spune-mi că mă minţi. Te rog, te rog, spune-mi asta. Vocea ei se sparse brusc când înţelese că nu era nicio îndoială.

Swede Castelli o cuprinse stângaci cu ambele braţe, de parcă, aşa putea s-o apere de cuvintele rostite.

— Hristoase, tare mult aş dori să fie aşa, Freddy, îl auzi ea spunând. Tipul era singurul frate pe care l-am avut vreodată.

— Oh, Swede, ţipă ea, de-abia auzindu-i-se vocea printre suspinele care o zguduiau, cum pot eu să trăiesc dacă Mac e mort? Cum, Swede, cum? De ce-aş mai vrea să trăiesc?

— Oh, Freddy, îmi pare aşa de rău. A fost aşa de... frumos să vă văd împreună.

— Nu trebuia să mă părăseşti, Mac, nu trebuia să pleci!

— Era hotărât s-o facă, Freddy. Dintotdeauna mi-a spus că era singurul lucru corect faţă de tine, spuse Castelli. Te-a iubit aşa de mult încât s-a pierdut pe sine însuşi.

Amândoi îşi ridicară privirile când auziră vocea unuia dintre instructorii lui Freddy, afară din birou, vorbind cu elevul lui. Probabil că un avion aterizase în timp ce ei discutau. Freddy se repezi şi închise uşa biroului.

— N-ar fi mai bine să te întorci la familia ta, Freddy? spuse Swede îngrijorat, pe când ea plângea din ce în ce mai tare. Îţi aduci aminte că am cunoscut-o pe mama ta? Ţi-ar prinde bine să fii cu ea.

— Swede... cum aş putea să părăsesc casa ***noastră***? În pofida durerii imense pe care o simţea şi care-i anihila toate simţurile, Freddy încercă să răspundă la efortul lui de a o mângâia. Ai uitat de casa noastră... o căsuţă atât de drăguţă... cum aş putea s-o părăsesc? Este tot ce mi-a rămas de la el.

— Înţeleg, spuse el. Dar când te vei simţi mai bine... îmi promiţi că te vei gândi la ce ţi-am spus?

— Când mă voi simţi mai bine? Niciodată nu se va întâmpla asta, Swede, niciodată, pentru tot restul vieţii

mele.

— Te rog, Freddy, trebuie să mă laşi să te ajut cumva.

— Vrei să vii... mâine seară la mine acasă şi să-mi povesteşti tot ce ţi-a spus Mac? Tot ce s-a întâmplat cu el de când a plecat în Canada? Vrei să vii şi să-mi spui din nou... cât de mult m-a iubit?

În noaptea aceea, după ce s-a întunecat bine, Freddy s-a întors în hangarul unde stăteau aliniate vechile aparate. Unul câte unul, ea scoase dragele, fragilele şi strălucitoarele avioane pe spaţiul verde de afară, în partea opusă a pistei. Fiecare dintre aceste avioane încă mai putea zbura şi încă mai putea duce un bărbat – sau o femeie – departe de tot, în orizontul albastru.

Când au fost grupate toate la un loc, le-a împins pe cele mai uşoare în cele mai grele. Apoi a adus o canistră cu benzină şi a turnat-o cu grijă pe aparate de jur-împrejur. Le-a dat apoi ocol, încet, mângâindu-le pentru ultima oară aripile, lonjeroanele şi fuzelajul, învârtindu-le elicea şi rostindu-le cu voce tare numele legendare, nume pe care Mac obişnuia să le spună cu drag. Nu exista niciun avion asupra căruia Mac să nu fi muncit ore întregi pentru a-l aduce în stare de perfectă funcţionare.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, dar hotărâtă, aprinse un chibrit şi-l aruncă în marginea celui mai apropiat avion. Când flacăra fu destul de mare şi când nobilul escadron se transformase aproape în cenuşă, parcă spre a ***se*** întâlni cu Mac, ea spuse numai trei cuvinte înainte de a

pleca:

„Zbor plăcut, Mac”.

CAPITOLUL 16

— Jane, tu cum procedezi cu degerăturile tale, le dai câte un nume sau le numeri? o întrebă Freddy pe colega ei de cameră ieşind, fără prea multă tragere de inimă, de sub păturile reci, dând de aerul şi mai rece al camerei, în dimineaţa de 6 ianuarie a anului 1941. Trase uşor perdelele şi aruncă o privire afară, la zorii dimineţii britanice, mohorâtă şi îngheţată. Apoi trase repede perdelele la loc.

— Oh, da, nume obişnuite sau nume de animale... ori nume de băieţi, dar, bineînţeles, numai ale celor care m-au cerut în căsătorie. Onorabila Jane Longbridge căscă, străduindu-se să pară veselă când se îndreptă legănându-se spre chiuvetă. Să le numeri ar fi prea deprimant. Chiar crezi că ar vrea cineva să ştie câte are?

— Dar tu nu te plângi niciodată, spuse Freddy cu o indignare somnoroasă. Degerăturile, inflamabile alea dureroase, roşii, fierbinţi la atingere, care-i provocau mâncărime şi zvâcneau, cauzate de vremea rece, căpătau o formă ce aducea a ceva între un neg şi o bătătură. Se înmulţeau şi creşteau pe degetele de la picioare şi pe mâini, indiferent câte perechi de ciorapi de lână purta sub ghete şi în ciuda faptului că de câte ori ieşea afară purta mănuşi groase.

— Obişnuiam să mă plâng de ele când eram în şcoală. Mă

văitam tot timpul, dar nu mi-a ajutat la nimic. Intendentei nu-i păsa decât atunci când deveneau chiar rană. Nu a fost prea plăcut, dar m-a scutit timp de câteva săptămâni de la jocuri. Aproape că a meritat chinul. Uram jocurile.

Şatena Jane îşi stropi în grabă faţa cu apă, se spălă pe dinţi viguros şi se uită aprobator în oglindă, admirându-se în treacăt, cum făcea în fiecare dimineaţă, nestingherită de nimic. Părul drept, dinţii regulaţi şi nasul drept, totul combinat cu ochii mari, limpezi, jucăuşi şi căprui şi cu zâmbetul provocator, o făceau să fie una dintre cele mai drăguţe fete din John O'Groat's până-n Land's End, după cum obişnuia să remarce mulţumită de sine, dar pe bună dreptate.

— Este înspăimântător de dickensian, protestă Freddy, când îi veni rândul la spălat.

— Degerăturile?

— Nu. Să trimiţi copiii la şcoli unde să facă degerături. Atunci la ce-ţi mai serveşte să fii fiică de baron? Nu i-ai spus mamei tale?

— Oricum nu-i păsa. Era o pierdere de timp să-i spun. Mama e pasionată de jocuri. Probabil că ea se mândrea cu degerăturile ei. Jane termină cu spălatul pe dinţi şi în acelaşi timp îşi scoase pijamaua şi îşi puse grăbită nişte bluze groase, din lână, ce le purta ca lenjerie de corp.

Freddy alunecă şi ea rapid în bluzele ei de lână şi pe deasupra îşi trase un rând de haine groase, ceea ce o făcea să arate ca un ursuleţ; acesta era însă singurul fel în care

reuşea să nu degere de tot, în dormitorul neîncălzit pe care-l împărţea cu Jane. Era una din cele mai geroase ierni din istoria lumii. În ultima lună, până şi nemţii fuseseră nevoiţi să amâne atacurile aeriene asupra Londrei. Bombardarea masivă din timpul nopţii care începuse după ce aviaţia germană ratase distrugerea bazei RAF în bătălia pentru Britania, din vara trecută, fusese temporar oprită din cauza vremii insuportabile ce se abătuse asupra Angliei.

Freddy se afla în Marea Britanie de aproape un an şi jumătate, din iunie trecut, 1939, când reuşise să-şi aline rănile sufleteşti şi să plece din California. Mac fiind mort ea socotise că nu mai are rost să ţină şcoala de zbor. Când îşi pusese întrebarea ce să facă mai departe, numai un singur răspuns i se păruse rezonabil: să găsească o cale de-a urma cauza lui Mac, cauză pentru care el murise. Statele Unite erau neutre şi în niciun caz nimeni n-ar fi angajat un pilot-femeie în cadrul Forţelor aeriene. Şi-apoi, existau Gărzile Aeriene Civile Britanice, cu cei patru mii de noi recruţi care voiau să înveţe să zboare.

Mac îi lăsase toată averea lui Freddy printr-un testament aflat la Swede Castelli. Ea vânduse casa şi toate avioanele de antrenament de la şcoală, inclusiv dragul ei Rider alb. Înainte de a se duce în Marea Britanie ca voluntar –, îşi luase rămas bun de la Paul şi Eve, făcând în sfârşit pace cu tatăl ei. Freddy fusese imediat acceptată ca instructor în programul de antrenamente aeriene.

Trei luni mai târziu, la 1 septembrie 1939, Hitler a

invadat Polonia şi după două zile, Anglia şi Franţa au trecut de limita pe care şi-o impuseseră mult prea mult timp şi au declarat război Germaniei.

La 1 ianuarie 1940, un mic grup de femei-pilot cu multă experienţă, care erau ca şi Freddy instructori în Gărzile Aeriene Civile, a fost ales să semneze un contract cu Trupele Auxiliare de Transport Aerian. Din aceste trupe făceau parte iniţial numai bărbaţi civili care se ocupau cu transportul avioanelor de-a lungul Marii Britanii pentru forţele RAF, de la fabricile unde se construiau spre pistele unde era o nevoie disperată de ele.

Acum, după un an de zile, numărul femeilor-pilot crescuse considerabil în trupele TATA, înlocuind din ce în ce mai mulţi bărbaţi în bătălia aeriană. Femeile au dovedit că pot zbura la fel de bine ca şi bărbaţii, în aceleaşi condiţii vitrege: au zburat treisprezece zile la rând şi nu s-au odihnit decât două zile înainte de a-şi relua munca; au zburat în înalturi, transportând şi livrând avioane pe o vreme atât de riscantă încât nici luptătorii nu s-ar fi avântat; au pilotat avioanele fără radio sau alte instrumente de navigaţie, doar cu o busolă; s-au strecurat cu dibăcie şi au executat manevre fără cusur deasupra unui teren acoperit de zeci de mii de baraje aeriene, ale căror cabluri de oţel constituiau capcane pentru orice avion prieten sau inamic. Deasupra insulei Marii Britanii, vremea imprevizibilă putea schimba brusc condiţiile meteorologice, astfel încât un pilot se simţea complet pierdut în numai câteva secunde; peisajul

era punctat de câmpurile trupelor RAF, protejate de tunurile antiaeriene care mai întâi trăgeau şi apoi cercetau în cine au tras, pentru că ţara era în război cu un inamic aflat atât de aproape încât un pilot TATA care era pe punctul de aterizare nu s-ar fi mirat niciodată să vadă răsărind din fâşia de pământ spre care se îndrepta nişte Messerschmitt.

Iarna, soarele răsare la ora nouă dimineaţa şi apune în jur de ora cinci după-amiază. Era încă întuneric afară când Freddy şi Jane au ajuns la baza lor, din Hatfield, în divizionul MG, cu care Jane terorizase odată ţinutul. Astăzi avea loc o aniversare, marcând un an de la primul transport efectuat de femeile-pilot, şi Pauline Gower, comandantul lor, aranjase o petrecere pentru noaptea aceea.

Ieri vremea fusese îngrozitoare – îngheţ, zăpadă, ceaţă, ploaie şi nori, „tot tacâmul”, cum spusese Jane plină de umor, scrutând cerul – şi la Hatfield toate zborurile fuseseră amânate imediat după prânz. Amândouă, Freddy şi Jane, îşi petrecuseră după-amiaza în camera lor închiriată, sorbind ceai, moţăind şi desfătându-se cu prilejul neaşteptat de lenevie. Cu toate acestea, de la alte baze, câţiva piloţi hotărâseră să zboare, printre aceştia aflându-se şi Amy Johnson – acum divorţată de Jim Mollison – care se alăturase trupelor TATA imediat după Freddy. Femeia-pilot celebră în lumea întreagă şi eroina lui Freddy timp de mulţi ani, plecase de la Blackpool, de pe coasta ţinutului Lancashire, transportând un avion cu dublu motor Oxford, acelaşi avion pe care Freddy şi Jane îl pilotau adesea.

Punctul ei de destinaţie nu era departe: Kidlington, o bază aeriană lângă coasta ţinutului Somerset.

Freddy şi Jane plecară grăbite din divizionul MG, îndreptându-se spre Camera Operativă, mult mai călduroasă, unde studiară lista cu avioanele care ar fi trebuit să zboare astăzi dacă vremea le-ar fi permis. Luându-şi fiecare lista, se îndreptară spre popotă, o cabană din lemn unde găseai din belşug cafea, ceai şi unde puteai să pălăvrăgeşti la nesfârşit, existând acolo şi planşă de tras la ţintă, o masă de biliard şi multe ziare curente. Unii dintre piloţi aduseseră chiar şi table de şah şi joc de table şi se vorbea de înfiinţarea unei şcoli de bridge în camera căpitanului de zbor, o şcoală la care Jane şi Freddy se convinseseră una pe alta să nu se înscrie. Jocul preferat al lui Jane era să arunce la ţintă, iar al lui Freddy să arunce cărţile de joc într-un chipiu, ceea ce, după părerea ei, necesită mai multă pricepere şi îndemânare decât oricare alt joc. De fapt, când se afla în repaus, era mult prea închisă în sine pentru a se putea concentra asupra vreunui joc mai complicat.

— Oh, oh... nu-mi miroase a bine, spuse Jane în clipa în care intrară în popotă. Piloţii erau adunaţi la un loc, cafelele abandonate şi toţi vorbeau pe un ton scăzut, cu o expresie de groază pe chip.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Freddy pe Helen Janes.

— E vorba de Amy Johnson. S-a prăbuşit în estuarul Tamisei, ieri.

— O, Doamne, nu! ţipă Freddy.

— A întârziat mult prea mult şi a prins-o seara, spuse Helen. Probabil că a rămas fără combustibil şi s-a pierdut printre nori, pentru că era la o sută de mile depărtare de Kidlington. Acum s-a anunţat oficial... i-au recuperat raniţa din apă. A sărit cu paraşuta deasupra unui câmp de nori şi a aterizat în apă. Era aproape salvată... un trauler care i-a văzut Oxford-ul scufundându-se şi a încercat s-o pescuiască, dar a dispărut sub pupă.

Freddy se întoarse brusc cu spatele spre ceilalţi şi se duse la fereastră. Se uita pe geam fără să vadă nimic, puternic şocată. Amy Johnson, care supravieţuise furtunilor de nisip, musonilor şi numeroaselor aterizări forţate, prima femeie care zburase solo spre Australia, temerara despre care milioane de oameni cântaseră „Amy, minunata Amy”, uimitoarea Amy, a cărei rezistenţă nu cunoscuse nicio limităcând’s tabilise recordul aerian pe ruta Londra-Tokyo, sprintena Amy, care atinsese un nou record dus şi întors, de la Paris la Cape Town, îmbrăcată într-un costum de-al Elsei Schiaparelli – era imposibil ca Amy Johnson, Amy a ei, cel mai experimentat pilot-femeie din Anglia, să fie prima victimă.

— Ştiu ce simţi, Freddy, îi spuse Jane, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

— Când aveam nouă ani, ea a zburat până-n Australia cu un mic avion Moth, şi acum, când am aproape douăzeci şi unu de ani, ea a murit încercând să transporte un avion

greu, cu dublu motor, de la Blackpool spre Kidlington. Avea numai treizeci şi opt de ani. Nu pot să cred aşa ceva. Cum a fost posibil?

— Nu vom putea şti niciodată. Freddy, hai vino, hai să aruncăm cărţi în chipiul tău. Învingătorul plăteşte masa, spuse Jane cu prefăcută voioşie.

— Dacă n-ar fi fost deasupra apei... dacă n-ar fi fost atât de ger...

— Niciun dacă, draga mea. A fost hotărârea lui Amy să zboare ieri. Putea să rămână la Blackpool. Noi toate hotărâm când trebuie să zburăm. Putem să aterizăm oricând ni se pare că vremea s-a înrăutăţit şi să rămânem la sol până se limpezeşte. Ştii şi tu acest lucru şi l-a ştiut şi ea. Ea singură s-a hotărât să zboare ieri. Aproape toţi ceilalţi piloţi au refuzat. Ruta aceasta este uşoară atâta timp cât te ţii departe de mare – amândouă am parcurs-o de nenumărate ori. Numai că ea s-a ridicat mult prea sus, Freddy, s-a ridicat deasupra norilor şi s-a rătăcit. Altfel nu s-ar fi aflat deasupra apei. Nu avem voie să ne ridicăm prea sus... niciodată. A fost de vină firea ei, ca şi vremea, iubita mea.

— Firea ei, repetă Freddy gânditoare.

— Nu toţi piloţii zboară în stilul lor personal?

Freddy se uită în jur, la femeile din cameră, şi rămase cu privirea asupra lui Winifred Crossley, care şi ea fusese cascadoare; apoi trecu la Rosemary Ross, care fusese balerină şi explorase de asemenea noile rute aeriene; la

Gabrielle Patterson, căsătorită şi mamă, şi care fusese instructor de zbor încă din anul 1935; la Joan Hughes, care începuse să zboare de la cincisprezece ani şi nu era mai mare decât ea şi Jane; la Margie Fairweather, fiica lordului Runciman, al cărui frate era Director General la BOAC şi al cărui soţ era de asemenea pilot la TATA. Erau cele mai splendide şi onorabile femei-pilot din lume şi, da, fiecare dintre ele avea stilul ei de zbor, pregătindu-se de o decolare printr-o combinaţie caracteristică de curaj, prevedere, competitivitate, fiecare aplica regulile de navigaţie în felul ei, cu precizia ei şi asumându-şi riscurile. Care dintre ele ar fi zburat ieri de la Blackpool? Foarte posibil că niciuna... sau poate una... sau chiar două. Era imposibil de spus, chiar imposibil de ghicit.

Se întoarse spre Jane.

— Încep să înţeleg de ce erai şefa clasei la şcoala aia a ta imposibilă, cu participare la jocuri sau fără.

— Ai de gând să arunci cărţile sau să te linguşeşti pe lângă mine?

— Hai să jucăm. Privind acest aşa-numit răsărit de soare, se pare că nu vom zbura nici astăzi. Ţi-am povestit vreodată de răsăritul de soare din California? îl puteam vedea în fiecare dimineaţă, chiar dacă mă crezi sau nu, chiar şi-n timpul iernii. Ştiai că Anglia este la aceeaşi latitudine cu Labradorul? Ciudat loc să te stabileşti acolo.

— Încă un cuvânt şi-mi aleg altă colegă de cameră.

Petrecerea de la TATA, din noaptea aceea, s-a amânat.

Freddy, Jane şi încă câteva fete s-au adunat la localul din Hatfield şi au băut un pahar în memoria lui Amy Johnson, apoi s-au întors tăcute la locuinţele lor, traversând străzile întunecate ale oraşului îngheţat şi cufundat în beznă.

Pe 9 şi 10 ianuarie 1941, Freddy şi Jane au căpătat două zile libere şi, pentru prima oară de când se cunoşteau, Freddy a putut să accepte invitaţia de a merge în vizită la reşedinţa familiei lui Jane, în ţinutul Kent. Longbridge Grange era căminul tatălui lui Jane, lordul Henry Wilmot, al paisprezecelea baron Longbridge, şi al mamei ei, Lady Penelope Longbridge, născută Fortescue.

Sub hainele lungi şi grele de aviaţie, purtau uniformele masculine, bine croite: pantalonii de armată şi o haină bleumarin – tunică, cu două buzunare cu nasturi la piept şi alte două mari, de asemenea cu nasturi, sub centura cu cataramă de bronz. Deasupra buzunarului din partea dreaptă aveau o pereche de aripi aurii, lungi de câţiva centimetri, brodate în fir de aur şi cusute de tunică. Pe umeri aveau cele două trese de ofiţer inferior, una largă şi una mai îngustă. Pe braţul lui Freddy era o insignă cu roşu, alb şi albastru care o identifica ca cetăţean american. Ambele fete purtau cămăşi albastre de la RAF sub tunică şi cravate negre, bărbăteşti. Din cauza frigului, se hotărâseră să poarte pantalonii bărbăteşti şi ghetele, care în mod normal le purtau doar pe aerodrom. Fiecare fată îşi împachetase fusta şi pantofii negri delicaţi, împreună cu dresurile care constituiau uniforma lor oficială, atunci când

nu pilotau, şi îşi trăseseră dezinvolt boneta pe frunte.

Reuşiseră să găsească locuri libere într-un puternic Anson, unul din avioanele indispensabile, care erau pe post de taxiuri şi care îi duceau pe piloţi de la TATA în locurile de unde trebuiau să ia avioanele de transportat şi, odată ce-şi terminau misiunea, îi aduceau înapoi la bază. Amândouă, Freddy şi Jane, reuşeau să piloteze un Anson numai ocazional. Acesta era suficient de mare pentru a cuprinde cincisprezece piloţi, cu tot cu paraşută. Pierderea unui singur Anson ar fi fost o catastrofă, aşa că pilotarea lui nu era încredinţată decât celor mai experimentaţi piloţi.

După o scurtă oprire, fuseseră lăsate pe un câmp de aterizare din Kent, unde mama lui Jane, care economisise raţia de benzină în vederea acestei vizite de mult plănuite, veni să le ia. Lady Penelopa o îmbrăţişă strâns în braţe pe fiica sa, apoi îi întinse mâna lui Freddy, în semn de salut. Dar brusc se răzgândi şi o strânse şi pe ea în braţe.

— Sunt aşa de bucuroasă, draga mea, că eşti în sfârşit aici. Jane ne-a scris tot timpul despre tine. Cred că în cele din urmă şi-a găsit o prietenă care s-o influenţeze în bine, spuse femeia frumoasă, cu un păr castaniudeschis, încercând să-şi ascundă privirea plină de mândrie îndreptată spre fiica ei.

— De fapt, Jane este cea care mă influenţează în bine, protestă Freddy râzând.

— Prostii. Imposibil. O cunoaştem noi pe Jane. Este irecuperabilă... dar când vrea ea, poate să fie foarte dulce.

Acum intraţi în maşină înainte de a îngheţa. Nu vreau să întârziem la prânz.

Conducea rapid, dar îndemânatic, arătându-le locurile unde căzuseră bombele pe câmpurile acoperite de zăpadă, în timpul celor mai crunte bombardamente aeriene.

— Sunt sigură că nu ne vizau pe noi – noi nu suntem periculoşi deloc – dar casa se află chiar pe linia ce leagă Londra de porturile de la canal. Este aşa de neplăcut... una din aceste bombe a dat jos tencuiala din salon... Bineînţeles, terenul de tenis a fost distrus de o bombă incendiară, toamna trecută, şi încă mai există nesuferita aia de bombă neexplodată pe drumul ce duce în sat. Sper ca cineva să-şi aducă aminte de ea şi să vină s-o dezamorseze înainte de topirea zăpezii. Toate sunt aiurea. Oricum, toată această agitaţie e bună, pentru că îmi aminteşte în fiecare seară să sting toate luminile, astfel încât casa să fie bine camuflată.

— Cine e şeful în casă, mamă? întrebă Jane.

— Vai, Jane! Eu, bineînţeles. Nu pot să am încredere în nimeni altcineva. Nu crezi că am dreptate? Săracul tatăl tău nu poate vedea în întuneric, oricât s-ar strădui, iar Small, noul grădinar – are şaptezeci şi cinci de ani. Dacă este ziuă – se descurcă binişor. În timpul liber prepară cocktailuri Molotov pentru eventualitatea invaziei. Avem o provizie impresionantă de asemenea cocktailuri. I-am spus că pericolul invaziei a trecut – nu-i aşa, Jane, că am dreptate? – dar e prea surd ca să mă audă. Se întoarse s-o privească

pe Freddy. Jane ne-a scris că părinţii tăi sunt la Londra, draga mea. Au avut multe necazuri?

— Nu, până acum nu. Doar mici neplăceri şi s-au cam speriat, dar nimic mai rău decât atât. Am fost la Londra să-i vizitez la ultima permisie, şi fusese bombardată o casă chiar la capătul străzii lor, dar altfel ei sunt bine.

— Am înţeles că tatăl tău se alătură generalului de Gaulle.

— A părăsit Los Angeles-ul imediat ce a auzit apelul generalului de Gaulle de la Londra, în iunie 1940, şi s-a alăturat francezilor liberi de aici. Lucrează cu Gustave Moutet şi cu un grup de ziarişti care au înfiinţat un ziar care apare zilnic – „Franţa”. Mama mea lucrează ca şofer pe o ambulanţă... săptămâna asta este de serviciu.

— Foarte bine pentru ea, spuse Lady Penelope, având grijă să nu întrebe de Delphine, deoarece Jane le scrisese că nimeni din familia ei nu ştia sigur ce se întâmplase cu Delphine de când Parisul căzuse sub ocupaţie. Maşina trecu repede printr-un sat micuţ şi încetini când ajunse în faţa unei porţi impunătoare.

— Ei dragile mele, sunteţi binevenite. Am ajuns.

Lady Penelope mai conduse o scurtă bucată de drum, de-a lungul unei alei străjuită de ambele părţi cu stejari şi se opri în faţa unei case ce părea că se iveşte direct din troienele de zăpadă, aşa bine se îmbina cu formele frumoase ale copacilor goi şi cu gardurile vii de tisă încă verzi, care înconjurau toată casa. Clădirea era pe jumătate

din lemn, cu ziduri groase construite din grinzi solide de stejar şi din cărămidă crem, ambele materiale fiind aduse din partea locului, din solul acelui ţinut calcaros, cu dealuri împădurite. Nimeni nu fusese vreodată în stare să numere variatele nivele ale acoperişului de la Longbridge Grange, nici diferitele stiluri de ţiglă şi frontoanele din cărămidă şi nici multitudinea şemineelor, ingenios distribuite. Numeroasele şi asimetricele ferestre aveau şiruri întregi de geamuri micuţe, majoritatea din ele atât de vechi încât căpătaseră culoarea levănţicii. Ultima oară când Lady Penelope avusese de înlocuit nişte tencuială căzută din cămara cea mai mică, muncitorii găsiseră în zid două monezi bătute în anul 1460. Timpul fusese foarte selectiv la Grange, păstrând toate acele lucruri care erau o încântare pentru ochii omului.

Longbridge Grange avea cinci aripi, toate construite în perioade diferite şi reflectând reuşita familiei. În ciuda dimensiunilor sale, nimic din clădirea cu multe coridoare minunate nu sugera formalitatea clasică a unei impunătoare reşedinţe. Întotdeauna fusese un conac şi centrul unui grup de ferme prospere deţinute de familia Longbridge, posedând de asemenea o importantă instalaţie de fabricat cidru, multe grajduri mari, un hangar pentru trăsuri, un porumbar, multe hambare şi alte clădiri auxiliare. Când Freddy pătrunse în interiorul casei de la Grange, se simţi de parcă păşea printr-o pădure primitoare şi frumos mirositoare. Ramuri de brad decorau fiecare uşă

şi policioară de deasupra şemineurilor, iar vâscul de Crăciun încă mai atârna în holul de la intrare. Câinii lătrau şi săreau peste tot, întâmpinându-i cu veselie.

Jane Longbridge era al doilea copil din cei şapte. Cei doi fraţi mai mici ai ei terminaseră şcoala, dar cele trei surori mai mici – gemenele în vârstă de nouă ani şi cea mai mică din familie, care avea şapte ani – erau încă la şcoala din satul apropiat. Astăzi fuseseră toţi lăsaţi acasă în cinstea sosirii lui Jane şi a lui Freddy şi acum dădeau sfioşi mâna cu musafira înainte de a se repezi la Jane, aproape doborând-o, nespus de fericiţi.

— Veniţi cu toţii încoace. Prânzul se ia la bucătărie, îi întrerupse Lady Penelope, uitându-se la odraslele ei cum ţopăie odată cu animalele, cu o privire detaşată, de parcă nu pricepea cum de se află toţi acolo.

— În bucătărie, mamă? întrebă Jane surprinsă.

— Este încăperea cea mai călduroasă, draga mea. Am închis cea mai mare parte din casă şi nu o mai întrebuinţăm pentru un timp. Când vom câştiga războiul, va fi de şters o grămadă de praf, dar îmi voi face probleme atunci când va sosi momentul potrivit.

Jane şi Freddy se jucară cu fetiţele cea mai mare parte din după-amiază, simţindu-se foarte bine în compania lor, plină de atenţii respectuoase. În cele din urmă, Freddy se retrase în camera ei să moţăie puţin înainte de cină, având grijă să tragă mai întâi perdelele de camuflaj. Dormi profund timp de o oră, gândindu-se cu recunoştinţă, când

se lăsa purtată de aripile somnului, că de când venise la Grange se încălzise aproape, aproape perfect. Cinci ore întregi de confort... sau erau cinci ore şi jumătate...?

Un ciocănit la uşă o trezi. Jane intră în cameră purtând un halat de baie, ciorapi groşi şi nişte papuci.

— Ţi-am pregătit o baie, spuse ea cu o voce joasă, conspirativă.

— O baie?

— O baie fierbinte. O baie adevărată. O baie ca înainte de război. Este absolut ilegală. Mă bazez pe tine că nu vei spune nimănui. Trebuie să rămână un secret, numai între noi două.

— Vrei să spui...

— Cada are ceva mai mult de câţiva centimetri de apă, anunţă solemn Jane.

— Vai, Jane, cum ai putut să faci aşa ceva? ţipă Freddy. Ştii că n-ai voie. Este împotriva tuturor regulamentelor.

— Nu pune întrebări prosteşti. Doar urmează-mă. În linişte. Nu vreau să aud niciun zgomot din partea ta.

Îi puse degetul pe buze şi, dându-i halatul de baie, o conduse de-a lungul coridorului spre uşa unei băi mari, în care se afla o mândră cadă în stil victorian, sprijinită pe labe de leu. Freddy merse în vârful picioarelor până la cadă şi când se uită înăuntru scoase un ţipăt de uimire.

Cada era aproape plină cu apă fierbinte. Nu mai văzuse o cadă aşa de plină cu apă de când se declarase starea de război. La locuinţa lor închiriată, ea şi Jane aveau dreptul la

o baie pe săptămână şi cada se umplea numai cu câţiva centimetri de apă, iar proprietăreasa era tot nemulţumită. În restul zilelor se spălau cu ţârâita, în faţa chiuvetei din cameră. Aici era o risipă de apă!

Freddy se dezbrăcă repede şi se cufundă în apă, constatând că-i vine tocmai deasupra taliei. Luă bucata de săpun pe care i-o adusese Jane, îşi săpuni părul şi-l frecă bine şi se limpezi cu grijă înainte de a începe să se spele pe corp cu un burete imens ce stătea pe un scaun chiar lângă cadă.

— Oh, Doamne, ce bine e! E bine, bine, bine! Am de gând să stau aici până se răceşte apa. Până îngheaţă. Nimic nu mă va face să ies de aici!

— Se răceşte apa, draga mea? întrebă Jane îngrijorată.

— Ei bine... da... se cam răceşte. Doar un pic. Nu, Jane, fă ce vrei, numai nu deschide robinetul. Nu e cinstit faţă de ceilalţi. Deja mă simt îngrozitor de vinovată pentru această baie. Cum voi putea să mai apar în faţa mamei tale? Părul ei ud atârna pe spate, lăsându-i liberă faţa cuprinsă de o plăcere imensă. Trupul ei devenise roz de atâta frecat.

— Nu vorbi prostii. Mama mai are grămezi întregi de lemne. Brusc, Jane se îndreptă spre uşa de la baie şi o deschise vijelios.

— LA MULŢI ANI! se auzi un cor de voci şi cele trei surioare ale lui Jane intrară una după alta, ţinând în mână câte un ibric cu apă fierbinte. Erau urmate de Lady Penelope, care zâmbea cu toată faţa, cărând un vas mare

din care ieşeau alţi aburi. Înconjurară cada şi, conduşi de Jane îi cântară în cor „La mulţi ani” în timp ce turnau ceremonios mai multă apă fierbinte în cadă. La ultimul vers „La mulţi ani, dragă Freddy, la mulţi ani”, o voce masculină care se alătură cântecului se stinse brusc.

— Ridică-te, ridică-te şi arată-ne faţa ta, răsună vocea şi toate cele cinci reprezentante feminine ale familiei Longbridge scăpară cu zgomot ibricele din mână şi ţipară „Tony!”, uitând de musafira lor şi înconjurându-şi din toate părţile fratele cel mare.

Ghemuindu-se sub apă, înclinată pe jumătate, Freddy privea scena chicotind. Oare Jane o plănuise şi pe asta? Era prea tipic pentru Jane să fie doar o întâmplare.

— Tony, vino încoace şi salută, comandă Jane.

— Ofiţer secund Marie-Frédérique de Lancel, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu, comandantul escadronului, onorabilul Antony Wilmont Alistair Longbridge. Freddy, el e Tony.

— Eşti sigură? o întrebă Freddy pe prietena sa, ţinându-şi braţul strâns în jurul pieptului.

— Foarte sigură. Îmi aduc destul de bine aminte de el, spuse Jane.

— Bună seara, comandant al escadronului, domnule Longbridge, reuşi Freddy să salute cu o înclinare graţioasă, fără să-şi ridice capul.

— Bună seara, ofiţer secund. Văd că nu porţi uniforma.

— Sunt în permisie, domnule.

— Toţi spun aşa, întotdeauna.

— Vă asigur, domnule, că este adevărat.

— Poţi să-mi dovedeşti?

— Nu.

— Atunci va trebui să te cred pe cuvânt.

— Mulţumesc, sire.

— Nu e nevoie să mergi atât de departe, un simplu „domnule” este de-ajuns. Pe loc repaus.

— Antony, ieşi de-aici în clipa asta! spuse Lady Penelope. Haideţi s-o lăsăm pe Freddy să-şi termine baia liniştită.

— Dar e ziua ei, mamă, nu crezi că simte nevoia unei companii? O să stau pur şi simplu aici şi-am să pălăvrăgesc cu ea. Jane, tu poţi să pleci. Copii, voi duceţi-vă şi mai aduceţi apă fierbinte.

— Antony, îmi pui răbdarea la încercare, îl avertiză mama lui.

— Bine, bine, bătrâna mea mamă, dacă insişti, spuse el fără chef, nemişcându-se de lângă marginea căzii. Doar ştii că are loc un război, nu? Vechile principii trebuie să lase loc celor noi, şi aşa mai departe. Zău, mamă, nu e nevoie să mă ciupeşti, fir-ar să fie. Bine, vin.

Mormăind ceva ce suna a incantaţie druidă, Jane se îndreptă spre dulapul ei, alegându-şi o rochie de seară, de dinainte de război.

— Nu cred că oamenii se mai îmbracă pentru cină, spuse Freddy privind-o.

— Crezi că ţi se îngăduie să stai în uniformă la masa

festivă de ziua ta?

— De când cu spectacolul public, cu baia, nu ştiu ce să mai cred... sau la ce să mă aştept.

Freddy îşi peria părul, încercând să-l mai domolească, dar astăzi, din cauza vântului rece, era mai răzvrătit ca niciodată şi, deşi îl tundea regulat după standardele de la TATA, exact până deasupra gulerului, îl putea auzi cum pârâie şi-l simţea cum o gâdilă la mână, electrizându-se puternic.

— Ce noroc că a venit Tony, spuse Jane încântată. Cred că te cam place.

— Sper că datorită aburilor, nu a reuşit să mă vadă prea bine. Cât despre mine, e sigur că nu m-am putut uita la el.

— Toţi americanii sunt aşa de decenţi?

— Toţi englezii sunt aşa de îndrăzneţi?

— Tony? Oh, el este absolut inofensiv, replică Jane peste umăr, cu aprecierea judicioasă a unei surori mai tinere care are un frate de douăzeci şi cinci de ani. Doar nu s-a suit în cadă peste tine, nu? Asta ar fi putut însemna într-adevăr îndrăzneală, sau imprudenţă, posibil o bădărănie – ar fi putut indica chiar o lipsă totală a bunelor maniere. El pur şi simplu spera să-şi facă un nou prieten. Tony al nostru este un tip sociabil, bun la suflet, sarea pământului. Nu-ţi va da nicio bătaie de cap, scumpa mea. Numai dacă nu o cauţi singură... sau numai dacă nu eşti un pilot german care se ridică cu un Messerschmitt sau un-Junkers 88. În cazul ăsta, într-adevăr, ai dat de bucluc, un bucluc serios. A-ha! Am

găsit. Mă întrebam unde o fi.

Jane se întoarse de la dulap, ţinând în mână un umeraş pe care atârna o rochie argintie, fără cordon, care părea să lumineze încăperea cu sclipirea ei. Partea de jos a rochiei era atât de bogată, încât făcea impresia că se va ridica singură şi va începe să valseze. Talia era marcată de o eşarfă largă din catifea neagră cu o fundă la un capăt, de la care valuri de catifea se revărsau, aproape atingând podeaua. Pe un alt umeraş se afla un şal de forma unei funde imense, tivit cu argintiu.

— Cred că este destul de festivă, spuse Jane, scoţând umeraşul, şi dacă ţi-e frig, ai şalul să-l pui pe tine. Încearc-o şi vezi dacă ţi se potriveşte.

— E perfectă, e perfectă! Nimic nu mă va opri să port această rochie. Freddy rămase fără suflare, încântată peste măsură. Tot ce i se întâmplase de când sosise la Longbridge Grange i se părea ca un picnic la iarbă verde, totul fiind neaşteptat, improvizat pe moment şi atât de neadecvat, încântător de impropriu realităţilor din Anglia, din timpul războiului. Se simţea buimăcită, indecent de emoţionată şi inadmisibil de încântată de propria persoană. Până şi degerăturile n-o mai dureau.

— Pantofii! îşi aduse aminte Jane, lovindu-şi fruntea şi se repezi spre dulap, întorcându-se cu o pereche de pantofi argintii şi cu o lenjerie de corp delicată, cu volănaşe. Ce altceva am mai uitat?

— Nicio diademă pe cap?

— Nu este absolut necesar pentru cină. Deşi...

deşi...

— Glumeam.

— Oricum, sunt în subsol. Pentru perioada asta nu avem nicio diademă. Păcat că... Mai bine te-ai îmbrăca. Probabil că tata a sosit până la ora asta şi dacă nu-şi bea paharul înainte de cină este gata să bombăne. Ţipă dacă ai nevoie de ceva. Altfel, ne întâlnim jos peste o jumătate de oră.

— Oh, da. Mulţumesc pentru rochie, Jane.

— Am fost cerută în căsătorie de cinci ori când am purtat-o... este o rochie norocoasă... dar, bineînţeles, nu pentru ei, biete creaturi.

— A fost ghinionul lor, spuse Freddy învârtindu-se de câteva ori şi privind cum se umflă faldurile argintii ale rochiei. Uită-i Jane.

— Aşa am făcut, scumpa mea, aşa am făcut şi eu.

În timp ce Freddy reuşise să se îmbrace în toaleta nefamiliară, după ce se rujase şi încercase fără succes să-şi potolească părul strălucitor care-i cădea dezordonat în toate direcţiile, membrii adulţi ai familiei Longbridge tocmai se strânseseră în bibliotecă, în faţa unui foc mare, toţi vorbind repede şi, se pare, în acelaşi timp. Lordul Gerald, înarmat cu un vas pentru prepararea cocktailurilor, începu să se ocupe între timp de băuturi.

Freddy ezită puţin în faţa uşii şi în timp ce stătea acolo nevăzută, se simţi copleşită de emoţii confuze. Toţi alcătuiau o familie, iar ea era o străină şi totuşi fusese aşa

de bine primită astăzi, cum nu i se mai întâmplase niciodată în vreun grup de necunoscuţi. Simţea că o cunoaşte pe Jane mai bine decât o cunoscuse vreodată pe propria ei soră, dar nu-l întâlnise niciodată pe tatăl ei, iar pe Tony de-abia îl zărise în treacăt, o figură în uniformă RAF. Se simţea ciudat de ruşinoasă – simţea o emoţie ce n-o mai încercase de ani de zile – dar nu-şi putea permite să fie timidă, nu în rochia asta splendidă despre care era conştientă că i se potriveşte perfect. Aceasta era aniversarea zilei sale de douăzeci şi unu de ani. Era musafirul de onoare. Şi, Doamne Dumnezeule, ei toţi o aşteptau pe ea.

Gândul ăsta – tatăl lui Jane amesteca genul cu vermutul şi ea putea spune după zgomotul pe care-l auzise că în curând va fi gata să toarne băutura – o propulsă în cameră dintr-un singur pas mare. Apoi se opri, din nou paralizată de sfială pentru că toţi cei patru din cameră se opriseră din vorbă şi se întorseseră s-o privească. Se lăsă un moment de tăcere deplină, dar Freddy nu-şi dădu seama că era un ultim tribut adus frumuseţii sale. Lordul Gerald Longbridge puse jos vasul pentru cocktail şi se îndreptă spre ea.

— La mulţi ani, domnişoară de Lancel, spuse el, luându-i ambele mâini în ale sale şi uitându-se fermecat în ochii ei de un albastru victorios, neîmblânzit. Fiul meu îmi spune că am pierdut scena cea mai interesantă din ziua asta, şi într-adevăr din tot anul. Eu sunt de părere că este îngrozitor de nedrept faţă de mine. Nu ştiu cum vei putea să-mi mai

câştigi simpatia după un asemenea tratament nemilos. Dar bănuiesc că, pentru tine, voi face o excepţie sau şi, mai bine, ai putea să repeţi scena mâine, dar să mă avertizezi la timp ca să nu pierd din nou totul. Mă întreb dacă, nu cumva, bei un Martini?

— Da, mulţumesc, Lord Gerald. Şi vreţi vă rog să-mi spuneţi Freddy? râse ea, timiditatea dispărând în faţa acelui bărbat cărunt, bine făcut şi şarmant, ai cărui ochi erau la fel de jucăuşi ca ai lui Jane.

— Cum vrei tu, Freddy, replică el, oferindu-i braţul. Acum vino lângă foc. Trebuie să torn băuturile înainte să se strice.

O conduse de-a lungul încăperii largi, slab luminate şi cu tavanul înalt, spre Jane, care era departe de a fi îmbrăcată modest, într-o rochie de satin de un roşu aprins. La fel, Lady Penelope arăta magnific în catifeaua maro combinată cu dantelă ivorie. Tony se retrăsese rapid, fără să fie observat de niciuna din doamne, la bradul din colţ împodobit de Crăciun şi se prefăcea că-şi face de lucru cu un şir de beculeţe aprinse, astfel încât s-o poată privi pe Freddy înainte ca ea să-l salute.

Din momentul în care ea intrase în încăpere, lui i se păruse că pluteşte, înconjurată de o aureolă de lumină. Era ceva celest în apariţia ei bruscă, tăcută şi argintie în pragul uşii, ceva care-l făcu să se gândească la prima apariţie – întotdeauna surprinzătoare, într-un fel periculoasă, care-ţi dădea fiori în inimă – prima apariţie a luceafărului de seară. Oare era aceeaşi fată glumeaţă, jucăuşă ca o focă pe care o

văzuse în cadă? Cum se metamorfozase atât de uşor? Se va transforma oare într-un luminiş de pomi înfloriţi când se va termina cina?

— Tony, ajută-mă, îi ceru tatăl lui. Vrei să fii amabil să-i duci lui Freddy un Martini?

Ducând paharul cu băutura rece spre şemineu, comandantul de escadron Antony Longbridge era aproape să cadă, împiedicându-se de o carpetă care se afla în acelaşi loc de cinci generaţii înainte de a se naşte el. Freddy îşi ridică privirea.

— Bună seara din nou, comandante de escadron, spuse ea. Văd că nu porţi uniforma.

— Oh, aceasta. Se uită în jos la haina pe care şi-o pusese pentru cină. Am crezut... ei bine, că este o ocazie specială... tunica mea trebuia călcată... aceasta mi s-a părut, ei bine, mult mai confortabilă... la urma urmei, acasă... în permisie...

— Întotdeauna se pricep să găsească o scuză, nu-i aşa, Jane? Freddy clătină din cap dezaprobator.

— Şocant. Tipii ăştia de la RAF nu au nicio disciplină. Se îmbracă ca nişte ţapi. Am impresia că lustruitul şi ferchezuiala sunt numai pentru ceilalţi. Probabil că nici nu s-a bărbierit înainte de cină, fu de acord Jane.

Freddy se abţinu să ridice mâna şi să verifice dacă e adevărat. Dacă l-ar fi văzut pe Tony în Sumatra sau Antarctica, şi-ar fi dat seama imediat că trebuie să fie englez, se gândi ea luând paharul cu băutură. Avea acele

trăsături fine, de neconfundat, ale unui chip cu o structură osoasă specifică, faţă prelungă, curată, aproape ascuţită, anume parcă pentru a nu permite nicio trăsătură comună. Fruntea înaltă era încadrată de părul întins şaten, pieptănat sever într-o parte, formând o uşoară buclă. Ochii erau de un albastru deschis sub sprâncenele uşoare, nasul era ridicat şi distinct ca al unui cruciat, gura mare, cu buze subţiri şi cu o expresie de fermitate; obrajii cu pielea întinsă erau rumeni, iar urechile mari strâns lipite de cap. Nu era nimic relaxant, nimic frivol în expresia blândă a capului său impunător. Tony era bine făcut şi totuşi părea, din cauza înălţimii sale, aproape slab. Se plictisise de obligaţia de a comanda şi de aerul autoritar pe care trebuia să-l afişeze tot timpul. Nu putea fi aşa un englez crescut aici, decise Freddy şi îi zâmbi cum nu mai zâmbise nici unui bărbat de trei ani de zile.

— Am reuşit să mă rad, spuse Tony, ignorând-o pe sora sa, deşi apa nu a fost aşa de fierbinte cum ar fi trebuit să fie.

— Te cred pe cuvânt, replică uşor Freddy şi, inspirată de gestul de cochetărie cel mai calculat din viaţa ei, îi întoarse spatele pentru a o întreba pe Lady Penelope de provenienţa dantelei.

Cina, într-o cameră încălzită de focul din două cămine imense, a fost servită de o femeie mai în vârstă, asistată de un băiat de paisprezece ani; amândoi locuiau în satul din apropiere şi erau încă disponibili să-l asiste pe bucătarul de

la Grange, din când în când, la ocazii speciale. Acest cuplu domestic ciudat era singurul lucru care le reamintea de războiul la care lua parte Anglia, în timpul acestei cine vesele. Toţi binecuvântau gerul năprasnic care împiedicase ostilităţile pentru un timp, dar nimeni nu menţiona vremea, ca şi cum dacă ar fi vorbit de ea, ar fi dezlegat vraja.

Dacă fraţii Wright s-ar fi sugrumat în ramele lor, dacă descendenţii lui George al III-lea ar mai fi domnit încă peste Lumea cea Nouă şi dacă descendenţii lui Ludovic al XIV-lea ar fi ţinut sabia ridicată deasupra Franţei, n-ar fi avut nicio importanţă pentru conversaţia civilizată care avea loc în jurul acestei mese luminate de lumânări. Dar dacă strugurii din care se făcea şampania n-ar mai fi crescut în Champagne şi dacă Mozart sau Gershwin n-ar fi trăit niciodată, dacă n-ar fi fost crescuţi caii pentru iuţeala şi puterea lor, dacă Bloomsbury n-ar fi înflorit niciodată sau Fred Astaire nu şi-ar fi cumpărat prima pereche de pantofi de step, ar fi trebuit să inventeze alte subiecte de conversaţie.

Când masa plăcută se sfârşi, Lordul Gerald dispăru în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă mare de vin Dom Perignon. Deschise sticla cu o îndemânare care-i amintea lui Freddy de bunicul ei şi le turnă tuturor în pahare, asistat de Tony.

— Acesta este un toast foarte special, spuse el. Astăzi, domnişoara Marie-Frédérique de Lancel – Freddy pentru prieteni – a atins o vârstă foarte interesantă. Alexander

Pope a scris despre „veselia care tânjeşte după vârsta de douăzeci şi unu de ani”... Samuel Johnson a vorbit de „încrederea pe care o simţi la vârsta de douăzeci şi unu”... Thackeray a scris despre „zilele măreţe când aveam douăzeci şi unu de ani”. Toţi cei din încăperea asta au trecut de această vârstă magică, poate cu numai câteva luni, ca tine, Jane, sau poate cu mulţi ani, ca mine, dar nu contează. Lucrul important este că Freddy nu mai tânjeşte după vârsta de douăzeci şi unu de ani – ea trăieşte acum această vârstă măreaţă şi merită să se bucure din plin de ea. Fie ca ea să fie înconjurată numai de veselie, acum şi-n anii ce vor veni. Pentru Freddy!

Freddy roşi în timp ce toţi beau în sănătatea ei. Roşeaţa ei se accentuă când Lady Penelope sună clopoţelul şi băiatul, care era evident că stătuse în spatele uşii de la bucătărie, apăru cu mai multe cutii frumos împachetate şi le puse în faţa ei.

— Oh, nu, protestă ea. Aţi fost cu toţii atât de buni cu mine, nu mai trebuia. Baia aceea fantastică a fost cadoul de ziua mea.

— Prostii, draga mea. Sunt nişte cadouri improvizate, nu ne-am putut deplasa până la magazine, dar trebuia să ai nişte amintiri de la o asemenea ocazie deosebită, spuse Lady Penelope.

— Haide, Freddy, deschide-le, spuse Jane, dornică să le vadă.

Cadoul Lady-ei Penelope era un pulover gros, albastru şi

strâns pe gâf, pe care-l lucrase chiar ea şi de care numai Jane ştia că-l făcuse pentru fiica ei. Lordul Gerald contribuise cu o butelcuţă de argint cu monogramă, pe care o lua întotdeauna cu el când pleca la vânătoare, şi o sticlă de whisky cu care s-o umple.

— S-o porţi cu tine tot timpul, îi explică el, în caz de naufragiu sau în caz că eşti călcată de un elefant gigantic.

Jane găsise în dulapul ei, care părea o adevărată peşteră a lui Ali Baba, o cămaşă de noapte neagră din pânză fină şi dantelă şi se hotărî că era divin de indecentă, bună pentru ocazii speciale, care în mod inexplicabil refuzaseră să i se ivească lui Freddy de când o cunoştea ea.

— Dar, scumpa, mea, vrei să mă crezi sau nu, vei vedea că aceste ocazii vor veni imediat acum, că eşti suficient de mare, îi şopti ea lui Freddy.

Freddy fu suficient de înţeleaptă să nu-şi reamintească de ultima dată când mai fusese atât de fericită.

Era trecut mult de miezul nopţii când, în sfârşit, se afla în pat. În mod oficial, nu mai era ziua ei de naştere, dar o stare sărbătorească îi mai cuprindea încă fiinţa, ca vinul ce pune sângele în mişcare. Iar Freddy era excesiv de agitată ca să poată dormi. Şi nici nu voia. O asemenea stare de fericire era mult prea binevenită pentru a-şi permite s-o piardă cu vise deşarte. Stătea întinsă sub aşternuturi, cu ochii larg deschişi în întunericul din cameră, purtând cămaşa de noapte primită în dar, puloverul albastru şi o pereche de ciorapi de lână. Zâmbea către tavanul nevăzut.

Auzi zgomot de paşi lângă uşa ei. A, se gândi ea, trebuie să fie Jane care vrea să ne împărtăşim impresiile din seara asta.

— Intră, strigă Freddy şi uşa se deschise, descoperindu-l pe Tony cu o lumânare într-un suport scurt. În lumina care licărea Freddy putu să vadă că era încă îmbrăcat în pantalonii şi cămaşa de la masă, dar în locul hainei purta un pulover. Nu intră în cameră, ci rămase în uşă.

— Ţi-am adus un cadou de ziua ta, spuse el. N-am ştiut că va fi ziua ta astăzi, şi n-am ştiut că vei fi aici, aşa că n-am fost pregătit la cină... poate c-o să-ţi placă?

— N-ar putea aştepta până-mâine dimineaţă? sugeră Freddy.

— Este un cadou strict pentru noapte. El dezvălui un obiect lunguleţ, legat cu multe fundiţe, ornamentate cu simbolul bradului de Crăciun în diferite locuri, aşa că n-aveai cum să-ţi dai seama ce era.

— Mâine dimineaţă nu mai are niciun farmec.

— Atunci bănuiesc că-i mai bine să-l deschid acum.

— La asta m-am gândit şi eu... mult mai bine acum. Păşi spre patul ei şi puse obiectul strălucitor în mâinile lui Freddy. Era foarte cald şi se mişca când îl atingeai.

— Dumnezeule... şuieră ea. Ce...?

— Este sticla mea de apă fierbinte, îi explică el, încântat de surprinderea ei. Am umplut-o acum două minute. Împachetatul mi-a luat mai mult timp.

— Oh, Tony... nu se poate să-mi dai propria ta sticlă de

apă caldă? Nu te pot lăsa fără aşa ceva.

— Într-adevăr sunt foarte ataşat de ea... am fost împreună de-a lungul multor nopţi geroase... dar acum vrea să-ţi aparţină ţie. Eu voi găsi o alta şi o voi îmblânzi... nu va fi prea greu s-o fac. În general, vin la tine când le fluieri. Te rog, păstreaz-o.

— Dacă eşti sigur de ce faci – sigur, mi-ar face o mare plăcere. Şi mă voi gândi la tine în fiecare noapte când o voi umple. Acum am de gând să mă culc. Noapte bună, Tony.

— Noapte bună, Freddy, spuse el, şi trase un scaun, îl apropie de pat punând lumânarea pe podea şi se aşează. Mai este încă un mic amănunt... din moment ce nu ai adormit încă... dacă s-ar putea să vorbesc cu tine...

— Numai un cuvânt, spuse ea, rupând ambalajul neîndemânatic de pe sticlă şi aşezând-o lângă ea, sub pătură, pe care şi-o trase apoi strâns sub bărbie.

— Vezi tu, tocmai am fost transferat, am fost numit comandantul unui nou escadron, al unor tipi pe care nu i-am cunoscut niciodată, tipi... ei bine, m-am gândit că ai putea tu să-mi explici cum să mă înţeleg mai bine cu ei.

— Să-i explic unui comandant RAF cum „să se înţeleagă mai bine” cu piloţii lui? Ha! Noapte bună, Tony.

— Sunt americani, escadronul Vulturul se află aici din septembrie, dar încă nu au intrat în acţiune... nu s-a găsit nimeni să-i antreneze pe băieţii ăştia nemaipomeniţi în timpul bătăliei pentru Marea Britanie... au stat inactivi de când a început vremea rea. Iar comandantul lor s-a

îmbolnăvit... oricum, pacostea a căzut pe capul meu, ei sunt acum escadronul meu şi eu m-am gândit că tu, fiind americancă, mai mult sau mai puţin, ai putea să-mi dai nişte sfaturi despre cum să calc cu piciorul drept. Sunt complet dezorientat şi nu ştiu cum să mă apropii de ei. Mă simt mai degrabă neîndemânatic în ceea ce-i priveşte... o adunătură de străini, nişte tipi ciudaţi, înţelegi de ce am nevoie de ajutorul tău.

— Pur şi simplu spune-le „băieţi” în loc să-i numeşti „tipi”, „amici”, „pacoste” sau „nemaipomeniţi” sau „străini” şi totul va fi bine. Noapte bună, Tony.

— „Băieţi”? Mi se pare foarte nepoliticos. Eşti sigură, Freddy?

— Băieţi”. Sau „camarazi” sau „trupă” ca-n „hei, trupă, hai să dăm o reprezentaţie” – adaptările astea lingvistice ar trebui să-ţi fie de-ajuns. Pentru restul, bazează-te pe ei, să înveţe limbajul RAF sau învaţă-i chiar tu. Noapte bună, Tony.

— Îţi sunt foarte recunoscător, Freddy, spuse el întinzându-se şi sărutându-i gura care râdea. Oh, Freddy, draga mea, frumoasa mea Freddy, mai bine am mai încerca treaba asta din nou. Aşa cred eu, murmură el înainte de a o lua în braţe şi de a o săruta prelung, amândoi fiind mult prea dornici de intimitate, găsindu-se copleşiţi de nevoia de a se atinge, de a se ţine strâns în braţe. Toată povestea devenise inevitabilă încă de când ea intrase în bibliotecă în seara aceea.

Erau aşa de surprinşi de sărutările lor îndelungate de parcă n-ar fi tânjit tot timpul unul după altul, de parcă n-ar fi simţit acel impuls minunat pe care şi-l amânaseră până la limita durerii. Tony oftă cu voce tare, transportat de fericire, pe când se întinse deasupra păturilor şi o cuprinse pe Freddy în braţe, pentru a o simţi cât mai aproape de pieptul lui. Pentru lungi, delicioase minute, ei s-au lăsat purtaţi de sărutările nesfârşite, cuprinşi de extaz, separaţi de atâta lână încât ar fi putut forma un ghem, zărindu-se abia la lumina firavă a lumânării de pe podea.

— Tony... stai confortabil? şopti Freddy în cele din urmă.

— Nu nemaipomenit...

— Ai putea... ei bine, ai putea să-ţi scoţi pantofii.

— I-am scos.

— Şi puloverul... şi cămaşa... şi pantalonii...

— Dar atunci voi îngheţa.

— Te voi încălzi eu.

— Eşti sigură? N-aş putea... n-ar trebui... oh, draga mea, dacă mă bag în patul ăsta...

— Eşti absolut sigur că eşti pilot? îl întrebă ea abilă, înţelegând în cele din urmă că era prea gentleman pentru a face dragoste cu ea sub propriul acoperiş, dacă nu era încurajat cum trebuie.

— Foarte sigur.

O»

— Atunci nu te mai agita fără rost ca un mort, spuse ea, folosind termenul din limbajul RAF pentru cei care nu erau

piloţi.

În timp ce vorbea, lumânarea pe care Tony o pusese pe podea se stinsese, lăsându-i într-o beznă totală.

— S-o ia naiba! mormăi Tony, întinzându-se după ea. Mişcarea fusese prea repezită, aşa că auzi sfeşnicul rostogolindu-se într-un colţ al camerei. Încercă să găsească o altă lumânare pe măsuţa de noapte a lui Freddy şi nu reuşi să dea decât de o lampă care căzu cu o pocnitură de sticlă spartă.

— Oh, fir-ar să fie, bombăni el, ridicându-se cu cât mai multă grijă în picioare şi începând să se dezbrace cât mai rapid posibil, lăsându-şi lucrurile să cadă pe podea. Gol, sări repede în pat lângă Freddy şi îi căută trupul.

— Au! ţipă ea când se loviră cap în cap.

— Te-a durut? întrebă el îngrijorat.

— Bineînţeles că da – dar pe tine?

— Cred că mi-am spart nasul. Uite aici, pune mâna – ce crezi – nu, fir-ar să fie, aia este urechea mea.

— Nu vreau să-mi pun mâna pe nasul tău, s-ar putea să-ţi scot ochii, protestă Freddy.

— Tu n-ai viziuni noaptea? mormăi el, încercând să-i scoată puloverul.

— Îmi rupi cămaşa de noapte! Fii atent! Oh, brută, dă-mi drumul! mi-ai rupt o fâşie de la umăr. Şi ia-ţi genunchii din stomacul meu.

— Cred că este cotul meu.

— Ce faci acolo jos? Vino sus imediat! Eşti prea înalt...

— N-ai cumva un chibrit? se rugă Tony, cu gâtul prins la subţioara lui Freddy. Ea izbucni în râs.

— Tony! Stai liniştit! Ştiu unde sunt! Mă dezbrac şi, dacă stai nemişcat un minut, mă voi orienta în jur şi te voi descurca şi pe tine.

— Bine.

Stătu nemişcat cât timp ea îşi scoase puloverul peste cap şi îşi dezbrăcă cămaşa de noapte şi ciorapii de lână, ascultând zgomotul pe care îl făcea fiecare lucru când îl punea deoparte. Apoi el o supuse cercetării, cu mâini calde şi triumfătoare, respirând aerul plăcut mirositor din golul de sub pătură.

— Doamne Dumnezeule, comandant de escadron, ce avem noi aici? Oh, e sticla cu apă caldă – pentru un minut am fost îngrijorată – mă întrebam oare ce-o fi lucrul ăsta.

— Încă – nu – atinge – lucrul ăsta. Nu încă.

— De ce nu? întrebă Freddy inocentă. Pare... prietenos.

— Dă-i drumul... o imploră el.

— De ce? Nu ştii că are loc un război? Fără risipă şi fără dorinţe. Ea îi puse un picior lung peste şolduri, într-o mişcare exuberantă, irezistibilă. Ce ştii tu? şopti Freddy. Din întâmplare, am tocmai locul bun pentru el.

Toată noaptea aceea, de mijloc de iarnă, Freddy şi Toni au aţipit în reprize, trezindu-se de fiecare dată şi descoperind că simt şi mai mult nevoia de a se avea unul pe altul. Şi-au descoperit cele mai calde şi mai intime locuri ale trupurilor, cu multă răbdare şi cu delicate explorări, la

fel ca şi limbile şi nările lor. Murmurau mulţumiri unul către altul şi adormeau fericiţi, trezindu-se dezorientaţi până când se atingeau din nou şi se simţeau uniţi şi rupţi de realitate. Ultima repriză de somn i se păruse lui Tony că durase mai mult timp şi el se smulse cu greu din aşternut şi se duse să tragă puţin perdelele de camuflaj. Sări de la fereastră şi se vârî din nou sub pătură.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Freddy alarmată.

— Copiii... sunt cu toţii afară... tocmai au terminat de făcut un om de zăpadă, chiar sub fereastra ta, iar ieri nu era acolo. Dumnezeu ştie cât o fi ceasul.

— Uită-te la ceasul tău, dragule.

— L-am lăsat în camera mea, azi-noapte.

— Ei bine, pur şi simplu se vor gândi că dormim până mai târziu.

— Nu şi Jane, spuse sigur pe el.

— Nu-mi pasă, declară Freddy. Sărută-mă, prostule.

— Vreau să ştie toţi! Am de gând să le spun la toţi! spuse el exaltat.

— Nu. Nu cumva să îndrăzneşti aşa ceva!

— Care este adresa părinţilor tăi din Londra? vru Tony să ştie.

— Ce ai de gând să faci, să-i suni şi să le spui că tocmai ţi-ai petrecut noaptea cu mine? întrebă Freddy, brusc alarmată. Părea capabil de orice.

— Voi fi acolo săptămâna viitoare. Vreau să mă duc să

vorbesc cu tatăl tău.

— De ce naiba...?

— Să le comunic intenţiile mele, bineînţeles. Să-i cer permisiunea, spuse Tony cu toată demnitatea pe care o putea avea cineva în situaţia lui.

— Dumnezeule, şopti Freddy, închipuindu-şi scena. Nu cred că este o idee prea bună... s-ar putea... să-l sperii.

— Dar am de gând să mă căsătoresc cu tine. Adică, vreau să spun că sper că ţi-ai dat seama de asta. Aşa că trebuie să vorbesc cu el.

— N-ar trebui să vorbeşti cu mine mai întâi?

— Voi vorbi. Toate la timpul lor. Dar mai întâi, bineînţeles, trebuie să mă prezint. Se va supăra foarte tare că nu vorbesc bine franţuzeşte?

— Nu, chicoti Freddy, nu cred. Chiar vorbeşti serios... în ceea ce priveşte cererea în căsătorie... ah... adică să duci la bun sfârşit ce-ai început?

— Desigur. Doar dacă ai vreo obiecţie...

— Nu, cu toată puterea, nu. N-am atâta curaj.

— Deci, mă duc să-l văd, în regulă?

— Acum că m-am mai gândit... chiar că merită o surpriză plăcută după atâţia ani grei.

— Ce vrei să spui, Freddy dragă?

— Poate că într-o zi am să-ţi spun. Sau poate că nu.

— Într-o bună zi îmi vei spune totul, replică el pe un ton încrezător.

— Dar numai după ce-mi vei face curte mult timp! Şi

poate că nici atunci. Antony, mi-e teamă că recentele evenimente te-au făcut să ai o încredere neţărmurită în mine.

— Oh, Freddy, te ador – la nebunie şi pentru totdeauna. Tu mă iubeşti?

— Un pic.

— Niciun pic mai mult?

— Mult mai mult decât atât.

— Cât de mult? întrebă el lacom.

— O să-ţi spun... dar sticla de apă caldă a început să curgă.

CAPITOLUL 17

Delphine stătea buimăcită în pragul uşii din apartamentul de Pe bulevardul Saint-Germain, ascultând paşii lui Armand care cobora scările. Cu un minut în urmă fusese în braţele lui protectoare, simţindu-se încă apărată de dragostea lui puternică, chiar dacă realitatea plecării sale i se strecurase în inima ce-i tremura. Acum într-adevăr se simţea singură, căci în clipa când el o părăsise, devenise pentru ea doar un alt francez din milioanele de francezi care-şi părăseau căminele, pentru o perioadă neprevăzută, supunându-se ordinului de mobilizare generală din 2 septembrie 1939. Timp de câteva ore îngrozitor de dezolante, în care fusese prea tristă ca să poată plânge, se învârtise ameţită prin casă oprindu-se şi cântând frânturi de melodii la pian, ghemuindu-se sub pătură şi încercând, fără succes, să-şi închipuie că din minut în minut îl va auzi urcând scările, deschizând uşa şi-l va vedea intrând în cameră.

Din momentul în care Armand plecase; abilitatea lui Delphine de a se apăra de realitate dispăruse. Timp de multe luni de zile se susţinuse astfel, îşi crease un echilibru şi se simţise ca un echilibrist pe sârmă la mare înălţime. Oricum, echilibrul ei depindea de prezenţa lui, fiindcă ea îl crease pentru a îndepărta imaginea zilei când el va trebui să plece.

Acum, starea ei de siguranţă atinsese un punct riscant şi Delphine îşi dădu seama că venise timpul să se întoarcă în mica ei fortăreaţă din villa Mozart şi să facă faţă noii situaţii, în mediul şi în poziţia pe care şi le câştigase în anii dinainte de-al întâlni pe singurul bărbat de care se îndrăgostise vreodată.

Primul lucru pe care-l făcu, după ce deschise uşa dormitorului, ei din casa roz şi turcoaz în stil Victorian, a fost să se ducă la biroul ei, să deschidă sertarul şi să scoată caseta secretă. Acolo, printre diferite documente şi multe cutii din catifea ce conţineau colecţia ei de bijuterii, se afla paşaportul albastru francez şi cel american, cu copertă verde. Cu ani în urmă, când devenise clar că şederea lor la Los Angeles va fi de lungă durată, Paul de Lancel se asigurase ca ambele lui fiice să obţină dublă cetăţenie, franceză şi americană. Deşi se născuseră francezi, din părinţi francezi, ei locuiseră cel mai mult timp departe de Franţa şi el, ca diplomat, nu subestimase niciodată importanţa unui paşaport american.

Privind cele două paşapoarte, Delphine înţelese că trebuia să ia o decizie. Ar fi putut părăsi Europa, cum se grăbeau să facă majoritatea americanilor din Paris, chiar dacă locuinţa ei e-acolo, şi să se retragă în America neutră. În scurt timp, poate în mai puţin de două săptămâni, ar fi la Los Angeles. Ar putea să locuiască la Hotelul Beverly Hills – putea să sune chiar acum şi să rezerve un apartament. Se jucă o clipă cu această idee, având clară în faţa ochilor

imaginea ei din Hollywood Brown Derby, comandând o salată cobb şi discutând la masă cu un agent de film despre alegerea unui scenariu cinematografic. Niciun detaliu din această scenă închipuită nu era imposibil de realizat. Din contră, era foarte realizabil, practicabil şi nu trebuia decât să se ducă până la casa de bilete pentru a-l vedea îndeplinit. Şi totuşi respinse din tot sufletul această posibilă viziune a viitorului, chiar dacă o avea atât de clară în minte.

Şi care era cealaltă alternativă, dacă nu-şi cumpăra biletul de vapor? Industria cinematografică franceză îşi închisese toate porţile, ca majoritatea industriilor civile, începând din ziua mobilizării. Actorii, tehnicienii şi toate echipele de filmare dispăruseră, ca şi Armand. Douăzeci de filme pe jumătate trase fuseseră întrerupte. Ea nu avea nicio slujbă, pe nimeni care să fie legat de ea şi nici vreo funcţie importantă în această ţară, în plin război.

Dar pur şi simplu nu putea să plece. Armand Sadowski era pe undeva, aproape de ea, picioarele lui călcau acelaşi pământ francez ca şi ea, şi el respira acelaşi aer al Franţei ca şi ea. Pentru moment, nu aveai cum să afli unde anume se găseşte un soldat, dar mai mult ca sigur, curând, lucrurile se vor aranja. În orice moment el ar fi putut să-i telefoneze din baraca lui, presupunând că stă într-o baracă şi nu în tranşee. Putea chiar să-şi ia o permisie, peste două, trei luni, întrucât, cel puţin până acum, nicăieri nu avuseseră loc acţiuni de luptă deschisă. Începând din acel moment, aştepta în fiecare zi scrisoarea lui Armand – îi

promisese să-i scrie cât de des va putea. Atât timp cât rămânea exact unde se afla acum, fără să se mişte din acel loc din Paris, ei erau legaţi, împărţind acelaşi viitor. Şi atunci cum era posibil ca ea să pună o distanţă de mii de mile între ei?

Delphine puse la loc paşapoartele în casetă cu un sentiment de uşurare. La urma urmei, nu prea avea alte alternative de luat în considerare.

În iarna anului 1940, când se desfăşura acel ***drole de guerre*** sau „războiul simulat”, în care niciun detaşament francez nu făcuse vreo mişcare şi în care chiar şi escadroanele RAF nu aruncau decât manifeste, Armand Sadowski rămase în unitatea sa militară de la nord de lima Maginot. În aprilie, nemţii invadară Norvegia şi Danemarca. Pe 10 mai, Hitler puse capăt „războiului simulat”, atacând ţările neutre Olanda, Belgia şi Luxemburg, în drumul lui spre cucerirea Franţei. Armata franceză, dezmembrată şi demoralizată, lupta împotriva trupelor invadatoare alături de armata britanică. În două săptămâni, ambele armate aliate erau în plină retragere spre plaja de la Dunkirk.

Miracolul retragerii de la Dunkirk, în luna mai, a scăpat de la o luptă inutilă, timp de încă o zi, majoritatea trupelor engleze, dar francezii au fost înfrânţi în propria lor ţară şi blocaţi fără nicio posibilitate de scăpare, cu excepţia drumului ce ducea în apele canalului englez. Armand Sadowski, împreună cu alte mii de francezi, fu luat prizonier de război. Peste câteva zile fu trimis să muncească într-o

fabrică de armament în Germania.

Cât timp a durat bătălia de la Dunkirk, Delphine a stat şi a aşteptat veşti. A continuat să aştepte şi în timpul ocupaţiei Parisului, a aşteptat până în Ziua aceea din iunie când a fost semnat armistiţiul dintre Franţa şi Germania şi când ceea ce mai rămăsese din armata franceză de pe pământul Franţei fusese demobilizată; a aşteptat, încăpăţânată şi tenace şi-n timpul haosului din luna iulie şi august. Târziu, în septembrie, a venit în sfârşit răsplata. O vedere de undeva din Germania o încunoştinţa că Armand era în viaţă şi avea ce mânca.

Acum că Germania nu mai era în război cu Franţa, era important să se evite îngrijorarea civililor din Franţa ocupată. Prizonierii de război erau liberi să scrie acasă la fiecare două săptămâni. Delphine înţelese curând, la fel ca majoritatea francezilor care primeau vederi, că acestea constituiau doar dovada faptului că prizonierii trăiau şi încă mai puteau ţine un creion în mână, dar ea, asemenea miilor de femei, număra fiecare zi care trecea, până la următoarele vederi care soseau îngrozitor de neregulat.

Acum, la sfârşitul anului 1941, Delphine avea un pachet de nouăsprezece vederi preţioase, pe care le păstra în caseta ei. În iunie 1941, cu patru luni înainte de acest moment, lumea cinematografiei franceze revenise la viaţă, treizeci şi cinci de noi filme fiind începute, în mai puţin de patru luni, sub egida unei organizaţii numită COIC, care era patronată de guvernul francez de la Vichy, în cooperare cu

forţele ocupante nemţeşti.

Delphine înregistră foarte limpede că nu mai exista niciun evreu în industria cinematografică, dar revenirea la viaţă a filmului coincidea cu negocierile care avuseseră ca rezultat întoarcerea mai multor prizonieri de război. Chiar dacă Armand n-ar mai fi putut lucra ca regizor până când nemţii erau învinşi, se gândea în sinea ei, acum exista posibilitatea ca el să fie trimis înapoi în Franţa. Speranţa asta îi ajungea pentru a se menţine pe linia de plutire.

Cea mai puternică, cea mai bine finanţată şi mai activă companie cinematografică din Franţa era „Continental”. Cei mai importanţi regizori, ca Marcel Camé, Georges Lacombe, Henri Decoin şi Christian-Jaque; cele mai faimoase staruri, ca Pierre Fresnay, Danielle Darneux, Jean-Louis Barrault, Louis Jourdan, Fernandel, Michel Simon şi Edwige Femillère semnaseră toţi contracte cu „Continental”. Asemenea lor, Delphine de Lancel semnă şi ea un contract cu această companie, fiind la fel de ignorantă sau apolitică ca şi ceilalţi, care nu ştiau sau nu le păsa că această companie „Continental” era în întregime controlată de nemţi şi că directorul ei, despotul Alfred Greven, care supraveghea toate activităţile companiei, raporta direct lui Goebbels şi că era prieten intim cu Göring.

Producţiile favorite ale companiei „Continental” erau comediile uşoare, pline de bufonerii şi rapid realizate, făcute să înlocuiască filmele americane care se dovediseră atât de populare înainte de a fi interzise. „Continental”

producea de asemenea filme poliţiste după cărţile lui Georges Simenon, cu nemuritorul său inspector Maigret, ca şi adaptări elaborate şi scrupuloase după operele clasice ale lui Zola şi Balzac.

În spiritul măreţei tradiţii a producătorilor de filme de peste tot, „Continental” producea filme de care publicul avea nevoie, acestea constituind echivalentul filmelor produse de Hollywood în timpul anilor de criză, când subiectele despre bogătaşi fuseseră atât de populare. În filmele de la „Continental” nu se făcea propagandă progermană, din moment ce de fapt nu avusese loc niciun război; toată lumea avea mai mult decât suficientă mâncare, tutunul nu era raţionalizat, alcool exista din belşug, nimănui nu-i era frig, iar limba germană nu se vorbea nicăieri. Majoritatea acţiunilor din filmele produse aici aveau loc pe la mijlocul anilor ’30, o perioadă ideală în care Franţa fusese locuită numai de francezi.

Delphine era mulţumită că fusese rechemată pe platoul de filmare, această ocupaţie ţinând-o tot timpul în mişcare, astfel încât nu mai avea timp să se gândească la altceva. Se aruncă cu frenezie în rolul dintr-un serial de succes, copiat după „Omul subţire”. Juca rolul unei fete numită Mila-Malon, fata de vineri a unui inspector Wens, interpretat de marele actor Pierre Fresnay. Delphine, care niciodată nu invidiase cu adevărat o altă femeie, o invidia acum pe uşuratica, prostuţa şi dezinvolta Mila-Malon. Nebunatica fată de vineri îi aducea aminte de ea însăşi, de acum abia

trei ani.

Când corpul de elită al lui Bruno, care nu avusese parte de nicio acţiune, fusese demobilizat după armistiţiu, el se întoarse la Paris cât mai repede posibil. Nu găsise nicio mângâiere în faptul că se aflase foarte aproape de câmpul de bătălie al unui război care fusese pe punctul de-a începe. Problema era cum să-şi aranjeze cât mai avantajos un viitor de care nu se îndoia nicio clipă că va fi sub ocupaţia Reichului, pentru foarte mult timp. Bineînţeles, reflecta el, un om într-adevăr deştept, care nu se temea de plictiseală, s-ar fi stabilit în Elveţia cu mult timp înainte, dar acum nu era cazul să regrete ocazia pierdută. Banca fraţilor Duvivier încă nu se redeschisese, şi în confuzia generală ce-a urmat imediat după armistiţiu, Bruno nu prevedea un viitor bun pentru nicio bancă.

Se întreba ce-ar putea face un francez cu bun simţ în asemenea împrejurări? Unde considera orice francez şi orice franţuzoaică că e mai bine să trăieşti în asemenea zile de politică tulbure? Unde era raiul de pe pământ, unde să te retragi până când lucrurile se aranjau în vreun fel şi puteai să revii la o viaţă normală? Unde era locul unde aveai întotdeauna ce să mănânci şi ce să vinzi? La conacul familiei, dacă aveai aşa ceva, sau la castelul familiei, dacă exista. Pământ. Se gândea, îndreptându-se spre Champagne, că, la urma urmei, era singurul lucru care conta cu adevărat.

La vremea când Bruno ajunse la Valmont, autorităţile de

ocupaţie numiseră deja un Führer al ţinutului Champagne: se numea Herr Klaebisch, un membru al unei importante familii producătoare de vinuri de pe valea Rinului. Când vicontele Jean-Luc de Lancel îi spuse nepotului său că primise ordin de la comandamentul lui Klaebisch din Reims, ca provincia să trimită o cantitate de trei până la patru sute de mii de sticle de şampanie forţelor armate germane, în fiecare săptămână, Bruno nu se miră deloc. Era doar de aşteptat, se gândi el şi desigur era un lucru bun că germanii sunt interesaţi să continue producţia de vinuri din Champagne şi să menţină afacerile viticole. Se străduí să înveţe cât mai mult posibil despre aceste afaceri care înainte nu-l interesaseră deloc. Pe când se gândea cum să conducă mai bine producţia de vinuri, reflecta că în cazul unui război trebuie să pui în balanţă şi binele şi răul situaţiei create.

Într-un an de zile, având tot timpul bine întipărit în minte că Wehrmachtul era cel mai bun client al lui, Bruno reuşi să capete cunoştinţe impresionante despre producerea şampaniei. Inspecta viile familiei Lancel cu multă vigilenţă, mergând călare pe un cal frumos pentru care avea tot timpul nutreţ. Şi după cum prevăzuse, nici el nu ducea lipsă de mâncare. Chiar dinaintea invaziei din mai, Anette de Lancel, aducându-şi aminte de Marele Război, dăduse ordin ca grădina ei de trandafiri să se transforme într-o grădină de legume şi numeroşi servitori credincioşi primiră sarcina să crească pui de găină, iepuri, porci, un taur şi mai multe

vaci, toate animalele fiind ţinute în grajduri ascunse în luminişurile din mica pădure ce aparţinea castelului. Servitorii de la Valmont se apucaseră cu mult zel de aceste treburi, ştiind că vicontesa nu-i va lăsa să moară de foame, chiar dacă nu vor mai avea parte de festinurile de dinainte de război.

Cei trei pivniceri de nepreţuit ai lui Jean-Luc, verii Martin, erau toţi trecuţi de vârsta mobilizării. Pentru că erau de neînlocuit în meseria lor, fuseseră lăsaţi la casele lor. De două ori pe an, mulţi dintre muncitorii specializaţi în viticultură care fuseseră luaţi prizonieri când inamicul pătrunsese în Franţa prin Champagne şi care munceau acum în Germania, erau trimişi înapoi acasă pentru a ajuta la tăiatul viitor din martie şi la strânsul recoltei din septembrie. Cu toate acestea, ca majoritatea producătorilor de vinuri, casa Lancel se bizuia acum pe o forţă de muncă deplorabilă şi, la fel can timpul Marelui Război, femeile, copiii şi bătrân din Champagne erau principalii muncitori ai pământului.

Sub supravegherea strictă a lui Bruno, aceşti ţărani puternici, loiali familiei Lancel şi bine motivaţi, se descurcau să menţină producţia viticolă din această zonă. Bătrânul viconte devenise infirm peste noapte, odată cu izbucnirea războiului. Acum ei se aşteptau ca Bruno să-i ia locul şi de aceea nu-i discutau absolut deloc ordinele.

De ce, se întreba Bruno când îşi făcea turul de inspecţie, ar fi el atât de prost încât să creadă că toţi nemţii au un

caracter ferm, de nezdruncinat? Mai mult ca sigură, natura umană, cu toate fascinantele ei faţete, opera şi printre învingători, aşa se întâmplase cu bogaţii Parisului, când intrase el în lumea bancară. E adevărat că propria lui faimă scăzuse; titlul şi provenienţa familiei nu mai impuneau respect şi acceptarea unei invitaţii din partea lui nu mai reprezenta un avantaj social care să-i aducă un profit material.

Totuşi, nu era posibil ca printre cuceritorii nemţi să nu existe bărbaţi care să răspundă pozitiv la o abordare prietenoasă, în locul ostilităţii camuflate cu care erau întâmpinaţi din partea majorităţii populaţiei! Ar deveni suspicioşi în faţa unei manifestări exagerat de prietenoase, din partea unui Lancel sau din partea oricărui francez, dar sigur că un comportament civilizat... Pur şi simplu o ţinută civilizată, de bună creştere... ar putea fi o cale deschisă... spre anumite facilităţi. Trebuia să existe o ocazie potrivită, se gândea el, o ocazie care nu se întrevedea încă, era prea devreme, întotdeauna existau ocazii potrivite pentru un om care le căuta, în timp de pace sau de război, şi acum, în timpul acestui armistiţiu, în această perioadă tulbure, ambiguă, trebuia să existe mai multe ocazii ca niciodată. Franţa pierduse războiul, dar Bruno nu avea de gând să piardă ocazia oferită de armistiţiu.

Führerul din Champagne trimitea regulat inspectori, în strălucitoarele» lor Citroën-uri negre şi încălţaţi cu cizmele lor bine lustruite, ca să fie siguri că producătorii de

şampanie făceau tot ce era posibil pentru a menţine cota necesară. Puternica aviaţie militară, Luftwaffe, şi puternica armată aveau prioritate la o raţie constantă de şampanie – dar şi o sete neostoită – şi era bine cunoscut că şireţii producători de şampanie trebuiau atent urmăriţi. Aşadar, inspectorii care soseau erau oameni care lucraseră în domeniul viticulturii, pentru că numai aşa avea sens să-i trimită, oameni care puteau deosebi un vlăstar de viţă de vie, cu struguri Pinot Meunier, de un nap.

Bruno se tot gândea cum putea cineva să-şi arate buna educaţie faţă de cel care-i cucerise ţara fără să cadă în postura unui om servil? Nu prea puteai să inviţi un om să guste un vin cu un buchet deosebit când vinul acela îi aparţinea, practic vorbind lui şi nu ţie. Da, puteai fi politicos, dar politeţea nu valora prea mult când lipsa de politeţe te-ar fi costat viaţa.

Dar oare nu era posibil, fără să stârneşti prea multe suspiciuni, să ceri în mod onorabil nişte sfaturi acestor experimentaţi viticultori, mai ales în cazul în care tu însuţi nu erai un producător de şampanie şi nu fuseseşi crescut pe acest pământ pentru a deprinde meşteşugul? Iar prin faptul că le cereai nişte sfaturi practice, le-ai fi putut transmite ideea că aveai încredere să discuţi cu ei probleme personale, ca şi cum te-ai fi sfătuit – nu cu un prieten, nu, nici chiar aşa, probabil că niciodată nu s-ar fi ajuns la asemenea relaţii – dar să zicem cu un om egal cu tine. Cărui om nu-i place să dea sfaturi? se întreba el,

uitându-se în oglindă în timp ce se bărbierea şi-şi privea chipul cu trăsături care inspirau încredere. Cine nu se simţea gâdilat în amorul propriu când un aristocrat, chiar dacă era un aristocrat învins, îl trata de la egal la egal?

Într-un timp surprinzător de scurt, pentru cei mai importanţi reprezentanţi ai Führerului de la comandamentul din Reims devenise un fapt notoriu că tânărul Lancel de la Valmont era destul de ignorant în multe probleme de importanţă majoră ale viţei de vie. El le explicase, însoţindu-i călare în timpul inspecţiilor, că îşi asumase răspunderea conducerii producerii vinului numai din cauză că bunicul lui era prea bătrân pentru aşa ceva şi nu mai putea să supravegheze muncitorii neîncetat, aşa cum reuşea el, plin de zel.

Un bancher din Paris blocat aici – ei bine, fireşte că ei nu-l compătimeau; şi ei erau blocaţi aici, în Champagne – dar, pe de altă parte, cu el era mult mai uşor de tratat decât cu ceilalţi şi asta era evident. Şi, în plus, Lancel era destul de inteligent să ceară sfaturi atunci când avea nevoie de ele, pe care le urma adesea, fără să se arate prea îndărătnic. Dacă mai mulţi francezi ar fi fost ca Lancel, sarcinile lor ar fi fost mult mai uşor de îndeplinit. Şi fără îndoială că ar fi fost o muncă mult mai plăcută. Nici lor nu le plăcea să fie departe de casele şi de familiile lor, nu îi încânta această viaţă coordonată în permanenţă prin ordinele sosite de la Berlin şi trăită sub presiunea de a asigura cota necesară de vin. Şi nici nu erau încântaţi de duşmănia cu care-i privea

majoritatea populaţiei de la Reims şi Épernay.

Cu Bruno de Lancel, niciunul dintre inspectori nu se simţea tratat ca un ocupant şi niciunul dintre ei nu-l suspecta de mândrie ascunsă sau de aroganţa lui obişnuită. Şi totuşi, politica lui Bruno era bine mascată pentru oricare francez care ar fi încercat să-l dibuiască. El se folosea pur şi simplu de bunele sale maniere, adoptând o atitudine neutră, vorbind pe un ton plăcut, reuşind să-i privească deschis în faţă, aventurându-se chiar la anumite glume nevinovate şi pornind de la premisa că erau toţi oameni obişnuiţi. Reuşea să se poarte cu o graţie şi o naturaleţe deosebită, la fel cum procedase în perioada când atrăgea clienţi la banca pentru care lucra, nu cu mulţi ani în urmă.

După câteva luni de la sosirea lui la Valmont, Bruno obţinuse o viză de liberă trecere pentru Paris. Nu-i fusese greu să obţină autorizaţia de călătorie, pentru că trecuse mult timp de când fusese ultima oară la Paris şi invocase motivul că vrea să se asigure că locuinţa lui este în bună stare.

Când se apropie de uşa de la intrare, văzu un soldat german care făcea de pază. Ocoli cu grijă casa şi sună la intrarea din spate. Georges, vechiul lui majordom, îi deschise uşa şi exclamă surprins şi nespus de fericit:

— Domnule viconte, slavă Domnului!

— Cum de te-ai întors, Georges? întrebă Bruno după ce intră într-un fel de cămară de lângă bucătărie. Când am venit prin Paris, după armistiţiu, am găsit casa goală.

— Am părăsit cu toţii Parisul, răspunse Georges, şi după ce am reuşit să ne întoarcem, am auzit că aţi plecat la castel. Am înţeles situaţia, bineînţeles – datoria dumneavoastră este în primul rând faţă de cei de acolo.

— Cine locuieşte acum aici? întrebă autoritar Bruno, observând dintr-o scurtă privire, încă de când intrase, că Georges se ocupa de lustruirea celor mai bune tacâmuri de argint ale sale. De la bucătărie venea miros de friptură, iar totul împrejur lucea de curăţenie.

— Casa a fost cerută de un general von Stern. El lucrează pentru generalul von Choltitz, la Departamentul Cultural, şi vorbeşte excelent franceza. Am fost norocoşi, domnule viconte, generalul ne-a păstrat pe toţi, chiar şi pe valetul dumneavoastră, Boris, care este convins că von Stern n-a avut niciodată un valet. El este, slavă Domnului, un om foarte liniştit, interesat de antichităţi, un mare admirator al colecţiei dumneavoastră de arme şi cărţi. Nimic nu s-a schimbat, domnule, casa arată exact la fel ca atunci când aţi plecat.

— N-are nevastă, copii?

— Mă îndoiesc. Nu există fotografii de genul ăsta şi după părerea mea, ăsta e un semn sigur că nu are familie. Adesea aduce câte o femeie de stradă, dar nu o ţine niciodată toată noaptea.

— Dă petreceri?

— Din când în când vin câţiva ofiţeri, oameni liniştiţi. Discută despre pictură şi arhitectură, nu despre război.

Georges dădu din cap. Mesele nu prea sunt strălucitoare, domnule, dar mănâncă cu poftă şi sunt foarte încântaţi de provizia dumneavoastră din pivniţă.

— Un preţ mic plătit, Georges. Mă linişteşti. Poate c-ar fi bine, pentru binele nostru al tuturor, dacă m-aş purta curtenitor cu el şi i-aş mulţumi că a avut grijă de comorile mele? murmură Bruno.

— Poate temporar... aş spiona eu, domnule viconte? spuse Georges pe un ton plin de speranţă.

— Bineînţeles că temporar. Nici nu e cazul să te îndoieşti de acest lucru, răspunse Bruno. Îi dădu majordomului cartea lui de vizită. Dă-i-o lui von Stern. Întreabă-l dacă pot să trec mâine, pe la ce oră îi convine, ca să-i mulţumesc. Aş vrea să văd cu ochii mei ce fel de om doarme în patul meu.

— Înţeleg, domnule viconte. Ce veşti mai aveţi de la domnişoara de Lancel? Şi de la doamna vicontesă, bunica dumneavoastră, şi domnul viconte, bunicul dumneavoastră, dacă-mi permiteţi să întreb?

— Foarte triste, Georges; foarte triste. Domnişoara de Lancel se pare că s-a retras departe de toată lumea... nici chiar eu n-am nicio veste de la ea... iar bunicul meu a fost doborât de vârstă în cele din urmă. Numai bunica şi-a mai păstrat ceva din vioiciunea ei.

— Ne bazăm cu toţii pe dumneavoastră, domnule viconte. Cu toţii ne gândim mult la dumneavoastră.

— Mulţumesc, Georges. Lasă-mi vorbă la hotel despre ce ai aranjat cu generalul tău în legătură cu întâlnirea noastră.

— Niciodată n-o să fie „generalul meu”, domnule viconte, protestă Georges, deschizându-i uşa lui Bruno.

— A fost doar o glumă, Georges. Mai trebuie să şi glumim, nu-i aşa?

În câteva minute Bruno „îi luase măsurile” generalului von Stern. Era un prusac din mica aristocraţie, dintr-o familie împovărată de-a lungul anilor de multe greutăţi. Un bărbat căruia nu i se potrivea mai bine titlul de general decât lui Bruno, un fel de şcolar de vârsta a doua, şi care, datorită cunoştinţelor sale de specialitate, era unul din experţii lui Göring; îşi petrecea aşadar timpul depistând cele mai importante opere de artă din Franţa, spre a le trimite în Germania, pentru colecţia personală a mareşalului. Bruno observă că era un om destul de blând, acest von Stern, destul de atrăgător şi suficient de bine crescut ca să se simtă uşor jenat în prezenţa lui Bruno, de parcă ar fi ştiut că, ocupant sau nu, n-avea niciun drept la magnifica locuinţă de pe Rue de Lille. Bruno se grăbi să destindă atmosfera.

— Am auzit poveşti îngrozitoare despre felul cum au fost tratate nişte case monumentale, adevărate muzee, generale. Ca nişte barăci! Vă daţi seama cât de liniştit sunt să constat că iubiţi şi înţelegeţi frumuseţea, spuse Bruno, uitându-se în jur la propria bibliotecă, cu aerul degajat al unui musafir fără nicio legătură cu proprietatea respectivă şi care pur şi simplu, admira o încăpere ce merita tot respectul.

— Este una din celé mai frumoase case, dintr-unul din cele mai frumoase oraşe, viconte, spuse von Stern, cu o plăcere bine ascunsă, totuşi vizibilă în ochii săi.

— A fost construită pe vremea când Ludovic al XV-lea era încă tânăr. Întotdeauna am fost de părere că cei care au avut norocul să trăiască în asemenea case, au fost numai cei care au ştiut să le aprecieze şi să le îngrijească, ca cei care au în grijă muzeele.

— Vă place să vizitaţi muzeele, viconte?

— A fost pasiunea vieţii mele, raţiunea de a trăi. Înainte de război, îmi petreceam fiecare oră liberă în muzee şi fiecare vacanţă era destinată călătoriilor – Florenţa, Roma, Londra, Berlin, München, Madrid, Amsterdam – ah, ce zile erau acelea, nu-i aşa, generale?

Von Stern oftă.

— Într-adevăr, aşa era. Dar se vor întoarce, sunt convins de asta. În curând, sub conducerea Führerului, în toată Europa va domni pacea.

— Trebuie să sperăm că va fi pace peste tot, altfel, toate aceste frumuseţi vor fi distruse, generale. Cred că în această privinţă suntem cu totul de acord.

— Nu vrei să bem pentru pace, viconte?

— Cu plăcere, generale, cu cea mai mare plăcere, căzu de acord Bruno. Regulile împotriva prieteniei dintre inamici erau pentru soldaţii germani şi pentru târfele franţuzoaice, nu pentru nişte gentelmem care aveau interese comune. Von Stern nu era singur pentru că aşa voia el, Bruno era

sigur de asta şi se lăsă relaxat în fotoliu, aşteptând invitaţia la cină, ştiind că aceasta avea să-i fie adresată.

Te iubesc, te iubesc, se gândi Freddy în culmea fericirii. Iubesc fiecare din cei o mie două sute şi cincizeci de cai putere fioroşi, iubesc centroplanul tău, iubesc aripile tale în formă de elipsă şi ţeava ta de eşapament care face un zgomot îngrozitor şi cabina pilotului îngustă, dar confortabilă, şi tabloul de comandă cu multe butoane, iubesc până şi sublimul motor Merlin care are o capotă mult prea lungă şi-mi blochează vederea în faţă, la aterizări şi decolări, şi botul mult prea greu, care mă obligă să te frânez ca pe un cărucior de bebeluş. Te iubesc de zece ori mai mult decât pe orice serios Hawker rapid ca un uragan cu care am zburat vreodată, şi aş da oricât să mă pot înălţa cu tine în zbor, să te ridic în plină viteză, cu două mii opt sute şi cincizeci de minunate RPM-uri şi apoi să coborâm în picaj, cu o putere diabolică, până când amândoi să simţim că ne-am distrat ceva, şi, în încheiere, să te orientez în direcţia vântului, cu o viteză de patru sute şi şaizeci de mile pe oră şi să tot zburăm, deoarece ştiu că pot s-o fac. Şi Dumnezeu ştie, toţi ştiu de ce eşti tu în stare, deoarece odată ce te-ai ridicat de la pământ eşti gata de zbor. O pisicuţă! Ca dragostea simplă şi iertătoare a unei pisicuţe. Cu tine vorbesc, avionul meu Mark 5 Spitfire. Tu ce ai de spus?

— Nenorocitule, spuse ea tare, la vederea familiarei cariere de var, departe sub ea, în peisajul acela miniatural

care era Anglia, amintindu-i de faptul că era în timpul unui zbor de rutină, transportând un Spitfire de la fabrica Vickers Supermarine din Eastleigh spre aerodromul de la Lee-on-Solent. De la înălţimea la care se afla, putea vedea clar câmpiile verzi ale Franţei, dincolo de Canal, de unde raidurile nemţeşti se îndreptau zilnic spre Anglia.

Această zi din septembrie 1941 era destinată zborului. Nu exista nici urmă de ceaţă deasupra Angliei, numai câţiva nori mai spre suprafaţa apei. Soarele din după-amiaza târzie, oblic şi neobişnuit de strălucitor, îi încălzea ceafa în spaţiul dintre cască şi guler. Într-o asemenea zi deosebit de rară, după două alte transporturi pe care le efectuase, Freddy îşi rezervase o scurtă plimbare pe gustul ei, una de numai o jumătate de oră. Şi ce era mai rău, aceste noi Spitfire erau pilotate de TATA cu o viteză de croazieră de două sute de mile pe oră, pentru a testa capacitatea motorului, o procedură care pentru Freddy era pur şi simplu frustrantă, indiferent cât de obişnuită ar fi fost cu ea.

Acum pilota câte un Spitfire în fiecare zi, întrucât ea şi Jane fuseseră trimise temporar la Baza a Cincisprezecea de Transport de la Hamble, ca să elibereze fabrica Vickers de avioanele de război lucioase şi sofisticate pe care le construiau din ce în ce mai rapid pe lună ce trecea. Era un mare pericol să laşi un grup de asemenea avioane noi să stea în câmpul liber din faţa fabricii, oferind o ţintă firească pentru bombardierele nemţeşti, aşa că ele trebuiau să se mişte cât mai repede posibil.

Când Freddy va livra Spitfire-ul la noua bază, va avea un număr de identificare, va fi înarmat, probabil umplut cu un combustibil special pentru a rezista la curse lungi, sau chiar va avea un aparat de filmat, dacă era destinat spionajului; va fi împodobit cu o emblemă care atesta naţionalitatea pilotului, iar dacă era un comandant de escadron sau al unui regiment de aviaţie, iniţialele lui vor fi înscrise pe fuzelaj. Va deveni zmeul unui pilot norocos, cea mai preţioasă avere a lui, cu care nu va zbura nimeni, cu excepţia cazului în care stăpânul lui era bolnav sau mort. Numai acum, doar acum, simţea şi ea că-i aparţine acest avion.

Tocmai se uitase spre stânga să vadă cât de departe era linia ei de destinaţie, când, dintr-un nor deosebit de mare de deasupra apei, două pete apărură pe centroplanul lustruit al avionului ei. Ceva în legătură cu ele îi atrase imediat atenţia lui Freddy şi se uită cu multă atenţie, concentrându-şi întreaga acuitate vizuală. Simţea că e ceva în neregulă acolo, chiar dacă se aflau atât de departe. Ca majoritatea englezilor, nici ea nu era străină de observaţia aeriană de luptă de la sol, dar acum, în înaltul cerului, poziţia relativă a celor două avioane îi spunea dintr-o privire că unul din ele îl urmărea pe celălalt.

Se gândi că ar putea coborî pentru a dispărea din câmpul vizual, deşi câştigase de fapt în înălţime pentru a le putea observa mai bine. Pe ea nu o puteau vedea, din cauza soarelui care-o lumina din spate. Avioanele atinseseră rapid

o poziţie pe cer, probabil la o distanţă de o milă de ea, care-i permitea să le recunoască. Primul avion, care încerca să scape cu viaţă, era tot un Spitfire cu o aripă căzută, aşa încât îţi puteai da seama că fusese lovit în eleron. Al doilea avion, un Messerschmitt 109 F, al cărui zbor rivaliza cu oricare din avioanele Spitfire, întrecuse avionul englezesc, agăţându-se de coada lui. Spitfire-ul încerca disperat să fugă, evitând gloanţele ce veneau de la Messerschmitt, gloanţe pe care ea le vedea acum foarte bine, pentru că erau cartuşe trasor, concepute să avertizeze piloţii când muniţia era pe sfârşite.

— Nu! ţipă Freddy când rezervorul Spitfire-ului fu atins şi flăcările începură să se împrăştie de la coadă spre motor, îndreptându-se spre cabina pilotului. Capota centroplanului se deschise şi pilotul se rostogoli afară.

Ea îşi ţinu respiraţia până văzu că se deschide paraşuta. Victoriosul Messerschmitt îşi flutura crucea malteză şi zvastica, zburând în cercuri. Se gândi că era sigur că-l omorâse pe pilotul englez. Dar atunci, de ce în loc să se îndrepte spre casă în momentul în care Spitfire-ul căzu în Canal, continuă să zboare în cercuri, fără să deschidă focul, descriind spirale spre pilotul Spitfire-ului? Nemernicul avea de gând să-l împuşte pe pilot în timp ce plutea suspendat în aer, înţelese ea, şi pentru că nu prea mai avea muniţie, aşteptă momentul potrivit spre a-l lovi cât mai bine.

Imediat, Freddy apăsă regulatorul la maximum şi porni înainte, motorul răspunzând pe loc comenzilor. Pe când

făcea acest lucru, tot ce învăţase de la Mac, despre luptele aeriene, toate cunoştinţele despre tactica celor din RAF pe care le deprinsese de la Tony, toate planurile pe care şi le făcuse pentru cascadoriile din filme, totul se alcătui în mintea ei într-o unică idee de bază: singura speranţă de reuşită era un atac prin surprindere.

Avea doar o singură şansă cu avionul ei neînarmat – să doboare Messerschmittul. Trebuia să se năpustească, în plină viteză, direct în mitraliera lui. El trebuia să fie convins că ea se apropia pentru a trage foc continuu în parbrizul avionului şi că avea de gând să aştepte până-n ultimul moment.

Îşi dădu seama că o văzuse venind, pentru că încetă să se mai rotească şi-şi schimbă direcţia cu botul avionului spre ea. Freddy estimă automat că distanţa între ei era de aproximativ trei mii de yarzi. Distanţa necesară pentru o lovitură bună era de două sute cincizeci de yarzi. Continuă neabătută traseul primejdios; cele două avioane se îndreptau unul spre altul în plină viteză şi parcă timpul se oprise pentru o clipă, ca într-o pictură reprezentând un dans războinic. Când ajunse la o distanţă de trei sute de yarzi, Messerschmittul se îndepărtă în ultima clipă, făcând o rotaţie scurtă şi zburând spre est.

— Te-am păcălit, nemernicule, te-am păcălit! ţipă ea, sărind pe locul ei, fericită de victorie, şi începu să urmărească bombardierul nemţesc. Îi trebuiră câteva minute bune până să-şi revină şi să-şi dea seama că se

poartă ca o apucată. Pulsul i se accelerase nebuneşte, sporind afluxul de adrenalină ca niciodată, dar ea ascultă totuşi, fără prea multă tragere de inimă, de vocea raţiunii şi întoarse avionul spre vest, unde-l putea vedea pe pilotul Spitfire-ului, care era pe punctul de a atinge apa.

Purtând vesta protectoare Mae West, reuşi să se descotorosească de firele paraşutei şi-şi umflă bărcuţa pneumatică, de un singur loc, care salvase vieţile atâtor piloţi. În acest timp, Freddy trase maneta spre ea şi zbură protector deasupra lui. Pilotul agita vâsla spre ea, vrând s-o asigure că totul este în ordine, dar Freddy continuă să zboare la înălţime joasă deasupra capului său până când văzu şalupa de salvare părăsind ţărmul şi îndreptându-se spre el. Nu se putu să nu încetinească Spitfire-ul până la limita minimă de viteză – de şaizeci şi patru de mile pe oră. Cu un gest impulsiv, dădu la o parte capota centroplanului şi se aplecă înainte, încercând să schimbe câteva vorbe cu el şi legănându-se în aerul rece. Dar nu-i putea distinge decât tenul bronzat şi faţa zâmbitoare.

Freddy îşi dădu seama că încerca din răsputeri să-i spună ceva, dar ea nu-l putea auzi. Îşi împinse casca de pe urechi şi câteva şuviţe de păr îi fluturară liber în bătaia vântului, dar încă zbura prea repede pentru a-l auzi. Şalupa ajunse aproape de el acum şi ea înţelese, expirând adânc, că nu mai avea de ce să întârzie pe-acolo. Cu regret, Freddy închise capota, împinse maneta înainte şi se pregăti să pornească spre destinaţia ei, zburând deasupra unui peisaj

atât de familiar încât putea spune care dintre fermieri s-a apucat de cositul ierbii.

— Freddy, ştii ceva despre povestea asta? o întrebă căpitanul Lydia James, comandantul femeilor-pilot de la baza de transport, ţinând în mână un ziar. Freddy cercetă întrebătoare pagina ziarului. „Un misterios avion Spitfire salvează viaţa unui pilot RAF” citi ea titlul reportajului care relata propria ei ispravă, scrisă de un reporter ce se aflase la baza de salvare marină când pilotul avionului doborât fusese adus ud, dar nevătămat.

— Nu înţeleg, Lydia.

— Mi s-au pus întrebări în legătură cu acest incident... acest „misterios Spitfire”. Ieri ai zburat în zona aceea. Ai văzut ceva neobişnuit?

— Nu, Lydia. Probabil că am pierdut faza.

— Ciudat, nu găsesc pe nimeni care să fi fost martor la incident. Pilotul susţine că nu a observat niciun semn de identificare a avionului care l-a salvat, dar a văzut că pilotul avea păr roşcat. Ei cred că a fost unul dintre piloţii noştri.

— Asta e foarte puţin posibil. Cine a mai auzit de un avion neînarmat care să atace Messerschmitt! Cum e posibil să faci un lucru atât de nebunesc... doar dacă nu era un bărbat? De ce te-au întrebat tocmai pe tine? La fiecare pilot-femeie există câte trei bărbaţi piloţi? Fără să mai vorbim de regulamentele TATA care interzic categoric acest lucru. Probabil că pilotul RAF era într-o stare de şoc.

— Asta le-am spus şi eu, răspunse căpitanul James pe un

ton uscat. Ei bine, Freddy, mult succes mâine. Sau nu asta e urarea cea mai potrivită care i se face unei mirese?

— Cred că este foarte potrivită urarea, Lydia. Mulţumesc – şi mulţumesc din nou pentru permisia din acest weekend.

— Nu ţi se pare normal în asemenea împrejurări?

— Normal, dar mai ales minunat. Freddy se întoarse să părăsească biroul, fiind cu spatele la comandant.

— Oh, Freddy – încă ceva...

— Da?

— Dacă vrei să rămâi la TATA...

— Da, Lydia?

— Să nu mai faci niciodată ce-ai făcut.

Longbridge Grange părea adormit în soarele blând al acestui septembrie scânteietor, înconjurat de ramurile trandafirilor agăţători puternic mirositori, înfloriţi în această toamnă târzie. Era ziua nunţii lui Freddy. Eve şi Paul de Lancel şi cei doi fraţi şcolari ai lui Tony, Nigel şi Andrew, sosiseră cu o seară înainte, împreună toţi membrii familiei Longbridge, aşteptau nerăbdători în faţa uşii de la intrare când, în sfârşit, apărură Freddy şi Jane, într-o maşină MG ce reprezenta darul din partea piloţilor de la TATA.

Perioada în care Tony trebuise s-o curteze durase destul de mult, aşa cum îi ceruse Freddy, care socotea că nu se poate arunca în căsnicie cu ochii închişi, fără să se gândească la consecinţe. Nu se simţea stăpânită de sentimentul că era de datoria ei să-l facă fericit pe acest luptător, cum se întâmpla cu majoritatea femeilor care nu

erau angajate în luptă. Mai mult, ea era foarte apreciată pentru ceea ce făcea şi era nevoie de ajutorul ei în cea mai mare măsură, aşa cum se întâmplase cu foarte puţine femei în istoria războaielor.

Deşi programul lui Freddy – treisprezece ore la datorie, urmate de două zile libere – coincidea foarte rar cu timpul în care Tony îşi putea lua o permisie, reuşeau să petreacă câteva ore împreună, în timpul nopţii, după ce îşi terminau programul de zbor din ziua respectivă. În cele din urmă, ea capitulase în faţa hotărârii şi pasiunii lui. Se îndrăgostise de el fără prea multă tragere de inimă, deşi mai avea încă multe întrebări fără răspunsuri şi multe amintiri secrete care căpătau, însă, în viziunea lui Tony, un farmec aparte şi le privea ca pe un captivant mister.

Printre urări şi sărutări, înainta cu greu de lângă maşină, mersul fiindu-i împiedicat de trei fetiţe care-şi încolăciseră braţele în jurul picioarelor ei.

— Unde este Antony al meu? o întrebă pe mama sa, surprinsă că nu-l vede.

— E pe drum. A sunat acum zece minute... este atât de stupid, dar se pare că vei avea drept” cavaler de onoare un străin... Patrick tocmai acum s-a îmbolnăvit de oreion!

— Mai bine azi decât mâine! exclamă Jane. Pe cine zicea Tony că aduce?

— Pe unul din băieţii lui din escadron, presupun... legătura telefonică era slabă şi el se grăbea.

Freddy se întoarse să-i sărute pe Eve şi pe Paul, care,

amândoi, se simţeau în largul lor în mijlocul cetei de copii a familiei Longbridge.

Ei vizitaseră Longbridge Grange de mai multe ori în timpul primăverii şi verii anului 1941, la invitaţia Lady-ei Penelope, venind cu trenul din Londra. Între cele două cupluri de oameni maturi se stabilise o prietenie caldă şi sinceră, întreţinută de faptul că se plăceau reciproc, dar şi de ideea că-i vor vedea pe Freddy şi Tony căsătoriţi, aşa cum sperau cu toţii că se va întâmpla.

— Este normal ca o mireasă să flămânzească? întrebă Freddy aşa, în vânt.

Paul o luă pe după umeri, îi ridică bărbia şi o sărută pe frunte. Îi mulţumea Domnului pentru acest copil, aruncându-i o privire rapidă lui Eve. Unde era Delphine? În ochii lor se citea aceeaşi întrebare care-i chinuia de mult timp. Se obişnuiseră să nu aducă vorba de ea prea des, fiindcă acolo unde rămăsese ea, în Franţa ocupată, era la fel de intangibilă ca şi când ar fi fost pe partea întunecată a lunii; dar preocuparea stăruia în minţile lor. Eve îşi alungă gândurile pentru a se concentra asupra lui Freddy.

— Vei avea nevoie de tot curajul tău, îşi» avertiză ea fata. Eve luase parte la toate pregătirile legate de petrecerea nunţii, începând de la cununia ce urma să aibă loc în biserica din sat şi la care aveau să participe toate sufletele din vecinătate, până la recepţia de la Grange, la care nu erau invitaţi decât membrii familiei. Datorită greutăţilor impuse de război numărul lor se ridica la numai

şaizeci de persoane, ceea ce totuşi i se părea lui Freddy o cifră enormă.

Împreună cu fetiţele, Sophie cea mai mică şi Sarah cu Kate, gemenele, Freddy şi Jane mâncau sandvişuri în cămară, fiind avertizate ca nici măcar să nu se gândească să intre în bucătărie, unde mai multe femei de la fermele din împrejurimi le ajutau pe Lady Penelope şi pe Eve să pună la punct ultimele detalii ale festinului de nuntă.

Tradiţia era ca nunta să aibă loc la prânz, dar din moment ce nici mirele, nici mireasa nu putuseră garanta că vor sosi la timp, se făcuseră pregătirile pentru ora trei după-amiază, pentru a profita încă de lumina zilei şi spre a facilita întoarcerea oaspeţilor la recepţie înainte de ora la care se da stingerea.

— Nu cred că asta este o idee prea bună, mormăi Freddy către Jane înghiţind un ultim sandviş.

— Ce s-a întâmplat... te doare stomacul? Mănânci prea repede. Eşti emoţionată, asta-i tot!

— Emoţionată pe dracu', am intrat în panică. Sunt terorizată. Nu pot să trec prin asta, Jane. De-abia îl cunosc pe Antony. E o greşeală. N-ar fi trebuit să mă las convinsă de tine.

— De mine? spuse Jane indignată. Eu n-am spus niciodată nimic. Crezi că te vreau pe tine să fii cumnata mea, pe tine pe jumătate yankee? Fratele meu s-ar fi putut însura cu o fată de duce... şi iată-l cum se aruncă la picioarele unei fete drăguţele. Dacă ar fi fost pe timp de

pace, n-ai fi avut nicio şansă să pui mâna pe el. Şi ce e şi mai rău este că eşti pe jumătate franţuzoaică, iar în familia mea nu a fost niciodată iertat William Cuceritorul. Ar fi trebuit să rămână în ţara lui nenorocită, de pe partea cealaltă a Canalului, şi să lase Britania în grija anglo-saxonilor. Uite, dacă vrei, mă duc şi îi spun mamei să anuleze tot spectacolul. Deja l-am pierdut pe cel mai bun bărbat, aşa că de ce să nu pierdem şi mireasa? Oricum, cadourile de nuntă nu sunt cine ştie ce... nu e niciun lucru pe care să nu-l putem trimite înapoi. Oamenii vor înţelege... de când cu războiul, toţi au trebuit să înveţe să fie mai flexibili. Dacă Antony n-ar fi fratele meu, m-aş mărita chiar eu cu el, ca să nu-i dezamăgesc pe invitaţi, dar tu spune doar un cuvânt şi ne putem întoarce la Hamble înainte ca cineva să observe cam plecat. Sau, şi mai bine, am putea conduce până la Londra şi să agăţăm nişte masculi simpatici, cu sângele clocotind, cu care să ne distrăm pe cinste.

— Bine, bine, o să fiu cuminte, spuse Freddy mohorâtă.

Se îmbrăcă în dormitorul lui Jane, cu Eve şi Lady Penelope agitându-se în jurul ei. Podul de la Longbridge era plin de rochii de mireasă, dar niciuna nu i se potrivea lui Freddy, pentru că era mai înaltă decât toate miresele care fuseseră în familia Longbridge până atunci. Restricţiile din timpul războiului şi lipsa acută de îmbrăcăminte făcuse imposibilă cumpărarea unei rochii noi de mireasă şi totuşi Lady Penelope se hotărî ca soţia fiului ei cel mare să arate

ca o mireasă.

Datorită războiului, transformase talentul la croşetat într-o adevărată măiestrie în ale croitoriei.

Pentru corsaj, Lady Penelope luase partea de sus a unei rochii din epoca Victoriană, cu un decolteu adânc, ornamentat cu fundiţe şi cu mâneci bufante, care-i descoperea umerii lui Freddy pe jumătate. Fără milă stricase două rochii din perioada lui George al III-lea, una din ele având o fustă din satin plisat, susţinută în talie de un cordon lat. Nu era suficient de lungă pentru a atinge podeaua, dar se vedea foarte frumos sub un voal bogat de dantelă, de care atârna o trenă lungă, tot din dantelă. Sophie, Sarah şi Kate îşi petrecuseră dimineaţa cosând pe un voal o ghirlandă alcătuită din boboci micuţi de trandafiri ce-i înconjura umerii. Această ghirlandă era o moştenire de familie, bine păstrată timp de mai bine de trei sute de ani, de pe vremea regelui Charles al II-lea. Freddy se uită în oglindă, atrasă irezistibil de chipul străin care-o întâmpina şi se gândea că-i vine din ce în ce mai uşor să facă faţă acestei căsătorii pe măsură ce o copleşeau noi şi noi găteli. Cu cât se recunoştea mai greu sub povara ornamentelor, cu atât ideea acestei căsătorii îi apărea mai plauzibilă. Singura trăsătură familiară care răsărea din apele oglinzii era părul ei ca un foc de artificii, pus în valoare de voalul de culoarea fildeşului.

Mulţi oameni se căsătoresc, îşi spunea în sinea ei. Mama ei se căsătorise, Lady Penelope, care se presupunea că îi va

spune de aici înainte pur şi simplu Penelope, dar niciodată Penny, se căsătorise şi ea... cunoştea sute de femei măritate care nu găseau această situaţie anormală sau împovărătoare. De ce atunci i se părea ei această căsătorie, dintr-o după-amiază frumoasă, un lucru atât de ciudat? Pe de altă parte, era timpul cel mai potrivit al zilei pentru zbor!

— Antony este gata? Cu uniforma călcată şi toate cele cum trebuie? o întrebă pe Jane, din pură curiozitate.

— Antony? întrebă Jane absentă, mult prea ocupată cu fermoarul rochiei verzi de domnişoară de onoare pentru a-i da atenţie.

— Fratele tău, Antony. Mirele, sau cel puţin aşa mi s-a spus că-l cheamă.

— Oh, Doamne! Jane fugi să verifice şi se întoarse în câteva minute, cuprinsă de isterie. Nu se ştie nimic de el. Nimeni nu are niciun semn de la el!

— Jane, ce spuneai tu mai devreme despre bărbaţii înfocaţi din armată? întrebă Freddy.

— Jane, calmează-te, spuse Eve liniştitor. A sunat să ne spună că e pe drum, nu-i aşa?

— Acum câteva ore!

— Poate că s-a răzgândit, spuse Freddy răutăcioasă. Se întâmplă chiar şi-n cele mai bune familii.

— Am vorbit eu cu el, sări Sophie cea mică.

— Când diavoliţă? vru să ştie mama ei.

— Acum câteva minute. M-am dus jos şi telefonul suna, aşa că am răspuns şi era Antony. Mi-a transmis un mesaj.

— Şi de ce nu ne-ai spus? se abţinu Lady Penelope să nu ţipe.

— Mie mi-a transmis mesajul. Nu mi-a spus că trebuia să-l mai spun şi altcuiva, răspunse Sophie plină de importanţă. Au avut pană la cauciuc şi a zis că mai întârzie. Mi-a spus să-l aşteptăm direct la biserică.

Lady Penelope se uită la ceas.

— Sophie, Kate, Sarah, duceţi-vă şi puneţi-vă rochiile. Plecăm de acasă peste exact douăzeci de minute.

— Şi dacă va trebui să aşteptăm la biserică, mamă? întrebă Sophie, pe un ton de piază-rea, îndreptându-se cu paşi uşori spre mijlocul camerei.

— Sophie Harriet Helena Longbridge... tu... ai... început... să... să-mi... pui răbdarea la încercare. La aceste cuvinte de avertizare, cele trei fetiţe dispărură, fluturându-şi rochiţele albe.

Alaiul de nuntă, cu trăsuri cu cai, urmate de tot satul şi de toţi vecinii din împrejurimi, unii mergând pe jos, alţii călare, alţii în trăsuri, ajunse la biserică odată cu maşina mirelui. Tony şi cavalerul lui de onoare au reuşit să se strecoare prin mulţime şi să ajungă în spatele bisericii înainte ca clopotul să bată de trei ori.

De îndată ce porni spre strană la braţul lui Paul, Freddy deveni un personaj dintr-o tapiserie. Se mişca în acordurile acelui familiar şi nobil marş nupţial, o muzică pe care nimeni din biserică n-o putea asculta fără să-şi reamintească, cu spaima în suflet de şuieratul bombelor.

— Deci ea e fata ta, oftă cavalerul de onoare, Jock Hampton, când se uită pentru prima oară la silueta înaltă, maiestuoasă, învăluită în voaluri, care se apropia. Numai cu câteva ore înainte fusese pe punctul de a pleca la Londra pentru a-şi petrece noaptea acolo.

— Acum înţeleg de ce erai aşa de grăbit.

— Taci din gură, spuse Tony în şoaptă, dornic ca nicio voce omenească să nu' se interpună între el şi imaginea lui Freddy, deşi i se părea de nerecunoscut.

Aşa slab şi înalt cum era Tony, tot era mai scund cu câţiva centimetri decât uscăţivul californian blond care făcea parte din escadronul „Vulturul" încă de la început, cu multe luni înainte de venirea lui Tony la comanda escadronului. Cei doi tineri în uniformă RAF albastră aşteptară liniştiţi, în timp ce orga cânta, iar Paul o aducea pe Freddy la altar. Când ajunseră acolo, Paul puse mâna ei în mâna lui Tony.

Jock Hampton se dădu cu un pas înapoi şi îi privi în timp ce repetau jurământul sacru. Greu putea să-i vadă faţa lui Freddy aşa cum era, încadrată de voaluri şi în lumina slabă din biserică. Dantela îi acoperea aproape în întregime părul şi el nu putu s-o vadă bine decât după ce se descoperi, la sfârşitul ceremoniei, când îl sărută pe Tony. Se simţi paralizat de emoţie. Nu numai pentru că era frumoasă, surprinzător de frumoasă, dar şi pentru faptul că o mai văzuse o dată înainte şi ştia că nu-i va putea uita niciodată chipul. O văzuse prima oară cu douăzeci şi patru de ore în

urmă, când ea îşi dăduse casca jos şi îi făcuse semn cu mâna. Trecuseră doar douăzeci şi patru de ore de când îi salvase viaţa.

Aripa cea mai mare de la Longbridge Grange fusese redeschisă cu ocazia nunţii. Freddy dansase cu toate noile ei rude înainte ca Jock Hampton să se hotărască s-o abordeze; acum mireasa se chinuia să danseze cu tânărul ei cumnat, Nigel.

— Am încercat să-ţi mulţumesc, spuse el cuprinzând-o în braţe.

Vălul lui Freddy fusese de mult pus deoparte şi acum părul îi flutura liber, şuviţe strălucitoare înconjurându-i faţa ca urmare a numeroaselor dansuri pe care le acordase bărbaţilor între doisprezece şi optsprezece ani, fiecare pretinzând că-i era rudă apropiată. Cavalerul de onoare era singurul bărbat la care nu se aşteptase să aibă pretenţii de la persoana ei buimăcită.

Încurcată de spusele lui, Freddy privi în sus până la Jock Hampton. Primul gând care-i veni în minte era că are o faţă tipică de californian. Era tipul băiatului care frecventase un colegiu renumit, cu alţi băieţi din acelaşi mediu ca şi el, cu un campus pentru cei mai bum jucători de fotbal, el fiind unul dintre eroii atletici, înalţi, un băiat de aur ce se evidenţia printre colegii lui, cu părul blond fluturându-i pe frunte într-un fel care era împotriva regulamentelor şcolare, dar chiar şi a modei, care-i determina pe bărbaţi să folosească un fel de briantină pentru ca părul să stea lipit

de cap. Pare un bărbat dur, se gândi ea, observând cu plăcere că dansează minunat, un bărbat dur şi nesupus, dar în ochii lui albaştri clipea o luminiţă veselă. În jurul ochilor, dungile datorate soarelui erau accentuate cum numai la un pilot poţi vedea. Era sigură că acest viking temerar, care apăruse pe neaşteptate la nunta ei, era nedomesticit şi nesubordonat. Trăsăturile lui erau aspre, de parcă ar fi fost o sculptură neşlefuită. Freddy se gândi că arată oarecum ca un gangster. Oare unde-l găsise Tony? Se uită la el întrebătoare. Despre ce vorbea?

— Ieri... explică el. Încercam să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa... tipul din barca pneumatică de salvare... nu-ţi aminteşti de mine?

— Tu erai?

— Da. Un zbor foarte frumos, doamnă Longbridge.

— De ce m-ai pârât, afurisitule? Gură bogată! Aproape că era să fiu dată afară de la TATA din cauza limbuţiei tale. De ce dracu' n-ai putut să păstrezi povestea pentru tine, nenorocitule? Lepădătură! Nu, tu trebuia să te duci să trăncăneşti, să-i spui totul unui reporter... despre toate prostiile, imbecilităţile... Se opri din dans brusc şi aproape că o scăpă din braţe, atât de uimit fu de izbucnirea ei.

— Recunosc că ai un fel foarte aparte de a-ţi exprima sentimentele, spuse Jock cuprinzând-o din nou în braţe. Mă bucur că n-ai avut timp astăzi să-ţi încarci arma.

— Nici ieri n-am avut timp. Noi zburăm neînarmaţi, deşteptule.

— Ai păcălit un Messerschmitt?

— Ca să fiu sinceră, nu prea m-am gândit la consecinţe.

— Vai, vai, doamnă Longbridge, nu sunt prea sigur că-l invidiez pe minunatul meu comandant de escadron. Ştie cu ce maniacă s-a însurat?

— Hai, termină, deşteptule!! Trebuia să mă distrez şi eu puţin. Voi aveţi parte de tot ce-i mai palpitant şi noi trebuie să ne mulţumim numai cu transportul pe furiş. Cum ţi-ar plăcea să faci asta tot timpul? Dar hai să terminăm. Cum ai zis că te cheamă?

— Jock Hampton, doamnă.

— Ei bine, Jock Hampton, să nu îndrăzneşti cumva să-i spui lui Antony ce-am făcut. Şi nici să nu te gândeşti să mai povesteşti altcuiva, ai înţeles? Sau altfel te prind şi-ţi arăt eu. Şi când eu am ceva de împărţit cu cineva, e vai de el!

— Promit. Mă îngrozeşti prea tare ca să îndrăznesc să-mi aduc aminte doar...

— Să-ţi aduci aminte de ce? întrebă ea cu o privire suspicioasă.

— Nu mai ştiu ce nu trebuia să-mi aduc aminte.

— Poate că nu eşti atât de încăpăţânat cum am crezut eu, spuse ea.

— Cred că este timpul să tăiaţi tortul, doamnă Longbridge.

— Nu încerca să schimbi subiectul.

— Nu, vorbesc serios. Te aşteaptă. Dar îmi dai voie să mă explic spunându-ţi doar că ceea ce s-a întâmplat a fost din

cauză că eram extenuat peste măsură şi aşa mai departe? Şi n-am să mai spun nimic, niciodată?

— Oh, bine, hai spune-mi.

— Nu i-am spus reporterului că era vorba de o fată. Am spus doar că avea părul prea lung pentru un bărbat.

Freddy se gândi la cele spuse de el.

— Te cred acum, replică ea încet Asta înseamnă că trebuie să-mi cer scuze pentru cele spuse până acum?

— O mireasă nu trebuie să-şi ceară niciodată scuze, indiferent de circumstanţe.

— Oricum, eu mă scuz. Nu trebuia să mă port aşa. Nu de ziua nunţii mele.

Oh, Doamne, dar o vreau pe fata asta, se gândi Jock Hampton. Ar fi trebuit să fie a mea.

CAPITOLUL 18

Afişul care fusese lipit pe toate zidurile clădirilor din Franţa la începutul anului 1943 reprezenta un tânăr francez impresionant de musculos şi bine hrănit, îmbrăcat într-o salopetă albastră şi stând plin de curaj în faţa unei grămezi de unelte, sub un cer portocaliu. Pe fundalul roşu al acestui afiş se vedea în depărtare Turnul Eiffel, iar literele albe şi albastre anunţau: „Muncind în Germania, deveniţi ambasadorii calităţii franceze peste hotare”.

„Calitatea franceză” se gândea Bruno, de câte ori trecea prin dreptul acestui afiş. Se gândea că germanilor le-ar conveni să obţină calitatea franceză a bunurilor de larg consum... şi cu toate acestea se felicita că nu fusese pus în situaţia de a demonstra personal această calitate în Germania, sub forma unei munci forţate, pe care afişul o prezenta atât de îmbietor. Datoria pe care o avea de îndeplinit la Valmont îl scutea de aşa ceva. Din 1942, când bunicul lui, Jean-Luc de Lancel, murise de pneumonie, Bruno devenise stăpânul Casei de Lancel, al castelului Valmont şi al tuturor viilor. După moartea soţului ei, Anette de Lancel se retrăsese, cu inima zdrobită, din orice activitate, stând în permanenţă în camerele ei şi nemaiinteresându-se defel de conducerea proprietăţii.

În ciuda relaţiilor bune pe care Bruno le cultivase şi

menţinuse cu reprezentanţii Führerului din Champagne, el nu putuse schimba faptul că şampania produsă pe pământurile sale era considerată pradă de război. Era adevărat că germanri le permiseseră în cele din urmă producătorilor de vinuri să vândă aproape douăzeci şi cinci la sută din producţia anuală unor cumpărători civili din Franţa, Belgia, Finlanda şi Suedia, dar această concesie de-abia le permitea să scoată un venit minim, care nu le ajungea decât pentru pregătirea viitoarei recolte. Nici nu se punea problema să-şi satisfacă unele gusturi extravagante.

După ce avusese loc înmormântarea bunicului său, Bruno stătea şi se gândea mânios că producerea şampaniei devenise o afacere absolut neprofitabilă.

Privea pe fereastră oceanul verde al viilor ce se întindea în văile din faţa castelului. Da, era de acord cu faptul că francezii prestau o muncă de calitate, dar el ar fi putut să fie la fel de bine un măcelar în faţa unui cântar plin de măruntaie – burtă, rinichi, creier şi momiţe de viţel – toate acestea constituind o privelişte plăcută ochiului său. După doi ani de zile ştia destul de multe pentru a se descurca în producerea şampaniei, şi mult, mult mai multe decât intenţionase el să înveţe.

Nu avea de gând să rămână în locul ăsta plicticos din Franţa după terminarea războiului. Iar în viziunea lui, războiul avea să se termine după ce toate ţările îşi vor fi epuizat resursele. Dar cine putea spune când se va termina războiul? Cine putea să ghicească care vor fi învingătorii?

Aici, la Paris, se ştiau foarte puţine lucruri despre evoluţia războiului şi cei din Champagne ştiau şi mai puţin. Era mult prea departe de front. La fel ca multe alte milioane de francezi, el presupunea că Franţa va fi oarecum ataşată Germaniei şi, cu puţin noroc, va fi tratată ca partener al Reich-ului şi nu ca un duşman învins.

Bruno se juca cu cheia de la pivniţa mare, secretă, plină cu sticle de şampanie, care zăcuseră acolo neatinse de când începuse războiul, fără ca germanii să suspecteze ceva. Acum numai el ştia de acest loc şi cei trei membri ai familiei Martin, care depozitaseră ultima oară acolo sticlele de şampanie din producţia anului 1939. Bunicul său îi dăduse-cheia sacră numai cu o zi înainte de a muri.

Bruno îşi aminti că în 1933, când fusese dus pentru prima oară în locul acela, bunicul îi spusese că în cazul unui război, un Lancel care se întorcea la Valmont se putea reface financiar şi putea să replanteze viile cu banii obţinuţi din vânzarea acestui stoc secret de şampanie. Bruno medită că, în ceea ce-l priveşte, putea să se ducă de râpă castelul, iar pe terenurile cu viţă de vie să se planteze varză – el ar fi perfect mulţumit să nu mai vadă niciodată o viţă de vie şi mai ales să nu mai fie niciodată nevoit să supravegheze vreo recoltă. S-o ia naiba de „calitate franţuzească”!

Oare ar fi iubit acest pământ dacă într-o zi i-ar fi revenit numai lui, fără să fie nevoit să-l împartă cu surorile lui vitrege? Nu, se gândi, niciodată, nici chiar în cazul ăsta. El

ar fi... mulţumit de posesiune, dar n-ar putea niciodată să iubească un pământ care-i cere proprietarului atâtea sacrificii. Dacă aveai o proprietate trebuia să te bucuri de ea fără să ai grijă de întreţinerea ei. Un castel ar trebui să fie vestit pentru bogăţia lui, pentru caii şi vânătorile organizate, pentru splendoarea obiectelor de artă şi a arhitecturii, pentru vizitele unor regi morţi de mult şi toată pompa secolelor, cum fusese castelul familiei Saint-Fraycourt în vremurile de glorie. Valmont nu era suficient de strălucitor; obiectele de artă se limitau la portrete de familie şi la o mobilă bună, dar nu spectaculoasă. Iar aceste pământuri din Champagne aveau un specific strict agricol, chiar dacă era un sol aparte numai bun pentru viţă nobilă.

Dacă el ar fi fost singurul proprietar, ar fi angajat un arendaş care să stoarcă şi ultima picătură din bogăţia acestor pământuri, iar el ar fi venit la Valmont numai ca să se asigure că n-a fost înşelat. Ce avantaje avea că era aristocrat, când, la Valmont, el avea aceleaşi preocupări ca şi, un ţăran, ca unul dintre lucrătorii care deţine câteva hectare de viţă?

Dar în privinţa sticlelor de şampanie din pivniţa secretă avea cu totul altă părere. Acestea reprezentau o mină de aur, chiar mai valoroasă decât aurul, şi el trebuia să profite de acest lucru. Acum că bunicul lui murise, el putea să vândă nestingherit stocul de şampanie, şi mai mult, trebuia să se grăbească, fiindcă cu fiecare zi care trecea şi în care sticlele stăteau frumos aliniate acolo, îmbrăcate în foiţele

cu etichete aurii, sfârşitul războiului se apropia. Încetarea focului era inevitabilă şi, indiferent dacă Germania devenea stăpână indiscutabilă a Europei sau nu, tot avea să urmeze o perioadă de incertitudine şi confuzie, la fel cum se întâmplase după căderea Franţei.

Dar Bruno îşi promise ca de data asta să fie mai prevăzător. Când va veni momentul, stocul de şampanie va fi de mult transformat în bani. Va depozita şampania într-un garaj de ţară aşa încât, la vremea potrivită, când va fi pace, să profite de acest stoc important. Avea deja douăzeci şi opt de ani şi irosise trei ani din viaţă aici. Într-adevăr, „calitate franţuzească”!

Bruno plecă în vizită, cum făcea ori de câte ori avea ocazia, la simpaticul lui prieten, generalul von Stern, care, acum, se simţea perfect în largul lui în casa de pe strada de Lille. Nu-i fusese prea greu să ajungă la o înţelegere cu el, ca între gentlemeni, în privinţa sorţii miilor de sticle de şampanie ce zăceau stivuite în pivniţa secretă de la Valmont. Ele reprezentau puterea câştigată cu greu a familiei Lancel, tezaurul familiei şi viitorul ei.

În timpul misiunii sale de descoperire a operelor de artă, generalul aflase multe lucruri despre traficul de obiecte preţioase din Franţa, mult mai multe decât îi era de trebuinţă. El înţelese imediat problema lui Bruno şi, prin câteva telefoane, o întâlnire, un aranjament cu cei ce se ocupau de prada de război, rezolvă totul într-un mod satisfăcător pentru amândoi.

Un convoi discret de camioane, care era la dispoziţia generalului, făcu mai multe drumuri la Valmont în timpul nopţii. Soldaţii germani, disciplinaţi, încărcau sticlele de şampanie în camion cu aceeaşi grijă şi cu acelaşi respect cu care ar fi deplasat nişte tablouri sau sculpturi. Totul a decurs în bună ordine. Nu s-a spart nimic, nu s-a furat nimic, nu s-a petrecut nimic care să atragă atenţia celor de la castel. Nici măcar ofiţerii Führerului din Champagne n-au ştiut nimic, căci ei nu mai întârziau pe acolo după căderea nopţii.

Sticlele din pivniţa secretă au dispărut treptat de la Valmont, lună de lună, până când puterea casei de Lancel a dispărut pentru totdeauna la bursa neagră, iar Bruno, prin relaţiile pe care le avea în domeniul bancar, a reuşit să-şi alcătuiască un fond monetar solid în Elveţia, o garanţie importantă pentru viitor. Nimeni nu a avut de suferit în această afacere, cu excepţia celor trei loiali pivniceri din familia Martin, cei trei veri care din nefericire ştiau de existenţa pivniţei secrete. Bruno a considerat că e mai prudent să scape de ei şi de memoria lor stânjenitoare. Ei nu trebuiau să vadă niciodată că pivniţa secretă, „Trezoreria”, a fost golită.

Cu prima ocazie, când unul din ofiţerii Führerului din Reims a venit să inspecteze viile familiei Lancel, l-a găsit pe Bruno profund tulburat şi având nevoie, din nou, de un sfat bun.

— Cred că este de datoria mea să vă semnalez că trei din

oamenii mei de încredere s-au alăturat „Rezistenţei”, îi spuse Bruno. Nu ştiu ce să fac – bunicul meu ţinea foarte mult la aceşti oameni – dar eu nu pot, conştient fiind de ceea ce fac, să-i acopăr, căci ar însemna că sunt şi eu de partea lor.

— Viconte, ai luat o hotărâre înţeleaptă. Şi patriotică. Dă-mi numele lor şi nu-ţi mai bate capul cu ei. De problema asta se va ocupa Gestapoul din Reims.

Când auzise de executarea celor trei veri Martin, Bruno se gândi o clipă că pierduse nişte oameni pricepuţi. Cu toate acestea, în sinea lui admise că şi Gestapoul era util la ceva.

Pe când coafeza îi aranja părul astfel încât să-i poată pune peruca ce o transforma în împărăteasa Joséphine, se gândea că tare mult şi-ar fi dorit să audă râsul ironic al lui Cary Grant sau să-l privească pe Fred Astaire cum bate step pe treptele unei scări, sau s-o urmărească pe Myrna Loy cum se amuză pe seama unui bărbat. Dar filmele americane deveniseră amintiri nostalgice de când fuseseră interzise în 1940. Astăzi ea era machiată pentru încă unul din filmele formale, somptuoase, cu subiecte istorice sau biografice, pline de un fals dramatism, care deveniseră foarte populare în cinematografia franceză din ultimii ani.

„Prestigiul” şi „calitatea artistică” erau acum cuvintele-cheie în producţia cinematografică, iar producătorii stăteau şi dezbăteau în şedinţe valoarea unui memoriu, cântărind dacă acel memoriu glorifica suficient cultura şi tradiţia

franceză. Franţa fiind sub ocupaţie, era ruptă de restul lumii, dar îi rămăsese trecutul glorios. Filmele care se produceau acum erau inspirate din acest trecut, fiind încărcate de un naţionalism din care răzbătea mândria francezilor pentru grandoarea şi splendorile zilelor apuse.

Mulţi producători pretindeau că folosesc aceste subiecte pentru a da speranţă şi încredere poporului francez în tristele zile ale înfrângerii; alţii, resemnaţi sub conducerea noului regim, admiteau că-şi căutau un refugiu în istorie, în vremurile imemoriale ale legendelor şi miturilor pentru că, deocamdată n-aveau nicio şansă să prezinte pe ecran realităţile lumii contemporane. Ocupanţii erau mult prea vicleni pentru a nu realiza că spectacolul trebuie să continue mai ales în cazul unui popor învins, într-o ţară în care cinematografele erau mai pline ca niciodată.

În ultimele ei cinci filme, Delphine purtase numai peruci şi costume de epocă, toate aceste filme fiind turnate într-un castel pe care nemţii îl achiziţionaseră în acest scop, sau pe un platou cu decoruri minuţios elaborate. Scenariile filmelor şi replicile ei erau scrise într-o limbă literară pretenţioasă, iar acţiunea filmelor respecta un tipar strict, plin de sentimentalism, o întoarcere la clasicism, în care nu avea ce să caute spontaneitatea şi complexitatea scenariilor din filmele de dinainte de război.

Delphine îşi cercetă chipul în oglinda mesei de machiaj cu o privire expertă. Da, încă mai făcea faţă unei examinări atente, de prim plan, deşi nu înţelegea cum e posibil acest

lucru când ea nu mai primise nicio scrisoare de la Armand de aproape patru luni. Când era acasă, singură şi nemachiată îşi studia cearcănele de la ochi, acum vizibile şi care se datorau nopţilor de veghe în care plângea de disperare, încercând în zadar să-şi învingă insomnia. Se gândea cu îngrijorare că dacă ea îşi putea depista, azi, urmele nesomnului pe chip, mâine, acestea vor fi vizibile şi în faţa aparatului de filmat. Şi, ca majoritatea oamenilor, nu-şi permitea să rămână fără slujbă. Pe când costumiera îi prindea o diademă de smaralde şi diamante în perucă, Delphine înţelese că avea nevoie să se sfătuiască cu cineva; altfel risca să cedeze nervos sub povara sentimentului de frică ce o copleşea în legătură cu soarta lui Armand.

Dar cu cine să vorbească? Coresponda regulat cu bunica ei, la Valmont, din 1940, iar faptul că-şi putea descărca sufletul în aceste scrisori o ajuta ca şi cum ar fi ţinut un jurnal. Deşi răspunsurile bunicii ei soseau la intervale de timp neregulate şi lungi – era ca şi cum ar fi trimis un mesaj într-o sticlă pe apă – totuşi, se simţea ceva mai bine, având sentimentul că aparţinea şi ea unei familii. Îşi simţea sufletul încălzit de scrisorile afectuoase ale bunicii ei. Bineînţeles că Anette de Lancel, la optzeci de ani ai săi, nu putea să mai dea un răspuns la problemele nepoatei sale, cum făcuse cândva când dăduse petrecerea aceea din miezul verii, acum aproape şapte ani – sau poate şapte sute? – la castelul Valmont, petrecere ce-i schimbase cursul

vieţii.

Delphine recunoscu fără prea multă tragere de inimă că venise vremea să-l caute pe Bruno. El avusese dreptate în privinţa războiului, a felului în care germanii îi vor trata pe evreii din Franţa şi îşi dorise, de nenumărate ori, să-l fi ascultat la vremea potrivită. Acum, cu multe regrete în suflet, de-abia îi venea să creadă cât de orbeşte trăiseră ea şi Armand – şi totuşi ei se comportaseră tot atât de neglijent şi neprevăzător ca majoritatea francezilor, cu excepţia câtorva pesimişti înţelepţi – Robert Siodmak, Max Ophuls, Boris Kaufman, Jean-Pierre Aumont – care părăsiseră Franţa la timp.

Când Delphine telefonă după Bruno la Valmont, află că-şi petrecea câteva zile la Paris. Îl sună la hotel şi fu cuprinsă de încântarea din vocea lui, de parcă ultima lor întâlnire nu avusese loc niciodată.

— Bineînţeles că am timp să ne întâlnim. Gâsculiţă ce eşti! Cum să nu vreau! exclamă el şi fixară o întâlnire pentru a doua zi, la casa ei de pe strada Mozart.

Delphine se îmbrăcă şi se machie cu grijă pentru această întâlnire, iar când îşi termină toaleta se studie şi decise mulţumită că nu s-a schimbat prea mult în cei patru ani. Nu trebuia să-şi trădeze spaima care pusese stăpânire pe ea, căci instinctele ei o avertizau în privinţa oricărei manifestări de slăbiciune.

În timp ce se salutau, Bruno se gândi că era la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Delphine avea acum douăzeci

şi cinci de ani şi-şi menţinuse acel formidabil echilibru interior care se accentuase pe măsură ce devenise o adevărată femeie. Cu timpul, farmecul chipului său încântător şi al ochilor săi oblici sporise şi mai mult. Oare ce ar putea s-o facă pe Delphine să-şi piardă puterea de seducţie, cu excepţia acestor vremuri grele, se gândi el. Dar când îi privi ochii negri tulburători, îşi dădu seama imediat că era cuprinsă de teamă.

Ea pregătise o mică gustare pentru Bruno şi timp de câteva minute discutară despre lucruri lipsite de importanţă. Delphine constată încântată că Bruno era la fel de plăcut în discuţie şi la fel de înţelegător ca în zilele când ei fuseseră foarte apropiaţi unul de altul şi se ajutaseră reciproc fără să pună prea multe întrebări.

— Sunt îngrijorată, Bruno, spuse ea brusc. Armand a fost luat prizonier la Dunkirk şi trimis în Germania să muncească într-o fabrică. Până acum patru luni îmi trimitea des vederi... în care-mi scria că e bine... dar de atunci n-am mai primit nimic.

— Ce ai făcut ca să afli unde este? întrebă Bruno oarecum preocupat. Deci aşa, se gândi el, tot despre evreul ăla blestemat e vorba. Ce neplăcut şi prostesc! Cât de greşit se purta Delphine.

— Ce-aş putea să fac, Bruno? Nu ştiu de unde să pornesc.

— Dar trebuie să ai nişte prieteni, oameni care ar fi interesaţi să...

— Am prieteni la studio, colegi, care-mi sunt mai mult decât nişte adevăraţi prieteni, dar cum mă pot ajuta ei?

— Nu la asta m-am referit. Delphine, scumpo, presupun că ai fost invitată în salonul lui Obetz, ambasadorul Germaniei, şi în cel al lui Herr Epting de la Institutul German...

— Invitată – desigur, dar cum era să mă duc? Niciodată nu m-am gândit să accept o asemenea invitaţie.

— Dacă-mi permiţi să-ţi spun, aici greşeşti enorm, gâsculiţa mea. Ai rupt relaţiile cu nişte oameni importanţi, cu relaţii valoroase, oameni care te-ar putea ajuta.

— Nemţii?

— Cine altcineva? Ei controlează toată Europa – cine altcineva decât nemţii?

— De ce m-ar ajuta un neamţ să găsesc un evreu?

— Vai, Delphine, vezi totul în alb şi negru, exact aşa cum făceai şi înainte. Pe vreme de pace era o calitate fermecătoare, dar inutil de naivă în asemenea împrejurări. Ai avut veşti de la Sadowski în mod regulat, timp de mai mulţi ani – acest lucru îmi indică că el a fost considerat un francez de origine evreiască şi că a fost tratat ca orice prizonier de război. Este circumcis? Nu? Ei bine, ăsta a fost norocul lui. N-ar fi fost deloc înţelept în vremurile astea să încerci să cauţi un evreu cu numele de Sadowski, dar pe un cetăţean francez, pe binecunoscutul regizor Armand Sadowski, de ce nu? Ar fi un lucru normal să încerci să-ţi foloseşti influenţa pentru a afla veşti despre el.

— Influenţa mea? Care influenţă?

— Delphine, nu-ţi dai seama că acum eşti mai vestită ca oricând? Iar a fi vestit înseamnă a avea influenţă, dacă ştii cum să profiţi de asta. Să nu-ţi foloseşti această influenţă este. Ca şi cum ţi-ai arde banii, draga mea. Nu o să fii tot timpul celebră şi adulată. Succesul nu e nemuritor, ca aurul.

— N-aş şti de unde să încep.

— Nu de asta m-ai chemat pe mine?

— Eu... eu am vrut să-ţi cer un sfat...

— Lasă-ţi grijile în seama mea, Delphine.

— Vai, Bruno, chiar crezi că sunt speranţe?! ţipă Delphine, incapabilă să-şi stăpânească emoţiile.

— Bineînţeles că există speranţe, o asigură el. Va trebui să mă gândesc de unde e mai bine să pornesc, dar dacă mă asculţi şi-mi urmezi sfaturile, vei face tot posibilul pentru Sadowski, indiferent unde o fi el acum.

— Oh, da, Bruno, da, voi face tot ce spui!

Bruno se îndrepta cu paşi repezi spre hotelul lui, de pe partea stângă a râului, fredonând satisfăcut. Despărţirea de Delphine îl privase de multe avantaje. A avea o asemenea soră se dovedise un lucru valoros în trecut, iar acum ar putea fi chiar şi mai valoros. Evident, ea trebuia să creadă că evreul ei mai trăieşte încă. Ce păcat! Ar fi şi mai folositoare scopurilor lui dacă ar avea inteligenţa necesară să admită că Armand e mort. Şi totuşi, dacă n-ar mai avea această speranţă, nu i-ar mai fi de niciun folos. Ei bine, el

putea să-i ofere speranţe – nu-l costau nimic – dar ce putea ea să-i dea în schimb?

În timp ce traversa podul peste Sena, Bruno se gândi că n-avea nevoie de nicio favoare de la ambasadorul Germaniei la Paris sau de la reprezentanţii germani ai Ministerului Culturii şi Artei. Nu conta că Delphine nu întreţinuse relaţii cu Obetz şi Epting sau chiar cu Greven, şeful ei de la Continental. Atunci lucrurile ar fi fost mult prea simple.

Dar generalul lui, von Stern... da, cu von Stern era altceva. Omul se pricepuse grozav să-l ajute în afacerea cu şampania. De ce n-ar face afaceri împreună? Bruno mergea de-a lungul străzilor din Paris şi se gândea la veştile – mai degrabă zvonuri, pentru că în presă nu apăruse nimic – despre înfrângerea unor mari forţe ale armatei germane la Stalingrad, numai cu câteva luni înainte, la începutul iernii lui 1943. Era oare un semn că ar fi posibil ca nemţii să nu devină singura putere în Europa sau era doar o înfrângere întâmplătoare, în lungulşir de victorii? La urma urmei, nici chiar Napoleon nu reuşise să cucerească Rusia pe timp de iarnă.

Bruno decise că veştile de la Stalingrad n-aveau prea mare importanţă, indiferent ce însemnau. Pur şi simplu toate astea îi întărea convingerea că acum era timpul potrivit pentru consolidarea averii sale, înainte de sfârşitul războiului. Von Stern era un om prea abil ca să refuze colaborarea. Amândoi urmăreau acelaşi lucru: să-şi asigure

un viitor prosper.

Dar von Stern mai voia un lucru, pe care orice cuceritor al unui oraş mare şi plin de vrajă şi-l dorise dintotdeauna: voia ca oamenii să i se supună. El ocupa o poziţie mai importantă acum şi era mult mai puternic ca la început. La petrecerile sale nu mai invita numai ofiţeri liniştiţi. Ca şi ambasadorul şi preşedintele Institutului, el invita anumiţi francezi, femei şi bărbaţi, iar unii – evident, nu toţi – veneau şi cinau cu el la casa din Rue de Lille. Adesea îi dăduse de înţeles lui Bruno că i-ar face o deosebită plăcere s-o cunoască pe Delphine. La vremea aceea, Bruno fusese nevoit să găsească tot felul de scuze stânjenitoare, care acum i se păreau banale. Era cu atât mai bine să l-o prezinte pe Delphine acum, după ce-l dezamăgise de atâtea ori şi după ce pivniţa de la Valmont era goală.

Da, Delphine putea fi controlată prin prisma speranţelor. Ea îşi va pune cele mai frumoase bijuterii şi cea mai elegantă rochie de seară şi va sta la masa generalului von Stern, iar el va spune doar câteva cuvinte, atât cât să-i întreţină ei speranţele. Fiecare dintre ei va obţine ce aşteptau... nimic mai mult – dar suficient ca s-o facă pe ea la fel de valoroasă ca şi „Trezoreria” care acum era dusă departe şi uitată, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Lady Penelope Longbridge se gândea că o iubeşte din ce în ce mai mult pe Freddy, în timp ce se agita prin bucătăria cu lespezi de piatră, într-o duminică neobişnuit de caldă din mai 1944. Se ocupa de gătirea celor necesare unui picnic în

familie. Pe de altă parte, se întreba dacă nu cumva Freddy se implica ceva cam mult în activitatea aviatică, pierzându-şi prea mult timp cu transporturile uriaşelor bombardiere, prin toată ţara. Se împlinise un an de când Freddy şi Jane fuseseră antrenate la Marston Moor pentru zborul pe noile avioane cu motoare în patru timpi şi în anul acela Freddy devenise din ce în ce mai expertă în domeniu, treabă care, după părerea Lady-ei Penelope, era cam... nefeminină. Nu-i venea prea uşor să se gândească la cele două fete care pilotau bombardiere periculoase, chiar dacă uneori erau însoţite de un inginer de zbor, iar câteodată şi de un copilot.

Era minunat pentru o femeie să poată zbura cu un Spitfire, aducându-l de la fabrica unde era construit spre aerodrom şi livrându-l unui pilot de luptă, întocmai cum un flăcău de la grajduri ar transporta un cal de curse până la jocheul care-l va călări în cursă... Dar – şi acesta era un gând secret, pe care nu-l putea împărtăşi decât lui Gerald – ei bine, era cam deplasat ca fetele să piloteze giganticele Stirlings şi Halifaxes şi Lancasters, ca să nu mai pomenesc de enormele Boeing B-7 care arătau ca nişte fortăreţe zburătoare şi pe care le auzise zumzăind tot timpul, încă din vara trecută. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că o să petreacă o dimineaţă întreagă ascultându-şi fiica şi nora cum discută în contradictoriu despre mărirea presiunii în cazul unui „turbo-alimentator electronic” – ce-o mai fi însemnând şi asta?! – în timp ce devorau ouăle jumări

făcute dintr-un delicios praf adus de Jock ieri, când sosise pentru a-şi petrece sfârşitul de săptămână la Grange. Fetele păreau doi mecanici bătrâni, într-un garaj.

Era incapabilă să-şi imagineze ce va face Freddy după război, când va fi nevoită să ducă o viaţă normală? Invazia continentului nu putea fi prea departe, după cum îşi dăduse seama din expresia tensionată şi plină de speranţe de pe chipurile lui Tony şi Jane, Freddy şi Jock. De foarte mult timp nu se mai întâmplase ca cei patru să se nimerească împreună în acelaşi timp. Penelope Longbridge tăia în felii carnea de vacă, rară şi foarte preţioasă în aceste vremuri, pe care o adusese tot Jock.

Dar de ce îşi făcea probleme în legătură cu viitorul lui Freddy, în loc să se gândească la viitorul fiicei sale? Oare din cauză că Freddy va trebui să facă faţă unui gen de trai cu totul nou pentru ea, pe când Jane se va întoarce la modul de viaţă în care fusese crescută? Pe de altă parte, nu se aştepta ca Freddy să se transforme peste noaptev într-un model englezesc de femeie. Era mult prea liberă, cu părul ei roşcat strălucitor şi cu mersul legănat, prea plină de energie ca să-şi poată imagina cineva că se va transforma fără probleme în stăpâna conacului. Şi totuşi... totuşi... într-o zi avea să devină stăpână la Longbridge Grange, soţia celui de-al cincisprezecelea baron, şi, în această parte din ţinutul Kent, se aştepta din partea femeilor să menţină anumite standarde.

Era clar că Freddy n-avea nici cea mai vagă idee despre

ce se aştepta de la ea – deşi, bineînţeles, ea nu avea decât douăzeci şi patru de ani. Scumpa de ea, va fi pur şi simplu obligată să dea mai multă importanţă sărbătorilor religioase şi Balului Vânătorilor, şi Asociaţiei Femeilor, şi acţiunilor de caritate întru ajutorarea celor din spital, şi petrecerilor câmpeneşti, întrecerilor cu cai şi tuturor balurilor din acest ţinut – oh, după război vor fi atâtea de făcut! Oare ştia Freddy ceva despre cum se organizează o petrecere deosebită? Sau cum se alcătuieşte o listă de cumpărături? Şi era oare pregătită să înveţe bridge? Nu va putea continua să arunce cărţi într-o pălărie ce se poartă la Ascot! Nu încăpea nicio discuţie că va trebui să înţeleagă că atunci când ea şi Tony vor locui aici, va fi ***esenţial*** să ştie să joace bridge. Penelope Longbridge oftă fără să-şi dea seama.

— N

În ceea ce o priveşte pe Jane, ea avea o purtare atât de scandaloasă, încât maică-sii nu-i rămânea decât să-şi pună mâinile-n cap, disperată sau să înnebunească. Nu avea niciun rost să adopte o atitudine rigidă – oh, ea aflase de aventurile lui Jane cu bărbaţii, deşi dragul de Gerald nici măcar nu suspecta ceva, dar într-un fel nu o deranjau. În fiecare familie bună apărea câte o Jane, din când în când – dar fata aceea neastâmpărată, revoltător de neastâmpărată, se va mărita totuşi bine, foarte bine, de asta era sigură, şi va avea mulţi copii fericiţi – da, Jane era un fenomen, dar nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa ei, spre deosebire de Freddy.

Dar Penelope Longbridge hotărî voioasă că va avea timp destul să reflecteze la aceste lucruri după ce se va termina războiul. Îşi contempla meniul care consta dintr-o cutie de ciocolată Milky Way pentru desert, o sticlă de whisky din care vor bea înainte de prânz, o mulţime de sandvişuri cu carne de vacă şi unse cu unt, o salată de cartofi cu varză de Bruxelles şi ceapă, la care pusese mult piper în locul untdelemnului care nu se găsea. Un asemenea meniu fusese posibil datorită lui Jock, care adusese majoritatea produselor, cu excepţia pâinii şi a salatei. Acum, că escadronul „Vulturul" devenise al optulea regiment american de zbor, el nu vizita niciodată Longbridge Grange fără o rezervă solidă de mâncare pe care i-o procura sergentul de la popotă, care socotea că nimic nu e suficient de bun pentru comandantul escadronului, locotenent colonel Hampton. Dragul de Jock, se gândi Penelope Longbridge, ce s-ar fi făcut ei fără el?

Comandantul regimentului de aviaţie, onorabilul Antony Longbridge, se gândea că o iubeşte pe Freddy la nebunie, în timp ce aranja un morman de perne şi de pături roase de molii sub un păr înflorit de lângă porumbar, pregătind locul pentru picnic. Dar ea se schimbase oarecum faţă de fata cu care se însurase. Sau, ca să fie cinstit, nu era posibil ca el să se fi schimbat de când cu sinuzita cu care se pricopsise? Nu-l deranja decât atunci când se ridica la o înălţime de douăzeci de mii de picioare, de unde cobora în picaj, dar din acest motiv devenise inapt pentru zbor şi acum

rămăsese la sol, conducând treizeci şi şase de piloţi de la un birou. Dacă nu puteai să pilotezi până la limita extremă de înălţime, nu erai bun de nimic. Sinuzită! Hristoase, ce ghinion avusese! Şi ca să fie foarte onest, scrupulos de onest, oare nu chiar această diferenţă dintre el, care fusese obligat să rămână la sol, şi ea, care îşi păstrase libertatea de zbor, îl făcea să se simtă altfel?

Şi, de fapt, în ce consta această deosebire? Mai mult ca sigur că ea nu avusese dintotdeauna acel aer de... oare era vorba de autoritate?... pe care-l avea acum. Arăta îngrozitor de impunătoare şi stăpână pe sine, în uniforma aceea pe care el plănuia s-o ardă imediat ce se termina războiul. Să-i ardă uniforma, pantofii negri să-i umple cu pietre şi să-i arunce în râu, să-i taie chipiul în mii de bucăţele, să-i ascundă insigna aurie de aviaţie, pentru o mie de ani, s-o determine să-şi lase părul lung până la genunchi şi să poarte rochii atât de decoltate încât să i se vadă sfârcurile sânilor, indiferent ce-ar zice cunoscuţii lor, şi, în final, să-i dea o bătaie bună, astfel încât să-şi dea seama cine era adevăratul stăpân – de-abia aştepta! Desigur că nu fusese întotdeauna aşa de încântată de ceea ce făcea, pentru că atunci când reuşeau să-şi petreacă cele două zile de permisie împreună, ea să-i vorbească numai de bombardierele ei, până când el era tentat să-i spună să-şi ţină gura. Era mândru de ea, fir-ar să fie – cine n-ar fi fost mândru să aibă o nevastă aşa de curajoasă ca ea? – dar un bombardier era ca un autobuz mai mare cu aripi şi nimic

mai mult. Ea nu-şi dădea seama de asta? Nu înţelegea că nu era chiar o minune faptul că se descoperise dispozitivul de ochire Norden? N-ar fi trebuit să se poarte cu... mai mult tact... şi să nu mai facă atâta caz de munca ei, având în vedere – că el nu mai putea să piloteze?

De fapt, cugetă Tony aşezându-se pe una din pături şi cuprinzându-şi genunchii cu braţele, n-ar fi fost oare normal ca ea să se fi retras din această muncă încă de acum doi ani, când se născuse Annie? În fond TATA era o organizaţie civilă şi Freddy ar fi putut pleca fără niciun reproş din partea nimănui, dar nu, ea zburase în fiecare zi, până când intrase în luna a şasea şi nu mai putuse ascunde sarcina, oricât de mult îşi lărgea cureaua. Numai atunci acceptase să stea la conacul Grange, probabil înnebunind-o de cap pe biata lui mamă, la fel cum îi făcuse şi lui. E adevărat, el recunoştea că nu plănuiseră să aibă un copil pe vreme de război, dar atunci când te căsătoreşti se mai întâmplă şi lucruri din astea; ce voia de la el, să-şi ceară scuze? apoi născuse la opt luni, de parcă de-abia aştepta să scape de sarcină, şi trei luni mai târziu se întorcea la TATA, la fel de puternică, plină de viaţă, cum nu fusese vreodată niciun corsar, lăsând-o pe micuţa Annie cu mama lui şi cu Eve, cu Sophie şi Kate şi Sarah şi cu oricine se oferise să aibă grijă de ea şi, normal, toată lumea a îngrijit-o, astfel încât Annie credea probabil că are şase sau şapte mame, sărăcuţa mititică.

Gândul la Annie îl făcu pe Tony să zâmbească. Era un

spiriduş în toată puterea cuvântului. Niciodată nu mergea agale dacă avea posibilitatea să alerge. Cunoştea deja toate legumele din grădina de zarzavaturi, fiecare copac şi gard viu din jurul casei, fiecare trandafir, fiecare câine sau cal ce se apropiase vreodată de casă. Era profund interesată de toate lucrurile vii ce o înconjurau, şi pe care le prefera jucăriilor, un interes mai degrabă precoce. Avea un mers graţios şi era delicată ca o zadă cu picioare subţiri, dar în acelaşi timp mofturoasă ca un pisoi, micuţa lui Annie, şi nu zbura deloc, nici măcar într-un balon, şi dacă ar fi fost după el, n-ar fi zburat niciodată. Nu, va creşte şi va rămâne la fel de graţioasă şi rezervată ca şi acum, înconjurată de plaiurile verzi liniştitoare ale acestui ţinut, învăţând să călărească şi să croşeteze la fel de bine ca şi mama sa şi va învăţa bineînţeles să vorbească franţuzeşte, ceea ce deja începuse să facă cu Eve, care venea s-o vadă la Longbridge Orange de câte ori putea. Ah, Annie a sa va fi o adevărată doamnă englezoaică! Şi de îndată ce se va termina războiul, în clipa-n care se va declara pacea, o va lăsa din nou gravidă pe Freddy şi când va naşte, după ce va avea al doilea copil, el va continua tot aşa, până când va avea suficienţi copii care să o facă să uite de zborurile din timpul războiului. Bombardiere? Avioane de luptă? Ce au însemnat toate astea? se va întreba ea. Şi când va avea aşa de mulţi copii... mai ales când îl va pune pe soţul ei pe primul plan, cum trebuia să facă orice soţie bună, se va întreba cum de au putut s-o intereseze maşinăriile alea.

O iubea pe Freddy, o iubea cu adevărat, se gândi Jane, ajutând-o pe mama ei să aducă mâncarea pentru picnic. Dar cu cât o cunoştea mai bine, cu atât mai mult îşi dădea seama că există ceva ascuns în ea, ceva care nu-i dădea voie să se elibereze, ca un fel de rezistenţă în calea uneiadevărate armonii familiale. Uneori se gândea că ele două discutaseră despre orice ar fi putut să discute două femei, mai ales de când deveniseră cumnate şi colege de zbor, dar uneori, în mijlocul discuţiei, Freddy obişnuia să se îndepărteze, cu o privire ciudată în ochi, de parcă ar fi zărit ceva nevăzut şi de neînţeles pentru Jane. Niciodată n-o întrebase ce se întâmpla în momentele acelea, dar ştia că există un secret în trecutul ei – un bărbat, bineînţeles, ce altceva ar fi putut fi? – care însemna prea mult pentru ea ca să-l dezvăluie cuiva. În clipele acelea, ochii surprinzători de albaştri ai lui Freddy se îngustau şi zâmbetul ei deschis, plin de veselie, care-i încreţea graţios pielea nasului, dispărea şi pentru câtva timp ea părea că se află în altă lume.

Indiferent care era misterul, numai acolo era explicaţia faptului că zborul însemna pentru Freddy mai mult decât însemnase vreodată pentru ea. Într-un fel, Jane o invidia pe Freddy pentru această pasiune puternică. Era ca invidia unei tinere femei căsătorite, cu o căsnicie nu neapărat plicticoasă, faţă de o dragoste nouă, în plină efervescenţă. Când războiul avea să se sfârşească, Jane nu credea că va vrea să se mai uite vreodată la un avion. În curând se împlineau cinci ani de când zbura – oh, fusese

nemaipomenit de palpitant şi tonifiant că avusese şansa să practice această meserie, mai ales când devenise mai complicată – şi, fără îndoială, era modul cel mai direct de a înlocui un bărbat combatant pe câmpul de luptă. Fusese o meserie la fel de interesantă ca orice sport, mai ales în ocaziile când transportaseră bombardiere. Freddy greşea îngrozitor în legătură cu acel alimentator Yank Minneapolis-Honeywell – era mult mai sigur să foloseşti şuruburi auxiliare, câte unul pentru fiecare motor, dar cine putea realiza o asemenea problemă teoretică? Oare vorbise serios şi se gândise profund la problemă sau doar se contrazisese cu ea pentru a întreţine o discuţie?

Jane puse jos platoul cu sandvişuri cu carne de vacă şi le acoperi cu grijă împotriva unui eventual atac din partea insectelor. Se uită la Tony, cum stătea pierdut în gânduri, şi reflecta că faţa lui exprimă exact ce simţea ea. Fusese deprimată când Margie Fairweather, care începuse zborurile odată cu ele, murise, prăbuşindu-se cu avionul Protector pe care-l pilota. Reuşise să aterizeze pe un câmp, dar avionul explodase înainte ca ea să aibă timp să oprească motorul. Mai muriseră şi alte persoane de la TATA, foarte multe, dar moartea lui Margie fusese cea mai tristă, căci lăsase în urmă un bebeluş. Soţul ei, Douglas, de asemenea membru TATA, murise în urmă cu patru luni, într-o misiune voluntară deasupra Mării Irlandei, datorită vremii rele. Oare Freddy nu se gândea niciodată la micuţa Annie când zbura pe cele mai grele avioane de război care

fuseseră pilotate până atunci? Oricum, nu era o întrebare pe care să i-o pui, aşa cum nu puteai să-l întrebi pe Jock de ce continua să-şi rişte viaţa în misiuni periculoase, când avea la activ atâtea fapte de vitejie încât se putea retrage, plin de glorie, la conducerea unui escadron de la sol. Trebuia să accepţi faptele aşa cum erau. Freddy îşi asuma cu bună ştiinţă riscul, cu sau fără copil.

Unde e Jock? se întrebă ea. Probabil că, într-o zi specială ca asta, când se găseau cu toţii laolaltă la Grange, el sporovăia cu Freddy despre bombardarea Germaniei, care se apropia şi care va pregăti invazia continentului. Pe când zbura deasupra Angliei, i se părea că tot pământul ţării stă în aşteptarea luptei ce avea să înceapă. Oameni şi materiale se adunau peste tot în ţară, în interior şi în porturi, încât era o minune că întreaga insulă nu se scufundase în apă sub greutatea ce o apăsa. Şi după invazie, după victoria pentru care se rugau cu toţii, ce va face Jock?

Fără îndoială că Tony şi Freddy vor locui aici, continuând viaţa dusă de cincisprezece generaţii de membri Longbridge. Ea se va duce la Londra şi va avea o serie de escapade extraordinare, una mai pasionantă decât cealaltă, până când va găsi un bărbat potrivit cu care să se mărite şi s-o mulţumească pe mama ei.

Dar Jock? Jane Longbridge se aşează pe pătură cu spatele la fratele ei, astfel încât să nu-i întrerupă şirul gândurilor, şi reflectă la problema Jock Hampton. Poate că, în final, era

mai bine că încercările ingenioase şi tainice ale lui Freddy de a-i împrieteni, pe ea şi pe Jock, dăduse greş. Ce se întâmpla dacă el se îndrăgostea de ea, cum plănuise Freddy? Acum ea ar fi trebuit să-şi facă griji despre plecarea în California, cu un soţ american, şi să se gândească la o ţară nouă şi un nou fel de viaţă la care trebuia să se adapteze. Ar fi fost o altă mireasă de război.

Nu, ea era chiar fericită că nu se întâmplase nimic. Aproape că – Jane se rugase pentru asta – reuşise să nu se îndrăgostească de Jock. Dacă i-ar fi spus cineva că va face un lucru atât de copilăresc şi banal încât să se îndrăgostească de un bărbat care n-o iubea deloc, ea l-ar fi lovit în cap cu o sticlă de... ce i-ar fi venit la mână. Dar, vai, chiar aşa se întâmplase. Îl iubea din tot sufletul, cu o dragoste absurdă, pasională şi dureroasă, deşi nu ştia nimeni, nici măcar Freddy. Modul de vindecare pe care şi-l alesese era pe cât de umilitor, pe atât de bun.

Nu avea decât să-i privească pe Freddy şi Jock când erau împreună şi să-l observe pe frumosul blond californian – a cărui faţă Jane ar fi vrut de mult s-o atingă – cât de îndrăgostit era de Freddy, încă de când se căsătorise cu Tony, fără ca Freddy să-şi fi dat seama, şi atunci Jane se simţea mai puternică şi mai capabilă să reziste. În curând, foarte curând, ea va reuşi să se închidă în carapacea ei, ca o scoică, şi gândurile despre ochii, buzele şi faţa de viking a lui Jock Hampton nu-i vor mai tulbura nopţile şi zilele. Iar în ce o privea pe Freddy, Jane se felicita pentru faptul că nu

fusese niciodată geloasă şi nici n-avea de gând să înceapă acum.

Săracul Jock... când se va termina războiul, bineînţeles că va părăsi Anglia şi, deşi era un oaspete de onoare al familiei ei, cine ştie cât de des va mai avea timp să vină în vizită? Şi când o va revedea pe Freddy cea de după război, într-un taior obişnuit şi cu o grămadă de copii în jurul ei, conducând o casă, va mai fi el îndrăgostit de ea? Ea va fi ceva mai grăsuţă atunci şi probabil că părul ei îşi va pierde strălucirea şi chiar va încărunţi puţin şi va fi preocupată de noul bebeluş ce avea să se nască, de un câine bolnav sau de un cocoş care nu era bun – da, în câţiva ani, era inevitabil ca Freddy să ajungă aşa. Va avea numai grija oliţei, de noapte şi a oţetului pentru murături... Anglia o va acapara cu totul. Pe când ea, se gândi Jane mulţumită, se va bucura din plin de petreceri. Zece ani de petreceri de-abia vor fi de-ajuns pentru a compensa tot acest timp în care pilotau neîncetat, treisprezece zile, cu numai două zile pauză. Cât de curând, după război, vor apărea dresuri destul de fine?

Se simţea încă legat, mai mult sau mai puţin, de Freddy, gândea Jock Hampton, sprijinindu-se de pervazul geamului şi privindu-i pe Tony şi Jane cum stăteau tăcuţi pe păturile de sub părul înflorit. Dar de ce dracu’ nu înceta să-i cânte fiicei ei acel cântec „Până ne vom revedea”? La un an după căsătoria lor, când escadronul „Vulturul” mai exista încă, Tony şi Freddy frecventau cârciumioara de la escadron de

câte ori aveau permisie. În fiecare noapte, pe când stăteau şi beau şi fumau, încercând să nu se gândească la piloţii care nu se mai întorseseră din misiune, ea le cânta ore în şir cântece mai noi sau mai vechi din timpul primului război mondial, cântece pe care le învăţase de la Eve. Şi în fiecare seară, ea încheia cu versurile fermecătoare ale acestui cântec, cu acele cuvinte tulburătoare „Până ne vom revedea”, la care Jock se gândise întotdeauna, în ciuda oricărei logici, ca la o promisiune secretă pe care i-o făcea lui. Ea nu ştia – dar el da, şi doar asta conta pentru el.

Camera lui Annie era chiar lângă a lui şi chiar şi prin pereţii groşi putea auzi vocea dulce a lui Freddy cum îşi legăna fetiţa, valsând cu ea în braţe prin cameră. Oare Freddy nu-şi dădea seama că era genul de melodie care-ţi intra bine în cap şi apoi te obseda luni în şir? De ce nu cânta „Iubirea lui Mairzy” sau altceva de genul ăsta, uşor de uitat? Ar fi putut s-o roage să înceteze, dar cum puteai să-i spui unei mame că melodia ce-o cântă copilului ei te chinuie amarnic? Cum putea el să-i explice că melodia aia îl deranja exact în momentul în care încerca să se concentreze asupra fetelor drăguţe şi iubitoare din Londra? Ele erau amabile şi cu ofiţerii inferiori, dar, firește, rangul îşi Spunea cuvântul.

Ar fi putut să se ducă afară, lângă Tony şi Jane, sau s-o găsească pe Lady Penelope în bucătărie şi s-o ajute la treabă – bucătarul îmbătrânise prea mult ca să le mai fie de vreun ajutor – dar ceva îl reţinea, făcându-l incapabil să-şi

părăsească postul de observaţie. Poate că vremea era de vină. Toată lumea din Anglia spunea că era cea mai caldă zi din luna mai de când îşi aduceau ei aminte. Acasă, la San Juan Capistrano, California, U.S.A., ar fi fost doar o altă zi frumoasă, o zi în care nu te poţi hotărî dacă să faci surf sau să joci tenis, aşa că ajungi la concluzia că e mai bine să le faci pe amândouă. Sau poate era o zi în care un bărbat îndrăgostit de viteză şi situaţii periculoase, ca el, un bărbat îndrăgostit de zborurile palpitante, auzind ce se întâmplă în Anglia, ia trenul până în Canada, unde se antrenează suficient astfel încât să poată intra în escadronul „Vulturul”.

Exact o asemenea zi fusese cu patru ani în urmă când îşi luase rămas bun de la familie şi plecase – poate de aceea era neliniştit astăzi. Nu numai neliniştit... prost dispus, ceea ce era al dracului de ciudat, indispus fără niciun motiv explicabil... pur şi simplu nu era în apele lui, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple, având în vedere că nu mai fusese la Grange de multe luni de zile şi acum ar fi fost firesc să se bucure de fiecare clipă. Oare misiunea escadronului său nu-l dusese spre spaţiul aerian din apropierea Germaniei, escortând bombardierele şi apărându-le de mitralierele antiaeriene germane şi de avioanele de luptă până la destinaţia stabilită? Nu zburase el printr-o zonă aeriană plină de afurisita artilerie antiaeriană până ajunsese la linia de coastă şi-şi făcuse griji în ce priveşte posibilitatea de a fi doborât în apă, în apa al dracului de udă şi rece? Şi totuşi, când executa o misiune, niciodată nu se simţea aşa de

indispus ca acum. Ar fi trebuit să se simtă plictisit sau îngrozit sau furios, ori victorios peste măsură, dar era ceva în legătură cu Mustangul P-51, acea strălucită maşină de război, o glorioasă platformă ucigaşă cu aripi, care-l făcea pe pilot să nu se simtă niciodată prost dispus. În opinia lui, a fi indispus era mai rău decât atunci când aveai o febră constantă, o inflamaţie, ori câte lichide ai fi băut.

Unul din motivele pentru care continua să zboare şi nu voia să rămână la sol, la Cartierul General, era faptul că în cazul acela s-ar fi simţit tot timpul indispus, nu numai din când în când. Grupul de la Cartierul General îl obliga câteodată să rămână la sol, spunându-i că e datoria lui să se mai şi odihnească, dar nu putea să-l ţină prea mult acolo. Dacă voiai să zbori şi nu erai bolnav sau smintit, ei erau obligaţi să te lase, indiferent dacă erai locotenent-colonel sau nu.

Când plecase de acasă ca să se alăture escadronului „Vulturul”, era doar un puşti de douăzeci de ani, sălbatic, nebun după zbor şi fără experienţă, care nu voia să piardă nicio distracţie. Acum avea douăzeci şi patru de ani şi învăţase că distracţia şi războiul nu sunt aceleaşi lucruri, dar era foarte bucuros că venise la locul potrivit din motive greşite. Înainte ca escadronul „Vulturul” să fie înghiţit de Corpul Aviaţiei Americane, cei care făceau parte din acest escadron erau mai buni decât şase escadroane ale aviaţiei germane şi asta se întâmpla în anul 1942, acum parcă două secole. Ceea ce nu era prea rău. Şi pe atunci nici măcar n-

aveau Mustang-urile.

Pe dracu', de ce stătea el aici şi filosofa când ar fi putut să fie de folos la bucătărie? Normal că Freddy nu era acolo – probabil că nici nu ştie să prepare cum trebuie un sandviş. Ce nevastă neajutorată va fi pentru Tony după ce se va termina războiul – gândul acesta îl întrista foarte mult. Un tip grozav ca Tony merita ceva mai bun. El merita o fată care fusese crescută să se poarte graţios, o fată ce moştenise anumite tradiţii de familie, o fată care să se lase pradă atmosferei conjugale, fără a avea altceva în minte decât cum să-şi facă soţul fericit. Cel mai bun prieten al lui – singurul prieten pe care-l avusese vreodată – avea toate drepturile la o soţie care să-l pună pe primul loc în viaţa ei. Se gândi că numai o asemenea fată putea lua în consideraţie ideea însurătorii! Asta era sigur!

Dar, în loc să fie aşa cum ar fi trebuit, bietul Tony era căsătorit cu Freddy, cea mai independentă femeie pe care ţi-o puteai imagina. Nimic nu era în regulă la Freddy. Era mult prea încăpăţânatăprea îndrăzneaţă, prea agresivă şi prea hotărâtă să facă numai ce voia ea, indiferent de situaţie. Şi ce dacă îi salvase odată viaţa? Asta îi demonstrase doar ce femeie neînţelegătoare este. Nu-şi putea închipui cum se descurcaseră bieţii Eve şi Paul cu ea de-a lungul anilor în care învăţase să piloteze. Ar fi putut la fel de bine să aibă un băiat ca el în locul unei fete băieţoase ca Freddy, care nu părea să-şi dea seama că este mamă şi cu atât mai puţin îi păsa de rolul de soţie.

Jock se uită în jos, la pajişte, şi o văzu pe Freddy alergând veselă cu Annie. Îşi îmbrăcase fetiţa într-o salopetă de jeanşi – alt gest tipic pentru ea – ce voia acum, să-şi transforme fetiţa într-o băieţoaică, cum fusese şi ea? Oare nu era de-ajuns o femeie ca Freddy în istoria plină de suferinţe a familiei Longbridge? Şi uită-te la ea; ce joc mai e şi ăsta? Purta o rochie înflorată, fără cordon, de parcă se afla pe Riviera Franceză. Pe dracu', purta chiar şi o pereche de sandale roşii cu tocuri înalte. Probabil că iar năvălise în dulapul lui Jane. Ei bine, cel puţin nu mai purta uniforma aceea albastră care-o făcea să arate ca un corsar, având un aer de parcă te obliga s-o saluţi în timp ce-ţi arunca o privire prietenoasă-care mai mult te înfuria Fără să-şi dea seama. Jock se ridică de pe locul lui de la geam şi o urmă pe Freddy afară, nemaiputând rezista să stea departe de ea, la fel cum nu rezistase când o auzise cântând fiicei sale.

Freddy se întinse pe una din păturile vechi, arătând ca un personaj din tablourile lui Renoir care din întâmplare purta o rochie împrumutată de la Matisse. Îşi acoperise ochii dezobişnuiţi cu lumina puternică a soarelui, cu braţele goale, şi-şi scoase sandalele, mişcându-şi cu voluptate picioarele goale în căldura plăcută.

Se gândi că whisky-ul, sandvişurile cu carne de vacă şi Milky Ways alcătuiau o combinaţie satisfăcătoare; fiecare era perfect într-un anumit fel şi pe măsură ce gustai din ele simţeai o plăcere deosebită să le combini. Oare se simţea aşa de mulţumită din cauză că majoritatea persoanelor la

care ţinea erau aproape de ea? în câteva ore, părinţii ei erau aşteptaţi să sosească de la Londra, cu trenul, şi atunci se va simţi şi mai bine... dar dacă ar fi fost şi Delphine aici... Gândindu-se la Delphine, inima îi tresări violent, cum se întâmpla de fiecare dată când Delphine îi ocupa mintea, căci trecuse foarte mult timp de când niciunul nu mai ştiau nimic despre ea.

Franţa era dureros de aproape. Mai că nu trecea o zi fără ca ea să nu vadă linia de coastă a Franţei, din cabina avionului, şi cu toate acestea era ca şi cum ar fi existat un zid impenetrabil, înalt până la cer, care nu-ţi dădea voie să vezi nimic în interiorul ţării. Tatăl ei ar fi fost anunţat, prin intermediul cartierului general al Francezilor Liberi din Londra şi prin reţeaua lor de radio care comunica direct cu Rezistenţa, dacă s-ar fi întâmplat ceva deosebit cu Delphine şi totuşi nu primise nicio veste timp de mai mulţi ani. Ei se încurajau unul pe altul în legătură cu Delphine, dar lipsa oricărui contact cu ea era mai dureroasă pe măsură ce trecea timpul. Era un lucru despre care vorbea numai cu părinţii ei, când se aflau numai ei singuri; nu era cinstit faţă de familia Longbridge să le mai dea un nou motiv de îngrijorare. Aveau destui copii de care să se îngrije ască şi să-şi facă probleme, fără a mai pomeni de Annie.

Drăguţa de Annie, se gândea, ascultându-i pe Jock şi Tony şi Gerald, toţi încercând s-o ademenească în braţele lor. Probabil că Annie le dăduse mai puţine motive de îngrijorare decât oricare alt copil. Semăna un pic cu

Delphine; avea aceeaşi bărbie perfectă şi buzele frumos arcuite la colţuri, chiar şi atunci când nu zâmbea. O numise după Anette de Lancel, mai mult ca să-i facă o bucurie bunicului, dar pentru Freddy, numele de Annie îi aducea întotdeauna aminte de credincioasele taxiuri Anson de la TATA, care fuseseră la datorie de când începuse războiul, transportând piloţii dintr-un loc într-altul, de la locul unde duceau avioanele înapoi la bază. Deschise ochii şi o văzu pe Annie stând pe umerii lui Gerald, cu braţele strânse în jurul gâtului lui.

Lângă el, Jock şedea întins, privind cerul. Se întreba ce e în neregulă cu Jock. Dacă el nu şi-ar fi pierdut tot timpul în zbor, ca un pirat, el şi Jane ar fi putut forma un cuplu, aşa cum plănuise ea. Atunci ar fi putut alcătui cu toţii o familie mare şi fericită. Se întinse din nou pe spate, cu ochii închişi, gândindu-se că unii dintre ei – inclusiv Jock, după cum bănuia – nu-i aprobase decizia de a se întoarce imediat la baza de zbor, la scurt timp după ce o născuse pe Annie şi nici că o lăsase la Longbridge Grange în grija soacrei şi a mătuşilor aflate la vârsta copilăriei. Dar ea venise în Anglia, în 1939, ca să îndeplinească o misiune – nu conta ce o adusese aici şi faptul că zbura mai mult pentru Mac decât pentru ea – şi misiunea nu se încheia până nu va fi câştigat acest război. Era una dintre cele doar treisprezece femei din Anglia care fuseseră antrenate pentru a pilota un avion cu motor în patru timpi. Cum putea ea deci să se gândească la retragere şi să-şi petreacă tot timpul cu un

bebeluş, mai ales că Penelope era aşa de dornică să aibă grijă de Annie, punându-şi în aplicare vasta experienţă în creşterea copiilor?

De câte ori avusese o permisie de două zile sau chiar şi o singură noapte liberă, dacă găsea vreun pilot de la TATA dornic s-o ducă până la micul aeroport ce se construise lângă Grange, ea venea acasă să-şi vadă fiica, cu condiţia să se poată întoarce la timp la White Waltham, a doua zi dimineaţă.

Se întreba dacă mai există vreo ţară în care aeroporturile să fie aşa de apropiate de parcă erau nişte staţii de metro? Nu le despărţeau distanţe mai mari de zece mile, multe din ele fiind plasate pe vastele câmpii de lângă conace, pe terenurile de cricket, de polo şi fotbal. Unele erau atât de recent înfiinţate, încât nu figurau pe nicio hartă, astfel că, la fel ca şi ceilalţi piloţi de la TATA, ea pierdea mult timp asupra hărţilor şi a semnelor de semnalizare, memorând poziţiile celor mai recente aerodromuri din calea ei şi semnelor de demarcaţie ce le înconjurau. Zilele ei se scurseseră transportând avioane Stirling la Keevil, Spitfire la Brize Norton, Warwick la Komble, Mosquitoe la Showbury, Halifaxe la Yorkshire, le enumera ea într-o litanie somnoroasă. Singurul avion pentru care nu fusese antrenată să-l piloteze era un Flying Boat, dar putea pune pariu că s-ar fi descurcat dacă ar fi fost nevoită.

Stând culcată pe spate, cu ochii închişi, Freddy vizualiza marea insulă a Angliei ca pe o hartă complicată, traversată

de multe linii puternic trasate: liniile de cale ferată, şoselele, pădurile, fabricile, râurile, castelele şi conacele, coridoarele înguste ce formau barajul antiaerian ce proteja oraşul, turnurile de biserici şi chiar şi urmele vechilor drumuri ale romanilor care încă mai puteau fi văzute din zbor. Oare va deveni vreodată pentru ea un peisaj tri-dimensional, transformându-se în nici mai mult – sau mai puţin – decât domeniul ei, cu multe terenuri bogate, înconjurate de ziduri protectoare, sau va rămâne întotdeauna o hartă bidimensională?

De ce-şi făcea probleme? Indiferent ce se va întâmpla după război, n-avea rost să-şi facă griji, pentru că acum nu conta decât câştigarea războiului. Dar când? Când va avea loc invazia? întinsă la soare, se simţi cuprinsă de o dulce moleşeală şi mult mai odihnită, deşi oboseala celor treisprezece zile era bine implantată în trupul ei şi ştia că trebuia să profite de aceste clipe de tihnă. Jane era la fel de obosită ca şi ea... sau era neobosită? Fusese îngrozitor de adormită la micul dejun. Oare avea nevoie doar de un pic de odihnă? Şi măcar dacă Tony ar fi arătat mai fericit. Expresia obosită, tensionată, aproape furioasă se accentua pe chipul lui de fiecare dată când se reîntâlneau după lungile absenţe impuse de meseria lor. Probabil că asta se datora responsabilităţii imense pe care o avea acum. Cum putea să fie altfel după ce în fiecare noapte se îngrijea de trimiterea a treizeci şi şase de avioane, după ce-şi petrecuse toată ziua făcând planuri cu ofiţerii responsabili

de armament şi combustibil şi având grijă de fiecare zbor în parte, apoi dormind numai câteva ore, pe apucate? Cum altfel se putea comporta comandantul unui regiment de aviaţie când oamenii lui zburau deasupra Europei? Înainte ca ei să se întoarcă, el era deja în picioare, îngrijindu-se de aterizarea avioanelor, de a doua zi dimineaţa. Nu-i de mirare că arăta atât de zdrobit şi dus pe gânduri. Ea încerca, de câte ori se întâlneau, să discute cu el pentru a-i distrage atenţia de la preocupările sale, căci treaba ei era foarte simplă în comparaţie cu a lui, dar asta nu părea să-l ajute prea mult.

Slavă Domnului că exista Grange, unde putea să se întoarcă din când în când. Ea locuia împreună cu Jane şi alte câteva fete într-o casă închiriată, lângă White Waltham, în timp ce Tony locuia la bază. Desigur, nu era cel mai fericit mod de a duce o căsnicie, dar nici războiul nu era modul cel mai fericit de a conduce lumea şi până când unul din ele nu se termina, celălalt va trebui să supravieţuiască în condiţiile date.

— Annie, strigă ea, deschizând ochii pe jumătate, crezi că ai putea să-i părăseşti pe acei domni drăguţi şi să vii la mămica ta, ca să-i dai un pupic?

CAPITOLUL 19

Delphine ieşi cu paşi hotărâţi din casa de pe strada Mozart, dar când văzu imensul Mercedes negru parcat pe străduţa îngustă, se opri brusc, cu o mişcare involuntară care o ţintui pe loc, simţindu-se incapabilă să se urce în maşina trimisă special pentru ea de generalul von Stern. Purta pe braţ un mantou negru subţire, bordisit cu blană de vulpe argintie. Şi-l puse repede pe umeri şi îl strânse în jurul ei, ţinându-l bine cu ambele mâini, de parcă haina subţire ar fi putut-o proteja.

— Vă rog, domnişoară, spuse politicos şoferul în uniformă germană, deschizând portiera. Numai această formulă de politeţe familiară o determină să facă un efort şi să intre în maşină. Pe parcursul drumului până în Rue de Lille, ea stătu nemişcată pe locul din spate, ferindu-se pe cât era cu putinţă să nu fie văzută de afară şi simţind un fel de repulsie faţă de pernele moi ale maşinii. Respiră uşor, cu privirea aţintită dispreţuitor asupra chipiurilor de pe capetele şoferului şi al soldatului înarmat de lângă el.

Fusese obligată să accepte să meargă cu maşina trimisă de general. Delphine nu mai avusese şofer sau maşină de când începuse ocupaţia: în primăvara anului 1943, nu exista combustibil pentru taxiuri sau alte mijloace de transport; se circula cu metroul, pe jos sau cu bicicleta. Şi

cum ar fi putut ajunge ea la petrecerea generalului, îmbrăcată în rochia lungă de seară, cu umerii goi şi purtând diamante pe care Bruno o sfătuise să le asorteze la rochie? Bruno îi promisese că generalul acela cultivat şi surprinzător de decent care-i rechiziţionase casa îi va asculta temerile şi va încerca să-l găsească pe Armand. Îi mai spusese Delphinei că nu trebuie să fie nervoasă, căci ea era oaspetele de onoare şi se va găsi printre oameni din lumea ei.

De cum intră în casa de pe strada de Lille, Delphine descoperi că deşi tot ce o înconjura îi era familiar şi ar fi trebuit s-o liniştească, se simţea de-a dreptul paralizată şi plină de dezgust. Şi asta nu se datora nervozităţii, ci repulsiei. Deşi Georges, valetul lui Bruno, pe care-l ştia foarte bine de multă vreme, o salută cu căldură când o ajută să se dezbrace, ea nu se putu uita în ochii lui şi îi întinse haina fără tragere de inimă. Bruno o aştepta în hol şi îi oferi braţul protector, zâmbind mulţumit, dar ea urcă scările ce duceau spre salon cu inima grea, de parcă rochia de seară ar fi fost din fier. Cu toate că generalul von Stern o salută plin de curtoazie, sărutându-i corect mâna, buzele ei schiţară un zâmbet imperfect, forţat, ce se datora numai educaţiei sale.

La masă, stătu dreaptă pe scaunul pe care-l ocupase de atâtea ori ca o prinţesă edwardiană şi privi în jurul ei posomorâtă şi buimăcită. Oare nu se putea găsi nimic pentru a-i scoate din monotonia unei petreceri desfăşurată

după toate regulile pariziene? se întrebă ea.

Arletty, actriţa brunetă, fermecătoare, acaparase discuţia, povestind despre problemele producerii noului ei film „Copiii Paradisului”, programat să fie turnat la Nisa peste câteva luni. La celălalt capăt al mesei perfect aranjate, Sasha Guitry, care fusese regizorul Delphinei într-unul din multiplele filme napoleoniene pe care le făcuse, „Destinul fabulos al lui Désirée Clary”, încerca în zadar să atragă atenţia, în timp ce Albert Préjean, Junie Astor şi Viviane Romance, care era pe punctul de a juca în „Carmen” alături de Jean Marais, ascultau cu toţii, fascinaţi, poveştile lui Arletty în legătură cu cel mai costisitor film care fusese vreodată produs în istoria cinematografiei franceze.

Şi-ar fi putut închipui că este în anul 1937, se gândi Delphine, sorbind dintr-un pahar care fusese cândva al lui Bruno, un pahar a cărui formă şi greutate îi erau cunoscute, dacă fermecătorul tânăr ofiţer, despre care tot Parisul ştia că este iubitul lui Arletty, n-ar fi fost îmbrăcat în uniformă nazistă. Ar fi putut fi o cină veselă, ca între prieteni, dacă Junie şi Albert şi Viviane n-ar fi fost în compania grupului de vedete de la „Continental”, care anul trecut fuseseră la Berlin şi se întâlniseră cu Goebbels în cadrul unei reuniuni artistice franco-germane. Numai gândul la Armand o oprea să se ridice de la locul ei şi să fugă pe scări în jos, părăsind această casă în care „oamenii din lumea ei”, cum îi numise Bruno, erau cei mai notorii colaboraţionişti din cinema.

După cină, Bruno o conduse în bibliotecă, unde generalul von Stern se retrăsese şi-şi bea liniştit coniacul. Se ridică în momentul în care Delphine îşi prinse poala rochiei pentru a se aşeza pe scaunul indicat, din apropierea lui.

— Sunt un mare amator al talentului dumneavoastră, domnişoară, spuse el emoţionat, aplecându-se să-i ofere o ţigară.

— Nu. Mulţumesc, generale, nu fumez decât în filme, când aşa prevede scenariul.

— Cred că ai contract cu „Continental-ul”. Bravo, domnişoară. Îi măsură pieptul cu o privire atât de rapidă, încât era cât pe-aci ca ea să nu observe.

— Da, generale, lucrez la „Continental”, răspunse ea distantă.

Greven îmi este prieten. A făcut minuni, nu-i aşa’: întrebă încântat, atingându-i uşor braţul gol.

— Presupun că filmele sunt bune. Pe cât posibil, răspunse Delphine, legănându-se cu graţie spre marginea scaunului şi împreunându-şi strâns mâinile în poală. Generale, începu ea brusc, nemaisuportând discuţia aceea banală, fratele meu mi-a spus...

— Delphine, i-am explicat generalului ce anume te frământă, o întrerupse Bruno. A înţeles despre ce este vorba.

— După cum ştiţi, domnişoară, noi am încurajat dintotdeauna talentele din cinema, replică vioi generalul von Stern. Zâmbi, privind-o direct în ochi.

— Generale, mă puteţi ajuta să-l găsesc pe Armand Sadowski? exclamă Delphine, pe un ton mult prea ridicat şi apăsat. Într-o manieră mult prea abruptă pentru planul delicat pe care-l aranjase Bruno.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să vă pot uşura sufletul, dacă îmi stă în putere, spuse generalul, zâmbetul lui păstrându-şi insistenţa.

— Sora mea vrea să spună că v-ar fi profund îndatorată pentru orice informaţie care i-ar susţine speranţele, generale, interveni Bruno, apucând-o strâns de umăr pe Delphine.

— Dar înţelegi că asemenea... încurajatoare... informaţii sunt aproape imposibil de obţinut? întrebă generalul. Chiar şi pentru mine.

— Sora mea îşi dă seama de asta, generale, înţelege cât de mult v-ar datora, spuse Bruno. E conştientă că v-a pus o întrebare neobişnuită, sau cel puţin ciudată.

— Dar veţi încerca să aflaţi unde este? întrebă ea autoritar, scuturându-şi umărul cu nerăbdare ca să scape de degetele lui Bruno ce încercau s-o avertizeze. Pot să sper?

Generalul von Stern îşi ţuguie buzele gânditor, analizând-o pe Delphine din cap până-n picioare. Era încântat observându-i adânca disperare şi lăsă să treacă un timp fără să spună o vorbă, la fel de nehotărât ca un cumpărător în faţa vânzătoarei, un cumpărător care învârte în mână o piesă din argint vechi, inspectându-i marcajul şi încercând

să se hotărască dacă – la un anumit preţ, bineînţeles – merită sau nu.

— Ca să fiu sincer, nimic nu-i imposibil, fu de acord generalul în cele din urmă, zâmbind din nou. Este o chestiune de timp... este un lucru foarte delicat... o problemă ce necesită mult tact... delicateţe... şi atenţia mea personală. Va trebui să cer anumite favoruri... favoruri importante... favoruri care vor trebui răsplătite. Cu toate acestea, în zilele noastre este foarte greu să speri. Dar sunteţi o femeie de lume, nu-i aşa? Prietenul meu, fratele dumneavoastră, cred că v-a explicat suficient de bine problema. Între timp, mie mi-ar face o deosebită plăcere să vă primesc aici mai des, domnişoară de Lancel. Chiar foarte des. Prezenţa dumneavoastră înfrumuseţează orice încăpere în care intraţi. Graţia dumneavoastră mi-a luminat casa.

— Mulţumesc, generale, dar în legătură cu domnul Sadowski...

— Nu voi uita despre asta.

O atinse din nou pe braţ. Un gest poruncitor, care-i sugera să nu mai insiste, dar în acelaşi timp plin de dorinţă.

— Încă o înghiţitură din acest coniac! Nici nu v-aţi atins de pahar. V-a spus fratele dumneavoastră că v-am văzut toate filmele? Nu? Ei bine, a greşit enorm. Sunt unul dintre cei mai fervenţi admiratori ai dumneavoastră. Poate... cine ştie?... voi putea să vă dau nişte informaţii în curând... dacă lucrurile merg cum trebuie. Acum, domnişoară de Lancel,

ce-aţi zice să mă însoţiţi la teatru săptămâna viitoare? Raimu debutează în piesa „Burghezul gentilom”, la Comedia Franceză. Am nişte locuri excelente – sper că pot conta pe dumneavoastră.

Delphine se căzni să facă un semn din cap în semn de negaţie. Nu, se gândi ea, nu, nu poţi conta pe mine, generale, nu mai mult decât pot eu conta pe tine.

Bruno se oferi s-o conducă acasă pe Delphine şi porni alături de ea, de-a lungul Senei, mergând amândoi în tăcere. Îi spuse şoferului să-l aştepte, în timp ce-o însoţea pe Delphine până la uşa de la intrare.

— Stai puţin, Bruno, spuse Delphine întorcându-se spre el, chiar în pragul uşii.

— Ar trebui să mă întorc. Nu-mi place să fiu pe stradă atât de târziu după stingere.

— Nu te ţin mult. Ce afaceri murdare faci cu generalul ăsta, Bruno?

— Cum îndrăzneşti! Nu fac nicio afacere cu el.

— M-a tratat de parcă eram de vânzare. Nu, de parcă aş fi fost deja vândută şi acum trebuia să fiu livrată.

— Generalul von Stern s-a purtat foarte corect. Cum, apreciezi că ţi-a ofensat persoana supersensibilă?

— Bruno, ai văzut şi ai auzit tot ce s-a întâmplat. Nu te preface că n-ai înţeles ce voia de la mine.

— Crezi că s-ar obosi să-ţi găsească ovreiul pe gratis? Eşti chiar aşa de naivă? Crezi că eşti chiar aşa de deosebită încât să meriţi speranţa fără niciun sacrificiu? Bineînţeles că

trebuie să-i dai ceva în schimb.

— La asta te refereai când mi-ai spus să-mi folosesc influenţa? spuse ea atât de dezamăgită, încât simţi cum îi creşte furia.

— Nu meriţi să te ajut. Crezi că-ţi poţi permite să fii mândră în vremuri ca astea? Ei bine, în cazul ăsta, dă-mi voie să-ţi spun, proasto ce eşti, că mândria este de partea cuceritorilor, nu a celor învinşi. Ai impresia că trupul tău este mult prea preţios pentru a fi folosit în scopuri practice? Mi-ai cerut să te ajut, ai venit la mine implorându-mă, erai gata să faci orice – „Ajută-mă, Bruno, am vreo speranţă?" – şi când ţi-am oferit o ocazie bună, pe care n-ai s-o mai întâlneşti niciodată, tu i-ai dat cu piciorul. Ascultă bine, Delphine, dacă vrei ajutor, fii pregătită să plăteşti pentru el! Dacă vrei să speri în continuare, fii gata de vânzare atâta timp cât mai ai un client bun!

— El cere un preţ mult prea mare! îi aruncă ea în faţă. Mă voi descurca şi fără el. Dar pentru tine niciun preţ nu este prea mare, nu-i aşa? încă nu mi-ai spus ce afaceri necurate faci cu el. Nu poţi să fii doar codoşul lui. Te plăteşte chiar aşa de bine încât ai fi fost în stare să-ţi vinzi propria soră?

— Eşti nebună! Nu-ţi voi mai oferi nicio şansă.

— Asta este vestea cea mai bună pe care am auzit-o în ultimul timp.

Delphine se uită la chipul frumos şi vicios al lui Bruno şi îi râse-n faţă dispreţuitor, înainte de-al împinge în uşă cu toată puterea, astfel încât el se împiedică. Îi trânti uşa în

faţă.

Confruntarea cu Bruno a ajutat-o pe Delphine să se simtă ceva mai bine în zilele următoare, dar curând vorbele ei îndrăzneţe începură s-o obsedeze. Ea îi spusese că se va descurca şi fără speranţă şi chiar crezuse atunci în aceste vorbe, dar speranţa nu era un lucru pe care să-l poţi îndepărta când vrei, ca pe o rochie nedorită. Pe ea o tortura această speranţă şi trebuia să supravieţuiască fără ea, la fel ca atunci când suferi de o febră constantă, capricioasă şi iraţională, care te hărţuieşte la intervale de timp sporadice, fără ca vreun medicament să o poată controla.

I se întâmpla să se trezească în mijlocul nopţii, de parcă o striga cineva, şi atunci simţea cum o chinuie speranţa pierdută; o cuprindea o fierbinţeală, apoi transpira până când părul i se umezea şi era o apă de sus până jos. Iar în dimineaţa următoare, în timp ce se afla la probă, la croitor, simţea din nou acea speranţă nebunească, încăpăţânată şi prostească, care o scotea din minţi; avea senzaţia că tot corpul îi era cuprins de o hemoragie violentă, de parcă croitorul, cu acele lui de gămălie în gură, ar fi căpătat pe neaşteptate puterea de a o condamna la moarte. Altă dată, un cântec – Chevalier cântând vesel la radio melodia „Simfonia tălpilor din lemn”, ca o aluzie la faptul că nu se mai găsea piele pentru’ pantofi – îi alunga disperarea şi o umplea de speranţe, de parcă era capabilă să zboare deasupra Parisului. Dar în aceeaşi seară, ascultând cântecul lui Charles Trenet „Ce a mai rămas din dragostea

noastră?”, îşi simţea inima cuprinsă de o adâncă dezolare şi teamă, de o intensitate cum nu mai trăise până atunci, şi în momentele acelea ar fi dat orice pentru o clipă de speranţă iraţională, prostească.

Pe nesimţite, un răsărit de soare sau de lună o transporta într-o stare de speranţă absurdă, cu toate că simţea disperarea în fiecare floare veştejită, o auzea în ciripitul unei păsări sau îşi amintea de ea la vederea unei scări prăfuite. Era dezorientată, prinsă între acea speranţă iraţională pe care şi-o dorea din tot sufletul şi pe care o refuzase, şi între realitatea crudă, lipsită de orice speranţă, liniştită ca un mormânt, pe care o acceptase de bunăvoie, dar pe care n-o mai putea suporta.

Delphine deveni superstiţioasă cum nu fusese vreodată în viaţa ei; încetă să mai citească ziarele şi în timp ce americanii debarcau la Anzio, iar ruşii eliberaseră Leningradul, ea consulta mai multe prezicătoare; era în căutarea unor astrologi în timp ce germanii ocupau Ungaria, iar Luft Waffe suferise o pierdere de patru sute cincizeci de avioane numai într-o săptămână, în luna februarie 1944. Când generalul de Gaulle fu numit comandantul general al trupelor armate libere franceze, în aprilie al aceluiaşi an, Delphine umbla prin tot Parisul să găsească specialişti în chiromanţie şi clarvăzători. Singura speranţă de care ştia că se poate agăţa era una contrafăcută. Numai falşii profeţi îi puteau uşura durerea din suflet, menţinându-i fragila speranţă. Slăbi din ce în ce

mai mult şi se făcu şi mai frumoasă. Era pe punctul de a înnebuni.

În lunga istorie a Parisului, nicio ciumă, nicio încoronare, nicio revoluţie, nicio demonstraţie populară şi nici teroarea vreunei domnii nu se putea compara cu isteria şi frenezia ce cuprinsese populaţia oraşului pe la mijlocul lui august 1944. Numai zvonurile sălbatice şi veştile nesigure puteau călători libere ca o haită de câini de-a lungul străzilor scăldate în lumina puternică a soarelui. Podurile erau blocate de trupele germane, orice mişcare ar fi trebuit să fie imposibilă şi, totuşi, oamenii mişunau peste tot, fără niciun scop, şi dispăreau la fel de rapid cum apăreau. Pe feţele lor se citea teama, anticipaţia şi uimirea.

Eliberarea era aproape! La mai mult de două luni după ce trupele americane, engleze, canadiene şi franceze libere debarcaseră pe coasta Normandiei, în sfârşit, eliberarea era pe-aproape! Nu, nu va fi nicio eliberare! Eisenhower avea de gând să ocolească oraşele, vrând să-i urmărească pe nemţi de-a lungul Rinului. Ba nu! Nimic nu putea să oprească eliberarea! Generalul Leclerc va încălca ordinele lui Eisenhower şi va mărşălui spre Paris!

De la lună la lună, ştirile se înmulţeau; credeau totul şi nimic, dar cu toate acestea, peste tot persista o stare de exaltare şi începutul confuz al insurecţiei era pe-aproape. Muncitorii de la căile ferate intraseră în grevă. Lucrătorii de la metrou erau şi ei în grevă. Poliţia obţinuse din nou vechile sedii, chiar dacă mii de oameni erau încă deportaţi

în lagărele de concentrare germane. Adolescenţi francezi, de curând înarmaţi cu puşti, erau masacraţi la colţul străzilor unde se jucau ca nişte copii. Zgomotul împuşcăturilor – ale germanilor sau francezilor, nimeni nu-şi putea da seama – se auzea de pe acoperişuri, de la ferestre, de pe stradă. Sângele se aduna în bălţi pe trotuare şi se scurgea pe la colţuri de stradă. O stare de nebunie necontrolată plutea prin aer. Ce se întâmpla? Ştia oare cineva?

Pe 20 august, generalul Dietrich von Choltitz negocia predarea trupelor sale, promiţând să nu distrugă Parisul, cum îi ordonase Hitler, în schimbul retragerii paşnice a oamenilor săi. Totuşi revolta populară se menţinea pe zi ce trece mai puternică. Trupe întregi de germani erau atacate de luptători civili. Ziarele Rezistenţei, care fuseseră tipărite în subsoluri vreme de mulţi ani, se vindeau în plină zi trecătorilor curajoşi, în timp ce la o distanţă de câţiva metri mai încolo, trupele franceze interioare luptau pentru câştigarea controlului asupra Primăriei.

Continentalul fusese preluat de Comitetul de Eliberare a Cinematografului Francez pe data de 19, şi toate filmele începute fuseseră oprite. Delphine care locuia atât de aproape de cartierul general al Gestapoului, de pe bulevardul Foch, unde se duceau lupte neîncetat, se găsea în imposibilitatea de a părăsi casa, fiind absolut singură. Violet, Hélène şi Annabelle, prea prudente pentru a-şi risca viaţa pe străzi, renunţaseră la slujbă, iar vecinii ei, care

ştiau la fel de puţin ca şi ea, se baricadaseră în spatele uşilor şi ferestrelor închise. Când se uita pe geam, nu vedea niciun semn de viaţă pe strada pustie.

Pe data de 22, cu excepţia câtorva Sticle de vin, nu mai existau niciun fel de provizii în casă, nici măcar o felie de pâine. Târziu, în după-amiaza următoare, Delphine era atât de înfometată încât se decise să rişte un drum până la magazinele din apropiere, pentru a găsi ceva de mâncare. Nu mai făcuse piaţa de ani de zile. Nici nu ştia sigur unde este bucătăria. Căută să se îmbrace cât mai discret şi în cele din urmă alese o fustă albastră cu cordon roşu, care zăcea în dulap dinainte de război şi o bluză albă, fără mâneci, având o frică instinctivă de a fi recunoscută. Nu se machie deloc şi-şi pieptănă părul de aşa manieră încât să-i ascundă cât mai mult chipul.

Când trecu prin dreptul casei părăsite şi încuiate a paznicului şi în timp ce dădea colţul în strada principală, se simţi brusc expusă primejdiei, înconjurată din toate părţile de o tăcere ciudată, nenaturală. Se întrebă dacă e posibil ca toţi oamenii să fi părăsit oraşul. Sau erau prevăzători şi aşteptau închişi în casă ca să vadă ce se va întâmpla? Cu siguranţă că şi ei au rămas fără mâncare. Sau ei fuseseră prudenţi şi-şi făcuseră cât de cât provizii dinainte?

Pe strada cu magazinele nu erau decât două deschise şi Delphine, înarmată cu tichetul pe care era înscris raţia ei, fu în stare să cumpere doar doi napi veştejiţi, o ceapă şi trei chifle tari. Mâncă înfometată o chiflă în drum spre casă,

încercând să se pună la adăpostul clădirilor şi mergând cât mai repede posibil, fără să alerge. Mulţumită, ajunse în strada Mozart, relativ protejată, şi în clipa aceea începu să alerge spre casa ei. Fără suflare, scoase cheia de la intrare din poşetă şi aproape că o introduse în gaură când doi bărbaţi apărură pe neaşteptate dintr-o parte a casei. O cuprinse o teamă teribilă, căci cei doi arătau ca nişte vagabonzi, îmbrăcaţi în zdrenţe, nebărbieriţi şi cu o expresie de disperare îngrozitoare pe chipurile lor.

— Nu, vă rog, nu, şopti ea, prea îngrozită pentru a ţipa, uitându-se înnebunită în jurul ei după ajutor, un ajutor despre care ştia că nu va veni. Le întinse sacoşa, încercând să se apere de pericol oferindu-le hrana cumpărată, dar ei continuau să înainteze spre ea. Le putea simţi mirosul pestilenţial.

— E-n regulă, spuse unul dintre vagabonzi în şoaptă.

— Poftim? Delphine se făcu mică, dar ştia că ei văzuseră deja cheia de la intrare. Era prea târziu.

— Iubito, trebuie să te grăbeşti, spuse vagabondul cu o voce guturală, simplu, patriotic...

— ***Armand***!

—... să primeşti un soldat... să-i urezi bun-venit acasă...

El leşină în braţele ei.

Pe 25 august, generalul Omar Bradley conducea două divizii spre Paris: a doua divizie, sub conducerea generalului Leclerc, şi cel de-al doisprezecelea regiment american din divizia a patra, însoţit de regimentul american

de Cavalerie 102.

Plângând şi râzând în acelaşi timp, într-un puhoi nestăvilit, toţi cetăţenii Parisului părăsiseră casele şi ieşiseră pe străzi. Clopotele băteau în fiecare turlă de biserică, în timp ce la Primăria oraşului, când lui de Gaulle i se ceruse să proclame existenţa Republicii, el răspunsese: „Republica n-a încetat nicio clipă să existe”.

Colonelul Paul de Lancel era unul din membrii grupului care îl însoţea pe de Gaulle. El ajutase la punerea în aplicare a ideii inspirate a lui Gustave Moutet de a folosi hărţile din 1939, din Ghidul Michelin, în cazul operaţiunilor din ziua stabilită, hărţi care au furnizat Forţelor Aliate detalii preţioase. Paul nu reuşise să prindă la telefon casa din Champagne pentru că zona era încă sub ocupaţia nemţilor. Trei zile mai târziu, de îndată ce auzi că Armata a Treia a lui Patton a eliberat Épernay, împrumută un jeep american şi porni să-şi caute părinţii.

Reuşise să petreacă numai câteva ore cu Delphine. Când îi deschisese uşa, ca urmare a clinchetului neaşteptat al soneriei, ea îl doborâse aproape cu îmbrăţişarea. Era cuprinsă de o emoţie puternică la vederea lui şi totuşi... mai era ceva. Dar când îl conduse sus, să-l cunoască pe Armand Sadowski, Paul înţelese care era motivul fericirii sale depline.

Delphine era uşoară şi fragilă ca un puf de lebădă, şi totuşi îl îngrijea pe soldatul ei întors şi pe prietenul lui, un normand numit Jules cu multă grijă şi abnegaţie,

trimiţându-şi femeile din casă peste tot în vecinătate, în căutarea celor mai rare ingrediente pentru supă. Îl hrănea cu lingura pe bărbatul înalt, îngrozitor de slab şi obosit, care zăcea prizonier în patul din dormitor, capabil doar să mănânce şi să se odihnească.

— Era la fel de autoritară şi acasă? îl întrebă Armand Sadowski pe Paul de Lancel, insistând, ca de la bărbat la bărbat, oricât de slab ar fi, că se poate bărbieri singur.

— Da, răspunse Paul, dar intenţiile ei erau bune.

Se simţea foarte bine în compania acestui bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Delphine îi ceruse lui Armand să-i vorbească lui Paul despre evadarea lui, dar Sadowski nu reuşi să articuleze decât „Am avut un noroc chior”, apoi adormi. Mai târziu, Delphine îi povestise lui Paul cum evadase Armand, în cele mai mici amănunte, întocmai cum auzise de la el. Reuşise să scape din vasta fabrică de bombe de la Schweinfurt, unde muncise mai mulţi ani, rămânând în viaţă numai datorită nevoii acute a nemţilor de forţă de muncă gratuită. În timpul unuia din numeroasele bombardamente americane asupra imensei fabrici, Sadowski şi prietenul său, Jules, care, ca şi Armand, învăţase ceva germană, se îmbrăcaseră în uniformele celor doi paznici nemţi morţi şi-şi începuseră periplul periculos pe jos, prin toată Germania, până traversaseră graniţa cu Franţa.

Fuseseră aproape invizibili, protejaţi de confuzia creată de război şi de milioanele de refugiaţi rămaşi fără casă din

cauza bombardamentelor aliaţilor. Odată ajunşi pe teritoriul francez, fuseseră ajutaţi de ţărani şi de membrii Rezistenţei locale, care le dăduseră haine.

Trecând de la un grup de Rezistenţă la altul, înaintaseră dureros de încet prin Paris, ascunzându-se de patrulele nemţeşti care le-ar fi putut cere actele pe care nu le aveau. „Nu a fost Vorba de noroc, tată, a fost un adevărat miracol”, spuse Delphine copleşită de dragoste pentru Armand, astfel că Paul îşi dădu seama că fiica lui frivolă, răsfăţată şi iresponsabilă dispăruse pentru totdeauna, transformându-se într-o femeie de douăzeci şi şase de ani, a cărei tărie de caracter nu se dezvăluise încă pe deplin.

Paul reuşise să-i trimită o scurtă telegramă lui Eve, la Londra, anunţând-o că Delphine e bine şi în siguranţă, înainte de a porni, foarte devreme pe drumul spre Champagne. Călătoria dură mai mult decât se aşteptase din cauză că, în fiecare sat, jeepul său era oprit şi aclamat de mulţimea entuziastă, de parcă el ar fi fost un erou din basme călare pe un dragon. Abia după amiază ajunsese Paul în faţa uşii de la Valmont. Ezită un minut înainte de a coborî din maşină, amintindu-şi de discuţia avută cu Eve în 1938, după semnarea acordului de la München, când el hotărâse, degajat şi prosteşte, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, să amâne vizita în Franţa până în primăvara următoare. Treburile de la consulat îl obligaseră să amâne această vizită cu câteva luni, şi atunci, în timp ce întreaga lume privea neajutorată, ţara sa fusese

târâtă în lunga perioadă neagră şi teribilă a ocupaţiei străine.

Trecuseră mai bine de zece ani de când Paul călcase pe pământul din Champagne, dar el simţi că ceva nu e în regulă la Valmont; niciodată nu se gândise că va mai fi posibil să vadă viile de aici părăsite, niciun om pe câmp, nici măcar un copil. Uşa de la intrare atârna deschisă, desprinsă din ţâţâni şi nu veni nimeni, să vadă cine sosise la poarta castelului.

Paul trecu pragul căminului său părintesc şi alergă direct la bucătărie, inima casei, dar nu găsi pe nimeni acolo. Repede, cercetă saloanele de primire şi în cele din urmă dormitoarele. Dar nici de data asta nu avu succes. Castelul era tăcut şi părăsit, neatins şi neschimbat de parcă fusese vrăjit, şi totuşi camerele trădau prezenţa unor fiinţe care locuiseră de curând acolo. Era clar că nu fuseseră ocupate de nemţi. Se întoarse la uşa de la intrare şi rămase nemişcat timp de câteva minute, profund tulburat când văzu în depărtare o mulţime de bărbaţi şi femei care se apropia încet, la pas. O femeie bătrână se desprinse din grup şi se îndreptă poticnindu-se spre el.

— Domnule Paul, dumneavoastră sunteţi?! ţipă ea uimită, întorcându-şi faţa ridată spre el, de parcă, într-un fel, spera să nu fie el. Chiar dumneavoastră sunteţi?

— O recunoscu pe Jeanne, îngrijitoarea castelului, care fusese o fetişcană durdulie pe vremea copilăriei lui, în urmă cu mai mult de patruzeci de ani.

— Jeanne, Jeanne, scumpa mea Jeanne, bineînţeles că eu sunt! Ce se întâmplă, de ce este părăsit castelul? Unde sunt părinţii mei?

— Noi tocmai venim de la biserica din sat. Am îngropat-o pe mama dumneavoastră, domnule Paul, spuse ea, şi izbucni în lacrimi.

— Şi tatăl meu, Jeanne, unde, unde este? întrebă el, deşi cunoştea deja răspunsul după lacrimile ei amare.

— Au trecut mai bine de doi am de când a încetat din viaţă. Dumnezeu să-l odihnească!

Paul se răsuci în loc. Viile părăsite, castelul pustiu îi şoptiseră deja adevărul. Aşa se întâmplă ori de câte ori populaţia din Valmont îşi îngroapă unul din membri. Dar el sperase că nu era vorba de unul din părinţii săi. Jeanne se agăţă de braţul lui.

— Domnule Paul, cel puţin domnişorul Bruno trăieşte, spuse, încercând să-l consoleze.

— Bruno... se întoarse şi studie mulţimea din jur, aşteptându-se să-l vadă. Oamenii ce-l înconjurau se uitau surprinşi la ofiţerul în uniformă franceză.

— Da, Bruno – de ce nu e şi el aici?

— A plecat imediat după înmormântare. A spus că are nişte treburi la Paris, dar că se va întoarce diseară. E bine, domnule Paul, a fost în siguranţă aici de când s-a declarat armistiţiul. Au fost vremuri grele, şi atât de lungi... cele mai grele vremuri pe care le-am trăit de când mă ştiu eu... Nu-mi vine să cred că s-a terminat. Veniţi înăuntru, domnule

Paul, vă voi pregăti ceva de mâncare. Trebuie să vă fie foame.

— Mai aşteaptă puţin, Jeanne. Oricum, mulţumesc. Dar mai întâi... trebuie să mă duc până la cimitir.

După ce petrecu o oră în linişte la mormântul părinţilor, Paul porni cu maşina pe drumul ce străjuia viile familiei Lancel, oprindu-se ori de câte ori vedea un muncitor, salutându-l şi întrebându-l de sănătate. La cincizeci şi nouă de ani, în uniforma pe care o purta de când intrase în armata lui de Gaulle, din 1940, Paul de Lancel era un bărbat foarte arătos; părul lui des şi blond era acum încărunţit, dar avea o ţinută dreaptă, trupul masiv era viguros ca-ntotdeauna, iar în ochi avea o privire fermă şi sceptică în acelaşi timp, o privire care impunea respect. Mulţi dintre muncitori nici nu-l cunoşteau. De la Primul Război Mondial, cu treizeci de ani în urmă, Paul nu se mai întorsese în Champagne decât în perioada vacanţelor. Oricum, mulţi dintre lucrătorii mai în vârstă şi-l aminteau de când era tânăr, dar fiecare dintre ei, indiferent de vârstă, îl saluta pe erou, căci era un Lancel care se întorcea acasă, şi niciunul dintre ei nu lucrase pentru altcineva decât pentru familia Lancel, la fel ca şi taţii şi bunicii lor.

Paul afla ştirile rând pe rând în timp ce stătea de vorbă în vie; conducerea firmei Moet & Chandon şi Piper-Heidsieck fusese preluată de germani la începutul anului 1944; de-a lungul anilor, mulţi lucrători şi capi de familie fuseseră arestaţi de Gestapo pentru activităţi antigermane; multe

sute de membri ai rezistenţei locale fuseseră ucişi sau deportaţi; masivele bombardamente ale Aliaţilor distruseseră aproape în întregime divizia von Stauffen de la Mailly, care fusese concentrată acolo înainte de invazia Normandiei; bombardamentele fuseseră şi mai distructive la Rilly, unde nemţii îşi depozitaseră rachetele V-2, în tunelul care trecea pe sub munţii de la Reims. Numai cu zece zile în urmă, un tren întreg, încărcat până la refuz cu şampanie, plecase de la Reims spre Germania. Acum, prin toată provincia Champagne era criză de sticle, dar, cum se grăbea fiecare lucrător să-i spună, în timpul celor trei am de ocupaţie, în acest ţinut se obţinuseră recolte de o calitate excepţională. Toţi erau de acord că viile suferiseră cumplit în timpul războiului, că invazia nemţilor stricase multe recolte pentru că nu se mai replantase nimic, dar îi spuneau lui Paul să privească strugurii pârguiţi din anul acela. Nu erau o privelişte splendidă? Recolta de după eliberarea naţională va fi una pe cinste!

— Da, pe Dumnezeul meu că au dreptate, se gândi Paul. Champagne supravieţuise unui nou război, pentru că oamenii acestui ţinut erau de neînfrânt, aveau o rezistenţă uimitoare, şi asta îl impresiona până la lacrimi. Stătea şi îi privea cum curăţau atenţi butucii delicaţi de viţă de vie, fără să se vaite de obligaţiile mărunte necesare asigurării unei recolte bogate. De-abia ieri fuseseră eliberaţi şi în dimineaţa asta o îngropaseră pe mama lui, pe care o iubiseră toată viaţa, dar acum, imediat după-amiază, ca de

obicei, cultivarea viţei de vie trebuia să stea pe primul loc. Erau nişte oameni perseverenţi, hotărâţi, curajoşi, singurii lucrători de viţă de vie din Franţa care continuaseră munca cu abnegaţie, în acest ţinut nordic al ţării. Fără aceşti oameni, ataşaţi ţinutului Champagne, vinul numit şampanie ar fi încetat să mai existe de mult, căci nu putea fi produs decât într-un ţinut cu climat rece.

Paul luă cina cu Jeanne în bucătărie şi după aceea îşi petrecu timpul singur, reflectând, fumând şi hoinărind în jurul castelului, care acum, după moartea lui Anette de Lancel, îi revenea lui. Nu s-ar fi gândit niciodată că Bruno va fi capul familiei; trebuie să fi avut multă putere şi îndrăzneală ca să preia sarcinile pe care bunicul său le îndeplinise atâta vreme şi ca să se descurce în conducerea viilor, a casei Lancel şi a castelului, în toţi cei patru ani plini de dificultăţi. Se gândi cu bucurie că-i datora foarte mult fiului său. Cum de l-a putut subestima pe băiat? Oare acum era posibil ca el şi Bruno, uniţi în sfârşit, într-o relaţie firească tată fiu, să lucreze împreună la reabilitarea culturilor de viţă de vie?

Ei erau ultimii bărbaţi din familia Lancel; ca să reuşească în această misiune care reprezenta datoria şi moştenirea lor, ei trebuiau să se ajute reciproc, pentru binele familiei, al casei de Lancel, ca şi pentru cel al lucrătorilor loiali de aici. Paul ştia că-i aşteaptă ani grei de muncă, dar se simţea în putere şi dornic să îndeplinească această muncă. Avea aşa de multe de învăţat – totul – dar procedeul de

obţinere a şampaniei nu era chiar un mister, trebuia numai să respecţi nişte reguli stricte care fuseseră stabilite, una câte una, de pe vremea când Dom Perignon era pivnicer la Hautvillers, în 1668. Lucrătorii de nădejde ai tatălui său, şeful pivniţei, şefii de echipă erau încă în viaţă, sănătoşi şi activi, gata să-l înveţe tot ce ştiau.

Se plimba în sus şi-n jos, de-a lungul salonului, cu fiecare pas simţindu-se mai plin de elan. Va începe o viaţă nouă, după atâţia ani de serviciu în străinătate! Aştepta cu nerăbdare această viaţă, care-i va ocupa tot timpul şi în care-şi va angaja toate puterile şi toată inteligenţa. El şi Eve vor întineri împreună în Champagne! Ce castelană minunată va fi! Cei patru ani cât condusese ambulanţele prin Londra bombardată îi dovediseră că nu exista nimic la care ea să nu facă faţă şi nici nu existase vreodată în trecut. Împreună cu Bruno, ei vor restabili traiul plin de graţie, demnitate şi belşug pe care familia de Lancel îl dusese generaţii de-a rândul.

Uimit, Paul realiză, profund emoţionat că nu prevăzuse niciodată acest viitor. Ocupat cu propriile lui probleme, departe de Franţa aşa de mult timp, nu se gândise serios la un viitor de acest gen. Nu se gândise niciodată la ziua în care va fi unicul moştenitor al casei de Lancel, singurul proprietar al acestor vii ce se întindeau cât vedeai cu ochii, în jurul iubitului castel, lordul pădurilor, al grajdurilor, al tuturor clădirilor din împrejurimi, cu toate sufletele ce se aflau acolo, până la puiul din oul de găină de care Jeanne

era atât de mândră. Părăsise regiunea mult prea tânăr, nu încă bărbat, pentru a visa la un viitor care acum i se înfăţişa misterios, ca o mireasă.

Pe măsură ce trecea timpul, Paul devenea din ce în ce mai voios. Conducerea casei de Lancel îi va da un sens pentru tot restul vieţii. Era născut în Champagne şi, cu toate că lipsise atât de mult din ţinutul natal, nu era prea târziu să înceapă o viaţă nouă aici. Paul dorea din toată inima să facă faţă noii situaţii care se ivise. Voia să răspundă acestei provocări complicate a destinului. Luând această hotărâre, cum se întâmplă de obicei cu un adevărat locuitor al ţinutului Champagne, lui Paul i se făcu sete şi se duse în căutarea unei sticle de şampanie dintre cele mai bune din provincie.

Ceva mai târziu, în puterea nopţii, cu o oră înainte de venirea zorilor din acea zi de august, Bruno se întoarse la Valmont de la Paris. Făcuse această călătorie ca să vadă cum stau lucrurile în strada de Lille. Generalul von Stern îi lăsase casa aşa cum o găsise; totul era în regulă şi Georges, valetul său, dădea deja ordine servitorilor, anticipând venirea lui Bruno.

Desigur, generalul era acum în mâna oficialităţilor care acceptaseră predarea garnizoanei germane din Paris, dar Bruno nu se temea pentru viitorul său. Bărbatul acela era pe cât de materialist, pe atât de filosof şi, împreună, de-a lungul anilor de ocupaţie, el şi Bruno îşi uniseră minţile şi relaţiile, reuşind să obţină nişte profituri foarte bune la

bursa neagră. Eşecul cu Delphine nu-l determinase pe von Stern să renunţe la relaţia profitabilă cu Bruno şi acum banii lui erau la fel de în siguranţă în Elveţia ca şi banii lui Bruno.

Pe când intra în castelul în care-şi petrecuse războiul, Bruno îşi dorea să nu mai fi fost nevoit să se întoarcă aici, chiar şi numai pentru câteva săptămâni, dar, pentru moment, la Paris atmosfera era mult prea incendiară. Diferitele fracţiuni ale Rezistenţei erau angajate în luptele dintre ei înşişi; în aer se perindau acuzaţii dintr-o parte şi-n alta; erau arestaţi colaboraţioniştii cunoscuţi; grupuri de tineri înfierbântaţi mişunau pe străzi, conducând aşa-zise anchete, şi cel mai periculos era faptul că din oră-n oră se primeau noi denunţuri despre nişte oameni care, se presupunea, simpatizaseră cu germanii. Furia şi frustrările din cei patru ani izbucneau de peste tot în Paris. Vremea socotelilor sosise – toţi trebuiau să plătească pentru acţiunile lor din timpul războiului. Bineînţeles că lui n-avea de ce să-i fie frică, pentru că el şi generalul von Stern fuseseră foarte discreţi – totuşi, putea cineva să fie absolut sigur? Oamenii au prostul obicei de a şti mai multe decât trebuie. Oamenii de rând erau invidioşi pe cei de deasupra lor şi denunţarea era cea mai bună cale de a se răzbuna pentru neşansa vieţii lor. Întotdeauna fusese aşa. Bruno îşi spunea că n-are niciun rost să-şi rişte viaţa când raţiunea îl îndeamnă să fie precaut. Nu, încă nu venise timpul să se întoarcă în frumoasa lui casă din Paris, încă nu era bine să

părăsească protecţia acestui ţinut.

Dar vai, tânjea după clipa când toate vor reintra în normal. Gloriosul viitor trebuia să mai aştepte câteva săptămâni încă. Parisul va redeveni el însuşi, ca de atâtea ori de-a lungul timpurilor, viaţa îşi va relua cursul şi el va fi acolo să asiste la reînvierea oraşului. El, vicontele Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel, îşi va relua locul în singura lume despre care ştiuse dintotdeauna că merită să trăieşti şi pentru care merită să trăieşti. Acum nu va mai fi nevoit să-şi ia o slujbă, niciodată nu va mai fi obligat să facă ceva, în afară de preocuparea de a-şi spori banii în timp ce va duce un trai uşor, lipsit de griji, distrându-se ca un gentleman în saloanele splendide de pe bulevardul Saint-Germain, făcând sport, bucurându-se de casa lui frumoasă, colecţionând noi femei – din nou parizience, după o perioadă în care fusese nevoit să se mulţumească cu provinciale – şi tablouri minunate, mobile splendide şi obiecte preţioase de la proştii pe care războiul îi ruinase. Va răscumpăra unul din castelele care aparţinuse familiei Saint-Fraycourt şi va locui acolo ca şi când vremea de la Revoluţie încoace stătuse pe loc. Da, se gândea Bruno, urcând iute scările spre camera lui de la Valmont, da, având în vedere tot ce se întâmplase, războiul fusese benefic pentru el. Şi peste câteva săptămâni, doar câteva săptămâni, se va întoarce, triumfător ca un prinţ în ziua încoronărila lumea vechii aristocraţii, care va fi, când jocurile vor fi făcute, singura lui dragoste în viaţă.

Intră în camera lui, aprinse lumina şi îngheţă. Toţi muşchii i se contractară.

— Ce dracu’, exclamă el.

Paul se ridică cât era de înalt de pe scaunul pe care şezuse în întuneric, aşteptându-şi fiul.

— Dumnezeule!

— Te-am speriat, Bruno?

— Dar e imposibil... cum ai ajuns aici... unde... când? se bâlbâi Bruno, stupefiat.

— Am ajuns aici în dimineaţa asta.

— Oh, dar e minunat, da, extraordinar, o surpriză grozavă, ai ajuns aproape la fel de repede ca Patton. Ai vorbit deci cu Jeanne? Sper că ţi-a pregătit o cină bună. Educaţia lui Bruno îl ajută să treacă peste aceste minute grele, în prezenţa tatălui pe care nu-l mai văzuse, şi nici nu simţise nevoia, de unsprezece ani.

— Da, o cină excelentă. N-ai de-gând să-mi oferi un pahar de şampanie, Bruno?

— Vrei să spui că Jeanne nu a deschis o sticlă? E cam târziu pentru şampanie, e aproape dimineaţă – dar bineînţeles că în cinstea venirii tale merge, de ce nu? Ca şi ceilalţi, a trebuit să vindem tot ce producem germanilor – sunt sigură că Jeanne ţi-a spus – dar încă mai pot găsi ceva decent de băut.

— De ce nu o şampanie roze, Bruno, şampania aceea roze, de calitate superioară, cu care bunicul tău se mândrea atât de mult? Nu vrei să deschizi o sticlă din cea

mai bună şampanie Lancel?

— Vorbeşti ciudat, tată, parcă n-ai fi tu. Am înţeles... şocul produs de moartea bunicului... o reîntoarcere acasă foarte tristă... ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. Poate c-ar fi bine să te odihneşti puţin.

Paul scoase din buzunar o cheie legată de un lanţ de aur.

— Tata mi-a dat această cheie când am plecat la război, în 1914, ca să-mi amintească de Valmont, indiferent unde m-aş afla. În seara asta am folosit-o ca să deschid Trezoreria.

Involuntar, Bruno făcu un pas înapoi.

— Nu e nevoie să-ţi spun ce-am descoperit.

— Nu, spuse Bruno cu răceală, nu te mai obosi.

— Erau acolo o jumătate de milion de sticle, Bruno.

— M-am folosit de ele, la fel cum ar fi făcut orice om inteligent. În timp ce tu-ţi purtai războiul blând la Londra, departe de ţara ta, ţinându-te după generalul tău ţanţoş şi vorbăreţ, fără să vezi vreodată un neamţ, eu am făcut ce era necesar.

— Pentru cine ai făcut-o? Vocea dură a lui Paul era golită de orice emoţie. Părea mai degrabă curios.

— Pentru mine însumi.

— Nu şi pentru nemţi?

— Îţi repet, numai pentru mine. N-am intenţia să mă obosesc să te mint. Mulţumirea crudă din glasul lui Bruno se auzi ca o lovitură de bici.

— Te-ai folosit de bursa neagră, bineînţeles.

— Dacă spui tu. Orice piaţă de desfacere este la fel – singura diferenţă este cine vinde şi cine cumpără.

— Şi banii pe care i-ai obţinut?

— Sunt în siguranţă. N-ai să poţi pune niciodată mâna pe ei.

— Ce te face să crezi că poţi scăpa atât de uşor?

— Să cred? Dar e un lucru realizat. Chiar am scăpat. S-a terminat, totul s-a încheiat. Nu poţi recupera sticlele alea, nu-i aşa? Şi nici nu poţi dovedi ceva. Nimeni pe lume nu ştie de existenţa acestor sticle, cu excepţia mea şi a ta.

— Vrei să spui că va fi cuvântul tău contra cuvântului meu?

— Exact.

— Să părăseşti imediat Champagne, ordonă Paul.

Bucuros.

— Vei părăsi Franţa.

— Niciodată! Este ţara mea.

— De acum înainte nu mai ai nicio ţară. Dacă nu vei părăsi Franţa, te voi denunţa şi voi fi crezut. Îţi promit că te voi dezonora cum nici nu-ţi poţi imagina. Ne-ai întinat numele, ne-ai făcut de ruşine familia, tradiţia şi morţii noştri. Nimeni din Franţa nu se va gândi la tine decât plin de dezgust. Noi uităm foarte greu. Ţara ta este pierdută pentru tine.

— Nu vei fi în stare să-i faci pe oameni să creadă tot ce spui, mai încercă Bruno.

— Nu cred că vei avea curajul să-ţi asumi acest risc.

Omul care a fost în stare să vândă inima Valmontului la bursa neagră e în stare de orice. Ce alte crime ai mai comis în timpul războiului? Toţi criminalii lasă câte o urmă, mai ales atunci când nu lucrează singuri. Crezi că guvernul unei Franţe libere va da greş în cazul unui om ca tine? Nu-ţi ofer nicio altă alternativă.

Bruno se răsuci şi se îndreptă spre biroul unde ţinea un revolver. Vârî mâna în sertar, dar nu găsi nimic. Paul cercetase camera în timp ce-l aştepta.

— Ai fi făcut şi asta, nu-i aşa?! ţipă Paul. Ridică cravaşa pe care o luase de pe noptiera lui Bruno şi, cu o forţă supranaturală, ca a unui om nevoit să omoare un şarpe ucigaş, îl lovi. Buza superioară a lui Bruno plesni şi îi văzu dinţii albi prin sângele care ţâşnea.

— Ieşi! spuse el, fără să ridice glasul. Ieşi!

Când Bruno îşi recăpătă echilibrul, Paul ridică din nou cravaşa şi îl lovi iarăşi şi iarăşi, până când băiatul se întoarse şi începu să alerge pe scări în jos, cu Paul după el, urmându-l îndeaproape, gata să-i sfâşie faţa trădătorului dacă nu părăsea pământul pe care-l profanase.

CAPITOLUL 20

Lucrul pe care-l fac cel mai bine – şi toată lumea e de acord cu asta – este să vând prăjiturele, îi spuse Freddy lui Delphine, cu un zâmbet entuziast pe chip. Am căpătat o experienţă preţioasă la Van de Kamp, la Los Angeles, şi această îndemânare în ale patiseriei nu se uită niciodată. Soacra mea a fost foarte încântată – mi-a spus că nu-şi aduce aminte să fi avut vreo vânzătoare de dulciuri cu mai mult succes decât mine, la vreunul din bazarele din timpul iernii – nu a rămas nici măcar o plăcintă de grâu nevândută, iar plăcinta cu mere pe care am făcut-o chiar eu s-a vândut cel mai repede. Am strâns douăzeci şi cinci de lire pentru doctorul Barnardo.

Delphine stătea întinsă pe spate rezemată leneş de nişte perne de pe sofaua din camera de zi, în noul apartament pe care ea şi Armand, în sfârşit căsătoriţi, îl închiriaseră pe strada Guynemer, vizavi de Grădinile Luxembourg. Freddy şi Tony Longbridge stăteau la ei pentru câteva zile, înainte de a-i vizita pe Paul şi Eve la Valmont. Era prima lor călătorie în afara Angliei de când se terminase războiul, cu un an în urmă.

— Cine este doctorul Barnardo? întrebă Delphine din pură curiozitate.

— El conduce mai multe orfelinate – banii adunaţi sunt

destinaţi cadourilor de Crăciun pentru copiii de acolo. Am luat de asemenea parte la o vânzare ce avea ca scop strângerea de fonduri pentru un nou acoperiş al bisericii din sat. În fiecare duminică stăm acolo liniştiţi, cântând imnuri cât mai uşor posibil şi aşteptând din clipăn clipă să se prăbuşească acoperişul cel vechi. Un imn religios cântat în legea lui ar fi un adevărat dezastru.

— Îngrozitor! După toţi anii ăştia în care ai auzit bombele şuierându-ţi deasupra capului, murmură Delphine o compătimire indolentă.

— Exact! De aceea m-am oferit voluntar să conduc vânzarea, spuse Freddy plină de fervoare. Întrucât benzină încă nu se găseşte, chiar dacă ai cartonaşul cu raţia, am pus un cal la o căruţă şi am pornit-o peste tot cu ea – îţi poţi închipui ce lucruri mi-au dat oamenii. Şi-au întors pe dos podurile şi s-au adunat grămezi de mărunţişuri, cărţi vechi, porţelanuri de care nici măcar nu-şi mai aduceau aminte, haine vechi – tot ce vrei. N-am refuzat niciun lucru – niciodată nu poţi şti cum reacţionează oamenii – şi le-am vândut aproape pe toate. Este uimitor ce poţi face cu un singur cal bătrân... Tony a fost foarte mândru de mine.

— Aşa şi trebuie, onorabila mea Freddy, fu de acord Delphine, din tot sufletul.

— Chermesa din iunie, de la biserică, va fi ţinută pe pajiştea vicarului. Toţi îmi spun cât de minunată este, spuse Freddy, bucurându-se anticipat. Se va dansa şi va avea loc un spectacol cu ponei şi cu alte animale, dar principala

atracţie o va constitui concursul pentru cele mai frumoase flori şi legume. Am auzit că întrecerea va fi foarte strânsă. E o chestiune de prestigiu aici! Nu m-am hotărât dacă să mă fixez asupra bujorilor sau a roşiilor, dar am început să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mă ocup de ambele. Va trebui să mă decid până ne întoarcem şi să încep serios munca. E mai curând ca o provocare când eşti nevoit să te ocupi de mai multe lucruri în acelaşi timp. Nu eşti de aceeaşi părere, Delphine?

— Oh, desigur. Asta este şi părerea mea. Eu, personal, m-aş înscrie la dansuri.

— Oh, Delphine! Dansurile sunt pentru copii, nu pentru femei măritate de mult, ca noi.

— Fii atentă! Pe cine numeşti tu o femeie măritată de mult timp? spuse Delphine, căscând leneşă şi mângâindu-şi mulţumită abdomenul.

— Da, o femeie matură măritată şi foarte, foarte gravidă.

— Lasă la o parte cuvântul „matură” şi cu restul sunt de acord.

— Întotdeauna ai fost atât de diafană... bănuiesc că ai dreptul la o concesie... să zicem că la douăzeci şi opt de ani nu eşti chiar aşa matură.

— Dar nici la douăzeci şi şase de ani nu poţi spune că eşti pe deplin matură, chiar dacă o ai pe micuţa Annie, observă Delphine făcând o grimasă.

— Oh, niciodată nu mă gândesc la vârstă, spuse Freddy veselă. Dar sunt aşa de multe de făcut la Longbridge

Grange. Acum iau lecţii de bridge şi pentru că majoritatea oamenilor s-au întors la lucru, Penelope mă învaţă cum se organizează o cină serioasă; învăţ de asemenea să brodez, ca să fac mici şerveţele pentru tăvi şi mai învăţ să croşetez ca să fac învelitori la ceainice şi pentru ouă în vederea următorului bazar – plăcinta de mere se face prea uşor – şi bineînţeles că mai am şi cursurile mele de duminică.

— Cursurile tale de duminică?! exclamă Delphine, atât cât îi permitea poziţia.

— Absolut. Intră în tradiţia familiei Longbridge, au loc în fiecare după-amiază de duminică, de la ora trei la patru – numai pentru copii de la zece ani în sus. După orele astea se duc la vicariat să se pregătească pentru confirmare. Eu ţin caietul de prezenţă şi dacă un copil nu lipseşte deloc în şase săptămâni, îi dau o caracterizare foarte bună, dar dacă lipseşte o singură săptămână, trebuie să înceapă de la cap cursul de şase săptămâni ca să obţină o caracterizare satisfăcătoare.

— Pare un pic cam drastic, obiectă Delphine.

— Prezenţa este obligatorie timp de şase săptămâni consecutive. Şi când spun „consecutive”, vorbesc serios, insistă Freddy cu patos. Este un mod excelent de a forma caracterul unui copil. Penelope execută imnuri la pian şi copiii. Cântă în cor, iar eu le citesc din Biblie. Am devenit destul de pricepută la acest capitol.

— Într-un fel, niciodată nu te-am crezut credincioasă... şi totuşi, oamenii se mai schimbă, nu? Şi noi nu ne-am văzut

de foarte mult timp... eşti pe cale de a deveni o perfectă doamnă englezoaică.

— Sper... în fond m-am măritat cu un gentleman provincial, nu? Oh, aproape că uitasem să-ţi spun cel mai palpitant lucru din toate – am propria mea reţetă pentru amestecul de aromate! Penelope are o reţetă secretă – moştenire de familie, de multe sute de ani – aşa că m-am decis să-mi inventez una proprie. Bineînţeles că am început cu levănţică şi trandafiri, şi apoi am continuat nebuneşte: petale de gălbenele, albăstrele, iarbă-neagră, salvie, nemţişor de câmp, lămâiţă, frunze de lămâi, garoafe, cimbru, iarbă-moale, frunze de mentă, lemn dulce, nucşoară, flori de muşeţel, praf de rădăcină de stânjenel – doar un pic – violete, frunze de geraniu, o pulbere fină de nucşoară – ia să vedem, am uitat ceva? Doamne Sfinte! Batoane de scorţişoară! Nici măcar nu trebuie să încerci amestecul fără baton de scorţişoară! Bineînţeles, secretul reuşitei stă în alegerea timpului potrivit pentru culegerea florilor ce se pun la uscat – adică în zorii zilei, după ce s-a evaporat roua de pe flori şi numai când ele sunt larg deschise. După ce le usuci, le amesteci bine, cu foarte multă grijă, şi adaugi uleiurile necesare la sfârşit. Întregul proces este mult mai complicat decât pare. Reţeta mea de amestecuri devine excelentă după un anumit timp. Acum, încă mai miroase un pic... deoarece nu s-a terminat fermentaţia... dar soacra mea este foarte optimistă. Îţi voi trimite şi ţie când va fi gata, Delphine... Delphine?... ai

adormit?

O oră mai târziu, când Armand se întoarse din plimbarea cu Tony, o găsi pe Delphine periindu-şi părul înainte de cină şi foarte înviorată de somnul de după amiază.

— Ai avut o conversaţie intimă, drăguţă, ca-ntre surori, cu Freddy? o întrebă el.

— Fascinantă. Şi tu cu Tony?

— Foarte interesantă. Acum ştiu mai mult decât aş fi dorit vreodată despre stupiditatea membrilor guvernanţi, despre crizele economice, lipsa de fonduri, controlul preţurilor, productivitatea scăzută, taxele ridicate şi despre toate piedicile ce stau în calea progresului în Anglia. Pe drum, îmi doream să fi rămas aici cu voi două şi să ascult discuţia şoptită despre problemele intime ale unor fete sexy.

— Să nu-ţi pară rău, n-ai pierdut nimic. Doar dacă nu voiai să vezi o actriţă foarte proastă.

— Ce actriţă proastă?

Delphine căscă cu poftă.

— Surioara mea, blegule. M-am prefăcut de minune că mă interesează tot ce-mi spune.

— A fost la fel de strălucitoare ca de obicei?

— Poţi să fii sigur, Sadowski. Cred că până la urmă te voi lăsa totuşi în preajma mea.

Freddy îşi ridică privirea de pe broderie când îl auzi pe Tony cum rupe în bucăţele paginile unei scrisori primită paravion şi le aruncă în focul slab care nu dădea cine ştie

ce căldură în dormitorul lor de la Longbridge Grange. Era o după-amiază ploioasă şi răcoroasă din luna aprilie a anului 1946, o vreme aspră, fără boboci înfloriţi şi puternic marcată de raţionalizare.

— Nu era de la Jock? protestă ea. Voiam s-o citesc şi eu.

— N-am vrut să-ţi răpesc din timp, spuse Tony profund iritat de scrisoarea prietenului său.

— Ţi-a scris din nou despre nelipsitele lui aventuri? Mă distrează toate amănuntele dezgustătoare pe care le povesteşte. E o schimbare faţă de Trollope.

— Nu, draga mea, nici măcar nu e vorba de aşa ceva. Mi-a scris despre ultima lui idee trăsnită. Vrea să închirieze mai multe avioane şi să înceapă o afacere de transport aerian.

— Asta înseamnă că Jock, încă nu are o slujbă, spuse Freddy pe gânduri. Cât crede el că-i vor ajunge banii pe care îi câştigă la pocher?

— Nu prea mult, dacă continuă aşa. Este prins bine în ideea asta – spune că poate închiria un avion DC-3 pentru patru mii de dolari pe an, acesta fiind special pentru luptătorii din război – „numai” patru mii, auzi! – şi ne propune să ne mutăm la Los Angeles şi să-i devenim parteneri. Noi! Pur şi simplu! zice că locul este plin de piloţi demobilizaţi şi de oameni care ar accepta o slujbă în aviaţie pentru un preţ foarte mic. Pretinde că împreună am pune bazele unei noi industrii. Eu zic că visează cam mult.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, fu de acord

Freddy. A precizat cumva cu ce fel de transport vrea să se ocupe?

— Îl cunoşti pe Jock – se gândeşte la nişte produse proaspete – îţi poţi închipui un avion DC-3 plin cu legume? Jock scrie că un astfel de avion poate să ducă trei tone şi jumătate de încărcătură. Caracteristic pentru Hampton... aprozaristul zburător.

— Dar oricât ţi s-ar părea de ciudat, spuse Freddy gânditoare, pe undeva are dreptate.

— Cum aşa? întrebă Tony, surprins de aerul ei preocupat.

— Pe Coasta de Vest cresc foarte multe legume care lipsesc din Est şi sunt prea perisabile pentru a fi transportate cu trenul. Ar trebui să se înfiinţeze o piaţă de desfacere pentru ele. Freddy lăsă din mâini broderia şi rămase cu privirea aţintită la focul din cămin, în flăcările căruia vedea cu ochii minţii o ţară pe care Tony Longbridge nu şi-o imaginase niciodată cu adevărat.

— Stai puţin, draga mea. În primul, al doilea şi al treilea rând, chiar dacă ar fi un plan bine închegat şi realizabil şi noi am fi de acord să participăm la el, ceea ce nu este adevărat, n-am avea de unde să luăm atâţia bani cât ne-ar trebui ca să ne asociem cu Jock, din cauza restricţiilor financiare de aici. Ai uitat de asta? N-am fi putut pleca nici la Paris dacă nu ne-ar fi ajutat Sadowski.

— Ştii foarte bine că am cincisprezece mii de dolari la Los Angeles, într-un cont de dobânzi încă din 1939.

— Acesta este fondul tău personal.

— Este zestrea mea, darul de nuntă... nu te-ai însurat cu o fată săracă.

— Niciodată nu voi fi de acord cu tine în problema asta. Sunt banii tăi – n-am niciun drept asupra lor.

Freddy nu luă în seamă obişnuitele lui proteste.

— Dacă, spuse ea, şi este numai o ipoteză, Tony, am spus numai „dacă”, aşa că nu te impacienta – deci, dacă am folosi acei bani, ne-ar ajunge să închiriem mai multe avioane şi ne-ar mai şi rămâne, astfel încât să putem face faţă cheltuielilor neprevăzute înainte de a obţine un profit din această afacere. Dacă Jock ar mai închiria şi el alte două sau trei avioane, în cazul ăsta, am avea cinci în total...

— Opreşte-te!

— Lasă-mă să-mi termin ideea – mă întreb ce vrea să zică Jock când se referă la oamenii care ar lucra aproape pe nimic pentru noi – cât ar însemna acest „nimic”, exact?

— Freddy! Ce dracu’ aiurezi acolo? O flotă de cinci avioane pentru transport! Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Hmmm... gândeşte-te bine, doar aşa, din amuzament, pur şi simplu reflectează...

— Vorbeşti serios?

— Tony, imaginează-ţi doar, ce e aşa de rău în faptul că-ţi imaginezi acele DC-3 încărcate până la refuz, cum îşi iau zborul spre New York, Boston sau Chicago – dar bineînţeles că este doar o toană de-a mea, din moment ce n-ar fi posibil să părăsim Longbridge Grange.

— Nici nu m-aş gândi la aşa ceva.

— Ai locuit aici de când te-ai născut. Cum ar fi posibil să te gândeşti să părăseşti acest loc, să-ţi rupi rădăcinile şi să te muţi într-un loc straniu, unde soarele străluceşte în fiecare zi a anului şi unde ţi se înapoiază fondurile bancare? Freddy se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo, uitându-se la ploaia tristă, inexorabilă, ce cădea de săptămâni de zile în primăvara aceea tipic englezească.

— Mă întreb cum o fi după stratul de nori, murmură ea. Oare se poate vedea luceafărul de seară?

— Ce ai spus, draga mea?

— Nimic... Zâmbi afectuos spre el. Oricum, Jock n-are neapărată nevoie de noi dacă vrea să intre în această afacere de transporturi aeriene. După cum ne-a spus, California e plină de piloţi fără slujbă. Şi noi avem viaţa noastră aici – tu trebuie să te ocupi de pământ şi eu o am pe Annie şi bazarurile şi lecţiile de bridge, plus lecţiile de duminică. Şi totuşi... dacă niciunul dintre noi nu câştigă niciun ban... nu, nu contează.

— „Nu contează” – acestea sunt două din cuvintele cele mai enervante din limba engleză, după cum bine ştii. Dacă niciunul dintre noi nu va câştiga niciun ban, ce se va întâmpla? vru să ştie Tony.

— Ei bine, mă gândeam doar la... profituri. Nu vom avea niciunul, pentru mult timp. Dar nici această soluţie nu va fi simplă. Mai întâi va trebui să mergem acolo, să ne găsim o casă în care să locuim, să cumpărăm o maşină, să închiriem un birou, să ne ocupăm de aranjarea unui hangar

pentru avioane, să plătim nişte angajaţi, să găsim piloţi şi-un echipaj... va costa o avere numai combustibilul pentru cele cinci DC3-uri... Vocea ei continuă într-un ritm monoton, continuând să privească picăturile de ploaie ce se scurgeau pe geam. Părea că se desprinse din încăperea luminată de focul din cămin, cuprinsă de un entuziasm vizibil, care se simţea în aerul din cameră.

— Cele cinci DC-3-uri? Au devenit deja ceva real pentru tine? întrebă Tony, pe un ton enigmatic.

— Tocmai mi-am amintit de problemele financiare pe care le-am avut cu şcoala mea de zbor.

— Au fost vremuri grele, nu-i aşa?

— Da. Destul de grele. Când se întoarse spre Tony să-i răspundă, în ochii ei se văzu o sclipire sălbatică, pasionată, copilărească şi plină de speranţă şi înainte de a-şi coborî pleoapele, Tony o observă.

— Era mai dificil decât vânzarea de prăjituri?

— Nu se puteau compara.

— Mai dur?

— Considerabil.

— Dar te-ai descurcat bine, nu-i aşa?

— Da, m-am descurcat.

— Era la fel de pasionant ca atunci când făceai amestecul aromat?

— Nu mă mai necăji, Tony. Este ca şi cum ai compara... oh, zborul cu... cu... o, n-ai cu ce să compari zborul, nu-i aşa? Cu o expresie hotărâtă pe chip, Freddy îşi închise

puloverul până la gât, se aşează din nou pe scaun şi-şi luă broderia.

— Draga mea, pe cine vrei tu să păcăleşti? Ai muri de drag să te ocupi din nou de transportul aerian. Crezi că nu observ cum laşi totul din mână şi asculţi atentă de câte ori trece vreun avion prin aer?

— Obişnuinţa, mereu vechea obişnuinţă, spuse Freddy înroşindu-se de furie.

— Prostii! Dacă urechile tale ar putea zbura, ar face-o!

— Ei bine, măcar dacă Jock nu mi-ar fi aţâţat curiozitatea cu ideea lui! ţipă Freddy. Cum am putea face un asemenea pas important? Ar însemna să te îndepărtezi de familia ta şi ar fi o schimbare totală a modului nostru de viaţă. Ştiu că nu ţi-ar plăcea aşa ceva, Tony, sunt sigură de asta. Aşa că hai să nu mai discutăm treaba asta.

— Dar mori să încerci, nu-i aşa? îndrăzneşte să spui că nu am dreptate.

— Nu prea mă pricep să te mint, nu-i aşa? Dar vremurile s-au schimbat. Războiul s-a terminat, Tony. Eu... m-am stabilit în această insulă regală... în acest Eden... acest semiparadis.

— Prostii, scumpa mea. În plus, ai uitat de „tărâmul majestăţii sale” şi de „acest loc al lui Marte”. Nu ţine. Oh, trebuie să recunosc că te-ai prefăcut de minune, dar ce legătură a avut vreodată războiul cu ceea ce simţi tu pentru zbor? Săraca de tine! Tu care ai fost obişnuită cu caii putere ai motoarelor avioanelor să fii obligată acum să ai de-a face

numai cu un căluţ prăpădit de la fermă.

— Nu m-am plâns niciodată, spuse Freddy pe un ton neutru.

— Nu, şi tocmai asta mă sperie. Nu e în firea ta să fii docilă – şi asta mă face nervos. Ascultă-mă bine, Freddy, îţi spun sincer că nu m-ar deranja deloc o schimbare. Semăn mult cu tatăl meu. Dar el este mult mai răbdător decât mine în ceea ce priveşte chestiunile administrative de zi cu zi şi are mult mai multă experienţă. Dacă într-adevăr ar avea nevoie de mine aici, ştii foarte bine că n-aş putea să plec sub nicio formă, dar aşa – vreau să spun, de ce naiba să nu încercăm? Bătrânul Jock nu e prost, are spirit de afacerist, se Descurcă. Şi după ce vom cheltui toţi banii şi ne vom întoarce cu coada între picioare...

— Eu voi da socoteală, nu? exclamă Freddy, încă nevenindu-i să creadă ce aude. Tony dădu din cap spre soţia lui, fără să spună nimic.

— Ura! Freddy sări în sus” de pe scaun şi, cu un asemenea elan, încât mătură tavanul cu degetele.

Un ciocănit uşor se auzi la uşa lor şi Annie se strecură înăuntru, îmbrăcată pentru noapte într-o cămaşă lungă, înflorată şi groasă.

— Ura, ce? întrebă ea.

— Ghiceşte, micuţa mea Annie! O să plecăm cu toţii să-l vizităm pe vechiul tău prieten, Jock, acolo unde a copilărit mama ta – în Oraşul îngerilor, cum i se spune, o anunţă Tony.

— O să fie ca la şcoala de duminică? întrebă Annie îngrijorată, dar gata să se prefacă încântată.

— Nu, nimic de genul ăsta. Va fi ca o zi de vară lungă şi caldă, ca o excursie la mare şi ştii care este partea cea mai bună? Tatăl tău nu va mai fi obligat să joace bridge cu biata ta mamă, deoarece – nu-i spune că ţi-am spus – ea încă nu poate face diferenţa dintre un atu şi un verde de pică şi, mai mult, niciodată nu va fi în stare.

— Deci, ce nume să-i punem? întrebă Jock, turnându-şi o bere, în curtea din spatele căsuţei pe care Freddy şi Tony o găsiseră în cele din urmă lângă aeroportul Burbank.

— Trebuie să fie un nume care să inspire încredere. Aşa mă gândesc eu, răspunse Tony. Ce ai zice de „Compania Naţională de Transport Aerian Rapid Limited?”

— Cam pompos, prietene, dacă nu te superi.

— Bineînţeles că tu ai o sugestie mai bună, nu?

— Mie mi-ar plăcea „Transporturi Aeriene Rapide”, rânji Jock mândru de inventivitatea lui.

— Nu m-aş încurca cu o firmă cu un asemenea nume, protestă Freddy. Sună ca numele unei echipe de fotbal de la o şcoală... o şcoală de mâna a doua.

— De ce Freddy, eu sunt de părere că numele propus de Jock este foarte potrivit, protestă la rândul ei, Brenda, ultima lui prietenă, care se oferise să-i ajute la munca de birou. Ai putea să-i spui chiar „Transporturi Aeriene Nemaipomenit de Rapide”, pun pariu că aş putea s-o conving pe Hedda Hopper să folosească acest nume pentru

unul din articolele sale.

— Brenda, tu nu prea ai drept de vot aici, spuse Jock în grabă. Brenda cunoaşte o mulţime de oameni în lumea spectacolului, le explică el celor doi.

Freddy o cercetă uimită pe Brenda. Părul ei negru era atât de lung şi strălucitor, de parcă avea pământ pe umeri. Sânii ei splendizi erau semnul unei maturităţi depline, dar era oare suficient de mare ca să fi terminat şcoala? Unde le găsea Jock? El îi asigurase că ştia să dactilografieze, să scrie după dictare, să fişeze şi să răspundă la telefon, dar arăta de parcă nu făcuse niciodată nimic, nici măcar manichiura unghiilor lungi, perfecte, date cu ojă roşu închis. Şi de ce avea accentul celor din sud când de fapt ea spusese că este din San Francisco?

— Draga mea, ai vreo idee? o întrebă Tony pe Freddy.

— „Vulturii”, spuse Freddy ferm.

— „Vulturii”? Ce fel de nume mai e şi ăsta? obiectă Jock imediat. Încă era supărat de faptul că Freddy petrecuse câteva zile bune cu ei ca să-i înveţe cum să piloteze avioanele acelea mari neobişnuite, cu două motoare, după ce făcuse ea însăşi verificarea unuia din ele, ţinându-le o jumătate de oră de instrucţie. Auzi, după şase ani de zbor în Spitfire-uri, fusese obligat să ia lecţii de instrucţie de la ea, de parcă ar fi fost un puşti.

— Uite ce e, spuse Freddy nerăbdătoare, voi, băieţii, sunteţi nişte eroi şi v-aţi întâlnit datorită escadronului „Vulturul”, aşa că are sens dacă alegem un nume care să

ne reamintească de treaba asta. „Vulturii” – scurt, la obiect, uşor de ţinut minte, fără iniţiale care să te încurce.

— Într-adevăr, are o valoare sentimentală, aprobă Tony. Trimiteţi-vă conopida la piaţă cu „Vulturii” – sună memorabil.

— Jock? întrebă Freddy. Tu ce părere ai?

— Se pare că sunt în inferioritate. Bine, cred că se potriveşte acest nume, „Vulturii”.

— Jock, scumpule, rosti Brenda tărăgănat ce-i cu escadronul „Vulturul”?

— Şi unde este doamna şi stăpâna avioanelor DC3 în această dimineaţă? îl întrebă Jock pe Tony, pe când şedeau în biroul strâmt, copiind pagini din Cartea Galbenă a Los Angeles-ului, pentru prospectarea potenţialilor clienţi. Între timp, în anticameră, Brenda încerca în zadar să explice mulţimii de oameni că încă nu au început angajările.

— Lipseşte.

— Mi-am închipuit. Acum că ai căpătat experienţă în îngrijirea lui Annie, probabil că s-a dus la cumpărături. Lui Freddy i-ar trebui nişte haine noi sau n-ai observat? Poate că s-a dus la coafor sau să ia masa cu o prietenă... poate la un matineu, sau poate o mică partidă de remi... femeile pot face aşa de puţine lucruri într-un timp atât de lung, că nici nu-ţi vine să crezi. Dar după-amiază vine?

— E plecată pentru câteva zile, spuse Tony cu buzele strânse.

— Da? Şi unde a plecat?

— Să fiu sincer, nu ştiu. Uită-te şi tu la biletul ăsta pe care mi l-a lăsat. Scoase o bucată de hârtie şi i-o întinse lui Jock, care o citi cu glas tare.

— „Dragul meu, ai te rog grijă de cina lui Annie şi stai cu ea. Helga va prepara totul. Fă-i baie lui Annie, citeşte-i din cartea roşie de pe noptieră, nu mai mult de douăzeci de minute, apoi culc-o şi lasă-i lumina aprinsă dacă aşa vrea. E-n regulă! Helga îţi va prepara cina la ora şapte treizeci. Te rog, uită-te la Annie de mai multe ori în timpul nopţii şi lasă-ţi uşa deschisă, în caz că se trezeşte. Dimineaţa, ai grijă ca Annie să mănânce tot. Helga o va duce şi o va lua de la grădiniţă. Anunţ-o pe Helga ce vrei să-ţi pregătească pentru cină înainte de a pleca la birou. Nu-ţi face griji pentru mine. Ne vedem peste câteva zile. Annie va înţelege. Te iubesc, dragul meu, am zburat.

Freddy”.

— L-am găsit azi-dimineaţă când m-am trezit, spuse Tony furios. Asta m-a scos din sărite.

— Ai observat că a folosit de două ori „te rog”? Al naibii de decent din partea ei. Şi ce vrea să spună prin „am zburat”?

— Dacă aş şti, ţi-aş spune bucuros.

— Cu ce avion o fi plecat?

— De la noi nu lipseşte niciunul – am verificat eu însumi. Poate că a vorbit cu cineva să-i împrumute un avion, răspunse Tony mohorât.

— Sau poate a furat unul, completă Jock gânditor.

— Acasă n-ar fi făcut niciodată un asemenea lucru... nici într-un milion de ani. Este de neconceput felul în care a plecat. Locul ăsta nenorocit e de vină! De când am venit în California, s-a schimbat foarte mult. Nu ştiu cum să-ţi explic, este pur şi simplu altă persoană. De parcă i-ar aparţine întreaga lume. Iisuse, ce chef aş avea să-i trag o bătaie bună!

— Brenda e speriată ca dracu' de ea. Zice că o face să se simtă inferioară.

— Brenda nu e chiar aşa de proastă cum pare.

— Hai, Tony, fii serios. Ştii foarte bine că aşa e.

Freddy îşi luase zborul într-un avion uşor de curse pe care îl închiriase, hotărâtă să facă mai multe escale: în Valea Imperială din Deşertul Colorado, în aria cea mai îndepărtată din sudul Californiei, unde erau cele mai multe ferme, apoi să se îndrepte spre nord, spre pământurile umede ale Deltei, unde asparagusul şi roşiile creşteau şi se menţineau zece luni din an; de acolo pornea spre Salinas, cu sutele şi miile de hectare de pământ bogat, se întorcea apoi la Fresno pentru smochinele şi strugurii zonei, oprindu-se de mai multe ori să admire vegetaţia luxuriantă a Ţinutului Imperial, Kern şi Tulare, cele mai bogate zone în ferme productive. Pe oriunde mergea, întâlnea ferme şi livezi imense, care se lărgiseră şi mai mult de când le văzuse ultima oară.

Urma un plan de zbor care nu ţinea cont decât de capriciile şi de starea ei de spirit. Zbura la întâmplare,

rătăcea printre nori, făcea tot felul de figuri pe cer, acum căzând în picaj, acum ridicându-se, dansând cu avionul în toate direcţiile posibile. Nu se obosea să-şi calculeze poziţia atâta timp cât avea suficient combustibil, iar cursul navigaţiei era bazat pe instinctele, amintirile şi meandrele gândurilor ei, ghidându-se după fantezia ce-o stăpânea. Nu era legată de nimic, cânta fericită, pierdută în extazul zborului, pilotând fără reguli şi regulamente, la care renunţase acum şapte ani, într-o libertate totală. Acum se simţea eliberată de orice obligaţie, dornică să se arunce din nou în aventura spaţiului, ca pe vremuri, înconjurată numai de vânt, nori şi spaţiul larg. Oh, spaţiul larg! Doamne, cât de mult îi lipsise spaţiul în Anglia! Rutele pe care pilotase la TATA erau atât de stricte de parcă ar fi zburat printr-un lan de porumb, în timp ce transporta avioanele. Dar California era un paradis luminos, nesfârşit, înfloritor, un spaţiu care acum îi aparţinea din nou. Se întreba cum de rezistase atât de mult timp fără să aibă legătură cu acest orizont. Cum se minţise, spunându-şi că ar putea înlocui cerul acesta sublim cu altceva!

De câte ori zărea vreo clădire mai importantă, de la enormele ferme de sub ea, făcea câteva loopinguri spectaculoase, adăugând şi o figură Immelmanns, apoi un Chandelles, pentru a-şi anunţa sosirea, înainte de a ateriza elegant pe pista parţial ocupată sau, dacă nu acolo, pe un câmp, unde orice pilot de la TATA nu avea probleme să aterizeze.

Se îndrepta legănându-se spre birouri, căutându-l pe şef, purtându-şi agenda cu un aspect foarte oficial şi un stilou nou Parker cu peniţă de aur. Era îmbrăcată într-o uniformă confecţionată de ea, ce consta dintr-o fustă bine păstrată de la TATA şi o cămaşă albastră stil RAF, fără cravată şi deschisă la piept, iar deasupra buzunarului drept îşi cususe însemnele aviaţiei. Părul roşcat, strălucitor, era pieptănat pe spate şi strâns bine la ceafă de unde mai scăpau totuşi şuviţe din funda de catifea, nu prea adecvată costumaţiei severe. Fusta fusese scurtată cu câţiva centimetri buni şi în talie avea o curea roşie din piele, destul de strânsă pentru a-i da înfăţişarea unui membru al Curţii Marţiale. Freddy înlocuise pantofii negri, bine lustruiţi de la TATA şi ciorapii negri, cu unii din mătase şi cu o pereche de pantofi roşii, pantofii cu tocul cel mai înalt pe care-i găsise în Los Angeles. Dacă şeful nu era acolo, mai mult ca sigur că în curând va apărea după ce va auzi că are un oaspete.

În patru zile, Freddy reuşise să-şi facă prieteni buni şi admiratori printre oamenii de la cele mai mari ferme din toată regiunea, viitorii expeditori de legume proaspete, anunţându-i cu mult tact de înfiinţarea unei importante companii de transport aerian. Făcuse multe referiri apreciative la piloţii acestei companii, dezvăluindu-le trecutul glorios din cadrul escadronului „Vulturul” şi subliniind faptul că ei se numărau printre puţinii eroi ai acestei ţări, cărora ceilalţi le datorau atât de mult. Celor interesaţi le explica cum că respectiva companie de

transport aerian „Vulturii”, putea transporta cât de multe legume doreau ei să trimită. În timp ce vorbea, se îndrepta bine de spate pentru ca bluza să i se muleze pe piept. Micile ei trucuri reuşeau de minune în atragerea clientelei. În agenda ei se înmulţiseră potenţialii cumpărători, consemna diverse detalii importante pentru viitor, apoi cifre şi numele celor mai mari firme angrosiste din tot ţinutul care cereau insistent fructe, legume şi flori din California. Produsele le puteau vinde la un preţ foarte bun, suficient de bun ca să le permită să plătească şi transportul aerian, desigur dacă costul nu era prea ridicat.

Numai piaţa de flori din New York, care depindea în totalitate de producţia de seră, putea înghiţi cantităţi imense de flori proaspăt tăiate, în fiecare săptămână, dacă legăturile funcţionau cum trebuie. Freddy stătea la cafeneaua de la aeroportul din Santa Paula, reflectând la toate acestea înainte de ultima oprire, acasă. Studia atent două bucăţi de plăcintă cu piersici proaspete şi se gândea la câte tone de piersici ar fi putut vinde la Chicago? Iar dacă aceste piersici se foloseau pentru plăcinte, chiar aici, să zicem la Van de Kamp, cât ar fi putut plăti lanţul de patiserii de pe Coasta de Est pentru aceste fructe pe timp de iarnă? Oare cum puteai transporta plăcinte cu piersici fără să le striveşti? „Nu te apropia de produsele de patiserie, bleago ce eşti!” îşi spuse Freddy. Se gândea că se va învăţa odată minte. Ei bine, atunci, cum poţi transporta piersici fără să le strici? Şi cum vei transporta struguri, căpşuni, lăptuci dulci

şi somon proaspăt la Monterey Bay? Cum vei transporta orhidee? „Vulturii” ar putea face să se schimbe floarea de pe corsajul fetelor la balurile studenţeşti.

Dar acestea erau probleme minore, se gândi Freddy, pe când se îndrepta spre proprietarul cafenelei pentru a-i cere reţeta plăcintei. Îi va lăsa pe Tony şi pe Jock să-şi bată capul cu amănuntele. Ei vor fi atât de uimiţi când vor afla câte informaţii le adunase – dar fusese absolut necesar să plece singură. Trebuia să fie cinstită şi să recunoască cum că soţul ei, cu toate că zburase peste tot pe câmpul de luptă din Britania, Antony Wilmont Alistair nu era tocmai genul potrivit pentru tratativele cu yankeii. Iar Jock, chiar dacă era american get-beget, lipsise destul de mult, luptându-se pe cerul Angliei şi ar fi stânjenit-o în discuţii, când ar fi ajuns la prezentarea, puţin denaturată, a companiei „Vulturii”. Dacă ei ar fi fost de faţă la tratative, ar fi încurcat-o grozav şi cu atât mai mult dacă, Doamne fereşte, ar fi şi participat la discuţie.

— Unde este noua Brenda?! ţipă Jock disperat, ţinând strâns lipite la piept două receptoare, astfel încât cei doi producători de struguri cu care încerca să vorbească în acelaşi timp să nu-l poată auzi. Am nevoie de ajutor aici. Alo!

Freddy, prinsă în spatele biroului său, explica unor foşti piloţi de bombardiere, dezamăgiţi, dar totuşi dornici să găsească o slujbă, că două sute cincizeci de dolari pe lună era suma maximă pe care „Vulturii” le-o puteau oferi în

prezent. Ea ţipă peste capetele lor:

— A demisionat ieri – n-am avut timp să găsesc alta. Se gândi iritată de ce trebuia ea să se ocupe de găsirea unei noi Brenda. Schimbaseră patru angajate în ultimele două săptămâni de când originala Brenda îşi rupsese ultima unghie şi părăsise biroul cu lacrimi de furie în ochi, din cauza sorţii crude care-i stătea împotrivă. Toate Brendele celelalte nu putuseră depăşi situaţiile complicate şi intraseră în panică, iar ca urmare a călătoriei lui Freddy, sosise o avalanşă de clienţi care se plângeau că nu puteau face afaceri cu ei dacă nu aveau oameni care să se ocupe de acte.

— Cine răspunde la telefoanele din camera de primire? După zgomot, parcă ar fi petrecerea de revelion acolo, spuse Jock înnebunit. Pot să jur că aud vocea lui Annie.

— Aşa şi este, comandante de escadron. Helga răspunde la telefoane şi Annie este cu ea.

— Unde este Tony, pentru Dumnezeu? ţipă Jock.

— Comandantul de aviaţie este pe drumul de întoarcere de la Newark. A transportat cele trei tone şi jumătate de garoafe roşu. Coloneii Levine şi Carlutti au transportat căpşunile şi roşiile la Detroit şi Chicago – şi sunt şi ei pe drumul de întoarcere.

— Vreo bucurie? întrebă Jock, folosind cele două cuvinte pe care piloţii de la RAF şi le adresau unul altuia, după ce se întorceau dintr-o misiune, ceea ce însemna că se interesau dacă au doborât vreun avion inamic.

— Niciuna, spuse Freddy, răspunsul ei scurt însemnând că niciunul dintre cei trei piloţi nu fuseseră capabili să găsească vreo încărcătură pentru drumul de întoarcere, această încărcătură de înapoiere fiind esenţială pentru profiturile livrărilor.

Cele trei avioane se întorceau la Los Angeles goale, aceasta fiind una din cele mai cumplite situaţii, cu excepţia falimentului.

— Băieţi, aţi putea aştepta afară numai un minut? îi întrebă Jack pe piloţii care le urmăreau conversaţia cu mult interes. Trebuie să discut ceva cu partenerul meu.

— Asta n-o să meargă prea mult timp, spuse el, repezindu-se la Freddy când camera se goli. Cum putem încheia nişte tranzacţii în defavoarea noastră? Cum? Cât timp crezi că o să mai ne meargă? Cât timp? Uite unde am ajuns, în biroul ăsta, îngropaţi în hârţoage până peste cap, când, de fapt, noi pornisem de la ideea că vom pilota avioanele ca să mai scutim nişte bani, Brendele tale dispar peste noapte, încă nu avem suficienţi mecanici; am o încărcătură mare de piersici care aşteaptă să fie ridicată de la Bakersfield – ai idee cât de perisabile sânt? – dar nu mă pot baza ca piloţi decât pe Tony, Levine şi Carlutti, iar azi am mai primit o comandă pentru trei mari încărcături, pentru mâine – la dracu’! Eu şi marile mele idei! În câteva săptămâni nu vom mai fi în stare să achităm salariile oamenilor. Vom ajunge datori!

Freddy se lăsă pe spate cu scaunul şi rămase înclinată,

ridicându-şi picioarele superbe pe birou, fusta alunecându-i mai sus de genunchi, şi-şi încrucişă picioarele încălţate în pantofii roşii cu toc înalt, la baza gleznelor. Părea că examinează în linişte tavanul, în timp ce Jock bătea cu putere în birou, aşteptând ca ea să spună ceva. Umblă în geantă după pudrieră şi-şi aplică cu grijă un strat de ruj roşu strălucitor, studiindu-şi apoi chipul mulţumită. În sfârşit, îşi dădu jos picioarele de pe birou, se ridică şi se îndreptă uşor, veselă şi graţioasă spre uşă.

— Nu mă poţi lăsa aici singur! Unde dracu' te duci? Te duci iar să zbori? Dacă mai pleci şi tu, s-a terminat cu noi!

— Comandant de escadron Hampton, spuse Freddy cu un zâmbet zeflemitor, încearcă, te rog, să te calmezi, nu pot să suport să te văd în asemenea hal. Ai să faci ulcer. Respiră adânc. Gândeşte-te la lucruri plăcute... chiar şi o minte ca a ta se poate gândi la ceva frumos din când în când. De fapt, nu arăţi prea bine, nu eşti de aceeaşi părere? îngână Freddy, ciufulindu-i părul şi pişcându-l de urechi, ca din întâmplare. Ai mâncat cum trebuie, comandant de escadron? Ai luat destule vitamine? Ştii ce? Poţi mânca prânzul lui Annie... Mm! Ce gustos! Mănâncă-l pe tot. Pe ea o iau cu mine să-i dau să mănânce.

— Chiar pleci? întrebă el furios, nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred!

— Helga va avea grijă de tine. Mă duc să-mi cumpăr o blană de vizon.

— Căţea, căţea ce eşti! ţipă Jock în timp ce toate patru

telefoanele începură să sune. Acum ştiu de ce nu m-ai lăsat să mor atunci. M-ai salvat ca să mă poţi omorî chiar tu!

— Nu crezi că te ţăcăneşti? Nici măcar nu te cunoşteam atunci, spuse Freddy blând, închizând uşor uşa în urma ei.

Jock lăsă telefoanele să sune în continuare fără a încerca să mai răspundă. Îşi clătină capul dintr-o parte în alta, chipul lui exprimând o consternare profundă, deşi expresia sălbatică din ochi nu-i dispăruse. De ce dracu' se simţea dintr-odată atât de singur? De ce avea sentimentul că fusese abandonat? Chiar se ţăcănise? Ar fi fost bine ca asta să fie cauza. Dacă e vorba pur şi simplu de ţăcăneală, totul e în ordine!

Biroul lui Swede Castelli era plin ca de obicei cu fotografii şi modele de aeroplane, amintiri din vremuri trecute ale aviaţiei, dar Swede, i se păru lui Freddy, era mult mai trist decât îl văzuse vreodată. El o întâmpină cu multă bucurie, foarte surprins de vizita ei, dar chipul lui exprima o tristeţe adâncă sub masca de încântare. O ridică pe Annie în braţe şi îi privi uimit chipul drăgălaş, clătinând din cap şi reflectând nostalgic la trecerea timpului.

— Acum, micuţă doamnă, stai aici, spuse el, lăsând-o cu grijă jos din braţe.

— Oh, nu sunt o doamnă, replică Annie sobru. Bunica mea Penelope este baroneasă şi bunica Eve este vicontesă şi mătuşa Jane este logodită cu un marchiz, ceea ce înseamnă că va fi ducesă într-o zi, dar eu sunt doar micuţa Annie.

— Oh. Draga de tine. Ce păcat! Dar poate că într-o zi ***va*** veni un prinţ şi pentru tine.

— Ce fel de prinţ? întrebă Annie interesată.

— Annie, nu vrei să te joci cu modelele de aeroplane? întrebă Freddy grăbită.

— Aş prefera să vorbesc cu domnul Castelli, mamă.

— Mai târziu, Annie. Freddy o îndepărtă.

— Chiar mă întrebam când vei veni să mă vezi, Freddy. Te-ai întors de câteva săptămâni, îi reproşă Swede cu voce blândă.

— Dragul meu prieten, am avut o grămadă de treburi. Nici nu-ţi pot descrie ce ocupată am fost.

— Nu te mai obosi, îmi pot imagina. Exact ca aici. Indiferent cât de mult munceşti, nu termini niciodată ce ţi-ai propus. Îţi aduci aminte de anii aceia când eram aşa de ocupaţi cu cascadoriile încât rămâneam să dorm la birou? Sau când tu făceai cascadorii, trecând de lamn film la altul, fără nicio clipă de răgaz? La fel ca şi ceilalţi, bineînţeles. Şi de mica organizaţie pe care o conduceam eu? S-a terminat totul, Freddy. Nimeni nu mai face filme de aviaţie. În timpul războiului am avut multe oferte de filme despre Forţele Aeriene, dar acum? Dar s-o lăsăm baltă! Acum se fac filme de dragoste, cu decoruri romantice, cu trandafiri înfloriţi, şi nimeni, vreau să spun nici măcar un studio nu mai este interesat de aşii cerului albastru. Stau pur şi simplu aici şi mă uit pe pereţi, rugându-mă să sune telefonul. N-am mai văzut un jeep pe aici de luni de zile. Cred că până la urmă

voi renunţa la tot.

— Chiar aşa prost stau lucrurile, Swede? îmi pare rău.

— Sau poate că e bine, depinde cum priveşti lucrurile. Vreau să spun, copila mea, că nu m-am gândit niciodată că poţi avea o grămadă de bani şi totuşi să te simţi plictisit de moarte. E ceva ce nu merge. Se lăsă descurajat în scaunul de la birou.

— O grămadă de bani? Fără ca afacerile să-ţi meargă bine? Cum vine asta?

— Vai de mine, dar chiar că ai lipsit mult! Toată lumea s-a îmbogăţit de pe urma războiului şi unii o fac şi acum. La fel ca şi mine. Tot ce am investit s-a transformat în aur. Sunt bogat, fata mea, cu adevărat bogat. Se pare că am înclinaţii pentru treaba asta. Dar eu nu sunt genul de om care să stea şi să aştepte să-i vină banii. Aş fi vrut să mă mai zbat puţin, dar bănuiesc că n-am dreptul să mă plâng. M-am distrat destul în tinereţe.

— Înseamnă că am venit la timp, spuse Freddy. Am o slujbă pentru tine!

El ridică din sprâncene.

— Unde? Sper că nu la compania ta de transport aerian? Freddy, ai idee cât de multe companii ca a ta s-au înfiinţat în ultima vreme şi cât de multe au dat faliment aici, la Los Angeles? Sute!

— Am auzit. După cum s-a dovedit, Jock Hampton n-a

fost singurul veteran căruia i-a venit ideea cu transportul aerian. Dar câteva din aceste companii vor supravieţui şi se vor consolida. Este un lucru inevitabil pe viitor. Aşa trebuie să se întâmple. Iar „Vulturii” va fi una din ele.

— Ce te face să fii aşa de sigură?

— Pentru că aşa zic eu. Îl învălui într-o privire fermecătoare izvorâtă din ochii ei albaştri.

— Aceeaşi Freddy dintotdeauna. Autoritară, încăpăţânată ca un catâr şi căreia îi place să comande – dacă n-ai fi aşa de frumoasă, ai fi o fiinţă imposibilă, oftă Swede resemnat. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Slavă Domnului!

— Avem nevoie de tine, Swede.

— Să fac ceva? Nu mă văd transportând rapid o încărcătură, nici dacă aş vrea. Sunt prea bătrân şi prea bogat pentru aşa ceva. Şi probabil că şi mult prea gras.

— Vreau ca tu să preiei conducerea companiei „Vulturii”. Noi trebuie să facem faţă unui ritm mult prea rapid. Avem o mulţime de comenzi. Şi pe deasupra mai avem şi şase telefoane care sună încontinuu. Ia gândeşte-te! Nu-ţi lasă gura apă? Oh, Swede, este tocmai genul de treabă care-ţi place ţie. O să te distrezi pe cinste încercând să pui ordine în harababura de la noi – aproape că te invidiez. Mai întâi va trebui să te hotărăşti câte avioane mai trebuie să închiriem şi câţi piloţi să mai angajăm, fiindcă dacă noi nu onorăm acum comenzile oferite, altcineva o va face în locul nostru. Apoi va trebui să rezolvi problema încărcăturii de înapoiere – în mod sigur că te-ai mai ocupat de aşa ceva –

să găseşti un tip care să se ocupe de problemele mecanice de întreţinere şi altul care să aibă grijă de acte. Va trebui să mai angajezi personal de birou şi asta cât mai repede şi să te uiţi bine la contractele noastre din diferite oraşe...

— Asta e tot? Faţa lui rotundă îşi pierdu expresia de mohoreală şi se ridică drept în picioare.

— Acesta-i doar începutul. Vei putea chiar să răspunzi la telefoane în timpul liber, dar nu cred că vei avea aşa ceva.

— Şi cu banii cum stăm?

— Mi-au mai rămas câţiva dolari. Şi bineînţeles, ca preşedinte al companiei, vei avea dreptul la o cotă-parte din acţiuni şi să sperăm că, aşa cum ai spus tu, tot ce vei atinge se va transforma în aur. De asemenea, îţi vom face o mulţime de promisiuni.

Castelli o privi atent pe Freddy. Se uită la perechea de ghete rezistente pe care le purta. Privind-o, îţi dădeai seama că era oricând dispusă să sară dintr-un avion fără paraşută şi să piloteze altul după cheful ei – ei bine, ce dracu', niciodată nu fusese în stare să-i reziste şi va câştiga o grămadă de bani de pe urma ei când totul va merge cum trebuie. Ce s-ar putea întâmpla? Să piardă o parte din banii pe care-i câştiga acum fără să facă nimic şi-şi va asuma un risc pentru a răspunde la câteva telefoane.

— Oh, ce naiba... poţi conta pe mine. Voi avea nevoie de câteva zile să lichidez aici...

Freddy îl cuprinse strâns în braţe şi-l sărută zgomotos pe ambii obraji.

— N-o să-ţi pară rău, îţi promit. Oh, Swede, o să-ţi placă, ai să vezi. O să ai parte numai de activitate. Luă un carton pe care scria „Mă întorc în cinci minute” şi-l clătină gânditoare.

— Haide, Swede, trebuie să plecăm repede de aici. Am parcat jos unde nu trebuie şi nu vreau să fiu amendată. Atârnă biletul ăsta de uşă. Şi trebuie să transport o încărcătură de piersici, peste o oră, la New York. Când mă întorc, te voi ajuta să-ţi rezolvi treburile.

Luat prin surprindere, fostul cascador o urmă pe Freddy ieşind ca o vijelie din birou, cu Annie alergând pe lângă ea. De-abia când ajunseră la jumătatea drumului care ducea la Burbank, el realiză că Freddy n-avea cum să primească o amendă de parcare pe terenul unui studio, dar atunci era prea emoţionat ca să-şi mai bată capul cu aşa ceva.

Lucrul cel mai rău la noua creaţie a casei Dior era faptul că fustele erau atât de lungi încât îţi acopereau picioarele până la glezne, se gândea Freddy coborând cu graţie din Buick. Pe de altă parte, îi sublinia talia îngustă şi îi exagera mărimea şoldurilor şi a sânilor. Dar domnul Dior ar fi trebuit să-şi dea seama că picioarele femeilor erau principalul punct de atracţie pentru bărbaţi. Şi totuşi, dacă te gândeai mai bine, odată ce orice femeie se lungea pe pat, ce legătură mai aveau picioarele cu sexul? Le puteau pune în jurul unui tip, asta numai dacă nu era vreun conservator înrăit sau vreun tip cu gusturi bizare. Atunci ce rost mai avea să te gândeşti la picioare?

Mergea uşor, conştientă de ţinuta ei maiestuoasă, în costumul foarte modern compus dintr-o jachetă cu nasturi din mătase naturală şi dintr-o fustă neagră imensă, tot din mătase. Mai întâi venea corsetul din tul ce servea de sutien, fără bretele, având un aspect deosebit de fragil şi care-i cuprindea trupul gingaş în faldurile de tul de la piept până mai jos de şolduri. Apoi venea „crinolina” care-i păstra fusta înfoiată; era, de fapt, un jupon care cuprindea mai multe straturi de materiale: unul din tul, altul din organdi delicat şi ultimul din mătase, ca să nu-i agaţe ciorapii. Se întreba dacă bunica ei purtase vreodată o toaletă mai incomodă şi mai strânsă decât aceasta. Freddy se gândi că dacă ar îndrăzni să respire din tot sufletul, mai mult ca sigur că i-ar sări jumătate din nasturi. Iar în ce priveşte ideea de a ridica braţele deasupra capului, nici nu se punea problema. Trebuia să fie recunoscătoare că încă mai putea îndoi mâna de la cot. Nu, în costumul ăsta trebuia să se balanseze şi să adopte un mers afectat, nu să ţopăie şi să dănţuie pe stradă.

Un asemenea preţ trebuia să plătească modei din anul 1949 şi Freddy înţelegea acum de ce Dior însuşi, la prima vizită în Statele Unite ale Americii, fusese întâmpinat în toate oraşele de femei furioase ce purtau pancarte pe care scria „Du-te acasă Christian Dior” şi chiar „Ardeţi-l pe domnul Dior”. Când descoperise că toată lumea adoptase moda Dior şi nu avea altă alternativă, o acceptase şi ea, fără prea multă tragere de inimă, dar nu cedase ideii de a

purta pălărie. Nu mai purtase pălărie de când ieşise din serviciul militar şi nu avea de gând să poarte acum. Părul îi fusese tuns şi aranjat cu grijă de un stilist foarte scump, dar acum, după o zi, nu mai sta nicicum, alegându-şi o formă proprie, un fel de combinaţie de bucle şi şuviţe în dezordine, care, de fapt, era caracteristică pieptănăturii sale de zi cu zi. Îşi clătină capul dezaprobator la vederea părului care refuza s-o asculte, părând o imensă dalie roşcată strălucind în soare.

— Doamnă Longbridge? Uşa de la intrare este pe aici, doamnă Longbridge, spuse Hal Lane, agentul imobiliar, încercând s-o urnească din loc. Asta era a doua zi pe care o petrecea cu doamna Longbridge şi încă nu-i venea să creadă că, spre deosebire de ceilalţi clienţi ai lui, ea părea să pună pe ultimul loc cumpărarea unei case. Oricum, lucrul cel mai important în cazul doamnei Antony Longbridge era faptul că simţea nevoia să se mişte întruna; nu era doar o tipă căreia îi plăcea să privească, cum se întâmpla cu celelalte cliente cu care avusese de-a face. Trebuia neapărat să se mute din casa veche pe care ea şi soţul ei o închiriaseră cu trei ani în urmă. Pur şi simplu nu mergea ca doi dintre cei mai importanţi parteneri de la o asemenea companie de transport aeriană, una dintre cele mai mari din ţară, să locuiască într-un cartier prăpădit ca acela. Lăsând la o parte confortul, în cartierul respectiv n-aveau nicio posibilitate de distracţie. Cum puteau să invite nişte oaspeţi într-un asemenea loc, care nu era nici pe

departe plăcut. După părerea sa, familia Longbridge îşi permitea să cumpere o casă care să reflecte poziţia lor socială. Nici nu pricepea de ce aşteptaseră aşa de mult timp.

— Aceasta este probabil una din cele mai frumoase construcţii din Hancock Park, o anunţă Hal Lane când se apropiau de uşa de la intrare. Este o clădire veche, cu totul specială.

Freddy îşi mută privirea încruntată de la tivul pe care-l contempla şi şi-o fixă asupra pietrelor de pavaj.

— Domnule Lane, v-am spus de ieri că nu am prea mult timp la dispoziţie, numai două zile pentru căutarea unei case şi v-am avertizat că nu mă interesează casele în stil englezesc. De ce mă faceţi să-mi pierd vremea?

— Dar... dar... această casă nu este doar o imitaţie a stilului englezesc, doamnă Longbridge, este autentică... oh... Regina Elizabeta. Aşteptaţi să vedeţi interiorul. Este extraordinar. Are o baie splendidă.

— Deja am văzut câteva grinzi care n-au niciun rost, zidul este dintr-o cărămidă roşie nesuferită, ferestrele sunt mici şi nu lasă lumina să intre cum trebuie, îmi pare rău, dar n-are niciun rost să mai intrăm, domnule Lane.

Se uită la ceas.

— Mai avem şase ore.

„Ei bine, mai vedem noi!” îi spuse el, conducând-o spre Buick. Poate că era de preferat să am de-a face cu una din femeile acelea gură-cască decât cu această doamnă

pretenţioasă. De ce se grăbea aşa de tare? Studie lista cu locurile însemnate, de pe care ştersese deja jumătate. Se gândi că doamna Longbridge nu era destul de sofisticată pentru mediul din Los Angeles, unde o casă englezească, mai ales stilul Tudor, era foarte căutat de lumea bună şi conferea respect şi o anume demnitate. Porni maşina cea nouă.

Freddy stătea în spate şi nu dădea nicio atenţie străzilor străjuite de copaci şi împodobite cu flori strălucitoare de iarnă, din loc în loc cu pajişti udate de mai multe stropitori. Era o zi de noiembrie. Se simţea confuză în legătură cu această mutare din micuţa casă de lângă Burbank, în care se întâmplase atâtea. Ea nu va uita niciodată zilele alea nebuneşti, pline de elan, când Swede Castelli preluase conducerea companiei, când angajaseră încă cincisprezece piloţi, în perioada celei mai cumplite crize postbelice. Între două zboruri, piloţii îşi căutau câte o rulotă sau vreo cameră de motel în care să se mute împreună cu familiile lor, între timp dormind pe podeaua din sufrageria ei – cu excepţia celor norocoşi, care împărţeau patul cu Helga – iar Freddy le gătea în fiecare noapte, când nu zbura, fripturi imense. Annie avea în grijă laptele, prăjiturile şi şerveţelele de masă, Tony se ocupa de bar, iar Jock conducea jocul de pocher.

Acelea erau zilele când ei alergau să prindă o încărcătură de înapoiere; atunci se întâmplase tragedia cu cele trei avioane ce se prăbuşiseră din cauza unei încărcături de

homari vii, sau cel puţin aşa bănuiseră ei, în timpul unei furtuni; vremurile palpitante când transportaseră cantităţi imense de rochii şi bluze, care se vindeau imediat şi pe care le luau direct de la fabricile din Seventh Avenue şi le livrau la destinaţie, fără să le şifoneze niciun pic, căci atârnau în avion pe umeraşe agăţate de suporturile special făcute; tot atunci transportaseră săptămânal multe numere din revistele „Life” şi „Time”, la care adăugaseră treptat şi alte reviste importante; zilele în care zburaseră şi cu sicriele „celor îndrăgiţi”, cum îi numeau piloţii, transportându-i spre locurile natale pentru a fi îngropaţi cu multă cinste; îşi aduse aminte şi de caii de curse pe care îi transportaseră şi care-şi reveneau mult mai bine după o călătorie cu avionul decât după una cu trenul, şi cu care ei îşi cheltuiseră toţi banii la pariuri; dar cele mai importante fuseseră zborurile destinate transporturilor de-călători.

Freddy ştia că, fără oamenii aceia care le închiriaseră avioanele pentru a se deplasa dintr-un loc într-altul, n-ar fi reuşit niciodată. Fusese un transport masiv de călători care le permisese să treacă de hopul greu de la început; echipe de fotbal, membrii diferitelor convenţii, corul bisericii care mergea la diverse competiţii; lucrători care plecau, grupuri de studenţi, oameni de la circuri, cu animalele şi celelalte lucruri; formaţii de muzică; călugări şi călugăriţe, niciunul dintre aceştia neavând timp să aştepte să se rezolve problema transportului de după război. Ei zburaseră când cu un DC-3, când cu un DC-4, descoperind care erau

locurile cele mai bune din avion, unde aveau la dispoziţie cele mai bune sandvişuri şi plăteau bucuroşi nouăzeci şi nouă de dolari de persoană pentru a ajunge unde voiau cât mai repede şi mai în siguranţă.

Hal Lane se opri în faţa unei case albe cu coloane.

— Doamnă Longbridge, sunt de părere că această reşedinţă minunată merită toată atenţia dumneavoastră.

— Doamne ajută-mă, spuse Freddy. M-am întors acasă la Tara.

— Tara a fost copiată după această vilă.

— O să arunc o privire, spuse ea foarte bine dispusă, având în vedere că această casă se afla pe teritoriul pe care ea îl marcase pe hartă, pentru ca Lane să ştie cam pe unde să-i caute o casă. Pe când vizita camerele mari din casa goală, oprindu-l automat pe Lane de la orice fel de comentariu, Freddy se gândea cam cât timp i-ar trebui să se obişnuiască cu spaţiul imens de aici. Ea plecase din dormitorul ei micuţ din casa lui Mac, de acolo nimerise în camera îngustă pe care o împărţise cu Jane, pentru ca apoi să locuiască împreună cu Tony în apartamentul confortabil de la Longbridge Grange; în sfârşit, ajunsese în căsuţa de la Burbank. Se va putea simţi vreodată aici la fel de confortabil cum se simţise în ultimii douăzeci şi nouă de ani?

Oare Jane avusese probleme de genul acesta când se măritase cu marchizul ei, adorabilul Humphrey, şi se mutase în edificiul în stil Tudor din Norfolk, care degaja un

aer feudal? Imposibil, cel puţin nu în cazul lui Jane. Probabil că transformase jumătate din camerele castelului în dulapuri imense şi acum, că dăruise ducatului un moştenitor, spre admiraţia întregii Anglii, şi când era din nou gravidă, mai mult ca sigur că rechiziţionase o aripă a castelului numai pentru ea, unde amenajase camerele copiilor şi pe cele ale dădacelor şi locul unde-şi ţinea lucrurile cele mai de preţ, Jane fusese născută pentru a locui într-un castel. Grange fusese doar un popas spre un loc mai impozant.

— Doamnă Longbridge, daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra acestei toalete pentru femei. Ornamentele sunt splendide, nu-i aşa? După cum sunt sigură că ştiţi, o gazdă este judecată după felul cum arată camera de toaletă şi lista invitaţilor.

— Ce-ar fi să ne uităm puţin în subsol? sugeră Freddy. Fără prea mult chef, el o conduse în jos, de-a lungul unor trepte amăgitoare şi o privi cum ocoleşte cu atenţie soba, lovind-o de mai multe ori, în locuri binealese, înainte de a-şi descheia jacheta şi de a studia grijulie burlanul care ducea în sus.

— Sistemul de încălzire este învechit, spuse Freddy. Mi-e teamă că nu-mi place nici această casă. Îmi pare rău, domnule Lane. Care este următoarea pe listă?

— Am o casă în stil clasic contemporan. Ceva îmi spune c-o să vă placă.

Casa în stil modern era friguroasă şi avea un aer

instituţional, în ciuda razelor de soare care o lumina intens. Freddy rămase pe gânduri în camera cea mai confortabilă din casă, o cameră de trecere, un fel de birou cu pereţii lambrisaţi în lemn de cedru şi hotărî că nu-i place. Dar avea foarte mult spaţiu verde. Poate că asta îl nemulţumea pe Tony... faptul că acum nu avea suficient spaţiu verde? Ăsta să fi fost unul din motivele pentru care devenise atât de... absent, distant? Când oare începuse el să se înstrăineze. Să fi fost cei doi ani teribili când se luptaseră cu Liniile Aeriene Americane? Dar nu-şi putea da seama. Fuseseră cu toţii atât de preocupaţi să menţină compania pe linia de plutire, încât nu mai avusese timp să-şi facă probleme în legătură cu relaţiile lor intime. Avuseseră prea puţin timp pentru viaţa de familie. În fiecare vineri îi aştepta monstrul achitării taxelor.

Swede îşi pusese toată puterea de muncă în conducerea companiei „Vulturii”, dar motivul principal din cauza căruia reuşiseră să treacă de primii doi ani fusese un contract providenţial încheiat cu o companie pentru care transportau personal militar din California în Hawaii, Guam şi Honolulu. Când Consiliul Aeronautic Civil, după discuţii duse cu o încetineală criminală, încheiase în sfârşit cu ei războiul ratelor, în aprilie 1948, „Vulturii” era una din puţinele companii independente, încă viabile, din cele mai mult de două mii care fuseseră înfiinţate de veterani după război.

Freddy clipi, se plimbă prin cameră şi se îndreptă spre

uşa de la intrare.

Înainte, domnule Lane, tot înainte, spuse ea răbdătoare, păşind de-a lungul coridorului lung şi întunecat, în armura ei de fuste şi crinoline. Următoarea casă era plăcută, cu un aspect colonial şi blând. Încercă să-i acorde cât mai multă atenţie, dar o frământa problema momentului exact în care-şi dăduse seama că Tony nu numai că „se ocupa" de bar când era împreună cu piloţii, dar era prezent acolo în fiecare seară, chiar şi atunci când nu aveau musafiri, şi de multe ori bea până ajungea sub masă.

În perioada anilor 1946-49 avusese loc o luptă cunoscută sub denumirea „Cazul transportului aerian", de-a lungul căreia compania „Vulturii" încercase să obţină un certificat CAB pentru rutele proprii. Această ultimă şi cea mai importantă bătălie nu se terminase decât cu trei luni în urmă, în august 1949, şi din cele treisprezece companii care se luptaseră pentru certificat, numai patru, pe lângă „Vulturii", reuşiseră să nu dea faliment până-n ziua victoriei.

Dar când oare, se întreba Freddy, când exact, în toţi aceşti ani lungi, tensionaţi, în care nu obţinuseră niciun profit după o muncă grea, nici măcar un bănuţ de cheltuială, în ciuda milioanelor înscrise în contracte, în ce moment din aceşti ani, în care toţi încercaseră să facă imposibilul, adesea muncind ei înşişi pentru a stabili noi rute, când începuse Tony să bea serios? Mult mai serios decât îşi închipuise ea?

Până acum trei luni fuseseră cu toţii la capătul puterilor. Nu-şi putea aduce aminte de prima dată când observase că Tony nu rezista presiunii decât consumând mult prea multă băutură. Când fusese prima oară când rămăsese acasă, incapabil să zboare sau să se ducă la birou? Acum un an? Acum doi ani?

Nimic nu-i putea clătina decenţa lui înnăscută, dar în ochii lui citea ceva ca o acuzaţie obosită, atât în timpul zilei, cât şi seara, care-i împăienjenea privirea şi-i ascundea natura lui bună, simţul umorului şi galanteria lui de gentleman. Dar ce era mai rău era faptul că acum, când fructele luptei lor fuseseră culese, acum când clienţi anonimi îi transformaseră în milionari, Tony încă mai bea la fel de mult ca înainte, sau poate că acum bea şi mai mult? Şi de câte ori încercase să discute acest subiect cu el, îi spunea să-l lase în pace, iar în ochii lui înceţoşaţi, din care părea să fi dispărut orice amintire, ea zărea ceva necunoscut care o determina să tacă...

— Ei bine, doamnă Longbridge, ce părere aveţi? o întrebă Hal Lane. Freddy îşi scoase jacheta şi şi-o puse pe braţ, îşi lărgi bluza în talie, deschise una din ferestre, îşi ridică fusta până la genunchi şi, căţărându-se pe un calorifer, se aplecă să privească pe fereastră. Câteva secunde mai târziu coborî pe podea, fluturând o bucată groasă din jgheabul de pe acoperiş care se rupsese în mâna ei.

— Acoperişul este în întregime putred, spuse ea. Şi nu văd cine s-ar apuca să repare acest acoperiş. Hai să

mergem, domnule Lane.

Îşi îmbrăcă din nou jacheta şi ieşi din casă, întorcându-se la maşină şi încercând să-şi bage cât mai bine bluza în fustă.

După un drum scurt, Buickul se opri.

— O proprietate îngrădită, doamnă Longbridge, recent renovată de jos până sus. Un loc de vis.

— Sper, îşi trase Freddy răsuflarea, înaintând nerăbdătoare. Nu era în stil englezesc, dar aici stilul franţuzesc era mult prea predominant. Trebuie să recunoască că nu-l avertizase pe agentul imobiliar că nu vrea să-i arate nimic în stil franţuzesc. Intră în casă. Nu avea obiecţie împotriva stilului franţuzesc, oricum, nu în măsura în care Tony detesta copiile după stilul englezesc.

— Priviţi ce bijuterie de scară, spuse Lane. Aveţi o fată, nu-i aşa, doamnă Longbridge? Imaginaţi-vă fiica coborând pe această scară, îmbrăcată mireasă. Această reşedinţă excepţională parcă ar fi fost proiectată pentru nunţi.

— Annie are de-abia şapte ani, spuse Freddy.

— Oh, în acest caz vreţi să vedeţi camera de zi şi barul?

— Un bar într-o casă în stil franţuzesc? Ce mai urmează, domnule Lane?

— La urma urmei, suntem în California, doamnă Longbridge – baruri, camere de zi, toalete pentru femei, dulapuri speciale pentru costumele unui bărbat, o baie specială pentru femei şi una pentru bărbaţi – nu asta dorim cu toţii?

— Dacă spui dumneata, domnule Lane. Unde este bucătăria?

Freddy îşi vârî capul în cuptor, inspectă frigiderul şi urmări şuvoiul de apă de la chiuveta din bucătărie.

— Mă duc să văd toaleta. Nu te obosi să vii cu mine.

Se întoarse peste trei minute.

— Instalaţia sanitară trebuie înlocuită în întregime, domnule Lane. Mi-aş fi dorit să facă acest lucru înainte de a picta pereţii cu desenele acelea. Mi-e teamă că nu ne-a mai rămas prea mult timp la dispoziţie.

— Vreţi să vizităm locuinţele noi, doamnă Longbridge? rosti el nemulţumit. Cel puţin la acestea nu veţi mai găsi atâtea defecte de construcţie.

— Mă îndoiesc. Clădirile construite după război nu sunt la fel de bune ca cele construite înainte. Acum fac totul cât mai repede posibil.

Se plimbară apoi printr-o casă în stilul celor bavareze de vânătoare, o vilă de Palladi şi o alta într-un stil maur fantezist. Controla metodic fiecare sistem de funcţionare din casă în timp ce Hal Lane îi ducea în linişte jacheta abandonată. Freddy se ridică şi apleca cercetând diferite locuri pe care puţine femei le-ar fi cercetat, ţinându-şi neceremonios fusta largă cu o mână, ciocănea, pocnea, ridica, sucea şi răsucea lucrurile şi se gândea că nu-şi imaginează deloc traiul cu Tony, Annie şi Helga într-o casă imensă ca aceasta, înconjurată de mai mulţi servitori.

Şi totuşi îşi aduse aminte că astăzi trebuia să se hotărască asupra unei case. Restul săptămânii va fi ocupată cu reporterii de la „Life”, care veneau direct de la New York ca să scrie un reportaj despre compania „Vulturii”. În perioada lor grea se făcuse mare vâlvă în jurul lor şi această publicitate era bună, fiindu-le de folos în afaceri. Reporterii erau însă interesaţi mai mult de Freddy, pentru că era femeie într-o lume a bărbaţilor, pentru trofeele cucerite în concursurile aviatice, pentru activitatea ei de cascadoare la Hollywood şi, nu în ultimul rând, din cauza descendenţei sale nobile – familia Lancel. Ar putea fi Tony supărat din cauza popularităţii pe care şi-o câştigase? Dar alungă imediat acest gând. O asemenea meschinărie nu i se potrivea. Îl tulbura oare faptul că acum câştiga milioane, dar că la început nu fusese capabil să investească, personal, niciun ban? Oare îl deranja aspectul tehnic al afacerii? Mândria lui nu-i îngăduise niciodată să se împace pe deplin cu situaţia creată, dar ea nu era convinsă că acesta era motivul pentru care căzuse în darul beţiei.

Când primiseră vestea cea bună, despre victoria lor, Jock plecase şi jucase zece mii de dolari la pocher, într-un singur joc – probabil se străduise să piardă, Swede zburase la Tijuana şi nu-l mai văzuse nimeni timp de o săptămână; ea colindase prin magazinele Bullock’s şi-şi comandase o duzină de rochii noi şi douăzeci de perechi de pantofi... Dar Tony nu făcuse nimic special pentru a sărbători victoria, cu excepţia faptului că se retrăsese în grădina din spate şi

golise cât de multe sticle de whisky putuse, atât de preocupat de „activitatea” lui, încât nici măcar micuţa Annie nu reuşise să-i atragă atenţia.

Freddy ieşise atunci în grădină, îşi turnase un pahar de whisky şi se aşezase pe un scaun lângă el. Din când în când îi arunca câte o privire, dar el nu o lua în seamă, cuprins de o tristeţe copleşitoare în vreme ce privea apusul de soare din ziua aceea de august. Chipul lui alungit, rasat, era la fel de nobil ca-ntotdeauna şi aerul lui britanic nu fusese îmblânzit de viaţa din California. Şi totuşi ceva se schimbase în adâncul fiinţei lui. Când Freddy îl cunoscuse pe Tony, el arăta hotărât ca un stăpân al lumii. Dacă n-ar fi fost cei de la RAF şi piloţii de seama lui Tony, fără îndoială că, acum, Hitler ar fi fost stăpânul lumii. Dar atunci niciunul dintre ei nu gândise în perspectivă istorică, fiind mult prea ocupaţi să supravieţuiască, şi totuşi Tony fusese conştient de ceea ce făcea, el reprezentase esenţa curajului, bucuria luptătorului şi puterea de a stăpâni cerul, abnegaţia totală pentru o cauză măreaţă şi periculoasă.

Dar acum? O anumită trăsătură vitală a caracterului său dispăruse şi nu-şi găsea un sens în viaţă. Nu ştia cu ce să-şi mai umple existenţa. Acum era un luptător fără adversar, un gladiator fără arme, un comandant fără trupe. Oare era ea prea romantică sau el tânjea după vremea când era comandantul regimentului de aviaţie? În toţi anii ăştia, mai trăise vreodată cu intensitatea acelor vremuri pierdute? Niciodată nu vorbea despre epoca aceea eroică, nici măcar

cu Jock, spre deosebire de majoritatea celor care luptaseră în război şi care povesteau cu plăcere despre vremurile trecute, mai ales când erau în compania unui veteran de război.

Sau poate că-i era dor de familia pe care o lăsase în Kent? Nici chiar în 1949 Anglia nu-şi revenise îndeajuns pentru ca populaţia să poată voiaja în străinătate, cu excepţia călătoriilor de afaceri, iar Tony nu-şi mai văzuse părinţii, fraţii şi surorile de trei ani de zile. Ori poate era necăjit pentru că nu mai aveau şi alţi copii? Freddy nu îşi găsea locul privindu-şi bărbatul cu chipul golit de orice expresie şi cu privirea pierdută. N-avea idee la ce putea să se gândească şi oricum era dificil de aflat, având în vedere cât de mult băuse.

Ea nu avea încă treizeci de ani şi acum, în sfârşit, siguri de viitorul companiei „Vulturii”, îşi puteau întemeia acea familie pe care el şi-o dorise dintotdeauna. Acum îşi puteau permite să mai aibă încă un copil – chiar mai mulţi. Pentru prima oară de când se hotărâse să păstreze şcoala de zbor a lui Mac şi s-o conducă până la întoarcerea lui, nu mai avea nevoie să muncească. Acum putea deveni o femeie care să se bucure în linişte de toate plăcerile vieţii deşi o asemenea ipostază îi era foarte străină. Delphine şi Armand aveau doi gemeni şi un al treilea băiat şi cu toate acestea Delphine rămăsese cea mai mare stea a cinematografiei franceze. A avea copii nu înseamnă să-ţi închei definitiv cariera aleasă.

Dar ca să rămâi gravidă trebuia să faci dragoste. Iar ea şi cu Tony nu mai făcuseră dragoste de luni de zile. De prea mult timp. Atât de multe luni, încât nici nu mai îndrăznea să le mai numere. Se vor schimba toate astea mutându-se într-o casă nouă? Ori poate că excesiva familiaritate, înghesuiala din micul lor dormitor explica faptul că el adormea atât de repede în fiecare noapte şi nici măcar nu-i mai spunea un noapte bună, care i-ar fi apropiat cât de cât? Sau era de vină numai băutura? Sau poate că întâlnise o altă femeie, în timpul vreunui zbor, când ea sau el fuseseră plecaţi? Şi totuşi, parcă nu ăsta era răspunsul. Tony era absent, dar într-un fel aparte, care nu o putea face să creadă că se gândeşte la cineva anume. Să fi fost ea cam naivă? Sau poate că fără să-şi dea seama, devenise neatrăgătoare pentru el, de o manieră iremediabilă? Tony observase rochiile noi pe care şi le cumpărase, atât de feminine şi romantice prin croiala lor elaborată şi o comentase pe fiecare în parte, cu o admiraţie amabilă, vagă, care o făcea aproape să plângă sau să-l lovească. Pentru că în comportamentul lui se simţea apropierea sfârşitului vieţii lor conjugale. Nu putea da vina pe fustele ei în formă de clopot, lungi până la glezne, că el nu mai avea chef să facă dragoste. Problema dura dinainte de ziua în care ea îi permisese să cumpere aceste veşminte noi. Dacă exista o cât de mică şansă ca o casă nouă să-i apropie din nou, ea trebuia să profite de asta imediat.

— Opreşte aici! îi spuse Freddy emoţionată agentului

imobiliar. La semnul acela „de vânzare”.

— Casa aceasta nu este pe lista mea, protestă el. Mi-e teamă că nu putem intra acolo. Este doar o... casă, doamnă Longbridge, nu o proprietate importantă sau o reşedinţă impunătoare, doar o simplă... ei bine, casă... mare, vă asigur, dar nu excepţională. Are într-adevăr o grădină frumoasă, dar, vedeţi, a fost neglijată. În ceea ce mă priveşte, nu vă recomand această zonă. Nu e bine să investiţi banii în această casă. Este încă bună, dar nu este situată destul de la vest. Sunt sigur că vă pot găsi ceva mult mai convenabil, o clădire mult mai reprezentativă pentru situaţia dumneavoastră socială. Această... această casă a fost construită cu mult timp în urmă şi probabil că nu are nici măcar un bar.

Freddy rămase nemişcată şi privi casa câteva minute, fără să pornească spre ea pentru a verifica în ce stare se află.

— O cumpăr, spuse ea. Sună-mă mâine să-mi spui preţul. Îţi voi face şi eu o propunere, bineînţeles, dar intenţionez s-o cumpăr.

— Doamnă Longbridge, nici măcar n-aţi văzut cum arată în interior.

— Ştiu cum arată, replică Freddy, am copilărit în ea.

CAPITOLUL 21

— Fă-mi legătura cu biroul de plasare, domnişoară Kelly, îi spuse Bruno secretarei în timp ce intra în biroul impozant de la Beecham Mercantile Trust, o puternică bancă privată de investiţii care se stabilise în New York cu mai bine de o sută de ani în urmă.

— Da, domnule. Aveţi pe birou mesajele şi corespondenţa.

Bruno îi dădu paltonul ca să i-l pună pe umeraş. Bătea vântul şi era frig în Manhattan în ziua aceea de început de decembrie a anului 1949, dar obişnuia să meargă de acasă, din Sutton Place, la birou pe jos, indiferent de vreme, mai puţin când ploua torenţial. Avea treizeci şi patru de ani, iar poziţia importantă pe care o ocupa la bancă îl obliga frecvent să-şi anuleze partida zilnică de „squash” în favoarea unei mese în interes de afaceri. Cel puţin plimbarea de pe Strada 57 şi East River până pe Wall Street îi asigura un minimum de exerciţiu fizic.

— Aveţi legătura cu doamna McIver.

— Bună dimineaţa, domnul viconte de Lancel. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă proprietara celei mai scumpe agenţii de plasare din Manhattan, pe un ton bine dispus.

— Doamnă McIver, trimiteţi-mi mai mulţi oameni pentru interviul de angajare. Majordomi, bucătari-şef şi valeţi.

— Domnule, cu numai două săptămâni în urmă, v-am trimis cei mai buni oameni pe care i-am putut găsi. Nu v-a convenit niciunul dintre ei?

— Nici unul dintre ei n-ar putea obţine o slujbă la Paris. Va trebui să vă străduiţi mai mult, doamnă McIver.

— Domnule viconte de Lancel, vă asigur că eu personal i-am plasat pe fiecare din aceşti oameni în posturi în care au rămas ani de zile. Nu există niciunul de care n-aş fi bucuroasă să-l am la lucru în propria mea casă.

— În ceea ce mă priveşte, nu sunt destul de buni. Mai încercaţi.

— Pentru dumneavoastră voi face tot ce-mi stă în putinţă. După cum ştiţi nu e deloc uşor. Voi continua căutările şi o voi suna pe domnişoara Kelly să aranjeze interviurile.

— Aşa să faceţi. Bruno închise brusc.

La celălalt capăt al firului, Nancy McIver zâmbi drăgăstos către telefon. Dacă toţi clienţii săi ar fi fost aşa de greu de mulţumit ca acest francez, biroul ei, care reprezenta o mină de aur, ar fi produs numai platină pură. De fiecare dată când Lancel avea probleme cu vreun membru al personalului de serviciu, ea îi oprea un comision pentru înlocuire şi niciunul nu rezistase la el mai mult de două luni în cei trei ani de când făcea afaceri cu el. Totuşi el nu se putea adresa nicăieri altundeva decât agenţiei ei, pentru că nimeni altcineva în New York nu lucra cu un personal atât de bun, crema domeniului, întruchipând perfecţiunea în

orice fel de activitate casnică, de la spălătorese care cu greu ar fi acceptat să spele altceva decât lenjerie cu monogramă, la majordomi care n-ar lua în seamă o slujbă la o familie care n-ar avea cel puţin trei reşedinţe. Numele persoanelor pe care le plasa şi numele familiilor unde aceste persoane erau plasate formau în sine un principat care se muta regulat din blocurile din Manhattan în Sea Island, la Palm Beach, la Saratoga sau Southampton, în funcţie de anotimpul anului.

— Lancel este iarăşi pus pe scandal, Genny, spuse veselă asistentei sale.

— Ce-i cu el? E cel mai dificil om din oraş. Nu există nici măcar o singură văduvă ţicnită în registrele noastre care să ne dea atâta bătaie de cap ca acest burlac.

— Cine ştie! Aminteşte-ţi, Genny, dacă n-ar exista fluctuaţia asta de personal, n-am avea din ce face bani. Dă-mi lista, te rog.

— Dar a avut deja toate persoanele disponibile de pe lista noastră. Tot râcâim pe fundul butoiului pentru el, protestă Genny în timp ce scotea dosarul gros.

— Dacă voi fi nevoită să-i trimit oameni care au mai fost la el şi pe care i-a concediat, nu va observa niciodată acest lucru. Casa lui este condusă cu exactitatea unui metrou. Când un client nu este satisfăcut, asta-i problema lui, nu a noastră. Asta-i regula de aur în aceste afaceri. Nu uita asta niciodată.

— Mă întreb cum o fi el cu adevărat?

— Ascultă-mă pe mine, mai bine nu ţi-ai dori să afli, spuse Nancy McIver dispreţuitoare. Cine se crede el? Asta-i adevărata problemă.

— Bruno de Lancel? Marjorie, e o sugestie ridicolă, spuse Cynthia Beaumont secretarei sale.

— M-am gândit că, anulând cina cu Larry Bell în ultimul moment, merită o încercare, răspunse Marjorie Stickley.

— Blestematul de Larry Bell! O infecţie în gât nu este o scuză. E incapabil să facă un mic efort? Cum îşi închipuie că o să găsesc un partener într-un interval atât de scurt? Nimeni n-ar fi observat – nu aveam de gând să-l controlez blestematu-i de gât cu un laringoscop.

— Poate-i era teamă că e contagios, încercă Marjorie, în vreme ce patroana ei, Cynthia Beaumont, se plimba furioasă de colo-colo prin salon, gândindu-se mămoasă la planul care-i fusese dat peste cap. Făcuse pregătiri minuţioase pentru această petrecere.

— Nu el! Ar da oamenilor şi lepră dacă ar şti că nu-l vor descoperi niciodată. Este îngrijorat numai pentru preţioasa lui sănătate, un egoist nenorocit! Ce-i pasă lui de petrecerea mea?

— Oh, doamnă Beaumont, ştiţi că va fi petrecerea sezonului, spuse Marjorie, pe cât de alintător posibil. Ştia, după ce fusese ani de zile secretară particulară a unora dintre cele mai importante doamne din New York, că nimic nu putea fi mai neplăcut – chiar şi pentru o femeie atât de rafinată şi sigură pe ea – decât un refuz de ultim moment al

unui partener. Nu exista niciuna care să poată înfrunta sumbra perspectivă de a aşeza două femei una lângă alta, deşi, în opinia ei, bărbaţii adăugau puţină eleganţă ori farmec unei petreceri, când se rezemau de spătare, sperând să fie distraţi. Era de aşteptat ca orice invitată în plus să fie aceea care să destindă atmosfera la o astfel de cină.

— Ce-i de făcut, Marjorie? Ce-i de făcut? E o catastrofă? Şi mai avem doar câteva ore. Crezi că Tim Block ar putea – nu, abia şi-a anunţat logodna. Taie-l de pe listă pentru totdeauna. Oricum nu mi-a plăcut niciodată. Dar despre – nu, nu contează, am jurat că n-o să-l mai rog niciodată după ce s-a îmbătat aşa de rău şi a făcut o remarcă indecentă la adresa doamnei Astor la ultima petrecere. Oh, de ce am ţinut întotdeauna să dau o petrecere în decembrie? Ar fi trebuit să ştiu până acum că de la Ziua Recunoştinţei până-n ziua Anului Nou nu există niciun posibil însoţitor prezentabil care să aibă o noapte liberă la dispoziţie.

— Dar este ziua de naştere a domnului Beaumont! protestă secretara.

Chiar şi în ocupata societate din New York, această ocazie particulară a anului era sacră.

— Prea bine, anul viitor va trebui să şi-o schimbe. Asta-i tot. Nu mai vreau să trec prin iadul ăsta din nou. Acum, Marjorie, gândeşte-te!

— Mă duc la mine în birou şi îi sun pe toţi cei de pe lista

de rezervă.

— Încearcă la toţi doctorii noştri şi de asemenea la dentist. Poate unul dintre ei este singur, ori divorţează. Îl voi suna eu pe James Junior la Princeton.

— Este la jumătatea examenelor de absolvire, doamnă Beaumont.

— Cu siguranţă că va putea face un mic sacrificiu pentru mama lui! Oh, e de-a dreptul înnebunitor să ai cinci fii şi patru dintre ei căsătoriţi imediat după absolvirea universităţii. Tocmai asta-i problema! De ce m-am chinuit să dau viaţă tuturor acestor brute nerecunoscătoare? Închipuieşte-ţi numai, dacă niciunul nu s-ar fi căsătorit, aş fi avut la dispoziţie patru dintre cei mai prezentabili parteneri din oraş – cinci, când va termina şi James. Dar nu, nici măcar unuia dintre ei nu-i pasă de mine sau de problemele mele. Ingraţii! Singurul lucru de care le pasă e propria lor fericire! Tinerii din ziua de azi şi-au pierdut simţul datoriei, al tradiţiei, al familiei. Eşti norocoasă că nu ai niciun copil, Marjorie. Eşti salvată de o mulţime de neplăceri.

— Poate că o să am o fată, doamnă Beaumont.

— Încă o femeie? Să te ferească Dumnezeu! O să încerc să mă îmbrac până suni tu.

— Aş încerca totuşi la Bruno de Lancel.

— Marjorie! Cum crezi că e posibil să-l chem în ultimul moment – m-am gândit la o petrecere ***numai*** pentru el. Un singur lucru pot spune despre Bruno de Lancel. N-ar anula o întâlnire în ultimul moment decât dacă ar fi pe patul de

moarte. E mult prea bine educat ca măcar să se gândească la aşa ceva. Şi ce maniere are!

— Mi-aţi spus să mă gândesc, doamnă Beaumont.

— Să te gândeşti la o modalitate rezonabilă. Nu mă aştept la lista de Crăciun. Şi, oricum, s-ar simţi jignit să fie invitat în aceeaşi seară ca să ţină locul unuia care a renunţat.

— A fost pe aici atât de des încât cu siguranţă că va înţelege. Orice bun prieten aşa ar face. Totul va fi în regulă.

— El nu e genul acesta de prieten. Dacă ar fi american, aş spune da, dar el nu este şi tu ştii cât... de rece... este el. Niciodată n-am simţit că-l cunosc mai bine decât îl cunoşteam când l-am întâlnit prima oară, deşi l-am aşezat la masă în dreapta mea de nenumărate ori. Manierele lui extraordinare nu includ discuţii despre propria-i persoană. Oricum, nimeni n-ar putea nega faptul că arată absolut divin, este foarte, foarte bogat şi necăsătorit – plus titlul nobiliar, desigur – aşa încât, în ceea ce mă priveşte, poate fi la fel de necomunicativ ca Sfinxul, la fel de inaccesibil ca Papa, la fel de formal ca Regina Angliei... stai aşa... Papa... poate cardinalul Spellman? Ce crezi, Marjorie?

— Ca partener de ultim moment – nu, oricum nu m-aş fi gândit la aşa ceva, doamnă Beaumont.

— Oh, cred că ai dreptate. Cynthia Beaumont oftă vexată.

Tocmai la aceste mici nuanţe se pricepea Marjorie cel mai bine. Merita să ai cea mai bună secretară din oraş,

chiar dacă era plătită dublu faţă de oricare alta. Marjorie Stickley era cea mai bună secretară particulară din oraş. Chiar dacă însuşi cardinalul ar fi fost liber, şi ea putea pune pariu că nu era, n-ar fi fost omul potrivit.

Când Cynthia Beaumont ieşi din baie şi începu să se machieze puţin pentru a se întâlni cu floristul care venise să-i decoreze casa, Marjorie se întoarse cu o expresie de triumf pe faţă.

— Bruno de Lancel a acceptat. A spus c-ar fi încântat să vină.

— Fantastic! Ce comoară eşti! Mi-ai salvat petrecerea. Ce i-ai spus? Cum ai făcut?

— Ah, acesta-i micul meu secret, doamnă Beaumont. Acum trebuie să merg să-i spun floristului că-l primiţi în câteva minute, altfel s-ar putea să-l apuce o criză de nervi.

Mergând pe coridor spre sufragerie, secretara reflecta la propria-i regulă de aur: lucrul cel mai neplăcut pe care cineva ţi-l poate spune este „Nu, mulţumesc”. Realizase o carieră lungă, mulţumitoare şi o grămadă de bani, dând telefoane în numele patroanelor care erau mult prea timide pentru a o face ele însele. „Femei de societate” – uneori îi era aproape milă de ele., Dar nu prea des. Cât despre Bruno de Lancel, datorită reputaţiei sale de om încrezut şi rece, erau atât de multe doamne îngrozite de persoana lui încât puteai să fii sigur că în seara aceea va fi liber. Avea tot dreptul să fie un snob, societatea înţelege acest lucru, dar nu cu oamenii care nu erau cu nimic mai prejos decât

el. Cine se crede el? se întrebă ea dispreţuitoare.

Vineri după-amiaza, Bruno plecă de la bancă devreme şi se duse direct la J.M. Kidder Inc, pentru cea de-a patra probă a unei noi jachete de călărie pe care o comandase cu luni în urmă.

— Aşadar, veţi merge pe Main Line la vânătoare, domnule de Lancel? întrebă curtenitor Allensby, bătrânul croitor.

Bruno mormăi evaziv. Nu putea înţelege de ce un croitor îşi închipuia că plimbările şi plecările lui ar avea ceva de-a face cu el, cu croitorul.

— Noi ne ocupăm de o mulţime de domni din Main Line. Dintotdeauna. Se vânează bine acolo, toţi mi-au spus aşa.

Bruno pufni a dispreţ. Dacă a vâna bine înseamnă să ieşi cu o grămadă de prostănaci, agenţi de bursă fuduli, avocaţi, afacerişti proveniţi dintr-un mediu inferior, care nu ştiau nimic despre sportul nobil; oameni care nu şi-au petrecut niciodată o zi întreagă vânând pe propriul lor domeniu, ceea ce considera el că se putea numi o partidă bună de vânătoare. Până una-alta, Main Line era cel mai bun teren de vânătoare posibil, la numai câteva ore de New York – cel mai bun însemnând satisfăcător – pentru că viaţa fără vânătoare era de neînchipuit.

— Allensby, gulerul tot nu e croit cum trebuie.

— Imediat se rezolvă, domnule. L-am recroit din nou după ultima dumneavoastră probă. Asta este o piesă complet nouă. Priviţi cât de bine vă vine în jurul gâtului.

Bruno îşi mişcă gâtul în spate şi-n faţă, apoi îşi răsuci capul dintr-o parte în alta, reuşind să facă gulerului, de altfel frumos croit, o ruptură de doi-trei centimetri în timp ce încerca să-l lărgească.

— Nu, nu-mi vine. Pur şi simplu nu-mi vine bine deloc. Rupe-l şi ia totul de la capăt. Îşi dezbrăcă jacheta şi o aruncă pe un scaun. Sun-o pe secretara mea când eşti gata pentru o altă probă.

— Da, domnule, spuse Allensby amabil.

În timp ce lua haina, se gândi la propria-i regulă de aur: Numai un anume tip de om îşi varsă nervii pe croitor şi pentru acest tip de om nu trebuie să-ţi faci griji. Francezul, al cărui titlu nu avea nicio importanţă aici, putea face câte probe dorea; toate aceste întâmplări neprevăzute intrau în plata jachetei de la bun început. Bătrâna firmă supravieţuise generaţiilor de clienţi dificili, deşi nu întâlnise niciunul cu un tors atât de bine făcut. Ar fi o plăcere să-i ajusteze jacheta, se gândi Allensby dispreţuitor, dacă el n-ar fi atât de nesuferit. Cine se crede, buricul pământului?

După ce ieşi de la croitor, Bruno îşi privi ceasul. Mai avea aproape două ore până când trebuia să înceapă să se îmbrace pentru petrecere. La mică distanţă, îl aştepta o femeie lascivă, torcând cu graţia unei pisici rare, valoroase, în faţa unui şemineu aprins. Muzica va susura încet şi pe chipul ei, cu buze senzuale şi ţuguiate, ce făceau ca ochii să-i pară un ornament primitiv, va apărea o expresie de nerăbdare. Era de o moliciune ademenitoare, cu un trup

bogat în forme opulente, cu sfârcuri maronii cât o monedă, cu o gură făcută parcă pentru a suge, nu pentru a vorbi, şi cu un fund plin care te îmbia să-l împungi, operaţie delicioasă la care Bruno era expert. Avea mâini rapide, capricioase, inventive. Această femeie era una dintre cele mai importante doamne din oraş, extrem de bogată şi având aproape patruzeci de ani. Era a lui de trei luni de zile.

Bruno se gândea la faptul că în chiar acel moment femeia era gata pregătită pentru el, gata să-i permită să-i facă orice l-ar fi mulţumit, pentru că mai devreme, în aceeaşi zi, îi telefonase şi îi explicase detaliat cum dorea el ca ea să se mângâie înainte de sosirea lui. Îşi închipuia felul în care ea trebuia să-şi îndepărteze coapsele astfel încât să poată ajunge mai uşor în locul unde, cu degete umede şi cunoscătoare, se mângâia. Ştia că s-ar dilata agitată, muşcându-şi buzele să nu atingă un orgasm prematur.

Dacă ar intra în cameră şi s-ar trânti pe canapea spunându-i că e obosit şi că nu doreşte nimic mai mult de la ea decât să-şi aplece capul deasupra lui şi să-l aducă la orgasm încet, numai cu gura ei largă şi serviabilă, ea aşa ar fi făcut. Dacă s-ar fi întins pe canapea fără să o atingă măcar, dacă doar ar fi aşteptat până când ea l-ar fi excitat la maximum cu mâinile ei îndemânatice, apoi i-ar fi spus să-l încalece şi să se pătrundă singură cu sexul lui şi dacă i-ar fi ordonat aspru să se mişte în sus şi-n jos până când ar obţine eliberarea pentru care venise la ea, ea s-ar fi supus

fără să scoată un cuvânt. Dacă i-ar spune să se întindă pe covor şi i-ar trage fusta în sus şi ar pune-o să stea în genunchi, depărtându-i picioarele, apoi ar intra în ea şi ar poseda-o repede şi egoist ca un şcolar, ea i-ar fi recunoscătoare. Dacă i-ar spune să stea pe scaunul ei, iar el ar sta în faţa ei şi s-ar deschide la pantaloni şi ar intra în gura ei. Ea i-ar da plăcerea căutată fără să protesteze vreodată. Dacă el s-ar aşeza doar pe marginea unui scaun, ca un spectator, şi i-ar spune să se excite singură până când s-ar crispa, provocându-şi singură orgasmul, ea ar consimţi.

Asta era genul de femeie. Ea avea vârsta pe care el o preferase întotdeauna. Ştia ce vrea, iar ceea ce-şi dorea era să fie tratată ca o târfă. Niciun bărbat din New York nu îndrăznise vreodată să o trateze în felul în care o trata Bruno. Mai mult, începuse să-i facă toate lucrurile umilitoare pe care ştia că şi le doreşte cu ardoare. Ea era creaţia lui.

Cu siguranţă că asta este problema, se gândi Bruno, întorcându-se cu gândul de la camera parfumată, unde femeia îl aştepta şi, îndreptându-se spre propria-i casă. Îi putea prevedea toate reacţiile intime. Nu era nimic nou pentru el. Se apropia şi el de vârsta acelor femei experimentate pe care le preferase întotdeauna şi, cu trecerea fiecărui an devenea din ce în ce mai dificil să găsească o femeie ale cărei fantezii – cele mai intime şi

neîngăduite – să nu fie nimic altceva decât poveşti de mâna a doua. Acum rareori îl excita vreo femeie, în special, vreuna din societatea new-yorkeză, ale căror atitudini privind sexul erau cel mai adesea banale, fără rafinament, lipsite de scenariile întunecate şi nepermise care puteau fi descoperite numai printre femeile Parisului.

Da, le blamă el, americance strălucind de bogăţie, cu o imaginaţie insipidă, dezamăgitor de igienică în lipsa ei de dorinţă. Nu simţea niciun imbold la gândul femeii care-l aştepta, chiar în acel moment, fierbinte, avidă şi udă. Îi invidia dorinţa. Cel puţin diseară, când îşi va da seama că el nu va veni la întâlnire, va găsi ea o cale pentru a se uşura de dorinţa care se aprinsese în ea de dimineaţă, de când o sunase. Era norocoasă. Ea se bucurase de ore întregi de excitaţie arzătoare, ore care, pentru el, fuseseră la fel de lipsite de interes ca întreaga lui zi, la fel ca petrecerea previzibilă care-l aştepta.

Ce era de aşteptat cu atâta nerăbdare în acest oraş? se întreba el în timp ce mergea nevăzut pe străzile agitate ale New York-ului, în Ajunul Crăciunului, unde, pentru oricine altcineva, o duzină de promisiuni pluteau în aerul rece; unde, pentru oricare altul, ferestrele strălucitor luminate se luau la întrecere pentru a atrage atenţia; unde, pentru oricine altcineva, un val de energie se revărsa la intersecţia fiecărei străzi.

New York. Un oraş urât, foarte urât, fără eleganţă, fără intimitate, fără istorie. Clădirile erau ori prea înalte ori prea

scunde şi în tot cazul mult prea noi. Disproporţionate, neinteresante, grosolane. Străzile erau prea drepte, prea înguste, prea regulate, un păienjeniş de urâţenie: Nu exista niciun copac – până şi aşa-zisele parcuri erau închise într-un dreptunghi severe – nu existau curţi ascunse, nici vreo fundătură neaşteptată, niciun loc unde după ce ai dat colţul să fii obligat să-ţi opreşti maşina datorită vreunei privelişti deosebite. Nu exista nicio atât de necesară şerpuire a unui mal de râu, fără de care un teren urban era numai pe jumătate viu. Oamenii aceia care se considerau eleganţi erau mulţumiţi să trăiască în blocuri de apartamente pe o stradă întunecoasă, prea largă, numită Park Avenue, unde orice curios putea căsca gura la ferestre, pentru că nu exista niciun fel de zid care să-ţi protejeze intimitatea.

Societatea New York-ului. O copie perfectă a oraşului: prea gălăgioasă, prea ţipătoare şi nestatornică, fără eleganţă sau istorie, deschisă oricui îşi permitea să plătească intrarea. O societate care niciodată nu înţelegea şi nu acorda atenţia necesară drepturilor familiei la moştenire. O societate care nu avea nimic de-a face cu înţelesul cuvântului aristocraţie. Un joc complicat cu aparenţă de seriozitate. Se întreba dacă vreuna din mult prea nerăbdătoarele doamne avea cea mai mică idee despre ce gândea el în legătură cu ele. Probabil că nu – erau mult prea stupide pentru a-l crede în stare de un asemenea dispreţ, iar manierele sale nu lăsau să se întrevadă acest lucru. Cu atât mai bine, pentru că ele erau

singurele persoane disponibile. Colonia franceză era compusă numai din frizeri şi ospătari.

Singurul lucru bun la New York era faptul că nu era un oraş european. N-ar fi putut suporta să trăiască la Roma sau la Madrid, care pentru el erau nişte oraşe inferioare, neinteresante şi cu aspect provincial, în vreme ce Parisul ar fi fost la numai câteva ore de el, dar interzis lui. Cel puţin aici, în acest exil anost, principalul interes al oraşului îl constituiau banii, iar banii, spre deosebire de sex, nu încetaseră niciodată să-l intereseze, nici nu deveniseră previzibili şi banali; nu puteau deveni niciodată lipsiţi de interes. Chiar pe măsură ce acumula tot mai mulţi, nu se întreba niciodată în ce scop. Când cu ei nu puteai cumpăra nici măcar un valet bun, banii deveneau un bun în sine.

În timp ce se apropia de casă, unde niciodată nu invitase pe nimeni – casă pe care o decorase în exact aceeaşi manieră cu cea din Rue de Lille – se întreba dacă va găsi vreo scrisoare de la Jeanne.

Îngrijitoarea de la castelul Valmont îi rămăsese loială. Ea îi scria regulat de la propria reşedinţă din Épernay, transmiţându-i veşti despre familie, iar el îi răspundea cu fidelitate, deoarece ea constituia singurul lui mijloc de a afla ce se întâmplă în Champagne. Paul de Lancel avea numai şaizeci şi patru de ani, iar familia Lancel era o familie longevivă. Bunicii lui din familia Lancel împliniseră amândoi optzeci de ani înainte să moară. Totuşi accidente mortale sufereau şi oamenii cu calităţi genetice bune: accidente de

maşină, de călărie, infecţii neglijate, chiar o cădere în baie. Bolile, de asemenea, puteau lovi fără avertisment. Unchiul lui Guillaume, murise relativ tânăr.

Da, ştia că în curând – dacă nu azi, foarte curând, pentru că simţea că înnebuneşte dacă n-ar fi aşa – avea să sosească o scrisoare cu un anunţ mortuar de la Jeanne, care i-ar fi redat viaţa.

Într-o vineri după-amiază din martie 1950, Freddy se cocoţă pe biroul lui Tony, privindu-l plină de speranţă.

— Tony, hai să facem o plimbare. Jock şi Swede sunt bătuţi în cuie la birou, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim cu toţi la fel. Este o zi aşa de frumoasă!

Tony îşi ridică privirea de pe registrul gol pe care-l studia încruntat când ea intrase în birou.

— Să facem o plimbare? Unde? Ce imagine te mai inspiră şi te mai ispiteşte? Priveliştea uimitoare a Hollywood-ului? întinderea aurie a nisipurilor din Santa Monica? Nu cumva vrei să spui că ţi-ar place să sari în noul tău Bonanza? Nu cumva te referi la un zbor şi nu la o plimbare?

— Nu, vreau să zic o plimbare cu maşina, răspunse Freddy calmă.

Era urâcios. Băuse prea mult whisky la prânz sau era vorba doar de o simplă indispoziţie? îi era imposibil să-şi dea seama atât de devreme.

— Haide, putem lua maşina mea. Mor dacă nu plec din locul ăsta. Nu mai este nimic amuzant când totul merge fără probleme, iar afacerile sunt aşa de bune. Haide odată,

iubitule.

Tony oftă cu părere de rău, dar se ridică şi o urmă afară, la parcarea de lângă noua clădire principală din Burbank Airport: Stătu liniştit în timp ce ea conducea înapoi de la San Fernando Valley, peste dealuri, spre Los Feliz.

Freddy o luă drept pe o stradă pe care se părea că o alesese la întâmplare şi parcă în faţa unei case de pe un vârf de deal. Casa era o versiune tipic californiană a unei hacienda spaniole, tipul vechi de casă cu multe coridoare, balcoane, şi două curţi interioare pe care şi-o cumpărase în noiembrie, cu nici cinci luni în urmă. Insistase să facă un mic angajament scris, iar a doua zi după ce angajamentul fusese încheiat, luase un antreprenor cu două echipe de muncitori care lucraseră şi peste program pentru a pune casa din nou în ordine, în timp ce un decorator era ocupat cu mobila. Portocalii bătrâni de pe aleea ce mărginea şoseaua erau în plină perioadă de înflorire. Un arhitect peisagist curăţase fiecare copac şi refăcuse grădina pe care Freddy şi-o amintea aşa de bine, săpase şi fertilizase solul care fusese neglijat şi plantase suprafeţe largi de ciuboţicacucului şi violete. Peste tot erau pansele, albul, galbenul şi rubiniul contrastând cu albastrul buchetelor mai înalte de nu-mă-uita. Luna următoare, buchetele de trandafiri, pe care apăruseră deja primii boboci, vor înflori pentru prima dată. Peluzele cu gazonul proaspăt plantat înverziseră. Casa fusese complet rezugrăvită, iar ţiglele roşii ale acoperişului erau în perfectă stare.

Opri motorul.

— Am crezut că vrei să faci o plimbare, spuse Tony. Nu suntem pe drum decât de cincisprezece minute.

— Îţi place casa asta? întrebă ea.

— Bineînţeles că da. Acesta este singurul fel de casă care arată cum trebuie în California. Întotdeauna am spus asta, după cum bine ştii

— Avem nevoie de o casă nouă, nu-i aşa?

— Desigur, nu pot avea altă părere.

— Una cam ca aceasta, de exemplu? întrebă nerăbdătoare.

— Să înţeleg că ai cumpărat-o deja?

Tony îi aruncă o scurtă privire. Îşi ţinea privirea plecată pentru a nu se trăda, dar din îmbujorarea feţei şi din expresia calmă de pe faţa ei mereu mobilă, uşor de anticipat, ghici răspunsul.

— Arată într-adevăr foarte drăguţ şi îmi pot imagina că e într-o stare bună, continuă el fără să-i mai aştepte răspunsul. Aranjată de la cap la coadă. Totul funcţionând perfect şi gata de a fi locuită.

— Nu eşti surprins. Freddy simţi cum îşi pierde tot entuziasmul. În fiecare zi cât antreprenorul cu muncitorii lucraseră la casă, reuşise să se furişeze de la birou şi să treacă pe acolo pentru a supraveghea lucrările, intimidând şi amăgind, ameninţând şi ademenind fără ruşine, până când totul fusese făcut în respectul tuturor indicaţiilor ei şi în mai puţin timp decât ar fi putut anticipa cineva. Cu

decoratorul vorbea la telefon de zeci de ori în fiecare zi, se întâlnea cu el la fiecare sfârşit de săptămână pentru a face alegerile finale, fără ca cineva de la „Vulturii” să bănuiască ce cloceşte ea. Fusese complet absorbită de secretul ei minunat.

— Bine, de fapt, cum aş putea fi? întrebă Tony. Acum că suntem indecent de bogaţi, o casă nouă era numai o problemă de timp. Îţi place să te gândeşti la toate, nu-i aşa, Freddy?

Vorbise pe un ton politicos, care îi sunase la fel de neplăcut ca o notă falsă într-o melodie îndrăgită. Nu era politeţea cu care se obişnuise la acest om eminamente politicos. Era ceva nou acum, ceva forţat, ca şi cum politeţea acoperea un alt sentiment pe care ea nu-l putea identifica.

— Chiar dacă nu eşti surprins, spuse ea ascunzându-şi dezamăgirea copilărească când îi observă nepăsarea cu care îi privea realizarea, nu eşti nerăbdător să vezi cum arată înăuntru?

— Sunt convins că e absolut încântător. Şi ştiu că trebuie să fac turul (de onoare, aşa că, hai, spuse Tony coborând din maşină şi îndreptându-se spre intrare.

De fiecare dată când Freddy jucase în imaginaţie această scenă, încercând să-şi închipuie reacţia lui Tony în faţa noii case, anticipând încântarea lui în faţa noii perspective pe care le-o oferea viaţa, a noilor posibilităţi care li se deschideau acum, niciodată nu se gândise la un ton aşa de

solemn, aproape o reacţie de resemnare, ca şi cum i s-ar fi oferit o masă pe care trebuia s-o accepte din politeţe, chiar dacă nu-i era foame. Poate că e indispus, se gândi urmându-l şi căutând cheia de la intrare. Poate că e atât de drăguţ cât poate fi cu o durere de cap teribilă şi cu gâtul uscat. E imposibil ca acesta să fie Tony. Depăşea orice măsură cu băutura. Se amăgea bând. Uneori, abia după ce-şi revenea îşi dădea seama şi ea cât de beat fusese.

Freddy îl conduse prin toate camerele casei. Peste tot existau coşuri cu frunze de palmier şi flori. Pardoseala era acoperită cu plăci mari de teracotă mexicană, peste care fuseseră puse covoare în nuanţe calde. Mobila, frumos lucrată, dar cu modele simple, ilustra cel mai bine ce înseamnă cuvântul confort, fiind tapiţată cu pânză de olandă şi bumbac cu modele nepretenţioase, desenate de mână. Erau aşa de multe ferestre, încât în fiecare cameră puteai să-ţi petreci timpul liniştit urmărind schimbarea luminii de-afară. Era, în mod deliberat, o casă fără grandoare, în ciuda camerelor foarte mari, cu plafoane înalte. Doar atât de deliberat cât putea o casă în care un bărbat s-ar fi simţit la fel de mult acasă ca şi o femeie.

În timp ce treceau dintr-o cameră într-alta, Tony se oprea în dreptul fiecărei uşi şi murmura: „Încântător, de-a dreptul încântător”, până când ei îi veni aproape să-l lovească. Vorbea ca un vizitator binecrescut, ca un bărbat care vedea pentru prima oară casa în care avea să locuiască. Nu privise în niciun dulap, nu deschisese niciun sertar, nici nu-

şi manifestase curiozitatea pentru vreun detaliu oarecare, măcar aşa cum ar face orice om când intră pentru prima oară într-un hotel, în momentul când este condus în cameră. „Încântător”. Dar ea nu cumpărase casa şi o aranjase pentru a-l încânta pe el. O făcuse pentru a-l face fericit. Ori cel puţin – mai fericit.

— Unde-i barul? întrebă Tony când în cele din urmă se aşeză în camera de zi, unde şase uşi în formă de arcadă, înalte din podea până-n tavan, se deschideau în trei părţi diferite ale camerei, spre grădină.

— Acolo, spuse Freddy arătând o masă lungă pe care erau aşezate pahare de cristal de toate formele şi mărimile şi un aranjament vesel compus din sticle de whisky, de băuturi răcoritoare şi un vas de argint cu lămâi, nuci şi măsline.

— Şi dacă vreau şi gheaţă? întrebă Tony, turnându-şi whisky în pahar.

— Te duci şi-ţi iei de la bucătărie, răspunse Freddy cu un zâmbet forţat. Era prima întrebare pe care i-o adresase. Dar tu nu obişnuieşti să bei cu gheaţă, nu-i aşa, iubitule? Aşa că vom aduce gheaţă numai când vom avea musafiri, adăugă ea, simţindu-se ca o vânzătoare ce încearcă să-şi vândă produsul unui client dificil.

Tony dădu paharul peste cap şi-şi mai turnă încă unul.

— Vrei şi tu unul Mntrebă el.

— Te rog. Ca la tine. Noroc, zise ea când el îi întinse paharul şi se aşeză de cealaltă parte a mesei. Niciodată, se

gândi ea, nu rostise acest cuvânt într-o atmosferă atât de ciudată. Era atât de... improvizată... deşi el ştia că această casă era definitiv a lor, chiar dacă îi lipsea entuziasmul la care se aşteptase ea.

El îşi ridică puţin paharul, într-un gest vag de salut, dar nu spuse nimic înainte să bea jumătate din el.

Se lăsă tăcerea. Freddy privi conţinutul paharului greu de cristal de parcă ar fi avut acolo resturile unui ceai. Îşi goli nervoasă paharul. Poate nu s-a obişnuit cu casa, îşi spuse ea, încearcă să se acomodeze cu noua situaţie. Probabil că este mult mai surprins decât pare şi pur şi simplu nu ştie ce să spună.

— Tony, nu ţi se pare prea mare, nu-i aşa? rupse Freddy tăcerea. Pentru că atunci când vom avea mai mulţi copii, când vom primi vizite şi vom avea oaspeţi şi mai târziu, când copiii îşi vor aduce prietenii acasă, nu va mai părea aşa de mare ca acum, când suntem numai noi doi aici.

— Aşadar, tu ai planificat deja totul, nu-i aşa? Eşti de-a dreptul uimitoare, Freddy, zău aşa. N-ar fi trebuit să te subestimez niciodată. Ştiu că nu ai conceput încă un copil, dar poţi trimite de pe-acum invitaţiile pentru petrecere, nu-i aşa?

Freddy simţi că-şi pierde firea. Ce se-ntâmpla cu el? De ce o dezaproba? Pentru ce o blama?

— Desigur că n-am trimis invitaţiile, spuse ea cât de calm reuşi, ignorându-i tonul.

— Casa a fost gata abia ieri. Vopseaua abia s-a uscat.

Oricum, ce e aşa de rău în visurile mele despre viitor? Ce-ai zice să mai bem un pic?

— Nu, mulţumesc.

— Ce? spuse ea tresărind.

— Trebuie să fiu treaz pentru aşa ceva, spuse Tony, iar Freddy simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Acum vocea îi suna cu adevărat rece, ca şi cum s-ar fi abţinut cu greu să-şi ascundă furia.

— Treaz? întrebă ea.

— Treaz şi limpede ca apa de izvor. Deseori nu sunt, după cum ai putut observa. Am sperat că aş putea face asta beat, dar, după cum îmi dau seama, nu mă mai poate ajuta cu nimic. În special nu pentru aşa ceva.

— „Aşa ceva”? Nu-ţi place casa? Tu vrei să-mi spui că nu vrei să locuieşti aici?

— Este o casă foarte drăguţă. Dar s-a întâmplat de asemenea să fie genul de lucruri pe care le faci tu şi pe care eu nu le pot suporta. „Aici este o casă pentru tine Tony, totul e pregătit să te primească. Aici este un viitor pentru tine Tony, petreceri, oaspeţi, o familie numeroasă, oh, dar ce-o să te mai distrezi! Aici este o afacere pentru tine, Tony, poţi să te autopropui vicepreşedinte, aici sunt milioane de dolari, Tony, aici este aranjată toată viaţa ta, Tony, aşezată pe un platou de argint! Freddy ţi-o va înmâna!” îşi luă paharul şi-l izbi de piatra şemineului. Doamne Sfinte, Freddy, visele tale devin fapte a doua zi! Când vrei tu ceva, nimic nu-ţi poate sta în cale până când

nu obţii ce doreşti. Totul îţi aparţine. Eu sunt ceva accidental, sunt doar partenerul tău sexual! Nu ne potrivim, Freddy. Asta este ce trebuia să-ţi spun de mult, mult timp! Trebuia să fiu treaz pentru a-ţi arăta acest adevăr simplu. Suntem al dracului de nepotriviţi! Vreau să ne despărţim. Nu mai pot suporta această căsnicie a noastră.

Brutalitatea vocii lui o ului tot atât de mult ca şi cuvintele. Arăta ca un animal ciudat, dar hotărât să-şi rupă laba pentru a scăpa din cursă.

— Eşti nebun! Eşti beat! Nu-mi pasă dacă spui că nu eşti. Probabil că bei de când te-ai sculat, nesuferitule!

Deşi sărise în picioare şi ţipa la el, nu-şi putea recunoaşte vocea.

— Dacă te-ai putea auzi, ţi-ar fi ruşine.

— Îmi este ruşine. Îmi e ruşine de ani de zile. Aproape m-am obişnuit, dar nu de tot, mulţumesc lui Dumnezeu. Uite ce e, Freddy, ascultă-mă, ascultă-mă bine, până la capăt. Nu contează dacă mă crezi beat sau treaz. Nu. Asta-i important. Problema este că tu ai luat în mână destinele amândurora chiar de când ne-am mutat aici, acum cinci ani. Al naibii de repede ai devenit pionul principal. Erai invincibilă, de neînfrânt. Dacă n-ai fi fost tu, ne-am fi dus de râpă şi ne-am fi întors în Anglia în câteva luni. Tu ai pus „Vulturii” pe picioare. Eu şi Jock n-am fi putut-o face fără tine. Tu ai avut nevoie de Swede, dar nimeni n-a avut nevoie de mine. Cu excepţia faptului că am pilotat un cargo – pe care orice pilot s-ar fi descurcat – n-am contribuit cu

nimic altceva. Am fost o povară în plus chiar de la început, pe când tu...

— Tony, opreşte-te! Cum poţi fi atât de incorect? N-aş fi putut face nimic în toţii anii ăştia fără tine, n-aş fi avut tăria necesară, n-aş fi reuşit să rezist în momentele deosebit de grele.

— Prostii! Ai putut foarte bine şi ai reuşit. N-ai fi cedat niciodată, ai fi găsit o cale de ieşire. M-am tot minţit singur când mi-ai spus că ai nevoie de mine. Că Annie are nevoie de mine. Era singura modalitate ca să evit să înfrunt adevărul... asta şi băutura. Acum că totul a trecut, nu mi-a mai rămas nicio scuză, nicio modalitate de a mă păcăli. Marea bătălie s-a terminat. Dar nu încerca să mă convingi că ai de gând să te opreşti să conduci totul. Nu este felul tău de a fi. Nu te pot concura, dar nici nu pot trăi aşa. Mă omoară, Freddy. Nu mai am pic de respect pentru mine însumi. Înţelegi tu ce înseamnă asta?

— Tony, uite, mă întorc în Anglia cu tine, încetez să mai muncesc, ne putem întoarce la ce-a fost înainte, numai că acum vom avea destui bani – aminteşte-ţi, a fost numai un experiment, încă de-atunci ne-am gândit la întoarcerea acasă, nimeni n-a spus că este pentru totdeauna, vorbi Freddy, încercând să fie cât mai calmă.

Nu era posibil ca el să vorbească serios. Dacă stătea calmă, dacă nu se enerva, dacă se înţelegea cu el...

— Săraca de tine. Tu chiar crezi că poţi aranja orice, nu-i aşa? Chiar să-ţi schimbi caracterul? Tu crezi sincer că ai

putea juca iar rolul de amfitrioană? Erai atât de jalnică atunci – deşi te-ai descurcat al naibii de bine când noi n-aveam nicio altă alternativă, încât n-am bănuit ce era cu adevărat în sufletul tău. Dar acum – ar fi o paradă ridicolă, ai fi ca un mare cal de curse în cea mai bună formă pretinzând că preferă să tragă în ham pe o uliţă de ţară. Nu ţi-ai dat seama de adevărul spus de tine adineauri: că te-ai gândit să te întorci acasă, că era vorba de un experiment – dar casa ta este aici, în California, la fel cum Longbridge Grange este casa mea. Îmi lipseşte al naibii de mult, Freddy! Ploaia şi toate celelalte. Noi – tu şi eu – nu suntem de vină. Niciunul dintre noi nu suportă să fie un expatriat. Tu eşti prea americană, eu prea englez. Dacă nu ne-am fi mutat în California, n-ai fi fost în stare să trăieşti în Anglia fără să calci în picioare toate acele lucruri care fac parte din fiinţa ta, din identitatea ta... ele făceau ca tu să fii fata de care mă îndrăgostisem.

— Dar... dar... unde-i nepotrivirea? întrebă Freddy.

Ea realiză îndurerată că Tony era treaz, dar cu toată durerea nu putea nega faptul că percepuse toţi anii petrecuţi în postura de nobilă de ţară ca pe o glumă proastă. Dar trebuia să existe o explicaţie. Trebuia să găsească cuvintele potrivite care să oprească coşmarul acesta, să-l schimbe, să-l facă neadevărat. Ei trebuiau să ia totul de la început.

— Spune-mi, te rog, oh, explică-mi, Tony.

— Când ne-am căsătorit, cunoşteam doar o părticică din

fiecare, spuse Tony. Nu-ţi aminteşti că tot ce discutam împreună, când nu făceam dragoste, se referea la zbor şi la război? Eram de aceeaşi parte a baricadei, tu şi eu aveam aceleaşi pasiuni. Am iubit luptătorul din tine, dar cum puteam bănui că şi când se va termina războiul tu vei continua să te lupţi? Să conduci lumea? Niciodată n-am înţeles ce fel de femeie eşti cu adevărat până când nu am început să clădim „Vulturii”. Te admir, Freddy, întotdeauna am făcut-o, dar tu nu eşti femeia pe care mi-o doresc ca soţie. Noi nu avem cu adevărat nimic în comun, cu excepţia lui Annie şi gloria zilelor de demult. Nu e de-ajuns. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu e de-ajuns.

Freddy îl privi insistent. Tony părea cu zece ani mai tânăr decât atunci când intraseră în casă, iar expresia de uşurare de pe chipul lui era mult prea grăitoare pentru a se îndoi de adevărul spuselor lui.

— Ai o amantă, nu-i aşa, Tony? spuse ea, fiind aproape sigură.

— Da. Am crezut că-ţi vei da singură seama. Ce ţi-ai imaginat când ai văzut că nu te mai ating de atâta timp?

— Nu ştiu. Nu asta. Cine este?

— Doar o femeie. Liniştită, supusă, amabilă, relaxantă, genul de femeie pe care bănuieşti c-aş fi ales-o.

— Vrei să te căsătoreşti cu ea?

— Doamne fereşte! Nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni acum. Vreau doar să fiu liber, Freddy. Liber. Vreau să mă întorc acasă.

Delphine citi scrisoarea lui Freddy, apoi i-o înmână peste masă lui Armand. Acesta începu s-o citească grăbit, apoi mult mai atent, sfârşind prin a o studia amănunţit, în timp ce Delphine îi urmărea expresia feţei. După ce o puse jos, ea îl întrebă nerăbdătoare:

— Eşti surprins?

— Sunt uluit. Cine s-ar fi aşteptat la un divorţ? Opt ani de mariaj fără probleme, cel puţin niciuna despre care să ştim noi şi apoi acest divorţ, căzut ca din cer – s-a terminat totul şi ea spune că nu e vina nimănui? Când două persoane decente stau căsătorite opt ani de zile, când au un copil împreună, o viaţă comună, cum e posibil să divorţeze fără niciun motiv, fără să fie vina nimănui? Este cumva vreo nouă, strălucită găselniţă americană?

— Nu, asta-i stenograma lui Freddy prin care ne informează că niciodată în viitor nu va mai vorbi despre acest lucru şi că nici nu doreşte să fie întrebată. Este mândria ei, scumpul meu. Este îngrozitor de orgolioasă cu propriile sentimente. Nu este vanitoasă, nu asta vreau să spun, este ceva diferit – un anume simţ al intimităţii care este aproape sălbatic. Îţi aminteşti când ne-au vizitat pentru prima oară, când încă mai locuiau în Anglia? Niciodată nu mi-a dat de înţeles cât de nefericită era, de fapt a încercat să mă convingă că viaţa ei era un vis frumos. Dar dacă ea nu i-a putut spune nici surorii ei ce probleme avea, cui altcuiva i-ar fi spus? N-a învăţat niciodată cum să-i lase pe oameni s-o ajute. E rigidă şi

încăpăţânată.

— Şi cum de tu eşti aşa de diferită, draga mea?

— Nu, şi eu sunt o persoană dificilă – mai puţin în ceea ce te priveşte pe tine, răspunse încet Delphine.

La treizeci şi doi de ani îi mai rămăseseră încă trei ani înainte ca numeroşii săi admiratori francezi să considere că a ajuns într-adevăr la o vârstă interesantă, dar ea se bucura din plin de tinereţea ei.

— De aceea o înţeleg pe Freddy. Tu m-ai ghicit din chiar primul minut al întâlnirii noastre. Niciodată n-am fost capabilă să-ţi ascund ceva, nici măcar o secundă. Nici nu ştiu dacă mai are sens să încerc. Tony niciodată n-a ghicit-o pe Freddy. Înţelegi ce vreau să spun?

— Noul meu ex-cumnat a fost întotdeauna un mister pentru mine... este un ceva anume, când faci parte dintr-o familie veche de cincisprezece generaţii a aristocraţiei britanice, pe care niciodată nu-l voi putea înţelege, la fel de complex ca şi natura umană. Acesta este unul din motivele pentru care n-am încercat să regizez un film despre jocurile sau dragostea anglo-saxonilor – nu le înţeleg-jocurile şi regulile.

— Nu ştiu de ce, dar asta mă face să mă gândesc la o iubire a lui Freddy de când era o fetişcană.

— Despre ce vorbeşti tu?

— Vara trecută, când eram la Valmont cu copiii, am avut cu mama o discuţie ca între mamă şi fiică şi ea mi-a spus că Freddy, când avea şaisprezece ani, se îndrăgostise

nebuneşte de instructorul ei de zbor şi că, de fapt, plecase de acasă şi a trăit cu el câţiva ani. Nimeni nu bănuia nimic, dar s-a întâmplat ca mama să-i vadă împreună şi şi-a dat seama. Mi-a spus că a fost o pasiune nebună, adevărată, pentru amândoi... dar, după război, când mama a întrebat-o ce se întâmplase cu el, ea i-a spus că nu mai erau în relaţii de câţiva ani şi a schimbat subiectul. Niciodată n-aş fi putut crede aşa ceva dacă mama n-ar fi fost atât de sigură.

— Deci aşa ceva discută mamele şi fiicele când rămân singure?

— Natural. Asta numai când nu ne plângem de soţii noştri. Tu mai ai încă multe de învăţat despre femei, Sadowski. Mai cercetează. Micuţa inocentă, băieţoiul Freddy trăind în păcat cu un bărbat de patruzeci de ani... şi eu care credeam că eu sunt oaia neagră a familiei. Bine, pentru mine este clar ce s-a întâmplat. S-a plictisit de Tony şi de toate constrângerile britanice. Până peste cap. În cele din urmă şi-a dat seama de lucrul acesta şi s-a debarasat de el. Fac pariu pe orice că Freddy şi-a găsit deja un alt bărbat şi vom afla cine este când va fi pregătită să ne spună. Acesta-i subînţelesul scrisorii ei. Totuşi, îmi pare rău pentru ea... toţi aceşti opt ani n-au fost delocuşori. Îmi pare rău şi pentru Annie. De fapt, îmi pare rău şi pentru Tony, bietul de el. Este destul de neplăcut să treci printr-un divorţ fără să ai sentimentul că eşti aruncat. Ca o măsea stricată...

La Valmont, corespondenţa a ajuns după prânz. Eve puse

scrisoarea deoparte ca s-o citească în tihnă mai târziu, pentru că era mult prea ocupată să pregătească prânzul pentru un grup de cumpărători cărora le acorda o atenţie deosebită. Înconjură masa lungă, ovală, cu lemnul lăcuit, cu şervete dantelate în dreptul fiecărui scaun, aşezând câte un cartonaş cu numele invitaţilor. De acest lucru se ocupa personal, neavând încredere în nimeni altcineva. Aici îl va aşeza pe proprietarul unei reţele prospere de hoteluri din Anglia; acolo, se decise Eve, era locul cumpărătorului de la Waldorf Astoria din New York şi a soţiei lui; şi chiar aici, în dreapta ei, în locul de onoare, îl va aşeza pe cumpărătorul de la Ritz, din Paris. Soţia acestuia va sta la stânga lui Paul. Cât despre cuplul din micuţa Belgie, unde se consuma mai multă şampanie pe cap de locuitor decât în orice altă ţară a lumii, el va sta în stânga ei, iar ea în dreapta lui Paul, lângă pivnicerul-şef, care li se alătura mereu. Mulţumesc lui Dumnezeu, reflectă Eve, că am fost soţie de diplomat atâţia ani, astfel că aceste decizii delicate pot fi luate automat. O săptămână, pentru ea, includea cel puţin patru astfel de prânzuri şi aproape tot atâtea mese de seară.

Ospitalitatea, care făcuse întotdeauna parte din viaţa de la Champagne, era mai mult decât o tradiţie, era cel mai important mijloc de a stimula vânzările, iar Eve era cel mai bun practicant al acestei arte. În 1949, producătorii de la Champagne vânduseră într-un singur an cât vânduseră în primul deceniu al secolului, care fusese cea mai bună perioadă din istoria lor, iar acum, în 1950, erau mai mult ca

sigur pe punctul de a doborî recordul.

— Fetelor, acum intraţi, vă rog, strigă Eve. Două tinere studente de la o universitate engleză apărură din spatele uşii unde aşteptaseră ca ea să termine aranjarea locurilor oaspeţilor. Amândouă locuiau la castel pe perioada unui întreg sezon pentru a învăţa câte ceva din arta culturii viţei de vie şi o ajutau la fel de bine şi la grădina de flori a castelului. Ca întotdeauna când ea termina de aranjat locurile oaspeţilor, ele îi aduceau tăvile pline cu vase mici umplute cu flori cu tulpinile tăiate cât mai scurt posibil, pe care ea le învăţase cum să le aranjeze. Eve nu putea nicicum înţelege de ce majoritatea amfitrioanelor obişnuiau să pună flori înalte în mijlocul mesei, împiedicându-i pe cei de la masă să se vadă bine unul pe altul şi îngreunând fluxul conversaţiei. Ea aranja în centrul mesei buchete mici, care alcătuiau un pat de flori, în jurul căruia apăreau impozante paharele înalte, câte patru pentru fiecare loc.

În mai puţin de o oră, un grup de străini se vor reuni la masa ei, având ca unic punct de interes şampania şi între ei se va derula o discuţie amicală, ca şi cum lista oaspeţilor ar fi fost planificată de săptămâni. Probabil plimbarea de dinainte de prânz era cea care îi aducea într-o stare de asemenea bună dispoziţie; mai întâi obişnuita călătorie la biserica de la Hautvillers, unde era înmormântat Dom Perignon, apoi, după ce se întorceau la Valmont, un tur al cramei şi o scurtă vizită a pivniţei, în vreme ce Paul le răspundea la toate întrebările. În anticamera pivniţei le

desfăcea o sticlă şi le umplea personal paharele pentru a degusta preţiosul lichid. Apoi se întorceau la castel pe cărarea cu boltă de viţă de vie, care acum în mai, era plină de mugurii ciorchinilor ce creşteau tot mai mari în fiecare zi.

Masa fiind gata, Eve se întoarse în camera ei ca să se schimbe pentru prânz. Îşi refăcea cu mişcări experte machiajul, aşezată în faţa mesei de toaletă, fără să se gândească la ceva anume, până când ceva, nişte miresme vagi din aerul de primăvară, o făcu să se oprească şi să se privească în oglindă. Devenise ea cu adevărat vicontesa de Lancel, castelana Valmontului? îşi întreba propria imagine în oglindă, înălţându-şi bărbia astfel încât să-i dispară ridurile vagi de pe gât. Îşi aminti o seară dintr-un alt mai, din 1917, când avea doar douăzeci şi unu de ani, nu cincizeci şi patru câţi avea acum. Îşi refăcea machiajul la o altă masă de toaletă, cea a Cazinoului din Paris, când un ofiţer galant îi ceruse o întâlnire acelei fete cu păr blond, cu cărare pe mijloc şi dat pe după urechi, o fată impetuoasă şi îndrăzneaţă care-şi spunea Maddy şi care avea multe secrete, dintre care niciunul nu se referea la ştiinţa aranjării locurilor la masă ori a felului în care poţi face ca o mână de străini să se simtă ca nişte prieteni. Sau cum trebuie să conduci un castel cu doisprezece servitori şi cu multe camere de oaspeţi care timp de şapte luni din an adăposteau oameni de afaceri din toate colţurile lumii.

Oftă cu un aer filosofic, amintindu-şi panica mătuşii ei,

Marie-France, de altfel bine intenţionată, care fusese convinsă că Eve nu va putea face o căsătorie onorabilă pentru că apăruse pe scena unui music-hall. Era mult mai mult decât respectabilă acum: „distinsă”, după cum o numeau cei care-şi descriau vizita la castelul Valmont. Sprâncenele încă-şi mai păstrau linia fermă, puţin oblică, cum fuseseră dintotdeauna, ochii aveau aceeaşi culoare şi descopereai aceeaşi flacără în priviri, încă mai fredona bucăţi din melodiile pe care le auzea când se plimba în jurul castelului, încă mai făcea haz de convenţiile vieţii sociale când acestea îi limitau impulsurile – dar trebuia să admită că figura pe care o vedea în oglindă era mult mai potrivită unui castel decât unei scene. Dar dacă ar fi ales altfel? Nu, niciodată. În treizeci şi trei de ani de căsnicie, nu regretase niciodată alegerea făcută, cu excepţia acelor perioade normale care survin în orice căsnicie şi prin care orice femeie trebuie să treacă, având în vedere natura bărbaţilor.

Îşi începuse viaţa la Dijon, de acolo la Paris, apoi Canberra, Cape Town, Los Angeles, Londra şi acum Épernay. Călătorise într-un cerc aproape perfect. Neascultătoarea fiică fugară a doctorului Condert se oprise la mai puţin de o sută de mile de locul ei natal. Aşa cum remarca Vivianne de Biron – acum în vârstă de aproape optzeci de ani, dar la fel de caustică cum fusese întotdeauna – când le făcuse o vizită cu un an înainte, fusese un mare noroc că Madeieine nu se măritase cu vreun bogătaş oarecare din Dijon, deşi ea încă mai

dezaproba felul în care protejata ei renunţase la şansa unei mari cariere.

Eve îşi puse unul din costumele Balanciaga, dintr-o stofă de lână subţire, cea mai fină ţesătură spaniolă, de un negru închis şi de două ori mai elegant decât orice piesă a colecţiei Dior. Le considera costume de efect, cam ca vestimentaţia marilor toreadori. Dacă tot o considerau distinsă în loc de fermecătoare, îi va face să nu regrete vizita.

Cu cinci minute înainte ca oaspeţii să se întoarcă, privea pe fereastră la via ce promitea o recoltă bună, mulţumind cerului pentru uimitoarea refacere a Casei de Lancel. Când Paul îi spusese că în Trezorerie n-a mai rămas nimic, că Bruno vânduse totul la bursa neagră şi că tot ce le rămăsese în pivniţă era vinul din anii războiului, care era încă în procesul de învechire, inima i se rupsese de durere pentru umilinţa şi ruşinea lui.

Supravieţuirea părea imposibilă, nu numai la Valmont, ci în întreg ţinutul Champagne. Dar ea nu cunoscuse devotamentul oamenilor din Champagne, nici nu-şi dăduse seama că producţia din timpul războiului, deşi într-o cantitate mică, era, parcă pentru a compensa acest lucru, de o calitate extraordinară. Prin 1945, toţi prizonierii de război se întorseseră acasă şi muncitorii de pe podgorii, dintre care mulţi aveau propriile lor vii, se raliaseră noului proprietar şi îi vânduseră tot ce le mai rămăsese din micile lor rezerve de vin, multe din ele excelent preparate după

anevoioasa metodă Champenois, în timpul ocupaţiei.

Cu toate acestea, anii care trecuseră constituiseră o perioadă de luptă încrâncenată pentru a depăşi greutăţile, în care fiecare bănuţ câştigat fusese reinvestit pentru replantarea vechii vii, pentru restaurări şi reconstruiri. Până anul trecut nu-şi permisese nicio haină nouă, niciun drum la Alexandre, la Paris, să-şi aranjeze părul. De fapt, la castel nici măcar o singură cratiţă uzată nu fusese schimbată, dar ea reuşise să se achite de sarcinile de gazdă imediat ce cumpărătorii se întorseseră. Erau încă mult îndatoraţi la Banca de la Reims – probabil niciodată nu vor scăpa de datorii dar, Casa de Lancel, ca orice altă mare marcă – triumfase.

Anii de după război aduseseră cu ei impozite grele. Paul arăta mult mai îmbătrânit decât s-ar fi aşteptat ea vreodată, la cei şaizeci şi unu de ani împliniţi. Muncea într-un ritm dement şi când se aşeza pentru câteva minute de odihnă, după ce-şi petrecuse ore întregi făcând calcule, îi privea deseori chipul răvăşit de amărăciune şi tristeţe, deşi nu mai pomenise niciodată de Bruno.

Eve îşi privi ceasul. Era timpul să coboare. Lăsă scrisoarea lui Freddy – una dezamăgitor de subţire – pe masa de toaletă, considerând că n-are timp s-o deschidă până după cină, când ea şi Paul vor putea în sfârşit să ureze noapte bună oaspeţilor şi să se retragă în propria aripă din castel.

Paul îşi îmbrăca pijamaua în camera lui de toaletă când

ea apăru în uşă, ţinând foaia de hârtie în mână.

— Freddy şi Tony divorţează, spuse ea cu neîncredere şi cu lacrimi în ochi.

— Lasă-mă să văd, spuse Paul luându-i scrisoarea. O citi, i-o dădu înapoi, apoi o luă în braţe şi o sărută pe păr.

— Nu plânge, iubito. Ştiu cum te simţi, dar nu acesta este lucrul cel mai rău care se putea întâmpla.

— Dar pur şi simplu nu înţeleg! Ce vrea să spună – că nu e vina nimănui? E ridicol! Tu ştii că aşa ceva nu poate fi adevărat.

— Bineînţeles că nu este. Dar eu înţeleg, adăugă Paul cu voce scăzută.

— Ce vrei să spui?

— Iarna trecută, când am fost în California să ne întâlnim cu cumpărătorii noştri, mi-am petrecut foarte mult timp cu Tony. Era mai mult decât un băutor înrăit, era un alcoolic. Semnele erau clare pentru mine, deşi el le ascundea bine. Îmi imaginez că asta a început în timpul războiului, britanicii au fost întotdeauna în stare să consume cantităţi uimitoare de whisky şi totuşi a doua zi să lupte ca nişte apucaţi. Spre deosebire de noi, ei trebuie să posede un ficat de oţel inoxidabil. Nu ţi-am spus nimic, pentru că tu nu sesizaseşi acest lucru, iar Freddy era foarte grijulie ca eu să nu observ. M-am rugat ca el să poată scăpa de acest obicei, dar, cinstit să fiu, nu mi-am făcut prea multe iluzii. E clar că alcoolismul lui a determinat-o să ia o asemenea decizie. Nu mă aştept ca vreodată ea să ne mai vorbească despre

acest lucru, dar pentru mine e clar că ea a trebuit să se despartă de el, pentru binele lui Annie, la fel de mult ca şi pentru al ei.

— Scumpa mea Freddy, murmură Eve, mai mult pentru sine.

— Da, dar este mai bine că a ieşit dintr-o situaţie imposibilă decât să lase lucrurile să continue să se înrăutăţească. Va depăşi momentul acesta, iubito, îţi promit. Freddy e atât de tare! îmi pare rău pentru Tony. Să lupte ca un erou, să supravieţuiască, şi acum, să încheie ca un soţ de nimic.

CAPITOLUL 22

— Swede, aşa, ca între noi doi, tu nu crezi că am reuşit să aflăm aproape tot ce naiba se poate afla despre femei? întrebă Jock Hampton. Cei doi bărbaţi luau prânzul împreună într-o zi din februarie 1951. Ai avea curajul să faci pariu că, dacă ne punem mintea la contribuţie, venim de hac oricărei femei?

— Aminteşte-mi ca niciodată să nu plec la drum cu tine, mormăi Swede.

— Câte fete ai avut până acum? Zeci? Sute?

— Prea multe ca să-mi amintesc câte.

— Şi eu la fel. Dar tu eşti mai în vârstă, mai cu experienţă şi o ştii de mai mult timp. Aşa că spune-mi şi mie, ce dracu' se întâmplă cu Freddy?

— Credeam că vorbeşti despre femei în general. Despre femei în general ştiu un lucru sau două. Pe Freddy nu m-aş încumeta s-o descriu.

— Uite, ştiu că ea e deosebită, nu sunt chiar aşa necioplit, fii convins că pot să fac diferenţa dintre o femeiuşcă şi Freddy. Dar şi ea este totuşi o femeie, o femelă, o fată. Aşa că ar trebui să fie mai curând asemănătoare celorlalte femei decât diferită de ele. Aşa-i?

— Poate. Poate că nu.

— Ştii tu, Castelli, sunt de-a dreptul bucuros că am adus

vorba. Eşti al dracului de săritor. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu e Duhul Sfânt, e carne şi sânge, şi-mi lipseşte! O vreau pe Freddy înapoi, aşa cum obişnuia ea să fie înainte de divorţ. Îţi aminteşti?

— Mai bine m-ai crede pe mine...

— Nu scotea întotdeauna sufletul din noi, am dreptate? La dracu', Swede, nu ne distram când ne tot împingea de la spate, ne strunea, ne surprindea, arăta ce poate, mereu în fruntea tuturor, obligându-ne să ţinem pasul cu ea? Şi râzând de noi în timp ce noi ne chinuiam? Ea făcea ca fiecare zi să pară un fel de 4 Iulie. Un joc frumos de artificii, urmat imediat de altul. Dumnezeule, dar îmi place o drăcoaică ca ea. Toate marile femei pe care le-am cunoscut au fost nişte drăcoaice, iar Freddy făcea ca toate celelalte să pară nişte sfinte. Ce s-a întâmplat cu ea, Swede?

— A devenit... casnică. Ăsta-i cuvântul cel mai bun care-mi vine.

— Cunosc o mulţime de femei divorţate, dar să devină aşa de rezervată nu e normal. De obicei se pun pe distracţii, încep să-şi dea întâlniri, îşi cumpără toalete noi, sexy, fac cunoştinţă cu alţi tipi – poate nu imediat, dar în cele din urmă da. Freddy şi Tony s-au despărţit acum un an, divorţul a luat practic sfârşit şi ea stă încă în casa aia mare în fiecare seară şi ia cina cu Annie. Cel mai important lucru din viaţa lui Freddy e să ajute un copil de opt ani să-şi facă temele. Din întâmplare ştiu, pentru că am trecut pe acolo din când în când, doar ca să-mi văd fina, şi întotdeauna e

aşa. Nu-mi spune mie că ăsta-i un lucru normal.

— Jock, ăsta-i felul în care vrea ea să-şi organizeze viaţa particulară. N-are de-a face în niciun fel cu noi.

— De acord. N-am nimic de zis. Dar se-ntâmplă ca ea să fie şi partenerul nostru. Suntem pe punctul de a pierde o groază de bani dacă Freddy nu se pune cu burta pe treabă cât de curând. Cât timp a trecut de când, agitându-se şi ţipând, nu prea tare, dar fără ca ceva să-i reziste, n-am mai obţinut un profit gras? Nici tu, nici eu nu ne pricepem prea bine să înmuiem inima cuiva şi acum suntem pe punctul de a pierde afacerea cu „Tigrii zburători” pentru că ea a devenit atât de casnică încât nu mai mişcă nici măcar un deget. Nici măcar nu mai merge ca până acum! Când a avut ultima dată unul din accesele ei de furie, când ne îndemna, ne convingea să facem un lucru pe care n-aveam nici cea mai mică intenţie să-l facem şi sfârşeam prin a câştiga o groază de bani din chestia respectivă? Sigur, se arată la birou, stă acolo toată ziua, lucrează o zi întreagă, dar nu pune niciun pic de suflet. Nici măcar nu mai zboară, cum se-ntâmpla când îi veneau cele mai bune idei. Este ca şi cum ai cumpăra o frumuseţe de trenuleţ, strălucitor, fantastic, care, când ajungi acasă, se transformă într-o căruţă. Nu e cinstit şi cred că tu ar trebui să stai foarte serios de vorbă cu ea.

— Şi cum am fost ales tocmai eu?

— Pentru că tu o cunoşti de când era copil. Te ascultă. Mie mi-ar spune s-o las baltă.

— Nu, mulţumesc. Dacă vrei să scoţi castanele din foc, scoate-le singur, Jock.

— Ţi-e frică?

— Ai ghicit.

— Bine, mie nu-mi e. Mă gândeam că ar fi fost mult mai bine să vină de la tine, Swede, dar dacă tu eşti aşa gingaş, o s-o atac eu însumi. Care-i cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla? Că o să-mi spună să o las în pace? Cel puţin o voi face să se gândească la calea cea bună. Nimeni nu trebuie să poarte doliu după un divorţ.

— Ai de gând să l-o spui aşa?

— Nu, o să procedez cu mult tact. În primul rândtrebuie s-o scot din casă şi s-o îndepărtez de birou.

— Du-te cu ea când îşi coafează părul. Este singura posibilitate ca să nu fie nici într-un loc, nici în celălalt, rânji Swede Castelli. El nu va uita niciodată ziua în care încercase să-şi vâre nasul în viaţa personală a lui Freddy. O cunoştea prea bine. Cine altcineva cunoştea mai bine ghinionul pe care-l avusese ea cu cei doi bărbaţi care însemnaseră totul pentru ea? Dacă voia să se ascundă de lume, cine o putea blama? Oricum, Jock Hampton era tot numai pară şi foc. În ceea ce-l privea, şi el ştia mai bine decât oricine, afacerile lor mergeau foarte bine.

— Am de gând s-o invit la reuniunea escadronului „Vulturul”. Mda, asta e. Nu poate refuza. Ea va fi singura femeie care va cunoaşte despre ce e vorba, singura femeie care merită să fie acolo.

— Crezi că o să vină?

— Dacă nu vine de bunăvoie, o leg şi o arunc în portbagajul maşinii. O răpesc.

— Eşti sigur că n-o să regreţi ce vrei să faci?

— Eşti un pervers, Swede. Un ticălos bătrân. Te fac eu să mi-o plăteşti.

Freddy se privi dezaprobator, iritată peste măsură pentru că fusese nevoită să meargă la petrecerea din seara aceea. Din momentul în care Jock pomenise de reuniunea escadronului „Vulturul”, ştiuse că dacă exista un eveniment la care nu trebuia să ia parte, acesta era.

Din toate ideile lui Jock, aceasta era cea mai proastă. Era atât de complet insensibil, atât de lipsit de tact, încât nici nu-i venise să creadă când îi propusese să meargă cu el. Cum de îndrăznise să-i propună? N-avea nici măcar atâta intuiţie încât să-şi dea seama că oamenii din escadron or să-i amintească inevitabil de tot ce-i fusese atât de apropiat sufleteşte, iar acum era pierdut? Zilele de glorie pe care Tony le pomenise în ultimul şi teribilul discurs din care ea nu uitase niciun cuvânt. Zilele în care era îndrăgostită de meseria ei şi de Tony într-atât încât cele două iubiri se contopiseră într-una singură. Era pătrunsă de un simţ al misiunii care o ridica la înălţimi pe care acum putea doar să şi le amintească cu o invidie profundă faţă de persoana care fusese. Jock îi ceruse să-l însoţească cu o atât de completă lipsă de înţelegere a motivului pentru care ea nu putea să intre într-o încăpere plină de oamenii care erau o

parte a fericirii ei pierdute, încât o lăsase fără grai, cu gura căscată, în timp ce el îşi spunea istorioara patetică.

— N-am nicio scăpare dacă tu nu vii cu mine, spusese el cu o nesimţire uluitoare. Fiecare dintre băieţii, aceia are o soţie şi câte doi copii, iar la ultima reuniune – nici n-ai să crezi cum şi-au bătut joc de mine – sărmane, bătrâne Jock, de vreme ce nu ţi-ai găsit nici măcar o singură femeie cu care să te poţi înţelege, trebuie că e ceva necurat cu tine, poate că eşti prea ataşat de mămica, fac pariu că niciodată n-o să te însori, o să sfârşeşti ca un burlac bătrân, încercând să-ţi umpli viaţa fără sens. Şi ce i mai rău e că în cele din urmă îmi spun mereu că mi-au găsit o fată! Fiecare dintre ei încearcă să mă însoare cu propria soră. Eu îi iubesc pe băieţii ăştia Freddy, dar nu mă voi duce iarăşi la reuniuni fără să fiu însoţit de cineva. Dar nu pot lua niciuna din fetele pe care le cunosc, pentru că ar fi tare nepotrivite şi nu s-ar distra deloc. Ce poate fi mai rău dacă îţi petreci o seară cu mine ajutându-mă să ies din încurcătură? Trebuie doar să stai lângă mine, protejându-mă, să fii braţul meu protector. Şi când vor începe să mă atace – în special nevestele – schimbă subiectul conversaţiei, nu-i lăsa să-mi sară-n cap. Pare a fi o crimă la adresa stilului de viaţă american să fii necăsătorit la treizeci şi unu de ani. Am să fac şi eu acelaşi lucru pentru tine. Oricând vei avea nevoie de un însoţitor, ştii că poţi conta pe mine. Şi continuase tot aşa, pur şi simplu smiorcăindu-se.

A trebuit să renunţe la orice scuză imediat, pentru că

singurul lucru care i-ar fi închis gura era unul la care ea n-ar fi recurs niciodată: faptul că de când plecase Tony, singura lui scăpare fiind despărţirea de ea cât mai repede posibil, rămăsese într-o teribilă stare de război cu ea însăşi, incapabilă să ia o hotărâre definitivă. Pe de o parte, îi era ruşine de cuvintele lui Tony, umilită pentru totdeauna de acuzaţiile lui, pe care le acceptase ca pe o descriere corectă a felului în care se purtase cu el. O chinuiau remuşcările. Pe de altă parte, era mult mai furioasă decât fusese vreodată în viaţa ei. Care bărbat cu caracter ar pune vina declinului propriu numai în seama soţiei? Totuşi, nici furia care o cuprindea n-o mai ajuta, pentru că-şi amintea că el avea dreptate, că în Anglia va fi mulţumit, că nu începuse să decadă până când nu se mutaseră în California.

Noapte de noapte rămânea acasă şi, după ce Annie se ducea la culcare, îşi începea obsedată propriul proces, jucând atât rolul acuzatorului, cât şi pe cel al acuzatului, al judecătorului şi al juriului, acuzându-se şi apărându-se singură, mergând înapoi şi înainte de-a lungul ultimilor cincisprezece ani din viaţă. Mac n-ar fi fugit niciodată de ea dacă n-ar fi fost atât de încăpăţânată şi lipsită de tact. Dacă ar fi fost convins că în cele din urmă va asculta de raţiune, niciodată n-ar fi plecat în Canada şi n-ar mai fi murit acolo. Cât despre Tony, de ce nu fusese mulţumită să trăiască la Longbridge Grange? Era o viaţă după care multe femei erau înnebunite. De ce nu putea fi mai maleabilă? Mai feminină? Mai ca Penelope, Jane, Delphine sau mama ei? Ele îşi

puneau soţii pe primul plan, copiii lor nu fuseseră atinşi de divorţ, iar ele aveau o viaţă bună, plină de satisfacţii şi împliniri.

Dar, fir-ar să fie, n-avea şi ea propriile drepturi? Visurile şi pasiunile ei nu erau îndreptăţite? Ce era greşit în a dori anumite lucruri, dacă erai dispus să munceşti pentru ele? Numai între pereţii casei sale putea ajunge, din când în când, la un fel de armistiţiu cu sine însăşi, în care ruşinea şi furia dispăreau pentru un timp. Cel puţin niciunul dintre cunoscuţii lor nu bănuia motivele divorţului. Adevărul ruşinos despre felul cum Tony o aruncase deoparte şi îşi luase o amantă când ea nici măcar nu bănuia aşa ceva... îşi pierduse toată încrederea în sine. Oricum, înţelese Freddy, niciunul din aceste lucruri nu putea constitui o scuză pentru a refuza invitaţia la petrecere.

Şi apoi mai fusese şi Annie. Jock, ca un ticălos prefăcut, spusese de fapt:

— Annie, nu ţi-ar plăcea s-o vezi pe mami că iese din casă şi merge să se distreze? N-ar fi bine pentru mami să se îmbrace frumos şi să iasă cu minte într-o seară? Cum făcuse el un copil de opt ani să arafe la fel de plin de speranţă, gânditor şi flămând ca Oliver Twist? Parcă o învăţase să spună:

— Oh, trebuie să te duci, mami! Pot să-mi fac temele şi singură şi îmi place mult să mănânc în bucătărie cu Helga. De atât de mult timp nu te-ai mai distrat deloc. Avea un ton care a făcut-o pe Freddy să-şi dea seama că nu-i un lucru

tocmai bun ca Annie să-şi considere mama demnă de milă.

Poftim! îşi spuse Freddy încruntată, fusese forţată să accepte. Jock Hampton fusese de vină. Se privi în oglindă. Totul părea să fie în ordine. Rochia încântătoare din mătase neagră, pe gât, cu mânecă lungă îi era largă, aşa cum îi veneau toate celelalte haine. Îşi pierduse pofta de mâncare după ce Tony o părăsise. Se căznea să mănânce decent o cină, spunându-şi că trebuie să-i dea lui Annie un exemplu bun.

Îşi puse o curea neagră, latã care să-i ţină strâns rochia la mijloc. Era cea mai potrivită: discretă, în orice caz nu agresivă, genul de rochie care nu te scoate în evidenţă într-o mulţime de femei. Numai preţul ei, pe care nimeni nu l-ar bănui, făcea din ea o rochie deosebită de cele purtate de alte femei. Îşi făcuse părul în după-amiaza aceea, aşa că arăta bine. Măcar acum, slavă Domnului, era hotărâtă să rămână aşa. Se rujă puţin, dar fără niciun pic de rimel sau fard. Mai mult ca sigur că nevestele foştilor piloţi constituiau un grup de femei fericite, ocupate, care-şi consumau întreaga energie să facă copii sănătoşi şi să-şi transforme căminele în locuri agreabile pentru soţii lor fericiţi – mai mult decât atât, ele n-ar fi folosit farduri chiar dacă revistele americane de modă începuseră să le prezinte şi pentru femeile obişnuite. Dar, cu siguranţă, nici ea nu-şi dorea să arate ca o actriţă de la Hollywood. O pereche de cercei mici şi pantofii potriviţi încheiau toaleta.

Când sosi Jock, Freddy era gata de o jumătate de oră.

Dar nu părea încă în stare să se hotărască să părăsească încăperea. Se învârtea de colo-colo, aranjându-şi lucrurile, verificându-şi pentru a cincea oară poşeta. Jock şi Annie conversau aprins. Îi putea auzi de la etaj. De ce n-o invitase el pe Annie la reuniunea lui stupidă? Acum era prea târziu să-i sugereze acest lucru. În cele din urmă se hotărî să coboare, ascultându-i cum râd împreună.

Când intră în camera de zi, vocile li se curmară brusc.

— Mami! gemu Annie.

— Freddy, nu mergem la înmormântare! spuse Jock. Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? Schimbă-te imediat, ia-ţi altceva. Oricum o să întârziem, aşa că nu mai contează câteva minute în plus.

— Vai, mami, arăţi groaznic! se plânse Annie.

— Negrul este întotdeauna potrivit, întotdeauna elegant – ce ştiţi voi despre modă? Întâmplător asta este o rochie Jacques Fath.

— Nu-mi pasă ce dracu’ este, îmbracă ceva drăguţ.

— Şi în niciun caz negru, ţipă Jock.

— Parcă ai fi o văduvă! adăugă Annie cu chipu-i drăgălaş, îndurerată.

— Bine, bine. Freddy îi aruncă lui Jock o privire furioasă. Cu toate Brendele lui, îşi putea imagina cu ce gen de rochie, ţipătoare, de prost gust, chipurile sexy, era el obişnuit. Şi înfumuratul, nici măcar nu-i spusese că o să-şi pună uniforma. Eul masculin! Dădu buzna în dormitor şi începu să caute cu furie printre rochii, împingând

umeraşele de colo-colo.

„Ceva drăguţ” – cap pătrat ce e! Drăguţ! Tocmai asta dovedea cam cum îşi închipuie el că trebuie să arate o femeie. Drăguţ! Un cuvânt pe care-l urâse dintotdeauna. Un cuvânt fals, efeminat, un cuvânt enervant şi stupid, un cuvânt ca o jucărie neînsemnată, ca un fleac de bibelou. Singurul cuvânt mai neplăcut ca acesta era adorabil. Cel puţin nimeni nu-i spusese vreodată că e adorabilă!

Smulse un umeraş din dulap şi se uită să vadă cum îi vine rochia. Îi era cam strâmtă când o cumpărase, cu puţin înainte ca Tony să o părăsească. O rochie pe care intenţionase s-o îmbrace la inaugurarea noii case, sărbătoare care nu mai avusese loc. Nu se mai obosise s-o dea înapoi pentru a fi ajustată. Dar era singurul lucru din dulapul ei care nu era în culori închise şi se potrivea cu ocazia asta. Îşi scoase rochia de mătase neagră şi şi-o puse pe cealaltă. Îi venea perfect. Dar trebuia să-şi schimbe pantofii cu unii care să se asorteze cu rochia, să-şi ia o altă geantă şi nişte cercei mai mari şi mai strălucitori. Trebuia să-şi pună şi ceva mai mult fard, în ton cu coloritul rochiei. În sfârşit, trebuia să facă ceva şi cu părul, pentru că arăta prea strâns, prea şcolăresc şi nu mergea cu rochia. Rahat pe băţ!

În cea mai mare viteză, atacă fardul cu o îndemânare de care nu se mai credea în stare. Apoi se întoarse la păr. Îl pieptănă cu o perie în şuviţe mari până când strică toată coafura, făcându-l să atârne în aceeaşi manieră

dezordonată, îndrăzneaţă, de nestăpânit, ca înainte de a-l coafa. Rochia de un roşu strălucitor, fără curea, strânsă pe corp, aproape fără corsaj, dar cu poalele uimitor de largi, era o ţinută potrivită să dansezi toată noaptea, să seduci luna şi să vrăjeşti stelele de pe cer.

Se opri, complet schimbată în faţa oglinzii. Nu putea spune că e drăguţă. Arăta... bine... sau „mai bine” era poate expresia cea mai potrivită. Dar ceva lipsea totuşi. Se duse la cutia cu bijuterii, deschise unul din sertarele acesteia şi scoase insigna TATA. Dacă Jock îşi îmbrăcase uniforma, nimic altceva decât uniforma de gală cu gradele de colonel, cu fiecare decoraţie pe care o primise, bănuia că şi ea trebuia să poarte această insignă. Din fericire, pieptul rochiei era aşa de bine cusut la răscroială, încât insigna putea fi prinsă fără să tragă rochia în jos, dezvelindu-i pieptul. Da, acest strop de negru şi auriu, cele două aripi largi, de aur, încadrate în negru, cu ovalul din centru purtând însemnul TATA, dădeau rochiei ultimul retuş cerut de ţinuta de seară.

Freddy coborî scările atât de indignată cât putea fi orice femeie într-o pereche de sandale cu toc înalt.

— Sper că sunteţi satisfăcuţi, spuse ea ameninţătoare. Jock şi Annie săriră de pe scaune şi rămaseră cu gurile căscate. Asta-i tot ce am putut face, se răsti Freddy.

— Oh, Iisuse, Freddy!

— Dar eşti, oh, vai... aşa de frumoasă, scăpă

Annie.

— Mulţumesc, Annie scumpo. Mă întorc devreme, dar promite-mi că te duci la culcare la timp. O să-ţi povestesc totul mâine dimineaţă.

— Oh, vai, mami, oh, cum arăţi! Cât de mare trebuie să fiu ca să port şi eu o rochie ca asta?

— Mare, foarte, foarte mare, Annie, spuse Freddy.

— Treizeci şi unu, Annie, ca mămica ta, spuse Jock. Foarte, foarte tânără. Haide, splendoare. Să nu fim chiar ultimii acolo.

— Jock, nu! Şi vorbesc serios, te avertizez, nu-mi mai spune „splendoare” pe tonul ăsta încrezut ori nu mai fac niciun pas afară din casă. Eu nu sunt drăguţa ta, sunt protectoarea ta, altfel n-aş fi aici.

— Da, să trăiţi! îi aruncă un salut scurt. N-am nicio scuză, să trăiţi. Sunt profund ruşinat.

— Aşa mai merge, replică Freddy morocănoasă.

Jock îi puse pe umeri blana nouă de vizon şi îi oferi braţul. Ea ridică din sprâncene, exasperată de gestul inutil.

— Mulţumesc, cred că mă pot descurca şi singură, îi aruncă în timp ce se îndreptă repede spre uşă, păşind mai arogant ca niciodată.

Freddy se opri transfigurată, incapabilă să mai facă un singur pas când se aflară la uşa încăperii de unde putea auzi melodia „Falezele albe din Dover”.

— Jock, spuse ea implorator, muzica asta. Jock, teribil de plin de sine, n-o auzi. El însuşi organizase întreaga reuniune, audiase orchestra, le dăduse lista cu muzica pe

care o alesese, închiriase mica sală de bal de la Beverly Wilshire, alcătuise meniul şi adunase toţi piloţii din escadronul „Vulturul”. Toţi cei care nu locuiau lângă Los Angeles fuseseră aduşi cu avionul, împreună cu soţiile, iar fiecare cuplu fusese cazat la Beverly Wilshire. De toate aceste servicii avusese grijă compania „Vulturii”. Tot Jock fusese cel care decisese că trebuie să poarte uniformele. Se gândise că înştiinţarea pe care le-o făcuse băieţilor cu şase săptămâni în urmă era un avertisment clar că trebuie să se pună la regim pentru a da jos kilogramele pe care le puseseră probabil de la sfârşitul războiului încoace... El, personal, nu pusese niciun gram în plus.

Dacă mai era ceva care ar fi putut să o determine pe Freddy să-i refuze invitaţia, el se felicită că anticipase acel lucru. Dar ce era mai caraghios era faptul că, oricât se străduise, nu fusese capabil să găsească o modalitate mai bună de a o invita. Într-un fel, el şi cu Freddy, cu toate că se cunoşteau de atâţia ani, nu păreau să aibă acel gen de relaţie care i-ar fi permis lui să o invite la cină fără un motiv special. Exista o reţinere păcătoasă pe care n-o putea înţelege şi care-i împiedica să se simtă în largul lor unul cu altul. Dacă n-ar fi fost Annie, n-ar fi îndrăznit niciodată s-o viziteze acasă şi întotdeauna avea grijă să telefoneze înainte. Dacă n-ar fi ştiut despre ce e vorba, mai că s-ar fi suspectat că devine puţin timid în preajma lui Freddy. Oare era posibil să cunoşti pe cineva atât de bine încât să te inhibe?

— Muzica asta, repetă Freddy, este aşa de...

— Minunată, nu-i aşa? exultă Jock.

— Îngrozitoare! exclamă Freddy. Urăsc să plutesc în această atmosferă de nostalgie simulată.

— Ce vină am eu dacă băieţii cer aceste melodii, întrebă Jock apucând-o de braţ şi conducând-o înainte fără s-o ia în seamă.

— Bathos! Maudlin!

— Ai dreptate. E cam aiurea-Dar nu putem rămâne aici. Eşti o adevărată prietenă, Freddy, apreciez acest lucru. Adu-ţi aminte, când or să înceapă să vorbească despre surorile lor, tu spui „Jock are o prietenă foarte apropiată şi foarte drăguţă, dar nu l-a putut însoţi în seara asta”.

— Îmi va fi imposibil să spun aşa ceva pe un ton serios.

— Atunci râzi, laudă-mă, nu contează, cu condiţia să spui aceste cuvinte – accentuează pe „apropiată”.

Începuse melodia „Valsul Matildei”, prea săltăreaţă ca să fie sentimentală, şi în aceste acorduri vesele Freddy se lăsă împinsă în sala de bal. Imediat au fost înconjuraţi de bărbaţi în uniformă care îl băteau pe Jock prieteneşte pe umăr şi o îmbrăţişau pe Freddy, ca apoi s-o bată prieteneşte pe umăr pe Freddy şi să-l îmbrăţişeze pe Jock.

Freddy se gândi că, după cum arătau, trebuie să fi început petrecerea cu o zi înainte. Era o atmosferă zgomotoasă, confuză, veselă, sala fiind plină. Toate femeile erau îmbrăcate la fel ca ea. Nu putea fi aşa de rău cum îşi închipuise. În clipa în care Jock o apucă şi o trase pe ringul

de dans în timp ce orchestra cânta „Tare demult şi tare departe”, se înveselise destul de mult ca să nu-şi mai aducă aminte de ultima dată când dansase cu Tony pe această melodie sau pe următoarea. Primăvara va veni puţin mai târziu anul acesta. Îşi dădu seama că uitase ce dansator bune e Jock. Aproape că se simţea bine. Începu melodia „Va fi aşa de bine să te întorci acasă”.

— Vrei să nu-mi mai cânţi în ureche? îi şopti ea.

— Ştiu toate cuvintele, protestă el.

— Asta nu e o scuză. Nu eşti Bing Crosby.

Din fericire, vechii prieteni îi despărţiră, iar timp de o oră Freddy zbură din braţele unuia în braţele altuia, Jock nereuşind să o mai prindă decât pentru câţiva paşi. Poate că nu acesta era locul cel mai potrivit pentru o discuţie privind atitudinea ei detestabilă, îşi dădu el seama, şi se simţi mai puţin curajos. Era frumoasa balului ăsta blestemat, un adevărat diavol zburător, ţopăind veselă în rochia ei criminală cu care n-ar fi trebuit să o lase să iasă din casă. Făcea ravagii şi nu lipsea mult să provoace adevărate scandaluri între soţi şi soţii la sfârşitul petrecerii.

Şi cine-i dăduse voie să-şi pună insigna? Le făcea pe celelalte femei să pară atât de... inferioare.

Petrecerea continuă într-un iureş de toasturi, glume, ţopăieli, poveşti despre trecutele fapte eroice, pentru ca apoi să reînceapă dansul. Freddy asculta muzica aceea de câteva ore, astfel încât amintirile dureroase se estompaseră şi nu mai rămăsese decât muzica. Până şi

melodia, Când luminile se vor aprinde din nou, îşi pierduse puterea de a o arunca înapoi în trecut. Se simţea de parcă ar fi fost la o petrecere foarte plăcută şi totuşi, în acelaşi timp, mult mai veselă decât îşi închipuise vreodată. Iar vinul pe care chelnerii îl turnau întruna îşi făcuse efectul.

Şeful orchestrei se apropie de Jock şi îi şopti ceva. Jock ezită, apoi încuviinţă printr-o mişcare a capului. Se urcă pe podium şi, după ce orchestra se opri, anunţă:

— Băieţi, vă aduceţi aminte cum obişnuiam să ne luăm zborul şi cum săream cu paraşuta şi după aceea ne întâlneam cu toţii la „Lebăda Albastră”, unde beam bere caldă şi cântam până cădeam morţi de oboseală, pentru a prinde curaj pentru a doua zi? Vă aduceţi aminte că era uneori acolo o fată şi ne cânta cântece din timpul Primului Război Mondial, învăţându-ne şi pe noi cuvintele? Haideţi să ne strângem cu toţii şi să o ascultăm cântând din nou. Freddy, unde eşti? Vino aici, ofiţer superior de Lancel.

Se stârni o mare agitaţie şi Freddy îi auzi pe toţi bărbaţii aceea strigând-o şi-şi dădu seama că fusese prinsă-n cursă. Nimeni nu spusese nicio vorbă până acum cum că ar vrea să-i facă cunoştinţă lui Jock cu sora unuia dintre ei, iar Jock n-o avertizase că o va pune să cânte. Îl fixă cu privirea ei cea mai criminală, dar el continua să-i facă semne spre podiumul unde orchestra atacase deja melodia „Alo, centrala! Dă-mi hotarul nimănui”, un cântec pe care nu şi-l amintea să-l fi avut în repertoriul lor obişnuit.

Fă-o cu graţie, îşi spuse Freddy, şi îşi regăsi complet

stăpânirea de sine. Se simţi trecută din mână în mână spre orchestră, unde Jock o ajută să urce.

— Adorabil, îi spuse ea.

— Ştiam că ai să vrei s-o faci pentru băieţi.

Ea se întoarse către şeful orchestrei.

— Avem toate partiturile de la domnul Hampton. Exersăm de zile întregi, o asigură el. Dumneavoastră cântaţi şi noi vă acompaniem.

Freddy dădu din cap aprobator. N-avea încotro. Jock îi pusese chiar şi un scaun pe scenă. Se aşeză pe scaun şi când se uită împrejur la camera plină de oameni care aşteptau, îşi simţi inima cuprinsă de nostalgie. Apoi se lansă în interpretarea cântecului „Tipperary”. Vocea suna puţin răguşită înainte ca ea şi orchestra să-şi găsească ritmul. Imediat, Freddy simţi un val de emoţie printre oamenii din încăpere, diferită de cea provocată de cântecele ultimului război. Aceste cântece vechi erau cântece soldăţeşti, nu balade romantice pline de dor, cântate de îndrăgostiţii despărţiţi, pe melodiile cărora dansaseră cu toţii în anii patruzeci, ci cântece care îţi dădeau fiori şi pe care bravii bărbaţi şi le cântaseră singuri în tranşee cu douăzeci de ani în urmă. Piloţii escadronului „Vulturul” care acum fredonau împreună cu ea se alăturau prin muzică unei alte generaţii de luptători, camarazi ai generaţiei trecute. Se legăna uşor pe melodia cântecului „Tipperary”, apoi trecu la cântecul „Adună-ţi toate necazurile în vechea ta desagă”.

Vocea înaltă a lui Freddy, deşi neexersată, semăna aşa de mult cu a lui Eve, formidabilă, irezistibilă, cu o dulceaţă nemaipomenită în atingerea tonurilor înalte, cu o notă de imperfecţiune în registrul vocal mediu, chiar puţin provocatoare în octavele joase. Se lăsă furată de muzică, simţindu-se din ce în ce mai puternică cu fiecare vers. Trecu de la „Ţine focu' aprins în sobă", la „Orizontul albastru al valsului". Se lăsă purtată pe aripile cântecului „La revedere, Broadway, Bine te-am găsit, Franţa", spre atmosfera zburdalnică din „întotdeauna urmăresc curcubeul". Cu capul dat pe spate, îşi împrăştia vraja melodiilor ca pe nişte scrisori de dragoste spre bărbaţii care o ascultau. Devenise Maddy, într-o altă rochie roşie, cântând în lumina lunii soldaţilor francezi răniţi şi unui ofiţer, într-o noapte care-i marcase destinul. Apoi era chiar ea însăşi cu zece ani în urmă, cântând unui grup de bărbaţi pe care-i cunoştea – încercând să uite faptul că unii dintre ei aveau să moară a doua zi şi încercând să se gândească la dorinţele lor din seara aceea. Freddy strălucea. Nu mai era nevoie să fie luminată de reflectoare, lumina izvora din fiinţa ei. Era o fată care cânta cântecele învăţate de la Eve pe când era copil, cântece la fel de proaspete în memoria ei de parcă atunci le-ar fi inventat.

Îşi încheie repertoriul cântecelor vechi, deşi publicul era legat printr-un extaz comun, astfel că ar fi putut să le mai cânte ore în şir. Coborî de pe scaun şi îi făcu semn şefului de orchestră să cânte altceva în timp ce ea căuta o cale să

coboare de pe scenă. Dar Jock, care rămăsese în apropiere, începu să cânte melodia pe care ea nu voia s-o audă, care însemna prea mult pentru ea. Toţi bărbaţii se alăturară vocii lui Jock. Freddy nu putea nici măcar să-şi mişte buzele, lăsându-se cuprinsă de melodia simplă şi de neuitat.

„Zâmbeşti un timp, mă săruţi la despărţire,
Când norii se vor aduna, voi reveni la tine.
Atunci cerul va părea mai albastru,
Jos, pe câmpia îndrăgostiţilor, draga mea”.

— Hai, Freddy, cântă, o rugă Jock. Niciodată nu te opreai înainte de a ne cânta această melodie.

Unii dintre bărbaţii din escadronul „Vulturul” se urcaseră pe scenă şi ea se simţi cuprinsă de mijloc în timp ce ei se legănau dintr-o parte în alta, fredonând melodia:

„Clopotele de nuntă vor răsuna aşa de vesele,
Fiecare lacrimă va rămâne în amintire.
Aşa că aşteaptă-mă şi roagă-te pentru mine în fiecare noapte,
Până ne vom revedea”.

Reluară cântecul de la început şi Freddy, fără să se poată stăpâni, îşi simţi lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Oh, nu! Nu mai pot suporta, se gândi şi se desprinse agilă din braţele lor, sări de pe scenă, îşi făcu rapid drum printre piloţii care cântau împreună cu nevestele lor şi ieşi din sala de bal. Ajunse în holul larg, tapetat în roşu şi auriu, şi se îndreptă spre bulevardul Wilshire ca să ia un taxi.

— Aşteaptă! Ţi-ai uitat haina! Jock se opri brusc la un pas în spatele ei şi îi puse blana pe umeri.

Îşi scoase batista şi încercă stângaci să-i şteargă lacrimile.

— Hristoase, îmi pare rău că eşti supărată... N-am vrut să se întâmple aşa.

— Ei bine, dar la toate celelalte detalii, bineînţeles că te-ai gândit, îl acuză ea. Cântecele acelea vechi... de unde le-ai scos?

— Haide, Freddy, ai fost de-a dreptul sublimă! Nu eşti bucuroasă că te-am făcut să cânţi?

— Trebuie să recunosc... că n-a fost chiar aşa de groaznic... cum m-am aşteptat. Nici măcar nu credeam c-o să-mi mai amintesc cuvintele, spuse ea, iertându-l din priviri.

Portarul îi aduse lui Jock Cadillac-ul decapotabil şi el o conduse acasă în tăcere. Atmosfera din maşină era încărcată de ecourile cântecelor nemuritoare, astfel că nu-şi mai aveau rostul cuvintele. Era atât de târziu, încât traficul eră aproape inexistent. El conducea bazându-se mai mult pe instinctele sale înnăscute, întocmai ca un pilot care respectă regulile de zbor, în ciuda faptului că băuse mult. Parcă în faţa casei lui Freddy, scârţâind puternic pe aleea de pietriş.

— Deci reuniunea s-a terminat. Şi când te gândeşti că nu o vom repeta decât peste zece ani, mormăi Jock.

Ea se gândi că lui îi pare mult prea rău pentru cât ar fi

meritat această ocazie.

— Poate că n-ar mai trebui organizată niciodată, sugeră Freddy. Poate că ar fi mai bine să existe numai această noapte şi apoi... nimic...

— Dar atunci nu te-aş mai fi auzit cântând niciodată... şi mi-ar fi părut al dracului de rău, Freddy, deoarece ai fost la fel ca înainte...

— Nimic nu rămâne neschimbat, Jock. Totul se schimbă şi nu întotdeauna în bine, spuse Freddy sobru, luându-şi poşeta şi mănuşile şi pregătindu-se să coboare din maşină.

— Nu. Stai. Mai stai un minut. Nu se poate să mai vorbim puţin? Niciodată n-am stat pur şi simplu de vorbă, cu excepţia discuţiilor de afaceri...

— Doar să vorbim? Freddy era nedumerită.

— Da, despre – oh, orice – o discuţie ca între doi oameni care se cunosc de zece ani, dar de fapt nu prea se cunosc bine şi – poate ar trebui.

— Este cazul nostru? Acum era sincer amuzată. În toţi anii aceia de când îl cunoştea pe Jock, nu-l văzuse niciodată ameţit din cauza băuturii şi mai mult ca sigur că între ei nu avusese loc vreodată o discuţie mai fără sens ca asta.

— Nu cumva ai băut cam mult, comandant de escadron?

— Exact aşa este. Sunt topit. „In vino veritas” – ce dracu’ o mai fi însemnând şi asta.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să te duci acasă şi să te culci? Putem discuta altă dată, spuse ea, stăpânindu-şi râsul. El părea aşa de serios, de parcă nici nu era Jock.

— Dumnezeule, Freddy, ţipă el indignat, nu cunoşti nici cel mai elementar lucru despre mine, nu-i aşa? Dar nici măcar nu vrei să-l ştii.

— Jock, îl dojeni ea, la fel de amuzată de parcă avea de-a face cu un copil de vârsta lui Annie şi el făcuse o declaraţie la fel de exagerată ca a lui Annie. Tu erai cel mai bun prieten al lui Tony, familia Longbridge te consideră un membru al ei, noi am fost parteneri în afaceri timp de cinci ani, eşti naşul lui Annie, ai fost chiar cavalerul meu de onoare la nuntă, pentru Dumnezeu! – normal că te cunosc.

— Pe naiba mă cunoşti! Pentru tine eu am fost întotdeauna un membru al grupului – tocmai mi-ai întărit această convingere. Nu crezi că am şi eu o viaţă proprie, o existenţă a mea – o adevărată viaţă plină de speranţe şi sentimente care n-au nicio legătură cu familia Longbridge sau cu „Vulturii”?

Freddy se gândi că, indiferent dacă era băut sau nu, în vocea lui exista o notă de reproş care o puse pe gânduri. Şi era adevărat ce spunea el. Jock se întoarse spre ea şi dintr-odată trăsăturile feţei şi linia umerilor i se părură necunoscute.

— Jock... Ea întinse mâna într-un gest care sugera că voia să-i atingă braţul, într-o încercare de a se scuza. El îi observă mişcarea şi, cu un suspin adânc, o apucă şi o trase spre el.

— Fir-ar să fie, Freddy, ţi-a trecut vreodată prin cap că sunt atât de îndrăgostit de tine încât nu mai pot suporta?

— Jock! Uimită, nevenindu-i să creadă, râzând de absurditatea spuselor lui, ea îl împinse înapoi. Hai, Jock, fii serios! În tine vorbeşte băutura – la care se mai adaugă emoţiile acestei seri, vechii prieteni, muzica, amintirile şi... zilele glorioase... nu e vorba de dragoste. Gândeşte-te la toate femeile din viaţa ta.

Gândindu-se la ele, Freddy era şi mai amuzată.

— Cum poţi fi sigur că ai fost vreodată îndrăgostit de mine cu adevărat?

— La dracu', vrei să mă asculţi? Şi nu mai râde în felul acesta respingător de superior. Am avut ghinionul să mă îndrăgostesc o singură dată în viaţa mea – într-o biserică din Anglia, la cinci secunde după ce tu te-ai măritat, când ţi-ai dat jos voalul de pe cap şi ţi-am văzut chipul. Tâmpitul de mine, m-am îndrăgostit nebuneşte şi pentru totdeauna şi m-am străduit ani de zile să scap de această obsesie – încercând s-o fac să dispară, să se schimbe, să păleasca – dar, asta mi-a fost soarta! N-am reuşit! Nu vreau să fiu îndrăgostit de tine! Crezi că este amuzant să fii îndrăgostit de cineva care se uită la tine ca prin zid – cineva care se gândeşte la tine ca la un lucru care se asortează cu cadourile de nuntă?...

— Dar... dar... Freddy se încurcă. Niciodată nu-l auzise pe Jock vorbind atât de bâlbâit şi repezit, toată atitudinea lui de tip rece, calculat, dispăruse.

— Nu-mi spune mie „dar", cunosc replicile tale pe dinafară. Am ajuns în viaţa ta prea târziu, mi-ai fost luată

de altcineva, dragostea ta era dăruită, eu sunt doar un amic, fac parte din istoria familiei şi nimeni nu poate rescrie istoria, e prea târziu să mă priveşti altfel – scuteşte-mă de toate explicaţiile tale – nu există nici un singur „dar” la care să nu mă fi gândit de o mie de ori. Dar ascultă, Freddy, ascultă-mă bine, ştiu că trecutul nu se poate schimba, dar noi putem scrie viitorul. Ai idee de câte ori am rescris trecutul gândindu-mă ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit cu adevărat atunci când trebuia? Nu, nu încerca să mă opreşti. Desigur, sunt un pic afumat – numai aşa am putut să-mi adun curajul necesar ca să-ţi spun tot ce am pe suflet, aşa că trebuie să mă asculţi! Oh, Freddy, ce-ar fi fost dacă am fi mers împreună la liceu sau la colegiu? Ar fi putut foarte simplu să fie aşa, am copilărit la numai câteva mile distanţă, ne-am născut în acelaşi an, în aceeaşi lună, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-aş fi aruncat o privire şi te-aş fi invitat să mergi cu mine la balul şcolii şi n-am fi vorbit despre avioane şi am fi uitat – să mai dansăm, şi când te-aş fi dus acasă, tu ţi-ai fi dat seama că eram bărbatul pe care-l aşteptai. Poate că m-ai fi lăsat chiar să te sărut la despărţire. Nu ne-am mai fi uitat la nimeni altcineva pentru tot restul vieţii. Ne-am pierdut unul pe altul la o aruncătură de băţ, Freddy! Fir-ar să fie, nu poţi măcar să-ţi imaginezi cât de fericiţi am fi fost?

— Bănuiesc... că n-ar fi fost... absolut imposibil... dacă am crede într-o călătorie în timp, admise ea, incapabilă să-l aducă la realitate. Mintea ei nu mai funcţiona la fel de logic

ca de obicei.

— Tocmai eram pe punctul de a-ţi pune o întrebare cât se poate de stupidă, spuse Jock, simţindu-şi inima palpitând de emoţie la auzul vocii lui neobişnuite.

— Să mă întrebi ce?

— Numai un prost ar cere permisiunea unei fete, spuse el. Nu-ţi aduci aminte de acest lucru din şcoală? Alunecă spre ea, o luă în braţe şi, înainte ca ea să aibă timp să protesteze, o sărută pe buze respectuos, tandru, dulce, dar cu demnitatea de neconfundat a unui bărbat care ştie că sărutul lui nu va fi refuzat pe deplin.

— Opreşte-te! spuse Freddy surprinsă. Trecuse aşa de mult timp de când nu mai fusese sărutată, încât intră în panică.

— Pune-ţi braţele în jurul meu, Freddy, spuse el. Haide, încearcă măcar. Dacă nu-ţi place, mă opresc.

— Ce dracu’ ai de gând să faci, Jock Hampton?

— Să te sărut. Asta-i tot, doar să te sărut, spuse el, şi o sărută din nou.

— Ai spus că vrei să vorbim, protestă ea vehement, pur şi simplu speriată de căldura şi perfecţiunea buzelor sale şi de plăcerea delicioasă pe care o simţea în îmbrăţişarea braţelor lui puternice. Era aşa de mare, mirosea aşa de bine, ca nişte castane prăjite, iar braţele lui erau atât de protectoare! Cine ar fi putut ghici că are asemenea buze dulci?

— Mai târziu. Sărută-mă şi tu, Freddy, scumpa mea

Freddy, te rog, încearcă să mă săruţi când te sărut şi eu. Da, aşa e mai bine, mult mai bine. Nu te ruşina, eşti atât de frumoasă, te iubesc, dintotdeauna te-am iubit, nu trebuie să mă iubeşti şi tu imediat, dar te rog lasă-mă să încerc să te fac să mă iubeşti, promite-mi că aşa vei face, a trecut aşa de mult timp şi eu am fost atât de singur aşteptându-te pe tine – toată viaţa m-am simţit singur – mereu m-am întrebat cum o fi să te sărut, dar niciodată nu mi-am închipuit că va fi aşa de bine.

Îşi îngropă faţa în părul ei şi amândoi îşi simţeau inimile tulburate, încercând să-şi găsească un punct de sprijin într-o lume care le scăpa brusc printre degete, singura realitate fiind buzele lor unite într-un lung sărut.

Jock îi apucă uşor capul între mâini şi o sărută încet, simţindu-i fiecare părticică a feţei, mergând cu sărutările de-a lungul liniei părului, în jos spre obrazul fierbinte până la colţul urechii, apoi, ridicându-i capul, începu să-i sărute pielea delicată a gâtului, împingând gulerul de blană care încă îi înconjura strâns gâtul. Freddy se strădui să se retragă, deşi tremura de plăcere la atingerea delicată şi uşoară a gurii lui curioase şi deşi ar fi vrut să se piardă în îmbrăţişarea minunat de ocrotitoare a braţelor lui, încercă în zadar să-l privească în ochi în întunericul din maşină.

— Jock, aşteaptă! M-ai luat prea repede, încă nici nu-mi dau seama ce simt, dă-mi răgaz să mă lămuresc, imaginează-ţi că suntem după balul de la şcoală, ia-o mai încet, Jock.

Încrederea în ea însăşi, care-i fusese zdruncinată, rănită, o avertiza pe Freddy de faptul că era mult prea vulnerabilă, mult prea dornică de iubire şi că trebuia să se agaţe de orice amănunt real la care se gândise în nopţile lungi de insomnie. Să nu se lase în voia sentimentelor confuze, stârnite de cuvintele şi sărutările lui neaşteptate.

El îi dădu drumul şi îi puse capul pe pieptul lui, peste uniformă. Cu o mână o ţinea uşor, iar cu cealaltă îi mângâie părul ca unui copil.

— Ne aflăm după balul de la şcoală, Freddy, şi tot ce vreau este să te ţin în braţe, aici lângă mine, pentru mult, mult timp. Nu pot să-mi cred norocul! Nu pot să cred că am găsit o fată frumoasă, cu păr roşcat şi ochi albaştri căreia îi place la fel de mult ca şi mie să zboare. Mă întreb dacă avem vreo şansă ca într-o zi să zburăm împreună. Doar la asta mă duce mintea acum, deoarece n-am decât şaisprezece ani. Râse plin de voioşie. Sunt mult prea tânăr ca să mă gândesc că aş putea face altceva cu o fată perfectă ca tine.

Freddy se sprijini relaxată de el, simţindu-se dornică de-a asculta la infinit, de parcă fiecare cuvânt era o mică asigurare că înaintea ei mai avea o întreagă viaţă nepătată de trăit, de parcă cuvintele lui s-ar fi transformat în realitate. Se gândea visătoare că Jock era neaşteptat de dulce, frumos, încântător de stângaci şi direct în vorbire, ca un băieţel. Când îl văzuse pentru prima oară, se gândise că arată ca un viking temerar... poate că nu se înşelase. Vocea

lui trăda o dorinţă curată – acum, când aflase că o iubea de atâta timp, înţelegea de ce i se păruse mereu puţin furios pe ea – furia asta îl ajutase să-şi ascundă dragostea. ***Dacă o iubea.*** Brusc, orice îndoială dispăru. Recunoscuse vocea dragostei după atâţia ani în care n-o mai auzise. Freddy se îndreptă şi îşi puse braţele în jurul gâtului puternic al lui Jock, ridicându-se puţin pentru a-l putea săruta pe buze, dându-i primul sărut adevărat, un sărut din toată inima, plin de pasiune, în care, pentru prima oară, nu mai avea nicio reţinere.

— Iisuse! exclamă Jock. Cum poate fi un bărbat îndeajuns de nebun ca să te părăsească? I-am spus lui Tony că şi-a pierdut minţile! De câte ori îl vedeam cu fata aceea, îl avertizam că e nebun – slavă Domnului că nu m-a ascultat.

Freddy se simţi de parcă îi aruncase cineva în ochi un pumn de ace cu gămălie.

— Tu... l-ai văzut pe Tony cu ea – tu i-ai spus! Braţele îi căzură rigide pe lângă corp.

— Ei bine, ştii cum e... între bărbaţi, prieteni, normal ei... oh, mai vorbesc.

— Dumnezeule, voi doi aţi stat şi aţi discutat despre mine! Freddy se simţi cuprinsă de groază. Ai conspirat cu el – ai ieşit împreună cu el şi cu amanta lui şi când aveaţi micile voastre discuţii ca-ntre bărbaţi, fără îndoială că el îţi făcea confidenţe, nu-i aşa? Despre toate amănuntele trister urâte ale vieţii noastre intime – tu ai ştiut tot ce se întâmpla şi eu nici măcar nu visam – nici nu m-am gândit la aşa

ceva... Deschise furioasă uşa maşinii. Înainte ca Jock să poată face vreo mişcare, sări de pe scaunul din faţă, alergă pe alee, deschise uşa de la intrare şi dispăru înăuntru trântind uşa în urma ei, cu un gest a cărui finalitate nu era interpretabilă.

În orele care mai rămăseseră din noapte, Freddy stătu prăbuşită pe un scaun din dormitorul ei, furioasă şi plină de ură. La un moment se calmă suficient pentru a fi în stare să-şi scoată rochia şi să-şi pună un halat călduros şi nişte ciorapi. Dar în rest nu se mişcă de pe scaun decât ca să se ducă la baie ca să vomite, operaţiune pe care o repetă de mai multe ori, până când nu-i mai rămase în stomac nici fierea.

Repeta obsesiv toată conversaţia avută cu Jock în maşină. Îşi spunea întruna că el profitase pur şi simplu de situaţia creată în viaţa ei. Ea era ca un avion avariat, fără muniţie, despărţit de restul escadronului, rămas în urmă pentru a se lupta singur pe teritoriul duşmanului, în timp ce pilotul se ruga să nu fie depistat şi doborât înainte de a se întoarce acasă – era o ţintă perfectă, lipsită de apărare, patetică, genul de ocazie cu care nici cel mai experimentat pilot nu s-ar fi lăudat, o ţintă pe care ar fi doborât-o şi un băiat cu o puşcă. Nimic mai mult. Nimic mai bun. Şi nimic mai uşor.

Cum de se lăsase păcălită de el, chiar şi numai pentru câteva minute? Freddy era atât de furioasă pe ea însăşi şi se simţea atât de umilită încât senzaţia de vomă era ca o

uşurare pentru ea. Nici măcar nu se putea amăgi. Într-adevăr îl crezuse. Îl crezuse când îi spusese povestea cu dragostea lui pentru ea şi se purtase, oh, Doamne, cum de fusese aşa de credulă, îngrozitor de proastă. Oh, da, îi plăcuse aşa de mult, încât nu va înceta niciodată să se urască pentru clipele acelea. Şi totuşi îl cunoştea pe Jock Hampton, pe acest afurisit lăudăros, cunoştea genul de fete cu care umbla, văzuse destul de multe, chiar din primele zile ale căsătoriei cu Tony. Toate Brendele englezoaice şi americance erau la fel şi cu toate acestea se lăsase păcălită de câteva minute de conversat cu el – îndulcită de băutură – şi fusese pe punctul de a-i cădea în plasă.

Probabil că disperarea îi era înscrisă pe frunte. „Te rog, domnule, fă dragoste cu mine” – probabil că aşa înţelegea orice bărbat când se uita la ea.

— Până şi o îmbrăţişare era suficient pentru a o face să se topească toată. O simplă îmbrăţişare nenorocită. El era singura persoană din lume, cu excepţia lui Tony, care ştia că ea nu mai făcuse dragoste de mai bine de un an. Ştia cât de vulnerabilă era. Şi cu prima ocazie favorabilă profitase de ea.

Sau – stai puţin – oare numai Jock ştia acest lucru? Oare îi spusese Tony şi lui Swede? Sau altcuiva? Poate că spusese la toată lumea! Poate că ea ajunsese subiect de bârfă. Probabil că toţi ştiau de Tony Longbridge şi de amanta lui, de faptul că Tony o abandonase şi nici măcar nu mai vrusese s-o atingă cu un deget pe sărmana Freddy.

Nimeni nu pomenise de Tony noaptea trecută. Deci aşa! Ea se îmbrăcase ca o idioată şi nici mai mult nici mai puţin făcuse parada modei cu emblema aviaţiei. Şi miracolul miracolelor, toată lumea fusese plină de mult tact şi n-o privise deloc curios sau stânjenitor. Dar, desigur, toţi ştiau despre divorţ; ea nu-şi făcea iluzii că într-o lume restrânsă ca aceea din care făceau parte membrii escadronului „Vulturul” asemenea veşti puteau trece neobservate, mai ales când ei toţi erau figuri atât de populare. Era clar că toată lumea – absolut toţi – trebuie să-şi fi dat seama că ea era adevărata prietenă a lui Jock. Altfel ar fi trebuit să depisteze un semn de recunoaştere – un gest, un cuvânt de simpatie – ceva. Tony se întorsese în Anglia – imediat ce semnaseră actele de divorţ... ar fi fost normal ca măcar unul dintre ei să fi spus ceva, dar nu se întâmplase aşa. Prietena lui Jock, auzi! Oh, Doamne, ei toţi credeau că ea s-a aruncat direct în patul lui Jock... un pat probabil cald încă de la ultima fată cu care se culcase. Fete uşor de agăţat!

Nu se mai lumina odată?! Când avea de gând să se lumineze? Chiar şi-n California, iarna se lumina mai târziu. Înainte de a răsări soarele, Freddy era deja îmbrăcată în hainele ei lejere de zbor. Lăsă un bilet în bucătărie pentru Helga şi Annie şi când soarele răsărea ea era la Burbank, scoţându-şi avionul Bonanza din hangar. Zburase foarte rar cu el, din ziua în care îi arătase lui Tony casa. Acest avion punea capac la toate. Reprezenta avionul cu care se gândise ea că vor zbura cu toţii, ea, Annie şi Tony... genul

de avion familial, dar care nu purtase niciodată o familie în cazul ei.

Pe parcursul ultimului an, Freddy făcuse mai multe încercări de a-şi îndulci supărarea provocată de divorţ, luându-şi zborul cu Bonanza în câte-o-săptămână după-amiază, dar, din nefericire, nu reuşise să mai înregistreze acea stare de beatitudine care o făcea să se simtă atât de bine. Din ce în ce mai des îşi găsea temporar uitarea îngropându-se în munca de la biroul companiei „Vulturii”, unde singurătatea ei era acompaniată de colegi şi de un flux constant de probleme care trebuiau rezolvate. Simţea nevoia să audă vocile oamenilor în jurul ei, să fie în permanent contact cu secretarele, contabilii şi directorii de marketing şi cu toţi cei cu care avea de-a face în timpul zilei, pentru a compensa trista singurătate a serilor ei, după ce Annie se ducea la culcare.

Dar în dimineaţa asta de iarnă nici nu se punea problema să se ducă la birou, unde risca să se întâlnească cu Jock şi Swede. Jock îi furase şi compania şi se apucă să verifice avionul. Îşi va vinde acţiunile şi se va retrage din afacerile transportului aerian. Nu putea să mai rămână parteneră cu el. Era de neconceput. Se gândi la mai multe modalităţi de a renunţa la „Vulturii”, acum când se va întoarce din zbor. Dar astăzi, de când venise ea din Anglia în California, era una din cele mai bune zile de zbor. Era momentul potrivit pentru a-şi găsi mângâierea în înaltul cerului.

Freddy privi în sus. Nu era niciun pic de vizibilitate. Era

vremea sezonului ploios în California. Norii joşi se răreau spre capătul pistei, dar la nivelul pământului formau o atmosferă întunecată, umedă şi mizerabilă. Pentru cineva care nu era pilot, părea o zi nu prea tentantă pentru zbor. Dar ea se gândi că odată ce va ajunge sus, odată ce va sparge bariera norilor şi va da de soare, i se va părea o zi la fel de bună ca oricare alta, cu excepţia faptului că nu va putea vedea pământul. Freddy înconjură cu grijă Beechcraftul şi-şi spuse în sinea ei că va fi cu atât mai bine. Cu cât va zbura mai sus, cu atât îşi va aminti mai puţin de omenirea care se târa pe pământ. Va fi doar cerul. Numai orizontul. Şi, mai important, vor fi norii cu care se va juca. Îşi dorea acest lucru cu înflăcărare.

Avionul Bonanza era întreţinut de unul dintre cei mai buni mecanici de la „Vulturii”, dar Freddy îl controlă acum încă o dată, atât la exterior, cât şi în interior, având în vedere că nu-l mai verificase personal de câteva luni. Se strădui să fie cât mai meticuloasă pentru că era prea nerăbdătoare să-şi ia zborul. Aeroportul era gol la ora aceea matinală şi din cauza vremii nu ateriza şi decola niciun pilot. Se îndreptă spre capătul pistei de zbor cu inima bătându-i puternic, dornică să se simtă liberă. Efectuă un ultim control eficient, dar rapid al panoului de comandă, observă că niciunul din indicatoare nu semnalizează ceva în neregulă şi se lăsă în voia uitării în cele din urmă, renunţând la orice disciplină, ţintind spre cerul care o ademenea plin de promisiuni.

De îndată ce ajunse deasupra norilor, ziua se dovedi copleşitor de frumoasă. Masa norilor era atât de densă, încât forma un adevărat capac deasupra unui vas imens. Norii atrăgători pe care Freddy sperase să-i găsească lipseau cu desăvârşire. Nu exista nicio spărtură în masa compactă, totul fusese comprimat în acel capac, deasupra căruia domnea albastrul clar al unei dimineţi senine, un albastru simplu şi constant. Se gândi că e chiar un albastru plictisitor. Era profund dezamăgită. Era genul de cer albastru care n-o putea ajuta să-şi limpezească gândurile şi să-şi diminueze furia, acel albastru prin care un pilot se grăbeşte să ajungă într-un loc oarecare.

Se îndreptă spre nord, sperând să găsească un grup de nori care s-ar fi putut desprinde din masa de sub ea, chiar şi un norişor, suficient de mare pentru a se juca cu el, pentru a dansa cu el. Măcar dacă ar fi nimerit şi ea în mijlocul unei furtuni. O furtună obişnuită, prin care trecuse orice pilot, plină de ameninţări, permiţând să fie de o impetuozitate nebănuită şi de o strălucire orbitoare, o furtună care s-o zguduie în cabină şi s-o oblige să-şi folosească la maximum abilitatea şi experienţa. Dar se gândi dezgustată că nu va fi nici măcar o ploicică, de aici şi până la Chicago. Vizibilitatea era zero şi nu se întrevedea nicio mişcare.

Freddy se uită în jur, la cabina spaţioasă şi confortabilă şi hotărî brusc că nu o poate suferi. Ce avion fără personalitate! Pielea din interior era imaculată, panoul de

comandă strălucea de nou, metalul pedalei părea că nu suportă atingerea nici unui picior, era atât de nou şi fără nicio pată încât o apăsă furioasă. Pilotase mii de avioane noi înainte, direct din fabrică spre aerodromuri, căci în asta constase munca ei de la TATA, dar niciunul n-o iritase vreodată ca acest Bonanza.

Avionul acesta nu numai că era foarte nou, dar era şi nemaipomenit de neinteresant, se decise Freddy mohorâtă, întrebându-se de ce fusese aşa de dornică să-l cumpere. Fusese lansat pe piaţă numai de câţiva ani, fiind primul model cu un singur motor capabil să transporte patru persoane cu viteza de croazieră de o sută şaptezeci şi cinci de mile pe oră, un avion foarte sigur şi construit cu multă atenţie pentru fiecare detaliu, un avion pe care toată lumea îl considera incomparabil. Dar ea îl socotea o vacă zburătoare care îi putea căra pe mama, tata, doi copii, un coş cu provizii pentru picnic, saci de dormit şi o pereche de câini băloşi – de ce nu şi un scăunel, dacă tot veni vorba? Era furioasă.

Se avântă cu Bonanza pe cerul liber, încercând nişte acrobaţii minunate şi observând, fără să se lase impresionată, că „vaca” rezista la presiune. Şi de ce nu? se gândi Freddy mulţumită. Plătise destul de mulţi bani pentru această limuzină zburătoare. Se simţi copleşită de dorinţa de a pilota unul din onorabilele ei avioane vechi care purtau istoria faptelor înscrisă în tabla aripilor, avioane cu o individualitate proprie şi cu o valoare ascunsă gravată în

fiecare dintre instrumente. Îndrăgise multe avioane cât timp zburase şi niciunul nu o trădase vreodată, niciunul nu i se împotrivise şi nici n-o făcuse de râs, avioane ce nu profitau de slăbiciunea unei femei şi nu încercau s-o păcălească, tratând-o ca pe o victimă, uşor de manevrat şi de dus de nas – uşor, uşor de agăţat.

În dreapta ei era o spărtură în nori şi ea zbură într-acolo, pătrunzând prin ea ca să vadă unde duce. Observă că nu prea ştie unde se află şi ceasul ei îi indica cum că trecuseră două ore de când părăsise Burbank-ul. Era deasupra unui ocean gri, iar orizontul se vedea ca o umbră ştearsă. O ceaţă deasă se îndrepta înspre Santa Monica. Toate aeroporturile din împrejurimi erau probabil închise.

S-ar putea să fie în Lapland, se gândi Freddy scuturând capul cu amărăciune, aducându-şi aminte de ziua în care zburase pentru prima oară deasupra oceanului, când cerul era aşa de vesel încât ar fi urmărit bărcile până la marginea orizontului dacă n-ar fi oprit-o Mac. Era aşa de tânără atunci, aşa de liberă... aşa de fericită. Fusese în ziua în care executase primul ei solo. 9 ianuarie 1936 – în câteva zile se vor împlini şaisprezece ani de atunci. Jumătate din viaţa ei.

Freddy îşi făcu curaj să nu privească înapoi. Apoi îşi dădu seama că-i e foame. Nu-şi luase micul dejun, peste cină sărise, aşa că, chiar dacă nu ar fi simţit senzaţia de foame, tot avea nevoie să se hrănească.

Locul cel mai apropiat unde putea găsi ceva de mâncare era pe aeroportul de la Cătălină. Mai fusese acolo de multe

ori. Era o fâşie de pământ neîngrijită, fără turn de control, dar reprezenta singurul loc din vecinătate unde putea ateriza, cu precizarea că era la o înălţime de o mie cinci sute de picioare, în vârful unei insule pustii şi stâncoase. Avea un nume romantic şi un port prin apropiere care în anii treizeci fusese raiul jocurilor de noroc. Acolo exista o cafenea deschisă în permanenţă, căci Cătălină, pe vreme bună, era un loc populat şi atrăgător. Se gândi că astăzi îl va stăpâni numai ea. Se îndreptă spre fâşia de pământ familiară din mijlocul oceanului şi cu un platou în vârf.

Într-o zi senină ai fi putut vedea Cătălină. Dar nu astăzi, observă ea, pierzându-se în ceaţă. Se uită la busolă, îi corectă cursul şi orientă Bonanza direct spre insulă.

Pe când se apropia de Cătălină, o lovi pe neaşteptate peste parbriz o ceaţă deasă, amăgitoare, care se mişca mult mai repede decât s-ar fi aşteptat ea. Botul şi aripile avionului dispăruseră în ceaţă. Părea că zboară cu o cabină magică. Şi ce dacă, se gândi Freddy furioasă, şi ce dacă! O ceaţă în California nu înseamnă nimic. Ea ar fi putut să se ridice mai sus, până dădea de razele soarelui, dar, fir-ar să fie, ea voia să-şi bea cafeaua. Teritoriul ăsta îi aparţinea, era cerul ei personal pe care şi-l câştigase când era o puştoaică, câştigat şi recâştigat de mai multe ori şi s-o ia naiba dacă va ceda în faţa unei ceţi afurisite. Era singură pe cer şi cunoştea atât de bine împrejurimile din Cătălină încât ar fi putut zbura şi cu ochii închişi. Verifică altimetrul. Se afla destul de sus şi acesta era singurul lucru care trebuia

să o îngrijoreze, începu să-şi pregătească aterizarea.

Mişcându-se cu dexteritate, mânuind avionul cu o supremă stăpânire de sine, coordonarea mişcărilor ei nefiind afectată nici de emoţii, nici de ceaţă, Freddy zbură deasupra dreptunghiului invizibil, după care ar fi trebuit să ajungă imediat la fâşia de pământ din vârful stâncos, lipsit de copaci. Bonanza fu redus la viteza minimă de aterizare, cu trenul de aterizare pregătit şi cu eleroanele coborâte.

„Prea jos” a fost singurul lucru la care Freddy mai avu timp să se gândească. Cătălină apăru din ceaţă cu iuţeala unui tunet silenţios, un perete de stâncă, de neevitat. Mai avu timp să ridice botul avionului, astfel încât atunci când se ciocni era înclinat pe o parte a muntelui. Sfărâmatul Bonanza mai urcă pe panta muntelui câţiva metri buni până când se săltă şi alunecă într-o râpă, unde se făcu ţăndări. Apoi se făcu linişte.

CAPITOLUL 23

Bruno se gândi că, după felul cum arăta, Marie de La Rochefoucauld ar putea fi luată drept o tânără prinţesă ţarină sau infanta Spaniei. Şi totuşi, avea un aer pur franţuzesc. Nu-şi imaginase vreodată că în acest înapoiat şi barbar Manhattan va găsi într-o zi o persoană cu un aer franţuzesc atât de pronunţat, care se degaja din întreaga ei înfăţişare şi din felul de a vorbi. Era o purtare caracteristică unei persoane cu o bună educaţie în stil francez şi îi simţeai prezenţa ca pe un parfum fin ce o învăluia. Purta cu ea amprenta atmosferei din Franţa – vechea Franţă – peste tot pe unde mergea, când intra atât de rezervată şi uşoară într-o încăpere încât de-abia se făcea simţită. Şi totuşi, ţinuta ei plină de demnitate şi blândeţe nu trecea deloc neobservată. De îndată ce apărea undeva, toate capetele se întorceau, oamenii, se priveau întrebători, deja invidioşi, deja dornici să o cunoască mai bine. Erau nerăbdători să afle cine este, aceşti oameni necioplţi, dintr-un oraş înapoiat, pentru că ea reprezenta tot ceea ce ei nici nu visau să atingă vreodată. Numai faptul că se interesau de persoana ei le conferea o anumită distincţie.

Bruno fusese printre primii din New York care o cunoscuseră pe Marie de La Rochefoucauld, una dintre multele fete ale celei mai prolifice familii nobile din istoria

Franţei, o familie ai cărei membri, sub denumirea de Casa de La Rochefoucauld, ocupau mai mult de o pagină în cartea marii aristocraţii; o familie strâns legată, ce se mândrea cu trei duci; o familie atât de numeroasă, încât mulţi dintre bărbaţii La Rochefoucauld se însuraseră cu moştenitoarele din aceeaşi familie, de-a lungul secolelor; o familie aliată cu toate numele de vază din Franţa; o familie ale cărei origini se pierdeau în negura vremurilor, după cum se exprima din când în când un ziarist linguşitor în legătură cu vreun duce englez. Bruno îl cunoscuse pe unul dintre fraţii ei la şcoală şi, prin el, făcuse cunoştinţă cu Marie la scurt timp după ce ea sosise ca să-şi dea examenul de diplomă în Artă Orientală, la Universitatea din Columbia. De ce alesese ea tocmai acest subiect era unul din misterele minunate ale personalităţii sale independente.

Cum de-şi închipuise el că nu se va îndrăgosti niciodată? De ce fusese el aşa de sigur că este diferit de ceilalţi bărbaţi, se gândea Bruno, întrebându-se în acelaşi timp cum de reuşise să reziste atâţia ani fără Marie? în această primăvară a anului 1951, îşi simţea tot corpul cuprins de o senzaţie uimitoare şi-şi închipuia propriul sistem circulator, cu fiecare arteră, venă, vinişoară, plină de şuvoiul rapid al sângelui ce-i clocotea din cauza primei lui iubiri. Era cu atât mai dureros cu cât el avea treizeci şi şase de ani şi Marie numai douăzeci şi doi.

Cu toate acestea, Marie nu-l trata ca pe un bărbat în vârstă, reflectă Bruno, stând în biroul de la Bancă

încremenit de intensitatea sentimentelor. Bineînţeles că ea nu-i cunoştea încă sentimentele. Dar trebuia să admită că se purta cu el la fel de prietenos, şi totuşi cu o oarecare rezervă, faţă de cum se purta cu toată lumea.

Marie locuia în imensa casă a lui John Allen. De mulţi ani, familia Allen era prietenă cu părinţii lui Marie, cele două cupluri fiind apropiate de pasiunea comună pentru ceramica chinezească pe care o colecţionau. Dar în afară de această pasiune, mai era şi simpla plăcere de a-şi petrece timpul împreună. Familia Allen o invitase pe Marie să stea la ei pe parcursul celor doi ani de studii şi îi puseseră la dispoziţie mai multe camere. Avea o sufragerie a ei unde, din când în când, îşi trata noii prieteni americani cu câte un ceai sau un sherry, deşi ea nu dispunea de prea mult timp pentru aşa ceva, pentru că avea mult de învăţat la Universitatea Columbia.

Marie era micuţă, subţire şi strălucitoare ca o coroană împodobită cu pietre preţioase. Părul drept, negru şi lucios, lung până în talie, îl purta legat la spate cu o fundă din mătase. Ochii cenuşii sub sprâncenele subţiri, negre, erau frumoşi de parcă fuseseră desenaţi de Leonardo, iar nasul era deosebit de delicat. Buzele aveau o formă splendidă ce-ţi dădea impresia de moliciune şi erau neatinse de ruj. Faţa era de o paloare excepţională. Fascinaţia supremă consta în contrastul dintre părul negru şi albeaţa tenului delicat şi ochii cenuşii, nemaipomenit de luminoşi. Marie obişnuia să se îmbrace aproape copilăreşte, cu pulovere simple, bluze

şi fuste la fel de simple, la care adăuga câte o eşarfă din dantelă sau o vestă din catifea, ori o jachetă brodată, care o făcea să arate încântător de demodată, într-un oraş în care erau la modă taioarele. Bruno se gândea că probabil îşi găsise aceste lucruri în podul vreunuia din castelele familiei. Tânjea după plăcerea de a-i cumpăra haine somptuoase şi bijuterii scumpe. De ziua ei se dusese la cel mai bun negustor de antichităţi orientale din oraş şi îi cumpărase un vas din porţelan fin Ching-te-chen, din timpul dinastiei Sung, de neegalat prin forma lui simplă şi strălucirea smalţului. Ea îi aruncase o privire vrăjită, dar refuzase să-l accepte, cunoscând prea bine valoarea acestui obiect de artă, vechi de şapte sute de ani. A accepta vasul, ar fi fost ca şi când ar fi primit de la el o blană de samur. Acum obiectul de ceramică respins era aşezat pe poliţa din dormitorul lui pentru a-i aduce aminte să nu se mai poarte cu Marie de La Rochefoucauld precum un nătâng proaspăt îmbogăţit.

Era de o puritate care-l înnebunea. Marie nu-i spusese niciodată, dar Bruno, care devenise un mic detectiv, cum se întâmplă de obicei cu toţi îndrăgostiţii, descoperise că se ducea în fiecare dimineaţă la liturghie. Într-o zi când sosise cu câteva minute mai devreme la ceai şi se găsea singur în sufrageria ei, se uită spre o uşă parţial deschisă şi zări un colţ din dormitorul ei, unde era atârnat un crucifix. Nu îndrăznise să deschidă mai mult uşa şi gândul la patul ei care nu se vedea devenise un mister pentru el, un mister

despre care ştia că n-are dreptul să facă nicio speculaţie.

Când se trezea în mijlocul nopţii, ceea ce se întâmplă din ce în ce mai des, Bruno se întreba cum de se îndrăgostise atât de intens şi pe neaşteptate, de o fată fără experienţă, intelectuală, credincioasă şi virtuoasă, a cărei viaţă se desfăşurase liniştit până acum, timpul ei fiind împărţit între biserică, orele de clasă şi muzee; o fată căreia nu-i păsa de intrigile din societate, de poziţia socială sau de avere; şi a cărei dorinţă era, dacă el dedusese bine, să-şi petreacă restul vieţii învăţând, doar din simpla plăcere pe care l-o procura învăţătura; o fată care din punct de vedere al senzualităţii era ca o pagină nescrisă, aşteptându-şi cu răbdare împlinirea destinului care avea sau nu să-i aducă un soţ şi copii.

Oare tocmai virginitatea ei îl atrăgea aşa de mult, după ce-şi petrecuse mulţi ani în relaţii amoroase pline de fantezie, ruşinoase chiar, cu femei mature? Oare era o aberaţie a comportamentului lui, născută dintr-o saturaţie sexuală? Oare sentimentele lui se datorau faptului că ea era franţuzoaică şi dorul intens de casă îl făcea să creadă că Marie, şi numai Marie, l-ar putea salva de la o viaţă anostă?

Niciuna din aceste explicaţii raţionale nu dura mai mult decât îi lua lui Bruno să le formuleze. Dispăreau imediat ce se gândea la Marie, aducându-şi aminte de felul în care-şi întorcea capul, de râsul ei la glumele lui sau de timpul petrecut cu ea la cină, când accepta să iasă cu el în oraş

sau la vreun film, fiindcă adora filmele americane, cu cât mai stupide cu atât mai bine. Ei îi plăcea grozav New York-ul şi, în plimbările lor, îl făcea să ia metroul sau autobuzul de pe Fifth Avenue până în Washington Square Park. Acolo stăteau şi priveau şahiştii din parc, apoi se plimbau pe Bleecker Street până găseau o cafenea studenţească ieftină, unde ei îi plăcea să stea şi să privească viaţa boemă din jur. El avea această ocazie fericită numai la sfârşit de săptămână, căci în restul zilelor, Marie lua masa cu familia Allen şi studia până se ducea la culcare.

Erau şi alţi bărbaţi care se învârteau în jurul ei. Familia Allen îi făcuse cunoştinţă cu cei mai de seamă burlaci din New York, dar, după cum observase Bruno, cu un ochi expert, cuprins de gelozie, ea nu arăta o anumită preferinţă pentru niciunul. Şi, lucrul cel mai important, niciunul nu era francez, iar el era foarte sigur că Marie n-avea de gând să-şi petreacă restul vieţii în Statele Unite. Oricât de mult îi plăcea New York-ul, oricât de mult se simţea atrasă de studiile ei, ea recunoscuse faţă de Bruno că îi lipsea foarte mult marea ei familie. Bruno o cunoştea pe Marie de La Rochefoucauld de la Crăciunul din 1950 şi acum, la sfârşitul primăverii din anul 1951, ea se gândea cu nerăbdare la vacanţa de vară din Franţa.

— Mă voi îmbarca pe Île-de-France imediat ce termin cursurile şi nu mă voi întoarce decât la începerea semestrului următor – voi avea la dispoziţie trei luni întregi – spuse ea fericită. Vii şi tu în Franţa în vacanţa de vară, nu-

i aşa, Bruno? Până şi bancherii trebuie să-şi ia câteva luni de vacanţă...

— Bineînţeles, răspunse el, neştiind ce explicaţie ar fi putut găsi pentru faptul că un francez nu se ducea acasă în vacanţă. Era aşa de normal să-ţi petreci vacanţa acasă, atât de tradiţional, încât să fi spus că şi-a făcut alte planuri ar fi sunat foarte ciudat. Francezii călătoreau în străinătate numai dacă era absolut necesar.

Marie îl invitase să vină s-o viziteze la castelul de lângă Tours, unde îşi petrecea vara familia ei. El îi spusese că va încerca să vină, cu toate că ştia foarte bine că va fi despărţit de ea toată vara, şi cu fiecare zi care trecea era posibil ca Marie să se îndrăgostească de cineva. Iar frica cea mai mare a lui Bruno era că s-ar putea ca Marie să nu se mai întoarcă la New York pentru a-şi continua studiile la Universitatea din Columbia, pentru că lui i se părea imposibil ca ea să nu se îndrăgostească în atmosfera veselă, plăcută din timpul vacanţei de vară, petrecută în sânul familiei.

Totuşi, Bruno nu îndrăznea să se întoarcă în Franţa nici măcar ca s-o viziteze pe Marie câteva săptămâni. Castelul familiei La Rochefoucauld nu era în apropierea Valmontului, dar în lumea aristocraţiei franceze s-ar fi răspândit imediat zvonul că Bruno de Lancel se întorsese, după o absenţă remarcabil de lungă. Tatăl lui ar fi aflat de întoarcerea lui şi Bruno ştia că interdicţia şi ameninţările lui Paul nu aveau cum să se schimbe în şase ani. El ar fi făcut ceea ce-i

promisese lui Bruno că va face. Bruno îşi mângâie cu degetul cicatricea care-i rămăsese pe buza superioară.

De ce n-o ceruse în căsătorie înainte de a pleca, se întreba Bruno a mia oară şi, ca de obicei, răspunsul era acelaşi. Marie nu era îndrăgostită de el şi l-ar fi refuzat la fel de graţios cum refuzase vasul din porţelan Ching-techen. Apoi n-ar mai fi putut s-o vadă atât de des, n-ar mai fi putut să petreacă serile libere cu ea şi ar fi pierdut ocazia de a o face să se îndrăgostească de el. Regulile după care-şi conducea viaţa Marie şi pe care le respecta şi care făceau parte din lumea în care trăiau amândoi nu i-ar fi permis să încurajeze speranţe deşarte. Ea ar fi devenit scrupulos de atentă să nu-şi petreacă timpul liber numai cu el odată ce i-ar fi aflat sentimentele. L-ar fi îndepărtat cu mult tact şi blândeţe din viaţa ei, căci Bruno de Lancel nu era genul de bărbat căruia să-i poţi acorda simplul statut de prieten intim.

El trebuia să-şi asume riscul de a o pierde în timpul verii, altfel singura alternativă care-i rămânea era s-o piardă definitiv, imediat.

Încă mai primea scrisori de la Jeanne. Totul era bine în familia lui, îl asigura ea fericită. „Da, domnule Bruno, aflaţi cu bucurie că totul este exact cum ar trebui să fie la Valmont”.

— Domnule Hampton, n-are niciun sens să mai staţi aici, îi spuse doctorul David Weitz lui Jock. Jock nu părăsise culoarul din faţa uşii lui Freddy de la spitalul Cedars of

Lebanon, de când ea fusese adusă pe targă acolo, cu optsprezece ore în urmă, arătând ca o mumie grotescă, înfăşurată în alb, din care numai şuviţele rebele ale părului îţi dădeau posibilitatea s-o recunoşti.

— V-am promis că vă sun imediat ce intervine ceva, vreo schimbare în starea doamnei Longbridge.

— O să mă mai învârt puţin pe-aici, spuse Jock încăpăţânat, pentru a zecea oară.

— Nu am cum să ştiu când îşi va reveni din comă. Poate dura zile întregi. Săptămâni. Luni, domnule Hampton. Nu sunteţi deloc înţelegător.

— Ştiu. Jock se răsuci pe călcâie, simţindu-se din nou cuprins de un sentiment puternic şi ilogic de ostilitate faţă de David Weitz. Bărbatul ăsta e mult prea tânăr pentru a-şi asuma o asemenea responsabilitate, reflectă Jock, şi gândul persista în mintea lui. Îl va suna pe Swede şi-l va pune să-l verifice.

Weitz avea patruzeci şi doi de ani, era o persoană deosebit de respectată şi cel mai tânăr şef al Secţiei de Neurologie pe care acest spital grozav de bun îl avusese vreodată. La Cedars nu avea cui să se adreseze pentru a cere un medic mai în vârstă, mai înţelept şi mai cu multă experienţă. Fiecare medic cu care vorbise Swede îi spusese că avuseseră noroc că tocmai Weitz se ocupa de cazul lui Freddy.

Informaţia aceasta îl liniştise pe Jock numai un moment. În faţa lui stătea acest tip de numai patruzeci şi doi de ani,

coordonând o echipă de oameni din spital, chemându-i pe specialiştii de care avea nevoie, luând mai multe decizii pe care le comunica asistentelor ce se ocupau de Freddy, decizii pe care nu avusese timp să i le explice şi lui Jock decât într-o manieră sintetică, potrivită în discuţia dintre un medic şi un om obişnuit.

Între timp, Freddy zăcea acolo fără ca Jock s-o poată vedea sau ajuta, rănită grav, fiind într-o stare pe care el nu o înţelegea şi, într-un fel, nici chiar cei de aici nu o înţelegeau, căci altfel ar fi putut fi mai expliciţi în privinţa condiţiei ei. Şi în preajma ei se învârtea străinul acesta care devenise pe neaşteptate cea mai importantă persoană din lume, deoarece de el depindea viaţa lui Freddy; el trebuia s-o facă bine, iar el nici măcar n-o cunoştea, n-o întâlnise niciodată şi nici n-o auzise vorbind sau râzând, nici măcar n-o privise mergând, n-avea de unde să ştie cât... cât de importantă... cât de dorită era Freddy.

Viaţa lui Freddy stătea în mâinile acestui om, ceea ce însemna că Jock era total dependent de el, iar pentru acest lucru îl ura. Ar fi vrut să-l ia de umeri pe acest medic tânăr şi înalt şi să-l scuture bine, până când şi-ar fi pierdut expresia aia de încredere care i se citea pe chip, până cândi-ar fi căzut ochelarii şi i s-ar fi spart. Ar fi vrut să ţipe la el, spunându-i că trebuie s-o facă bine pe Freddy, foarte bine... ar fi vrut să-l sperie îngrozitor pe acest bastard, să-l facă să înţeleagă ce miză mare era în joc şi să-l ameninţe că dacă nu-şi va face treaba cum trebuie, îl va omorî cu

mâinile lui... dar în acelaşi timp nu îndrăznea să-l supere.

Jock se plimba în sus şi-n jos, de-a lungul coridorului, gândindu-se cu mânie la asistenta care-i spusese că e o minune că Freddy supravieţuise accidentului. Ce ştia femeia asta? Normal că supravieţuise. Ea nu se prăbuşise! Hristoase, nu ştiau să folosească cuvintele cum trebuie? Ea avusese o aterizare proastă, dură, atinsese pământul cu viteză prea mare. Oamenii nu mor dintr-o aterizare greşită, într-adevăr, se aleg cu o zgâlţâitură bună, îşi rup un picior sau o claviculă, sau chiar mai multe oase, dar oasele se refac până la urmă, nimeni nu moare din câteva oase rupte. Ce-a vrut să spună Weitz prin „leziune aproape de creier”? Dacă nu-şi spărsese capul, care era problema?

Pe coridor erau mai multe scaune şi Jock încercă să stea câteva minute pe unul din ele. Mersese aşa de mult, că-şi simţea picioarele ca de plumb, dar statul pe scaun îi făcea şi mai rău, deoarece atâta timp cât se mişca i se părea că înţelege cât de cât situaţia, nu se mai simţea neajutorat şi fără speranţă. Se aşează pe canapea într-o poziţie aparent relaxată, la fel cum stătea lângă avion când escadronul lui era pe punctul de plecare, aşteptând ordinul de decolare într-o operaţiune de luptă. „Să-i ia dracu’ pe incompetenţii, criminalii şi idioţii de la turnul de control din Burbank”, se gândi el. Idioţii care nu închiseseră aeroportul pe o vreme ca aceea. Nimeni n-ar fi trebuit să aibă voie să decoleze ieri. Să-i ia dracu’ şi pe idioţii neîndemânatici, dar bine intenţionaţi de la cafeneaua aeroportului Cătălină, care

coborâseră s-o salveze. Dumnezeu ştie cât rău îi făcuseră în timp ce o cărau spre vârful muntelui, ca pe un sac de cartofi, sau în timp ce-o transportau pe drumul şerpuit către port, zgâlţâind-o îngrozitor sau în călătoria cu vaporul, spre fâşia de pământ. Doamne, ce loc prost de aterizare îşi găsise, pe o ceaţă aşa de groasă! Să înghită flăcările iadului aeroportul Cătălină numai pentru că există. Aşezat la o înălţime de o sută de picioare, fără turn de control, fără radio transmiţător – ar trebui şters de pe faţa pământului, astfel încât nimeni să nu mai fie tentat vreodată să aterizeze acolo. El nici nu se gândea că Freddy încercase să aterizeze acolo cu vizibilitate zero. Se gândea că se pierduse pe neaşteptate în ceaţă, căci altfel nu-şi dădea seama cum de nu văzuse peretele muntelui, înşelător şi criminal. Freddy era un pilot precaut. Vreme de şase ani cât zburase la TATA, ea nu îndoise niciodată nici măcar un fir de iarbă, cu atât mai puţin un avion.

Dar ce o apucase să zboare ieri în zori? Ce fel de idee nebunească pusese stăpânire pe ea, se întreba Jock disperat, gândindu-se la toate lucrurile pe care sperase să i le spună lui Freddy, la toate cuvintele pe care le repetase în timpul nopţii fără somn pe care o petrecuse după reuniunea în cinstea escadronului „Vulturul”. El plănuise să se ducă la ea la ora micului dejun şi s-o oblige să-l asculte, să-l înţeleagă şi să-l ierte. Şi ea l-ar fi iertat, el era sigur de acest lucru, fiindcă nu putea concepe că Freddy nu era pregătită să-l iubească, în sfârşit, la fel cum el o iubise

dintotdeauna. Nu poţi... să pierzi... o dragoste adevărată tocmai când, în sfârşit, ai găsit-o. E posibil aşa ceva?

Freddy se trezi gândindu-se că lampa din tavan are o muscă moartă în ea. Era vag conştientă că mai avusese acest gând înainte, repetat la intervale de timp care păreau secvenţe de viaţă ce n-aveau niciun început şi niciun sfârşit. Poate că acesta era iadul; să stai imobilizat pe spate pentru totdeauna, absolut singur, să nu poţi să chemi pe nimeni şi să te simţi ca pe fundul unui vas alb plin până la margine cu o apă neagră, periculoasă, şi privind umbra neagră a unei muşte moarte prinsă în sticla lămpii care pare a fi tot timpul aprinsă. Oare se uita în oglindă? Oare ea era umbra aia neagră prinsă-n sticla lămpii? Panica, aşa cum no mai cunoscuse niciodată, începu să-i cuprindă mintea şi ea ştia că nu va fi niciodată în stare să strige după ajutor. Deschise ochii, dar gura îi era acoperită, iar mâinile nu şi le putea mişca. Fusese îngropată de vie.

— Te-ai trezit, auzi o voce de bărbat, ce fată bună!

Simţi o mână cuprinzându-i încheietura, cu degetul mare aşezat ferm pe venă pentru a-i lua pulsul. Era salvată. Nu se afla în iad. Nu murise. N

— Nu încerca să pui întrebări, auzi vocea bărbătească în momentul în care se trezi din nou. Ai maxilarul spart şi acum este cusut pentru a se vindeca. De aceea nu poţi vorbi. Îţi voi spune eu tot ce vrei să ştii. Nu-ţi irosi forţele, o să ai nevoie de ele mai târziu. Îţi promit că ai să te faci bine cum ai fost, dar acum eşti foarte slăbită şi ştiu că ai dureri

foarte mari. Noi îţi dăm cât de multe medicamente se poate pentru a-ţi calma durerea, dar nu ţi-o putem îndepărta complet. Eu sunt doctorul David Weitz. Tu eşti Freddy Longbridge. Eşti la spitalul Cedars of Lebanon. Mama ta a sosit din Franţa şi are grijă de fetiţă. Sunt amândouă bine. Tot ce trebuie să faci este să te însănătoşeşti. Nu poţi primi niciun vizitator pentru o vreme. Trebuie să încerci să nu-ţi faci griji. Îţi garantez că viaţa îşi va urma cursul normal şi fără tine. Lasă-te pradă somnului. În timp ce dormi, te vei simţi mai bine. Când te vei trezi, asistenta mă va chema de oriunde am să fiu şi am să vin cât de repede. Ai asistente care se ocupă numai de tine şi nu vei fi lăsată singură niciun minut. Nu-ţi face griji, o să te faci bine. Dormi acum, doamnă Longbridge, închide ochii şi lasă-te furată de somn. N-ai de ce să-ţi faci griji. Eu sunt aici ca să am grijă de tine.

Freddy încercă să-i mulţumească din ochi. El o privi şi îi zâmbi, lăsând-o să vadă că a înţeles. Închise ochii şi adormi.

— Poate încerci să vorbeşti astăzi, îi sugeră David Weitz lui Freddy. Fusese hrănită intravenos timp de trei săptămâni cât durase coma şi apoi i se administrase mâncarea printr-un pai, până i se vindecase maxilarul. Ieri îi scoseseră firele, dar îi fusese frică să încerce să vorbească

— Annie? întrebă ea, fără să-şi mişte buzele, cu o voce slabă ce venea din adâncul gâtului.

— Este o fată grozavă. E la şcoală acum. Mama ta o să vină aici mai târziu. Cum te simţi?

— Mai bine.

— Chiar eşti mai bine. Mult, mult mai bine.

— Cât... timp?

— De cât timp eşti aici? De mai mult de o lună, dar asta nu are nicio importanţă. Nu ţi se va mai părea aşa de mult acum, când poţi să vorbeşti.

— Cât timp... mai trebuie să stau?

— Nu pot să-ţi spun sigur. Te-ai lovit la cap când ai fost aruncată din avion. Asta ţi-a provocat, cum numim noi, o leziune în apropierea creierului – o leziune fără vreo fractură a craniului, dar ţi-a afectat uşor creierul – ca o zgârietură adâncă, şi ca urmare s-a acumulat lichid în zona aceea. De aceea ai intrat în comă în momentul în care ai ajuns la pământ. Oricum, starea de comă a durat relativ puţin. Când lichidul se va resorbi, te poţi aştepta la o însănătoşire perfectă cu, probabil, câteva pierderi de memorie. Oricum, nu ştiu cât timp va dura. Este un proces de refacere lent, pe care nu-l putem grăbi. Între timp, ai multe alte părţi ale corpului de vindecat. Ambele picioare rupte, un braţ, încheietura de la o mână, nasul fracturat, maxilarul – noroc că nu a fost atinsă şira spinării şi bazinul. O duci foarte bine.

David Weitz se aplecă asupra ei, privind-o intens prin ochelari, ochii lui negri apăreau măriţi prin lentilele groase. Doctorul încerca să analizeze toate părţile afectate despre care tocmai vorbise.

— Să nu-ţi faci prea multe griji în privinţa fracturilor, îi

spuse el ghicindu-i gândurile. Sunt mândru de tine – te vei vindeca foarte bine. Vreau să ştii că sunt multe lucruri de care trebuie să ne îngrijim, dar nimic atât de grav încât să nu-i putem face faţă. Eşti pregătită să-ţi primeşti mama? Da? Bine, dar am să-i spun să nu stea mai mult de câteva minute. Mă întorc mai târziu.

Freddy se bucurase să-şi vadă mama, dar acum se simţea extenuată după scurta vizită şi-şi simţea din nou pleoapele grele. Nu avusese puterea să vorbească decât cu medicul. Până astăzi, viaţa i se limitase la întrebări şi răspunsuri, supravieţuind fiecărui minut. „Viaţa îşi va urma cursul normal”, îi spusese David Weitz şi ea supravieţuise durerii, confuziei din cap, nopţilor teribile şi zilelor pline de teamă, bandajată, cu maxilarul cusut, cu membrele în ghips, numai cu un braţ sănătos, agăţându-se de vorbele lui ca de un colac de salvare. Îşi repetase aceste cuvinte la nesfârşit; era ceva magic în ele, de parcă i se transferase o parte din puterea lui. Renunţase la propria ei voinţă, o dăduse deoparte, făcuse cum o îndemnase el, pentru că avea încredere absolută în David Weitz. Devotamentul lui era neutru, în slujba vindecării. Şi totuşi, într-un fel, îl simţea personal, fiindcă era pacienta lui.

Acum, cu venirea lui Eve, lumea reală pătrunsese în camera ei de spital, o lume de care nu-i era dor. Era prea slăbită, prea zdrobită şi prea bolnavă pentru a-i face faţă din nou. Nu voia să se gândească la ea şi nici să aibă de-a face cu oamenii. Chiar şi încercarea de a zâmbi i se părea

mult prea grea. Freddy se decise să le spună asistentelor că încă nu se simţea în stare să primească vizitatori. Se întreba când se va întoarce David Weitz ca s-o controleze.

— Asistentele tale mi-au spus că nu ai cerut o oglindă, îi spuse David Weitz lui Freddy.

— Nu.

— Nu arăţi chiar aşa de rău pe cum crezi. Cu ajutorul chirurgiei plastice, poţi fi sigură că vei arăta ca înainte. Din fericire, California este capitala mondială a chirurgiei plastice. O să-ţi rămână câteva cicatrice de la operaţia rănilor pe care le-ai avut – asta depinde de cât de repede se vindecă pielea ta – dar pe majoritatea le poţi acoperi cu părul. Oricum, în legătură cu interpretarea la violoncel...

— Cine a zis că practic violoncelul? N-am atins în viaţa mea unul.

— Oh, ce uşurare! Este una din, aptitudinile pe care nu-ţi promiteam că o vei mai putea exersa.

Freddy râse pentru prima oară de la accident.

— Este doar o glumă de medic?

— Una clasică.

— Dar dacă i-o spuneai unui violoncelist?

— Nu i-aş fi spus-o. Ca să fiu sigur, în cazul tău am întrebat-o pe Annie.

— Mulţumesc că i-ai spus cum voi arăta. Mi-era teamă că o să se sperie dacă mă vede. Mi-a spus că i-ai desenat cum aveam puse toate bandajele şi ghipsul.

— Este un copil teribil.

— Ai copii?

— Nu, nu am. Am divorţat de mult timp, înainte de a avea vreunul.

— Şi eu sunt divorţată.

— Mi-a spus Annie.

— Înseamnă că aţi avut o conversaţie serioasă. Despre ce altceva aţi mai vorbit?

— Despre tatăl ei, despre şcoală, despre planurile ei de zbor.

— Voi ieşi din spital până începe vacanţa de vară a lui Annie?

— Nu cred. Încă nu eşti destul de bine ca să te dai jos din pat. Şi când vei fi, muşchii tăi vor fi atrofiaţi din cauza poziţiei orizontale în care ai stat aşa de mult timp. Vei avea nevoie de foarte multă terapie fizică.

— Atunci o voi trimite în Anglia. Poate să-şi petreacă vacanţa de vară la Longbridge Grange, cu bunicii ei. Probabil că şi tatăl ei este acolo.

— Este. Am vorbit cu el de mai multe ori la telefon. Dar nu aşa de des cum am vorbit cu domnul Hampton.

— Te sâcâie mult?

— Nu mai mult de două ori pe zi. Uneori şi de trei ori. Refuză să creadă că nu vrei să primeşti vizitatori. Eşti sigură că nu vrei să-l vezi?

— Absolut. Dar îl voi vedea pe Swede Castelli şi voi aranja ca Jock să nu te mai sune, spuse Freddy hotărâtă.

— Ai idee cât de mult te-ai însănătoşit, doamnă

Longbridge?

— Mulţumesc, doctore Weitz.

— Prostii. Tu eşti o luptătoare. În primele săptămâni... am fost îngrijorat.

— Eu nu mi-am făcut griji. Ai spus să nu-mi fac şi nu mi-am făcut. Ai spus că eşti aici pentru mine.

— Deci îţi aminteşti de toate acestea, doamnă Longbridge?

— Freddy. Nu vrei să-mi spui Freddy?

— Desigur. Eu sunt David.

— Ştiu.

— Acum trebuie să plec. O să vin să te văd mai târziu, înainte de a mă duce la cabinet.

— Iisuse, Freddy, ai crezut că mai eşti cascadoare? Ce dracu'înseamnă asta?

— Ştiu, Swede. Mi se spune că arăt mai rău decât sunt. Nu m-am obosit să-mi studiez rănile. Dar mă voi face bine... este numai o problemă de timp şi răbdare. Nu-ţi face griji. Cum merg treburile la „Vulturii"?

— Afacerile merg grozav. Toate avioanele zboară, încărcate atât la dus cât şi la întors şi îi facem pe acţionarii noştri foarte fericiţi. Dar, oricum, moralul este scăzut la birou.

— Adică?

— Ne lipseşti. Ne lipseşte chipul tău simpatic şi zgomotul paşilor tăi şi felul tău repezit de a ne pune pe treabă.

— Ar fi mai bine să vă obişnuiţi, Swede. Nu mă mai

întorc.

— Acum nu eşti în starea cea mai bună pentru a lua o decizie. Nu pot să cred aşa ceva.

— Cum vrei tu. Nu-mi pasă. Uite ce e, Swede, trebuie să-l faci pe Jock să înceteze cu datul telefoanelor la doctorul Weitz. Este un om foarte ocupat şi nu are timp de convorbiri sâcâitoare.

— Aici eşti cam răutăcioasă. Jock este într-o stare deplorabilă. Este mai rău decât tine, numai că nu are toate aceste bandaje şi ghipsuri ca tine.

— Puţin îmi pasă în ce stare este. Pur şi simplu nu vreau să-l văd. Dar nu trebuie să-l deranjeze pe doctorul Weitz. Ai tu grijă să-i intre în cap acest mesaj?

— O să încerc. Dar îl ştii pe Jock.

— Da, din nefericire îl cunosc. Şi încă mult prea bine.

— La dracu', Freddy, n-am crezut c-o să fii aşa de amară...

— Swede, este timpul să-mi port singură de grijă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Swede, prietene, încă nu mă simt complet refăcută. Mulţumesc că ai venit. Şi mă bazez pe tine în problema cu Jock.

— Desigur, Freddy. Ai grijă de tine. Jock nu este singurul cu moralul scăzut.

— Dă-mi un sărut, Swede.

— Degetele mari de la picioare mi se par foarte atrăgătoare.

— Ştiam eu că vei găsi un loc unde să mă pupi.

Eve o convinse pe Freddy s-o ia pe Annie mai devreme de la şcoală, astfel încât să zboare în Europa cu nepoata ei şi s-o lase cu Tony la Londra înainte de a-şi continua drumul spre Paris. Lui Eve i se simţea teribil lipsa în Champagne, unde întreg circuitul de primire a oaspeţilor nu putea începe fără ea. Petrecuse deja prea mult timp departe de Valmont.

Jock le conduse până la aeroport, de unde luau avionul spre New York. Pe când Annie explora aeroportul, toţi aşteptând sosirea avionului, Jock stătea posomorât cu Eve, supărat că o vede plecând.

— Fir-ar să fie, Eve, o să-mi lipseşti teribil, spuse el, apucându-i mâna drăgăstos.

— Scumpul meu Jock Toate mesele luate împreună, toate acele filme pe care le-am văzut împreună şi plimbările de la sfârşit de săptămână – ce ne-am fi făcut, Annie şi eu, fără tine? Nu ne-ai lăsat niciun minut să ne simţim singure. Eşti cel mai grozav prieten. Ai invitaţie permanentă de a veni în Champagne şi de a locui la noi cât de mult vrei, ori când.

— Poate, într-o zi. Eve, ascultă, apropo de Freddy...

— Am încercat, Jock, ştii că am încercat, de mai multe ori, dar pur şi simplu nu vrea să te vadă. M-am gândit... poate că vrea să aştepte până arată mai bine. Poate e vorba numai de mândrie.

— Cât de mândră poate fi Freddy? Haide, Eve, ştii că n-are nicio legătură cu asta. Trăsăturile neîmblânzite ale lui

Jock erau însăşi imaginea disperării.

— Probabil că ai dreptate, oftă Eve. Dar nu a vrut să vorbească despre asta. N-am putut să scot nicio explicaţie plauzibilă de la ea. Freddy nu-mi spune despre o mulţime de lucruri, niciodată n-am avut acel gen de relaţii... ambele mele fiice îşi păstrează o mulţime de secrete faţă de mine. Şi eu... ei bine, am şi eu secretele mele. Noi suntem genul ăsta de familie. Acum, cu Delphine lucrurile s-au mai schimbat – vorbim mai mult amândouă – dar Freddy... Eve ridică din umeri. Freddy, chiar şi-n starea asta, când era rănită şi slăbită, nu era genul să-i facă confidenţe mamei sale.

— Sunt sigur că nenorocitul acela de Weitz încearcă să-i intre pe sub piele, spuse Jock suspicios şi mohorât. Chiar şi părul blond care-i căzuse pe frunte părea că se întunecase din disperare.

— Jock, zău aşa! Nu crezi că dai cam mult frâu liber imaginaţiei? Biata Freddy, în starea în care este acum nu mi se pare a fi o femeie prea de dorit.

— Tu eşti mama ei, nu poţi s-o înţelegi pe Freddy. E vorba de... de spiritul ei... pe el va încerca să pună stăpânire doctorul.

— Freddy este pacienta doctorului Weitz. Interesul lui este pur profesional. Vrea s-o vadă vindecată. Medicii nu „flirtează” cu fiecare pacientă pe care o au în grijă.

— Ea este diferită de restul femeilor. Întotdeauna a fost. Nicio fată nu s-a apropiat vreodată de ea.

— Nu vreau să te contrazic în chestiunea asta, Jock. Uite ce e, odată ce va ieşi din spital, odată ce vei putea vorbi cu ea, lucrurile se vor schimba între voi. Dar indiferent care ar fi problema, acum nu poţi face nimic. Mai lasă să treacă un timp.

— Am de ales? întrebă el, odihnindu-şi fruntea în mâini şi clătinând capul.

Nu, se gândi Eve, nu ai deloc de ales. Scumpul de Jock, atât de iubitor, de generos, tăcut şi agitat, probabil că fără să-şi dea seama o rănise adânc pe Freddy. Când Freddy iubeşte, se dăruieşte din tot sufletul, orbeşte, necondiţionat şi rar îşi dăruieşte dragostea. Dar odată ce te-a îndepărtat din viaţa ei, nu prea mai sunt speranţe să te reprimească. De exemplu, ce s-a întâmplat cu Tony? Nu va spune niciun cuvânt despre el. La fel ca şi cu bărbatul acela, McGuire – de parcă amândoi ar fi încetat să mai existe... de parcă n-ar fi existat niciodată. Eve se uită la Jock cum stătea lângă ea, cuprins de cea mai cruntă disperare, şi decise că scumpa, refractara şi îndărătnica ei fiică, Marie-Frédérique, trebuie să fie nebună de legat. Dacă un bărbat atât de bun şi decent ca Jock, atât de nemaipomenit de arătos – aproape ridicol de arătos – ar fi fost îndrăgostit de ea, de atâta vreme de când bănuia că Jock era îndrăgostit de Freddy, ea i-ar mai fi acordat încă o şansă, indiferent ce-ar fi făcut. O ultimă anemică şansă. De ce nu şi mai multe? Ce avea de pierdut?

Nu e nicio îndoială că acum arăt bine, admise Freddy,

uitându-se în oglinda ei mică, într-o după-amiază de la sfârşitul lunii august. Cu excepţia unei singure cicatrice lungi, albe şi subţiri, o cicatrice care nu va putea fi niciodată mascată cu machiaj, bronz sau vreo pieptănătură specială. Zilele ei erau ocupate aproape în întregime cu terapia fizică. Putea să meargă fără cea mai uşoară şchiopătare; muşchii îşi recăpătaseră puterea iniţială.

De ce mai stătea în spital? Nu avea dreptul să ocupe un pat, într-o rezervă, când e sigur că existau oameni într-adevăr bolnavi care aveau nevoie de el. Totuşi, gândul de a se duce acasă, într-o casă mare, goală, cu excepţia lui Helga şi a îngrijitoarei, o îngrozea şi o făcea să tremure. Părinţii ei o rugaseră să vină la Valmont la vremea culesului. Delphine o invitase la St. Tropez, unde ea şi Armand îşi cumpăraseră o vilă în care locuiau până în luna octombrie.

Numai când reflecta la aceste posibilităţi, Freddy simţea o strângere de inimă. Ea nu se putea aventura mai departe de holul spitalului şi înapoi în cameră, necum să facă o călătorie în Europa. Poate că Annie ar putea să stea în Anglia pentru tot restul anului. Da, un an de şcoală în Anglia i-ar prinde foarte bine, mai ales că se simţea atât de bine în compania Penelopei, a lui Gerald şi a lui Tony. În felul ăsta, se gândea Freddy, ea nu va mai fi nevoită să părăsească spitalul; nu va fi nevoită să plece din camera ei.

Aici, la Cedars, era în siguranţă. Exista aşa de îngrozitor de puţină siguranţă în lume. Oare Delphine şi mama ei nu-

şi dădeau seama de lucrul ăsta? Nu erau conştiente de pericolul existent? Cum se aşteptau ele să le viziteze, de parcă ar fi locuit la colţul străzii? Nu ştiau ele, aşa cum o ştia ea, că o persoană ***trebuie*** să locuiască într-un mediu intim, familiar, într-un spaţiu sigur, unde nu există responsabilităţi, griji, spaime, riscuri şi surprize neplăcute? Din camera ei până la centrul de terapie fizică din spital parcurgea un drum lung ce i se părea o adevărată excursie şi chiar această plimbare îi era de-ajuns. Şi numai siguranţa că se va întoarce în camera ei, la patul de spital obişnuit, o determina să facă această plimbare până-n sala aglomerată, urcând şi coborând mai multe scări. Nu folosise liftul... nu voia să-l ia... nu-l va lua niciodată, indiferent cât de tare o vor obosi scările... era un loc care nu-i plăcea... un spaţiu nesuferit şi rău.

— Cum vă simţiţi astăzi, doamnă Longbridge? o întrebă asistenta şefă intrând în cameră. Vai, dar chiar că arătaţi foarte bine!

— Mă simt groaznic, spuse Freddy. Mă doare tot corpul. Nu ştiu de ce mă simt aşa de prost. În seara asta nu vreau cina, doamnă Hall, nu am puterea să mănânc nimic.

— Am auzit că ai avut o zi proastă, spuse David Weitz uşor. Nu vrei să iei cina?

— Mă doare peste tot, mormăi Freddy ghemuită în pat, cu cearşaful tras până sub bărbie.

— Absolut totul? Din cap până-n picioare?

— Da.

— Am de gând să-ţi dau o aspirină şi să te iau la o plimbare cu maşina. Este singurul remediu cunoscut când te doare tot corpul.

— Nu!

— Problema este că nu vrei să părăseşti spitalul. Nu-i aşa, Freddy?

— Nu fi ridicol!

— Aha! Acesta-i un semn că pacientul este sănătos. Din clipa-n care-i spui doctorului că este ridicol, înseamnă că eşti gata să părăseşti acest loc. Niciodată medicul n-a fost ridicol în spital. Este împotriva regulamentului. Îţi dau cinci minute ca să te îmbraci. Mergem la mare să vedem apusul de soare.

— Nu pot. Nu vreau. Nu pot să mă îmbrac. Mă simt mult prea rău.

— Cinci minute. Sau altfel te iau în cămaşă de noapte şi în halat.

— Nu ai altceva mai bun de făcut decât să mă chinui pe mine?

— Nu acum.

— Rahat!

— Nici măcar n-ai nevoie de aspirină. Am cinci minute şi am început deja să număr.

— Doamna va lua o supă de pui concentrată şi eu un Martini chiar acum, îi spuse David barmanului de la „Jack’s” de pe plajă, de unde priveau apusul.

— Aduceţi două Martini, adăugă Freddy. Iar mie aduceţi-

mi unul dublu.

— Mama a spus să mănânci supă de pui, protestă David.

— Fiul ei a spus că sunt destul de sănătoasă ca să părăsesc spitalul. Mama ta frecventează cursurile de medicină?

— Toate mamele evreice sunt automat calificate în practica medicală, chiar dacă fiii lor nu sunt doctori şi chiar dacă au numai fete.

— Pot să beau alcool, nu? Nu-mi face rău, nu-i aşa? Vreau opinia ta, nu a mamei.

— Bineînţeles, poţi să faci tot ce făceai înainte de accident.

— Am avut noroc, nu? spuse ea sobru.

— Şi ce noroc!

— Încă nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

— E normal. Pierderea memoriei în legătură cu un eveniment recent dispare adesea odată cu leziunea produsă în apropierea creierului. Se poate întoarce sau nu. Nu o poţi controla.

Freddy era tăcută, privind drept înainte prin vitrina imensă, urmărind doi oameni ocupaţi să tragă o apărătoare gri din plastic pentru a diminua lumina puternică a apusului de soare. Aşa făceau în fiecare seară în acest restaurant cu specific marinăresc, situat pe dig. În stânga restaurantului, în depărtare, era un parc de distracţii cu o veche şină pentru trenuleţe. Ea îşi dădu seama că-i vedea clar pe

oamenii din trenuleţe, cum se ţineau fiecare de bara din dreptul scaunului său. Deci vederea nu-i fusese deloc afectată. Coborî rapid privirea. Faptul că vedea atât de departe şi atât de distinct o făcea să se simtă nervoasă. Freddy se întoarse spre David Weitz şi începu să-l privească atent, la fel cum o privise el în toate aceste luni care trecuseră. Era cinstit să-l examineze şi ea. Avea părul negru, bine tuns, cu una sau două şuviţe încărunţite; dungi accentuate de o parte şi de alta a gurii; o faţă deschisă, prelungă, cu o expresie de clovn trist care dispărea complet când zâmbea şi o gură mare, cu buze cărnoase, plus ochelarii specifici cu ramă de baga. Nu-l văzuse niciodată fără ochelari.

— Porţi ochelarii tot timpul?

— Numai când vreau să văd. Dacă-mi aduc aminte, când fac duş îi scot de obicei, dar după ce am localizat săpunul.

— Nu ştiu nimic despre tine, cu excepţia faptului că asistentele te cred un Dumnezeu, ceea ce bănuiesc că este într-un fel adevărat.

— Au tendinţa să exagereze. Ei bine... numai un pic.

— Şi ce face Dumnezeu când nu lucrează?

— Sunt imprevizibil, complex, foarte disciplinat şi plin de contradicţii şi mistere. De fapt, sunt o persoană fascinantă. Sunt un fost jucător de fotbal – era considerat foarte bun ca atacant în liga Ivy. Sunt de asemenea un maestru în şah. Hobby-ul meu este jocul de polo şi poneii mei care stau toată vara în Argentina. Îmi comand costumele la Savile

Row şi am o colecţie impresionantă de vinuri de Burgundia, de Primă calitate, în pivniţa mea cu aer condiţionat. Le fac câte o vizită din când în când ca să nu se simtă neglijate. Întotdeauna citesc trei pagini din Sartre, în franceză, înainte de a mă duce la culcare şi pot recita din memorie operele complete ale lui Tolstoi, ***Kama Sutra***, Jane Austen şi Henry Miller.

— Hmm.

— De fapt, am fost jucător de şah... în liceu. Oricum, aveam faima unui jucător cinstit de ping-pong.

— Ce-ai făcut în timpul războiului?

— Asistenţă medicală. N-am fost niciodată peste ocean.

— Ce faci în timpul liber?

— Am o casă în Brentwood şi de obicei stau acolo când am ocazia. Citesc un pic, ascult puţină muzică şi uneori, la sfârşit de săptămână, vin cu maşina până aici şi mă plimb pe plajă. Mă văd cu câţiva prieteni, am câteva cunoştinţe cu care îmi dau întâlnire – mă duc în restaurante, la filme – în general, însă, muncesc.

— Dacă ai vrut să pari anost, n-ai reuşit.

— În comparaţie cu ceea ce am auzit despre tine, pare foarte neinteresant şi plicticos – oricum, medicina nu este niciodată plictisitoare şi eu cu asta mă ocup.

— Să salvezi câte un pacient în fiecare zi?

— Nu chiar, dar există şi asemenea momente. Ce-aş putea să-ţi mai spun?

— Mi-ai spus destule. Mor de foame. Freddy se dichisise

un pic, ştiind că în fusta de culoarea levănţicii, cu talie înaltă, şi în bluza albă cu decolteu, cu motive populare pe care Eve i-o lăsase agăţată pe umeraş înainte să plece, arăta mai bine decât arătase vreodată în lunile acelea.

— Specialitatea casei este peştele pompano copt în hârtie impregnată cu ulei, dar eu am chef de nişte homari fierţi. Să-i cer barmanului lista cu felurile de mâncare pentru tine?

— Nu, o să iau şi eu homar, te rog, spuse Freddy, simţindu-se încântată de sine. Doctorii ştiu întotdeauna totul despre tine şi tu nu ştii niciodată nimic despre ei, aşa că tu rămâi mereu în dezavantaj. Dar acum ea avea câteva detalii despre viaţa lui David Weitz. Ştia deja multe lucruri importante: despre bunătatea lui, răbdarea şi sensibilitatea care uneori, în contact cu pacienţii, ajungea până la gradul de percepţie extrasenzorială; şi despre pasiunea lui în muncă ştia câte ceva. Acum şi-l putea imagina în casa umbrită de copaci de la Brentwood, citind o carte, sau îl putea vedea plimbându-se prin nisip, la marginea mării, cu picioarele goale şi cu pantalonii suflecaţi. Dar cu ochelarii pe nas, bineînţeles, ca să nu se piardă sau să cadă peste o stea de mare.

Când homarii lor au fost gata, s-au aşezat la o masă şi au acceptat să li se pună şervetul mare pe care îl primea orice client care mânca homari, indiferent dacă-l ceruse sau nu. Enormii homari Maine, cu câte doi cleşti – homari, se gândi Freddy fără un interes special şi fără a face vreo analogie

cu transporturile de la „Vulturii” – le acapară toată atenţia.

Nu e posibil să mănânci homari în prezenţa unei persoane cu care nu te simţi la largul tău, doar dacă eşti dispus să te limitezi, nepăsător şi risipitor la bucata de carne din corpul homarului, uşor de extras, şi să renunţi la cleşti, picioare şi celelalte locşoare ascunse care sunt părţile cele mai gustoase. Acesta era primul homar pe care îl mânca Freddy după aproape un an de zile şi se apucă de el profund concentrată, folosind spărgătorul de scoici, furculiţa lungă şi ascuţită şi, când nu’ avea încotro, degetele şi dinţii. De două ori mai ceruse unt topit, dar în rest vorbise foarte puţin, din când în când rugându-l să-i dea lămâia.

După ce terminară de mâncat, Freddy suspină mulţumită şi începu să se cureţe cu ajutorul şerveţelelor curate, muindu-şi degetele în vasul cu apă caldă şi felii de lămâie care fusese aşezat dinaintea fiecăruia. Când fu satisfăcută de felul cum îşi curăţase faţa şi mâinile, îşi scoase şervetul mare de la gât. Obrajii îi străluceau ca ai unui bebeluş care tocmai făcuse baie.

— Mâncăm o prăjitură cu brânză sau îngheţată? întrebă ea cu voce tare.

— Amândouă, spuse David şi se aplecă, sărutând-o pe buze. Freddy tresări surprinsă. Îmi plac fetele care ştiu să mănânce ce-i mai bun dintr-un homar, explică el.

— Atât de mult încât le săruţi?

— Cu uşurinţă. O mai sărută o dată, lovindu-se cu

ochelarii de nasul ei. Îmi pare rău pentru accident, îi spuse el.

— Dă-ţi jos ochelarii, îi sugeră ea.

— Atunci n-am să te mai văd.

— Ştii foarte bine cum arăt.

— Nu ca acum când eşti fericită. Eşti fericită, nu-i aşa, Freddy?

— Da, spuse ea încet, da, sunt.

— Dar nu pe deplin?

— Nu... nu pe deplin... răspunse Freddy, luptându-se să fie absolut sinceră în legătură cu emoţiile pe care nu le înţelegea şi pe care nu putea şi nu voia să se ostenească să le analizeze. Nu mă poate ajuta nimeni... cred că sunt... cam deprimată în adâncul sufletului... o mulţime de motive... este complicat... sper că se va rezolva de la sine. Probabil că este o chestiune de timp. David, lucrul important este că sunt fericită în acest moment deosebit, de fapt am fost fericită de când am venit aici şi n-am mai simţit atâta fericire de nu ştiu când, de foarte, foarte mult timp. Cealaltă stare... nefericirea, nu este problema ta.

— Dar este.

— De ce ar fi? Ai spus că sunt pregătită să mă întorc acasă. M-ai împins afară din cuib. După felul cum am atacat homarul, nu mai e nicio îndoială că sunt sănătoasă. Mai am cumva nevoie de îngrijirea unui doctor?

— Din punct de vedere medical, nu. Dar eu vreau să am în continuare grijă de tine.

— Cum? întrebă Freddy nedumerită.

— Vreau... vreau să te măriţi cu mine. Nu spune nu! Nu spune nimic! Nu-mi spune că nu ştiu despre ce vorbesc, Freddy. Nu-mi explica cum că nu poţi cere în căsătorie o fată după o singură întâlnire şi două săruturi! Se poate – tocmai am făcut acest lucru şi n-am făcut în viaţa mea un lucru mai necugetat decât acesta. Te cunosc mai bine decât îţi poţi tu închipui. De asemenea, ştiu că este prea devreme şi n-ar fi trebuit să spun nimic, dar n-am putut să mă abţin. Vreau să-mi cunoşti sentimentele pe care le nutresc în legătură cu tine – ele vor rămâne în continuare la fel şi îţi voi lăsa timp de gândire şi timp să mă cunoşti mai bine... până te vei decide Asta este tot, niciun cuvânt în plus.

— Dumnezeule, spuse Freddy cu o voce slabă. Despre ce vom vorbi la următoarea întâlnire?

CAPITOLUL 24

New-york-ezii se lăudau mereu cu zilele glorioase ale oraşului lor şi Bruno de Lancel era dispus să le dea dreptate în toate privinţele. Era Manhattan-ul mult mai cultivat şi mai intelectual decât Londra? Mai bogat şi mai impunător decât Roma? Mai dramatic şi chiar şi mai romantic decât Parisul? Da, era de acord cu toate acestea şi cu multe altele. Indiferent ce calităţi găseau oraşului lor, era de acord, chiar pe jumătate sincer. Şoferul de taxi care îl ducea spre casa familiei John Allen, la o petrecere din acel octombrie 1951, îl plictisea tocmai cu aceste lăudăroşenii.

Marie de La Rochefoucauld se întorsese din vacanţa de vară petrecută pe valea Loirei, la fel de liberă, neangajată în nicio legătură, cum fusese când o condusese la Île-de-France, în iunie. De când se întorsese, Bruno reuşise să petreacă cu ea aproape toate sfârşiturile de săptămână, deşi ea încă refuza alt gen de întâlniri decât plimbările de după-amiază şi serile liniştite petrecute în mici restaurante. Îi spusese că familia ei fusese foarte dezamăgită când auzise că anumite afaceri ivite pe neaşteptate îl împiedicaseră să călătorească în Franţa, pe parcursul întregii veri.

— Mama mi-a spus că i-ar fi plăcut foarte mult să te cunoască după tot ce i-am povestit despre tine şi fraţii mei

contau pe tine pentru partidele de tenis... Pe scurt, ţi-am simţit toţi lipsa, Bruno. Nu trebuie să ne dezamăgeşti din nou, spuse Marie cu o privire blândă, glumeaţă, sfioasă şi-n acelaşi timp foarte deschisă. Bruno care-i cunoştea deja toate nuanţele de expresie ale chipului, îşi dădu seama că era privirea cea mai afectuoasă pe care i-o acordase vreodată.

Petrecerea din seara aceea de la familia Allen era dată în cinstea zilei de naştere a Mariei şi Bruno căutase o săptămână întreagă să găsească un cadou nu prea important încât să-l refuze, dar totuşi un cadou vrednic de regina inimii lui. În cele din urmă se hotărâse asupra primei ediţii din „Alice în Ţara Minunilor”, o carte pe care ea o îndrăgea foarte mult din motive pe care el nu reuşea să le înţeleagă, deşi citise cartea cu atenţia omului îndrăgostit, de parcă ar fi conţinut anumite indicii în privinţa caracterului ei. Îl costase o sumă impresionant de mare, dar era sigur că ea n-avea cum să afle acest lucru şi, reflecta el, o carte era întotdeauna un cadou potrivit.

Şedea acum în salonul familiei Allen, într-o stare de agitaţie bine ascunsă, simţindu-se anticipat gelos pe musafirii de la petrecere, deoarece ştia că lista invitaţilor fusese alcătuită de Marie şi nu de doamna Allen. Când ajunsese la petrecere, Sarah Allen îl primise şi îi explicase că Marie nu era gata îmbrăcată.

— A rămas blocată în metroul ăla îngrozitor, când se întorcea de la Universitate, tocmai în seara asta... şi, în

plus, eu am pregătit o cină fastuoasă şi ea nu m-a lăsat să invit decât doisprezece prieteni, în afară de tine, se plânse ea. Tare mult aş fi vrut ca Marie să fie de acord să dau un bal... şi-a făcut aşa de mulţi prieteni... dar ea nu vrea prea multă agitaţie şi gălăgie.

Deci vor mai fi încă doisprezece invitaţi pe lângă el, reflectă Bruno, în timp ce musafirii începuseră să sosească. Patru dintre ei erau profesorii preferaţi ai lui Marie, împreună cu soţiile; un cuplu format din fiica familiei Allen, Joan, cu logodnicul ei; încă două perechi căsătorite, prieteni de la facultate. Mai era un bărbat necăsătorit, în afară de Bruno, dar venise cu o fată, o prietenă bună de-a Mariei, cu care se vedea clar că era încurcat. Bruno îi cunoştea pe toţi dinainte. El înregistră uimit că numai el era singur. Ea îl alesese pe el... sau îi dăduse posibilitatea de a o alege pe ea? Sau – şi, cunoscând-o pe Marie, era foarte probabil – pur şi simplu alesese persoanele cu care se simţea cel mai bine la New York? Oare invitaţia lui nu însemna decât că era şi el considerat un bun prieten, la fel ca şi ceilalţi? N-avea de unde să ştie. Nu va putea şti niciodată.

Bruno stătea încruntat într-un colţ, sprâncenele lui negre dând o expresie necruţătoare chipului său, cu nasul ridicat şi distins, cu gura mică şi cu buzele strânse de mânie din cauză că se afla într-o situaţie confuză. Marie intră în cameră purtând o rochie subţire din mătase albă, lungă până-n pământ şi fără cordon. Părul ei lung şi negru fusese împletit sub forma unei coroniţe în jurul capului frumos,

accentuându-i forma graţioasă şi mândră a gâtului. La urechi îi atârnau nişte cercei lungi şi grei, împodobiţi cu diamante şlefuite în faţete triunghiulare, aşezate în jurul unui hexagon central şi cu nişte rubine frumos rotunjite, fixate în centru, iar în piept îşi prinsese o broşă mare, chiar în locul unde pielea sa albă apărea de sub rochie.

Bijuteriile Mariei erau atât de minunate, încât numai prin moştenire de familie era posibil ca o fată tânără ca ea să se poată găti cu aşa ceva. Totuşi, ea le purta cu aceeaşi dezinvoltură cu care purta cerceii discreţi din aur, lanţul de aur şi ceasul, acestea fiind singurele bijuterii pe care le văzuse Bruno la ea până atunci. Îşi muşcă buza de emoţie. Cu toată dragostea pe care i-o purta, turbă de mânie la apariţia Mariei în ţinuta aceea necunoscută lui, cu bijuteriile de familie care n-aveau nicio legătură cu el. Se gândi furios că ea n-avea dreptul să poarte nimic, nici măcar o pereche de pantofi care nu proveneau de la el; nu avea voie să-l surprindă cu asemenea ipostaze neaşteptate, care-l depăşeau, indiferent cât de frumoasă ar fi fost. Oh, dacă i-ar fi aparţinut, i-ar fi arătat el!

Cina a fost o lungă şi elaborată tortură pentru Bruno, care se afla la capătul celălalt al mesei, opus Mariei. Ea stătea între John Allen şi unul din profesorii ei şi părea mai veselă decât o văzuse vreodată. Cu cei şaisprezece comeseni în jurul mesei ovale, o discuţie generală era imposibilă şi Bruno era obligat să întreţină o conversaţie cu vecinele lui de masă, în timp ce se străduia s-o urmărească

pe Marie fără să se comporte grosolan cu doamnele din dreapta şi din stânga lui. Nu-l aşezase lângă ea. Sigur că ea se ocupase de plasarea invitaţilor la masă, la fel cum se ocupase şi de alcătuirea listei musafirilor. Se gândea mohorât că nici măcar nu încercase să-i surprindă privirea şi acum ajunseseră deja la tort. Până şi cea mai cochetă fată din lume n-ar fi reuşit să se poarte cu mai multă dibăcie decât aparent inocenta Marie de La Rochefoucauld. Oh, dacă ar fi fost stăpânul ei, ar fi învăţat-o minte să mai încerce să-i joace asemenea feste!

După cină, în timp ce se servea cafeaua şi coniacul, Bruno încercă să se aşeze pe o canapea de două locuri, lângă Marie, dar găsi locul de lângă ea ocupat ca din întâmplare, de celălalt profesor al ei, mai tânăr, cel care nu şezuse lângă ea la masă. Bruno se gândi că bărbatul acela nu putea avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. El îşi ţinea în echilibru ceşcuţa de cafea neagră şi îşi studia avid eleva care-şi alesese drept pasiune a vieţii ceramica chineză. Nu avea o privire ştearsă şi preocupată, cum îşi închipuise Bruno că trebuie să arate un profesor universitar. Era vizibil că avea o educaţie aleasă şi, judecând după eleganţa soţiei, trebuia să aibă un venit anual substanţial. Acest profesor blond o făcea pe Marie să râdă încontinuu şi nu lua în seamă remarcile ireverenţioase în legătură cu universitatea, până când Bruno trebui să-şi întoarcă faţa pentru a-şi ascunde expresia de gelozie răzbunătoare.

Era posibil oare să se fi întors liberă din Franţa tocmai

pentru bărbatul acesta? Era oare de conceput ca ea să se îndrăgostească de acest tip care-i împărtăşea cele mai profunde preocupări? îl invitase în seara aceea cu soţia numai pentru a îndepărta suspiciunile? Bruno se gândi la nenumăratele ocazii de a fi împreună pe care le oferea şcoala în fiecare zi. Îşi aminti cât de uşor le era amantelor lui să-şi înşele soţii. Oare cei doi se întâlneau în secret printre rafturile de cărţi ale bibliotecii sau în atelierele unde studiau fragmente de ceramică? Luau ei prânzul împreună şi după prânz... Nu!

Dacă Marie i-ar fi aparţinut lui, ea n-ar avea niciodată o asemenea libertate! El ar pune stăpânire pe fiecare minut din viaţa ei, s-ar asigura că nu are niciun prieten intim, nicio preocupare cu care el să nu fie de acord şi ar avea grijă ca el să fie prezent în toate aspectele vieţii ei. Ar câştiga controlul asupra nopţilor şi zilelor ei, încet, minut cu minut, cu o asemenea dexteritate, încât ea nu şi-ar da seama cum de a fost astfel condusă până când va fi prea târziu pentru ea ca să mai încerce să se opună. Vicontesa Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel nu va avea niciodată libertatea de a sta într-un salon şi de a chicoti ca o şcolăriţă. Ea va învăţa să se poarte după dorinţa lui şi nu va risca să facă ceva cu care el să nu fie de acord.

— Mai vrei cafea, Bruno? îl întrebă Marie de La Rochefoucauld, făcându-l să tresară. Fusese aşa de pierdut în gânduri, încât nu observase când ea se ridicase şi venise spre el. Lumina dezvălui petele verzui din ochii lui căprui în

vreme ce o privea.

— Nu, mulţumesc, Marie. Îmi place cum îţi stă cu părul împletit în jurul capului. Te face să pari de cincisprezece ani.

— Mie mi se pare că arăt cam sobru. Nu încerca să mă necăjeşti, spuse ea pe un ton autoritar, calm, sigur şi totuşi atât de fermecător, încât el îşi simţi inima palpitând, privind-o, dar puterea lui de stăpânire şi manierele dobândite îl ajutară să nu se trădeze.

— Mulţumesc pentru Alice, continuă ea, este cel mai frumos cadou pe care l-am primit... cum de-ai reuşit s-o găseşti?

— Este secretul meu.

— Te rog, Bruno, spune-mi. Nu este genul de carte pe care s-o găseşti în orice librărie. Şi nu pot să sufăr secretele. Tu nu?

— Se pare că tu şi acest profesor al tău aveţi anumite secrete, ştiute numai de voi doi, spuse Bruno calm şi făcu un gest vag în direcţia blondului academic.

— Joe? Nu e amuzant? îl ador. De fapt, toată lumea îl adoră. Iar soţia lui, Ellen este fiinţa cea mai încântătoare pe care am întâlnit-o până acum – ai avut ocazia să vorbeşti cu ea? Nu? Ce păcat! – sunt căsătoriţi numai de un an de zile – ea tocmai mi-a spus că aşteaptă un copil – e minunat să vezi doi oameni aşa de fericiţi. Poate...

— Poate ce?

— Joe şi Ellen dau o petrecere pentru un grup de

studenţi, săptămâna viitoare. Ţi-ar plăcea să vii cu mine? Te previn că toţi ceilalţi invitaţi sunt de la Secţia de Artă Orientală, dar cred că o să-ţi placă şi... sunt sigură că şi ei te vor place pe tine.

— Ce te face să crezi? întrebă Bruno. Eu nu le împărtăşesc interesele profesionale.

— Bruno, uneori eşti aşa de... de mărginit! Te vor place pentru felul tău de a fi şi... Ea ezită şi lui Bruno i se păru că vorbele care-i veniseră în minte i se păruseră potrivite pentru a fi rostite.

— Şi, încercă el, şi ce?

— Pentru Dumnezeu, Bruno, ei... au auzit de tine, spuse Marie înroşindu-se. Bănuiesc că sunt curioşi. Unii dintre ei nici nu mă cred că exişti, au impresia că eşti invenţia mea.

— Deci vorbeşti despre mine cu colegii tăi?

Marie îşi ridică încet capul pentru a-i întâlni privirea, cu ochi sinceri, direcţi, din care expresia de încredere în sine fusese spulberată de sinceritate. Îi răspunse serios şi cu mult patos, într-un fel cum n-o mai văzuse niciodată:

— Nu mă pot abţine, Bruno. Cum aş putea să te ţin numai pentru mine şi să nu povestesc despre tine?

— Eşti şoferul cel mai uimitor de corect pe care l-am întâlnit vreodată, îi spuse Freddy lui David, care conducea Cadillac-ul albastru de-a lungul bulevardului Sunset aproape pustiu, unde liniile desenate păreau a fi special trasate spre a tenta şoferii să danseze în jurul lor. Ai depăşit vreodată limita de viteză?

— Probabil că atunci când eram la colegiu. Dar nu în mod intenţionat, draga mea. Când vezi atâţia accidentaţi în camera de urgenţă, îţi pierzi interesul pentru depăşirile de viteză sau nerespectarea regulilor de circulaţie.

— Sunt sigură de asta, aprobă Freddy. Când mersese pentru prima oară în maşină cu David, la restaurantul lui Jack de pe plajă, cu două luni în urmă, ea îşi imaginase că este atât de precaut în conducere din cauza fricii ei de a ieşi în lume. Bănuise că el avea o grijă deosebită pentru ea, ştiind că se simţea ameninţată şi speriată de contactul brusc cu lumea din afară după ce stătuse atâtea luni între zidurile protectoare. Se gândise că el se străduieşte să nu depăşească limita de viteză cu maşina aceea puternică, pe care niciun alt cunoscut de al ei din California nu ar fi ţinut-o în frâu. Acum, după două luni în timpul cărora ea se văzuse cu David cel puţin de trei ori pe săptămână, ea înţelese că grija cu care conducea maşina era o altă faţetă reprezentativă a caracterului său.

Freddy zâmbi cu indulgenţă. Ce bărbat nemaipomenit de organizat era! Oare îşi închipuise vreodată o femeie că un medic care lucra cu o asemenea îndrăzneală cu sistemul nervos al omului era genul bucătarului gurmand care respecta cele mai complicate reţete, literă cu literă, neabătându-se niciodată de la ele, nici cu cea mai mică măsură? Care din pacienţii lui, se întreba ea, şi-ar fi închipuit că acest medic, care-i vindeca după propria lui metodă, inovatoare şi ingenioasă, îşi aranja acasă cărţile în

bibliotecă nu numai după autori, dar şi după titluri, în ordine alfabetică, ca-ntr-un dicţionar, şi niciodată, dar niciodată nu lăsa o carte deschisă cu faţa în jos pentru că „se strica cotorul”? Dacă auzea pe cineva într-o librărie cum deschide o carte nouă până îi pârâie cotorul, David trebuia oprit să-şi exprime protestele cu voce tare. Era adorabil şi aducea cu un băieţel când se enerva!

Iar în ceea ce priveşte discurile lui... El o învăţase pe Freddy cum să le ţină întotdeauna numai de margine, cu palma, astfel încât să nu rămână nicio amprentă pe suprafaţa neagră şi crestată; îi explicase de ce trebuia să le repună în hârtia protectoare înainte de a le introduce în coperta albumului, după ce fuseseră în prealabil bine şterse cu o cârpă specială care îndepărta şi cel mai fin fir de praf. Singura lor problemă unde nu cădeau de acord era dacă un disc trebuia lăsat să meargă până se termină sau nu. Uneori Freddy voia să oprească muzica la mijlocul discului, dintre un motiv sau altul, dar David insista să aştepte până când braţul pick-up-ului său Magnavox se ridica automat.

— Este absolut imposibil să-ţi dai seama dacă ai zgâriat sau nu discul ridicând braţul pick-up-ului cu mâna, îi explica el şi ea recunoscuse că are absolută dreptate. Se înspăimânta la amintirea zilelor în care ea şi Jane obişnuiau să schimbe repede discurile, în mijlocul melodiei, la micul lor pick-up mecanic, umblând cu discurile de parcă erau nişte jucării.

David o învăţase multe lucruri, se gândea Freddy. Opri

Cadillac-ul cu mult înainte de a ajunge la stopul roşu, atât de uşor că aproape nici nu simţi. Ea avusese dintotdeauna un colţ de dezordine în dormitorul ei, numit „cuibul şobolanilor” unde arunca reviste, pulovere, scrisori, articole din ziar pe care le rupsese, note de plată pe care nu era pregătită să le onoreze, pantofi cu tocuri stricate şi fotografii pe care avea de gând să le pună în album într-o zi, toate amestecate într-o harababură îngrozitoare, dar care în mod surprinzător era deosebit de eficientă şi informativă când era cazul. De câte ori Freddy nu găsea ceva la locul lui, se uita în „cuibul şobolanilor” şi acolo era. Dar când începuse să petreacă mai mult timp departe de „cuibul şobolanilor”, în dormitorul lui David, el fusese foarte ferm.

— Este un obicei prost, destul de minor, îi spusese el. Îţi va fi foarte uşor să pui lucrurile la locul lor sau să le agăţi pe umeraş, imediat ce nu mai ai nevoie de ele. Ştiu că este plictisitor. Ştiu că sunt un monstru în privinţa curăţeniei şi ordinii – într-o cameră chirurgicală trebuie să ştii exact unde este fiecare lucru în fiecare secundă. Ea îi dădea perfectă dreptate şi, în plus, se dovedise că nu era chiar aşa de complicat să-şi ţină lucrurile în ordine, odată ce-şi reamintea de această obligaţie. Acasă tot mai avea „cuibul şobolanilor”, dar se simţea vinovată de câte ori scotocea prin el. Se decise să elimine cât mai curând acest obicei prost.

De fapt, dacă aveau de gând să se căsătorească, se

gândi ea, încreţindu-şi nasul a uimire, ar fi fost mai bine să înceapă imediat să o educe şi pe Annie, care moştenise de la ea obiceiul de a-şi ţine un „cuib al şobolanilor”. Să fi fost o trăsătură genetică?

Imediat ce ieşise din spital, Freddy înţelese că nici nu se punea problema ca Annie să urmeze un an de şcoală în Anglia. Îi simţea prea mult lipsa. Fata ei se întorsese acasă înainte de începerea anului şcolar, deşi nu era prea uşor să întreţii o relaţie amoroasă sub observaţia strictă a unei fete de nouă ani care se aştepta să ia micul dejun cu ea în fiecare dimineaţă. Ea şi David nu-şi petreceau toată noaptea împreună; nu li se întâmplase să se trezească în acelaşi pat de când se întâlneau, deoarece el trebuia s-o conducă acasă la o oră rezonabilă seara, mai ales că trebuia să fie la Cedars foarte devreme dimineaţa.

Era cel mai curtenitor amant pe care şi-l putea dori orice femeie, se gândi ea fericită, privindu-i profilul concentrat asupra drumului. Era tandru, afectuos, blând, atent să satisfacă plăcerea ei, ca şi pe a lui... sau poate că era şi mai atent cu ea? Ea nu mai avusese decât doi iubiţi cu care-l putea compara pe David, dar nu-şi amintea dacă Tony sau Mac au fost la fel de atenţi cu ea, cum era el în privinţa asta. Oare David avea o sensibilitate unică în privinţa femeilor sau era din cauza cunoştinţelor lui medicale? Nu cumva era dezgustător din partea ei să gândească aşa, când întotdeauna se simţea atât de satisfăcută după ce făceau dragoste?

Oare David nu va trage niciodată de ea ca să-i rupă hainele, într-o stare de excitaţie nebună, fără să aştepte momentul potrivit şi consumând rapid actul sexual, genul de amor care îşi dezvăluie toate secretele în prima noapte ori aşa ceva nu semăna cu el? Probabil că se va purta aşa odată ce perioada de curtare va lua sfârşit, dacă se vor căsători – sau era numai o chestiune de timp?

David se ţinuse de cuvânt. Nu mai rostise nici măcar un cuvânt despre căsătorie. Nu făcuse absolut deloc presiuni asupra ei pentru a o determina să ia o decizie.

Atunci de ce se simţea de parcă existau nişte forţe invizibile care îi dădeau ghes să spună da acestui bărbat atât de potrivit pentru ea, care o îngrijea minunat şi care-şi dovedea dragostea într-o mulţime de feluri? Freddy se gândi că probabil era prea evident că el reprezenta genul de bărbat cu care orice femeie ar fi fost nebună să nu se mărite.

Numai cina din seara asta era cauza nervozităţii ei. Cina cu mama lui David. Era o invitaţie pe care reuşise s-o refuze deja de două ori, până când fusese obligată s-o accepte. Dar Freddy se linişti spunându-şi că o cină luată cu mama iubitului nu înseamnă un anunţ oficial de căsătorie. Trebuia să ia ca pe un compliment această invitaţie. Nimic mai mult. Nu însemna nicio obligaţie. La urma urmei, el nu o invitase să-i cunoască surorile, deşi îşi imagina că din pricină că avea surori era aşa de bun cu Annie.

El o asigurase că în acea seară va fi o cină simplă, nimic

ieşit din comun, pur şi simplu obişnuita cină pe care o lua în fiecare săptămână cu mama lui, de ani de zile.

— Eu sunt acel tip demodat de fiu bun, îi spuse David, luându-se singur peste picior. Nu e vina mea că ea este o mamă bună, nu-i aşa?

Freddy îşi reaminti că şi ea avea o mamă bună, după cum bine ştia şi el, şi dacă Eve n-ar fi locuit la şase mii de mile depărtare, ea şi mama ei ar fi fost la fel de apropiate cum era acum Delphine cu Eve.

Susan Grunwald Weitz, văduvă de trei ani, locuia pe una din străzile liniştite şi pline de verdeaţă din selectul cartier Bel Air, care nu se afla foarte departe de casa din Brentwood. Dădu colţul bulevardului Sunset şi în curând se găsiră la reşedinţa frumos proporţionată, albă, în stilul elegant din Virginia, şi bine ascunsă în spatele porţilor înalte.

— Hmm, observă Freddy impresionată şi mai degrabă surprinsă. Casa lui David era corespunzătoare statutului său de burlac. Credeam că tatăl tău a fost şi el medic.

— Îi plăcea foarte mult să se ocupe cu investiţiile – în petrol şi proprietăţi imobiliare. A reuşit să-şi combine toate interesele.

— Ce grădini frumoase, spuse Freddy, rămânând puţin în urmă, simţindu-se cam neliniştită de întâlnirea cu mama lui David, indiferent cât de bună era.

— Este ocupaţia preferată a mamei. Haide, draga mea, îţi promit că n-o să te mănânce. O salută pe fata care le

deschise şi care-i conduse în sufragerie. Freddy observă în grabă mulţimea tablourilor şi sculpturilor, a vaselor cu flori aşezate peste tot. Dar când ajunseră în sufragerie, se trezi în faţa mai multor persoane, nu doar a bunei mame pentru care se pregătise.

Susan Weitz care era aproape la fel de înaltă ca şi fiul ei, se ridică s-o salute calmă şi prietenoasă. Nu avea nici măcar o şuviţă de păr cărunt în părul moale de un blond cenuşiu, perlele ei erau cele mai frumoase din câte văzuse Freddy până atunci, iar rochia albastră – mai simplă şi mai scumpă decât orice rochie pe care Freddy, acum, când se pricepea să facă distincţia dintr-o privire, o văzuse la vreo altă femeie din Los Angeles. Primul ei gând a fost că rochia era probabil croită la Paris. Iar al doilea, că Susan Weitz trebuie să fi fost a doua soţie a doctorului, pentru că sigur nu arăta suficient de în vârstă pentru a fi mama lui David.

Oricum, pe când făcea cunoştinţă cu celelalte persoane din încăpere, Freddy trebui să admită că cele trei surori măritate ale lui David, în jur de treizeci de ani fiecare, purtau trăsături caracteristice familiei, ca şi Susan Weitz şi David. Cu cei trei soţi, alcătuiau cu toţii un grup de oameni foarte înalţi, drepţi, atractivi şi cordiali, totuşi fără a depăşi măsura cordialităţii Nu păreau s-o privească pe Freddy în vreun fel ascuns sau cu o anumită semnificaţie. Ea încerca să zâmbească, gândindu-se că el îi spusese că va fi „doar o masă liniştită în familie”. Pentru Dumnezeu, se simţea dominată de absolut fiecare persoană de-acolo.

— Mamă, nu mi-ai spus că vin şi fetele, protestă David surprins.

— Ei bine, dragul meu, surorile tale erau libere şi voiau neapărat să vină – ştii că nu le pot rezista.

— Ţi-am povestit despre surioarele mele, nu? murmură către Freddy. Îmi pare rău pentru asta.

— Se pare că au mai crescut de când mi-ai povestit despre ele.

— Ei bine, eu sunt cel mai mare din familie. Mama m-a avut la optsprezece ani. Pentru mine, ele vor rămâne mereu nişte fetiţe, spuse el întinzându-i un pahar cu băutură

Familia Weitz, cum îi numea Freddy în gând, întrucât nu reţinuse numele de familie al nici uneia dintre surori, purta o conversaţie uşoară în care o induseseră în chip firesc şi pe Freddy. Aşa că în curând se simţi şi ea mai în apele ei. Oricum, atunci când stăteau jos păreau mai scunzi.

După cina veselă şi animată, se întoarseră toţi în living, unde Freddy fu abordată de Barbara, cea mai mică din familie.

— Ai numai o soră, nu-i aşa? o întrebă Barbara cu un zâmbet cald.

— Da, şi locuieşte foarte departe, spuse Freddy cu regret. Tabloul acestei familii numeroase şi unite o făcu să se simtă singură.

— Am văzut multe din filmele ei. Este de-a dreptul divină. David mi-a spus că fiica ta Annie seamănă destul de bine

cu ea.

— Da, este surprinzător acest lucru Dar se deosebesc în multe privinţe. Nu cred că Annie se va face vreodată actriţă.

— David zice că Annie încă mai vrea să devină pilot. Eşti bucuroasă de acest lucru? Dacă aş fi mama ei, n-aş fi prea încântată de idee, mai ales acum, când tu te-ai retras definitiv. Pare o viaţă foarte dificilă pentru o fetiţă, nu prea... ei bine, feminină, dacă înţelegi la ce mă refer. Dar bănuiesc că o poţi face să se răzgândească. David speră că vei reuşi, dar probabil că ţi-a spus nu-i aşa? Îndreapt-o spre altceva, de exemplu – spre golf. Sau tenis. Acestea sunt nişte sporturi foarte utile. Nu ceva ce eşti nevoit să faci singur, aşa, ca zborul. Eu însămi sunt o jucătoare pasionată de golf. Tu joci golf, Freddy? Nu? Ce păcat! Ei bine, dacă te hotărăşti să înveţi, te pot duce la cel mai bun antrenor de golf din oraş. Cu coordonarea de care dispui, sau cum se numeşte acest lucru la un pilot, vei avea o ţinută absolut naturală! Am o idee – ce-ar fi să luăm prânzul la club şi apoi să-ţi fac cunoştinţă cu el? Poate o să vrei să-ţi fixezi nişte lecţii. Oricum, te sun peste câteva zile.

— Ar fi minunat, spuse Freddy, schiţând un zâmbet.

Ea nu zbura ***deocamdată*** din motive pe care nu le analizase prea serios, dar asta nu însemna că a renunţat definitiv. Şi ce-o făcea pe Barbara să creadă că poţi convinge pe cineva să renunţe la zbor dacă el voia cu tot dinadinsul să zboare? în cazul ei, au avut vreodată vreun

efect argumentele convingătoare, logice, spuse pe un ton blând sau autoritar? Când simţi chemarea de a zbura în înaltul cerului şi de a stăpâni orizontul, o mamă nu poate face nimic. Şi nici nu trebuie. Dar Barbara era inimoasă şi avea intenţii bune.

— Dă-te mai încolo, Barbara, spuse Dianne, o altă soră, care, fără prea multă ceremonie, îi luă locul Barbarei.

— Ţi-a povestit despre antrenorul ei de golf? Nu-i da nicio atenţie. Exagerează. De trei ani este campioana clubului, draga mea. Cred că sunt îngrozitor de plictisitoare toate acele discuţii despre golf. Dar eu oricum n-am timp de golf, cu cinci copii şi altul pe drum. Oh, ştiu că nu se vede încă, dar de-abia din luna a şasea devine vizibil... În privinţa asta sunt norocoasă. Am înţeles că ai numai un copil, nu? Păcat. Mare păcat.

— Annie s-a născut în timpul războiului. Eu aveam o slujbă pe atunci... îşi auzi Freddy vocea, încercând să explice.

— Ghinion! Dar eşti tânără. Ai numai treizeci şi unu de ani, după cum ne-a spus David. Ai timp să mai faci o mulţime de copii dacă vrei. Nu-i aşa? Cerule, sună a muncă serioasă, nu? A trebui să te uiţi în oglindă! Ce naiba, Freddy, pur şi simplu am glumit. Dar bineînţeles că şi David este mort după copii. Prima lui căsătorie – ei bine, n-au stat suficient timp împreună pentru a avea copii – sunt sigură că ţi-a povestit. Şi am auzit că nu mai lucrezi. Am nişte prietene cu copii care continuă să se agaţe de carierele lor,

dar le plâng de milă... sunt permanent hărţuite în toate direcţiile, niciodată nu pot acorda suficient timp carierei sau copiilor, indiferent cât de mult s-ar strădui. Bineînţeles, majoritatea oamenilor vor să lucreze, le respect dorinţa, dar nu pot să nu mă gândesc că au luat o decizie greşită pe care o vor regreta mai târziu. Care-i părerea ta?

— Nu m-am gândit prea mult la acest lucru, răspunse Freddy. Annie a fost crescută de o mamă care a avut o slujbă şi nu văd să fi suferit din cauza asta. Cel puţin nu până acum.

— Oh, nu, desigur că nu! ţipă Dianne. În fond, era în vremea războiului şi aşa mai departe. Apoi te-ai apucat de propriile tale afaceri. N-ai putut să te abţii. Dar acum trebuie să fii foarte încântată că ai rămas acasă cu ea. Iar când va ajunge la vârsta adolescenţei, va avea cu adevărat nevoie de suportul tău. De fapt, copiii au întotdeauna nevoie de mama lor, indiferent cât sunt de mari. Nu-i aşa că e minunat să fii gravidă? Eu sunt întotdeauna fericită – de ce oare? Probabil că este vreo reminiscenţă primitivă, atavică? Acum că nu mai lucrezi, sper că eşti liberă să luăm prânzul împreună. Te voi suna săptămâna viitoare şi vom fixa o întâlnire. Mi-ar face o mare plăcere să vii la prânz la mine acasă şi să-mi vezi copiii.

Cine dracu’ îi băgase în cap Diannei că ea nu mai are de gând să se întoarcă la lucru?! se mira Freddy, încercând să-i întoarcă privirea caldă şi prietenoasă. Nu luase o hotărâre definitivă în legătură cu compania „Vulturii”. Într-un

moment de slăbiciune, îi spusese lui

Swede că nu se mai întoarce la birou şi până acum se ţinuse de cuvânt, dar încă nu se hotărâse de-a binelea. „Vulturii” era totuşi... creaţia ei. Oh, ce naiba, Dianne era pur şi simplu o exaltată. Trebuie să fie o mamă minunată şi are intenţii bune.

— Am venit să te salvez, îi spuse Bob, unul din cumnaţii Diannei. O ridică pe Dianne în picioare şi se aşeză el în locul ei. A început cumva să-ţi povestească despre fericirea pe care o simţi în timpul travaliului de la naştere sau despre extazul din timpul contracţiilor? Nu? Eşti norocoasă. O plesni uşor cu palma pe Dianne şi o trimise la plimbare. Se întoarse spre Freddy.

— Eu sunt soţul lui Elaine – sora mijlocie – şi ea m-a trimis la tine când te-a văzut prinsă în pânza maternă a Diannei. Ştiu că şi tu ai impresia că familia asta te copleşeşte – am avut şi eu aceeaşi senzaţie când am fost prezentat pentru prima oară familiei Weitz. Nu puteam să-i deosebesc... şi felul cum îl idolatrizează pe David! Să nu mă înţelegi greşit! Şi eu îl consider un tip nemaipomenit, dar nu este Atotputernicul... Te rog să nu le spui asta surorilor sau mamei lui! Şi, în plus, e bine să ştii că nu trebuie să-ţi baţi capul cu opiniile sau preocupările fetelor dacă tu nu vrei. Ia-ne pe noi de exemplu – Elaine şi cu mine nu avem decât doi copii şi nu intenţionăm să mai facem, nu jucăm golf sau tenis – practicăm doar puţin înotul, ca să ne menţinem în formă. Suntem cei mai moderaţi din această familie. Ne

place muzica de cameră, dar nu încercăm s-o băgăm oamenilor pe gât. Dacă ţie îţi place opera, cu atât mai bine, spunem noi. Dacă îţi plac concertele, înseamnă că preferi simfoniile. Dacă te pasionează baletul, foarte bine, şi dacă urăşti baletul, există multe asemenea alte domenii în care să-ţi foloseşti priceperea – muzeele, UCLA, spitalele – indiferent ce te pasionează. Principalul este să participi la un proiect în beneficiul comunităţii, nu crezi la fel, Freddy? Partea bună a faptului că ai destul timp liber la dispoziţie şi destui bani este că te poţi implica în acţiunile comunităţii. Să dai, nu numai să iei.

— Sunt de acord, spuse Freddy, clipind rapid în faţa acestui bărbat dinamic. Ai absolută dreptate.

— Elaine şi cu mine avem sentimentul că aşa vei face, spuse Bob cu satisfacţie. Sperăm că tu şi David să puteţi veni la cină la noi săptămâna viitoare. O să avem un grup de invitaţi foarte interesanţi – unii sunt pasionaţi de muzică, alţii de artă – cu toţii aşteaptă cu nerăbdare să te cunoască. Elaine îţi va telefona mâine şi-ţi va explica mai detaliat. Vei fi atrasă în ceva fascinant, înainte de a-ţi da seama. Şi aduţi aminte ce ţi-am spus despre familia Weitz. Chiar dacă luaţi la un loc semănăm foarte bine, suntem oameni diferiţi.

Oh, nu! se gândi Freddy când locul lui Bob fu luat de Jimmy, un alt cumnat. Ea se gândi că se asemănau toţi foarte bine, erau buni, inimoşi, devotaţi unul altuia, fericiţi, productivi, ospitalieri, siguri pe ei şi pe ce vor de la viaţă. Erau de invidiat, o familie ca o fortăreaţă.

— Jimmy, toată lumea a avut ocazia să stea de vorbă cu Freddy, cu excepţia mea, spuse mama lui David şi el se ridică la apropierea ei. Şi nu a venit să vă viziteze pe voi, ci pe mine, n-ar fi trebuit să vă las să vă autoinvitaţi la cina de astă-seară.

Jimmy se retrase şi Susan Weitz se întoarse şi o privi deschis, admirativ pe Freddy, cu ochii ei de culoarea alunei.

— Se poartă toţi ca nişte copii în faţa unei noi jucării, spuse ea. Sunt surprinsă că încă nu au sărit toţi pe tine, să te pisălogească cu vrute şi nevrute şi să te lingă ca nişte căţeluşi pe obrazul tău frumos. Dar sunt aşa de încântaţi că îl văd pe David fericit, încât nu-i poţi acuza de intenţii rele.

— Se pare că în ochii surorilor lui David, soarele răsare şi apune odată cu el, se aventură Freddy.

— Până la un punct, pe care chiar şi eu l-am observat, aprobă mama lui David râzând. Soţul meu obişnuia să-mi spună că sunt o ofensă la adresa fetelor. Dar când ai numai un băiat şi trei fete, este cam greu să fii imparţial. Mai ales când ai un băiat ca David.

— Da, o aprobă Freddy. Mai ales în cazul lui David.

— De ani de zile mă tot întrebam când se va îndrăgosti din nou. Obişnuia să spună că este mult prea ocupat – ce prostie! Ştiam că atunci când va apărea fata potrivită, îşi va face timp pentru ea. Niciodată nu am crezut că va rămâne un burlac convins. Ei bine! Nu vreau să te fac să roşeşti mai mult decât ai roşit deja. Dar vei veni din nou săptămâna viitoare, nu-i aşa, Freddy? Îţi promit că fetele nu vor mai fi

aici. Vom fi numai noi trei, aşa că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine. Promite-mi că ai să vii!

— Voi încerca, răspunse Freddy. Aveţi nişte tablouri minunate, doamnă Weitz, spuse ea uitându-se în jurul camerei.

— Mulţumesc, Freddy. Eu şi cu soţul meu am început să colecţionăm obiecte de artă mai demult. După ce a murit el, eu am continuat să colecţionez – aşa că am tot timpul o ocupaţie.

Freddy ridică vasul de argint de pe micuţa masă de lângă ea şi-l duse la nas, mirosindu-l.

— Dumneavoastră aţi preparat-o? întrebă ea.

— De ce, Freddy! exclamă Susan Weitz plină de încântare. Cum de ai ştiut? Am reţeta mea proprie, foarte, foarte specială pentru amestecul de aromate. De fapt, este reţeta secretă pe care am moştenit-o de la mama. Dar majoritatea oamenilor nu-şi dau seama. Ei cred că am cumpărat-o. Şi niciuna din fete nu are răbdarea s-o prepare. Dacă îţi place, voi fi încântată să-ţi arăt cum se face. Durează mult timp, dar merită.

— Oh, da, spuse Freddy. Îmi dau seama.

Via din care se face şampania dormea în timpul iernii şi nu se trezeşte decât târziu în februarie, când începe să-i curgă sevă de culoare albă din vechile răni, rănile cauzate de tăierea din martie precedent. Lacrimile viei sunt ca un semnal de trompetă pentru locuitorii din Champagne, căci ele vestesc începutul perioadei de creştere. Ridicarea

irezistibilă a sevei pure şi subţiri – determină răspândirea mugurilor pe ramurile golaşe ale viei. Pe la sfârşitul lui martie, toţi mugurii care se vor transforma în ciorchini de struguri sunt deschişi. În perioada dintre înmugurire şi coacere, care durează cam şase, şapte luni, niciunul dintre cultivatorii de viţă de vie, de la ţăranul care are câteva hectare până la proprietarii suprafeţelor întinse cu viţă nobilă de mare marcă, cum era Paul de Lancel, nu poate sta liniştit, fiind tot timpul terorizat de ameninţarea diverselor dezastre naturale care îi pot distruge recolta.

Pe la sfârşitul lui octombrie 1951, Paul şi Eve de Lancel putuseră în sfârşit să se liniştească. Paul îşi petrecuse vara supraveghind cu multă grijă domeniile Lancel, iar Eve condusese treburile castelului, ocupându-se de musafirii care soseau şi plecau, la fel de regulat şi neobosit ca fluxul şi refluxul.

Perioada recoltei se terminase peste tot în Champagne; armata celor zece mii de culegători de struguri, sezonierii, majoritatea mineri şi muncitori din fabrici din alte părţi ale Franţei, unii dintre ei ţigani sau agricultori ocazionali, plecaseră în sfârşit, extenuaţi şi satisfăcuţi după zece zile de muncă, în timpul cărora dormiseră în căminele pe care marii proprietari de viţă de vie le construiseră acolo. Ei mâncaseră cele cinci mese copioase pregătite special pentru ei în fiecare zi şi băuseră vinul roşu care stătea la dispoziţia lor oricând li se făcea sete. Cântaseră şi dansaseră în fiecare seară şi se duseseră la multe târguri

atrăgătoare din împrejurimi. Când nu mâncau, dormeau, beau sau se distrau, robuştii culegători, cu spinări puternice, munceau fără întrerupere din zori până la asfinţitul soarelui, aplecaţi în poziţii incomode, dureroase, îngenuncheaţi, ghemuiţi la pământ, uneori chiar întinşi pe pământ pentru a culege ciorchinii delicaţi din rândul cel mai de jos, fiind tot timpul foarte atenţi să nu rupă coaja nici unui mic strugure, ceea ce ar fi provocat o fermentaţie prematură.

— Mă simt ca o şcolăriţă care şi-a terminat toate examenele şi nu mai are nicio grijă pentru aproximativ cinci luni, îi spuse Eve lui Paul la micul dejun. Este foarte ciudat... mă gândesc că aş fi îngrozită dacă ar trebui să mă mai îngrijesc o săptămână de meniu.

— Chiar arăţi ca o şcolăriţă, dar una mai degrabă obosită. Ar trebui să dormi mai mult dimineaţa. Vreau să începi să te răsfeţi un pic. Se întinse peste farfuria lui, îi apucă mâna şi i-o sărută. Îi plăcea s-o privească pe Eve dimineaţa, înainte de a se machia şi de a-şi aranja părul. Lui Paul i se părea că la cincizeci şi cinci de ani arăta cu cincisprezece ani mai tânără când nu era machiată şi aranjată, gata să-şi primească oaspeţii.

— Problema este că, sculându-mă atât de devreme timp de atâtea luni, m-am obişnuit aşa – nici măcar nu mai am nevoie de un ceas deşteptător. Iar în ceea ce priveşte răsfăţul meu, să nu-ţi faci griji, dragul meu. Am planuri pentru amândoi. După ce vom petrece Ziua Recunoştinţei

cu Freddy în California şi Crăciunul şi Anul Nou cu Delphine şi Armand în Barbados, ne vom întoarce la Paris ca să-mi pot comanda o nouă garderobă – am rezervat un apartament mare şi scump la Ritz, pe partea pieţei Vendôme, bineînţeles... teatre, muzee, restaurante... am de gând să cheltuiesc tot profitul de pe anul acesta. Atâta timp cât n-o să-mi ceri să mai beau şampanie până-n primăvara viitoare, voi fi absolut fericită.

— Oamenii care apreciază într-adevăr şampania spun că momentul cel mai potrivit pentru a o bea este înainte de prânz – de preferat, la micul dejun cu ouă ochiuri.

— Sună ca un tratament după beţie. Eve se înfioră cu delicateţe şi-şi turnă încă o ceaşcă de ceai.

— Chiar aşa şi este, dar trebuie să-i adaugi nişte bere neagră tare, amândouă în cantităţi egale, sau cu o treime din cantitate suc de portocale, o treime coniac şi două picături de Cointreau şi lichior de rodii – sau cel puţin aşa am auzit eu.

— Hai să nu ne mai batem capul cu asta, sugeră

Eve.

— De acord. Paul arăta ca un om perfect fericit. Stătea şi se uita spre orizontul îndepărtat, peste viile familiei Lance!

— Nu este minunat că avem Valmontul? spuse Eve. Când scriitorul acela englez, ultimul musafir, a plecat ieri, îmi venea să-l sărut, atât eram de fericită că pleacă. Am aranjat ca toate camerele de oaspeţi să fie zugrăvite cât timp suntem noi plecaţi şi am ales deja materialele pentru

noile învelitori de pat şi pentru perdele. Păturile mai rezistă încă un an.

— Nu vrei să vii cu mine să călărim în dimineaţa asta? Este o vreme splendidă, spuse Paul.

— Nu, trebuie să mă duc în grădină să acopăr trandafirii cu gunoi. Am amânat prea mult timp.

— De ce nu poate să facă treaba asta unul din grădinari?

— Oricine poate s-o facă, chiar şi un copil. Dar prefer s-o fac eu însămi. De ce să le las grădinarilor toată plăcerea? întrebă Eve.

— Şi mama făcea întotdeauna ea acest lucru, îşi aminti Paul. Obişnuia să spună că dacă îşi acoperă tufele de trandafiri cum trebuie, astfel încât să fie bine hrăniţi, nu mai are de ce să-şi facă griji în privinţa lor, indiferent cât de grea ar fi iarna. Şi nu avea încredere în nimeni să-i lase pe mână operaţiunea asta.

— Şi avea dreptate, ca întotdeauna – sau aproape întotdeauna. Mă duc să-mi pun hainele de grădinărit Gata cu Balenciaga! Ura! Eve îl sărută pe creştet, unde părul lui des încă era mai mult blond decât argintiu. Plimbare plăcută. Ne vedem la prânz, dragule.

Trei ore şi jumătate mai târziu, când o bună parte din trandafirii ei erau bine acoperiţi, Eve era în baie, încercând să-şi cureţe unghiile înainte de prânz. Brusc, îngrijitoarea casei bătu la uşă. Părea urgent.

— Doamnă! Doamnă! Veniţi repede la grajduri!

— Lucie? Ce s-a întâmplat? o întrebă Eve coborând

scările.

— Nu ştiu, doamnă. Băiatul de la grajduri mi-a spus să vă chem de urgenţă.

Eve alergă spre grajduri cât putu de repede. Se gândi că probabil căzuse de pe cal. Chiar şi un călăreţ atât de bun cum era Paul o mai păţeşte din când în când.

În faţa uşilor deschise de la grajd, Paul stătea lungit cu capul sprijinit pe pătura de la cal, cu cinci sau şase oameni în jurul lui, toţi uitându-se cu priviri vinovate spre ea, de parcă n-ar fi îndrăznit să-l mute înainte de sosirea ei.

— Aţi telefonat după doctor?! ţipă ea, înainte de a fi suficient de aproape pentru a-şi da seama ce se întâmplase.

Bărbaţii, cu şepcile în mână, stăteau nemişcaţi, cu privirile împietrite. Niciunul din ei nu-i răspunse la întrebare.

— Nu aveţi minte deloc! Fugiţi repede în casă! Daţi telefon!

Nu-i răspunse nimeni. Nu se mişcă nimeni

— Paul? Paul? Eve îi luă capul în mâini. Se uită la cel mai bătrân dintre grăjdari. Emile, pentru Dumnezeu, cum a căzut?

— Domnul Paul, doamnă... ei bine, a călărit, apoi s-a oprit şi mi-a spus că are o durere de cap. Mi-a spus că a început să-l doară capul imediat ce a ieşit din pădure şi-a dus mâna la ceafă. I-a alunecat piciorul din scară, a rămas agăţat de frâiele calului, apoi, înainte de a-l putea eu ajuta... el... el a

căzut de pe cal direct pe pământ... aşa, înţelegeţi, aşa. L-am pus pe pătură.

— Oh, Dumnezeule, de ce l-ai mişcat? L-ai rănit!

— Nu, doamnă, nu l-aş fi mutat niciodată dacă n-aş fi ştiut... că era deja...

— Deja? Deja cum! Eşti nebun, Emile! Cheamă doctorul!

— L-aş fi chemat, doamnă, l-aş fi chemat, dar doctorul nu-l mai poate ajuta... a murit, doamnă.

— A murit?

— Da, scumpă doamnă. Ne-a părăsit.

Singura decizie pe care a fost Eve în stare s-o ia în orele de confuzie ce au urmat morţii lui Paul, ore în care era atât de uimită încât nici nu putea să-l plângă, a fost ca înmormântarea să nu aibă loc până nu vin toţi copiii ei la Valmont.

Delphine a venit repede cu maşina de la Paris, ajungând în câteva ore. A luat asupra sa sarcina de a le telefona lui Bruno şi Freddy. Eve era şocată, umbla fără ţintă, cu ochii uscaţi şi tăcută, dintr-o cameră în alta a castelului, studiind priveliştea de la fiecare fereastră, de parcă acum o vedea pentru prima oară, mângâind lemnul sculptat cu degetele reci, examinând modelele brodate pe perne, de parcă ar fi dezlegat un cod misterios şi ar fi găsit un indiciu care să-i explice ce se întâmplase cu ea.

Călătoria lui Freddy avea să fie lungă. Trebuia să zboare pe ruta TWA pentru New York, de la Los Angeles.

La New York putea să ia un avion Air France spre Paris, în

direcţia diametral opusă, care făcea escală la Gander şi Shannon. La Paris o va aştepta Armand, care o va conduce până-n Champagne.

Swede Castelli o însoţi pe Freddy până la aeroport. Când auzise vestea, Freddy îşi dăduse seama că în marea ei durere nu avea decât un singur prieten intim de familie la Los Angeles, şi acesta era Swede... singurul constant într-o lume care se schimbase atât de repede în cei cincisprezece ani de când se cunoşteau.

— Ascultă, Freddy, încearcă să dormi puţin în avion. Pari frântă, îi spuse el pe când se apropiau de poarta de la intrare.

Freddy se uită prin geam la avionul mare cu un motor în patru timpi, Lockheed Constellation, care aştepta pe pista de aterizare. Un cărucior cu bagaje fusese golit şi bagajele introduse în cala avionului.

— Swede, este vreun bar pe aici? întrebă ea pe neaşteptate.

— Întotdeauna se află un bar într-un aeroport. Vrei să mergem să-l găsim?

— Te rog.

Freddy şi Swede băură câte un scotch în linişte.

— Încă unul? întrebă Swede. Freddy dădu din cap în semn că da.

— De ce sunt băuturile de la bar aşa de slabe? Probabil că pun apă în ele, se plânse ea, terminând al doilea scotch.

— Cred că de la început sunt combinate cu apă şi apoi le

mai pun şi cuburile de gheaţă. Lasă-mă să-ţi mai comand unul. Apoi poţi fi sigură că vei dormi în avion.

— Bine gândit.

Swede n-o văzuse niciodată pe Freddy bând trei pahare unul după altul, chiar şi într-un bar, şi niciodată înainte de ora unsprezece dimineaţa, cum făcea acum, dar presupuse că aşa putea face faţă emoţiilor.

Freddy bea tăcută şi sobră. Se gândea că va fi o călătorie lungă şi epuizantă şi odată ce va ajunge la bordul avionului, avea de gând să comande mai multă băutură şi mâncare decât avea nevoie, dar acum simţea o nevoie neobişnuită de whisky. Măcar dacă n-ar fi călătorit singură.

Dacă David ar fi fost în stare să-şi părăsească pacienţii, ar fi fost un companion de nădejde, dar ea îşi pierduse dreptul asupra lui din momentul în care-i spusese că nu se va mărita cu el, indiferent cât de mult timp de gândire i-ar da. El presupuse că fusese influenţată în luarea acestei decizii de familia lui, care se aştepta ca cei doi să se integreze perfect în atmosfera vieţii lor organizate.

— Nu ştii că poţi face tot ce vrei? Nu ştii că întotdeauna i-am împiedicat când au vrut să te implice în felul lor de viaţă? o întrebase el îndurerat

Dar Freddy trebuise să-i explice că nu aceasta era cauza. Ea ar fi putut face faţă membrilor familiei Weitz, chiar mai mulţi să fi fost, după experienţa pe care o avusese ca a şaisprezecea baroneasă Longbridge. Când înţelesese însă că viitorul ei era considerat ca un plan gata stabilit, ea

realizase că nu-l iubeşte pe David cum ar trebui. ***Aimer d'amour*** „a iubi din dragoste", această expresie franţuzească nu se aplică în cazul ei. Şi totuşi Freddy îl iubea pe David şi îl va iubi întotdeauna. Îl iubea pentru că era un om bun, un medic grozav, un prieten afectuos – dar nu era o iubire romantică. El ar fi fost un soţ minunat – ştia acest lucru – însă Freddy îşi spunea că nu e de-ajuns. Oricum, şi-ar fi dorit să fie cu ea. Poate că el ar fi putut s-o facă să înţeleagă de ce tatăl ei, în perfectă sănătate, a murit de ceva numit anevrism cerebral, o boală pe care doctorul din Franţa o explicase ca pe o pată pe creier care se putea declanşa oricând, fără niciun simptom prealabil.

— Ar fi bine să ne întoarcem, spuse Swede. A început probabil să urce la bord.

Freddy se uită la ceas.

— De ce să ne grăbim? Mai avem zece minute, răspunse ea ţâfnoasă. Ce-or să facă, pleacă fără mine?

— Cât timp a trecut de când n-ai mai zburat cu un avion de pasageri? întrebă el blând.

— Ani de zile. Nici măcar nu-mi aduc aminte.

— Dacă au plănuit să-şi respecte orarul, s-ar putea să te lase aici. Hai, micuţă doamnă, este timpul să plecăm.

— Micuţă doamnă?

— Pur şi simplu mi-a scăpat, doamnă. Nu se va mai întâmpla.

— E în regulă. Nu mă supăr. Luă o alună de pe farfuria din faţa ei şi începu s-o mestece gânditoare.

— Freddy, te scoli odată? Hai, mişcă-te!

— Toate la vremea lor. Freddy îşi adună cu grijă haina şi poşeta, verifică să vadă dacă are biletul de avion, de parcă nu mai verificase cu cinci minute înainte, şi în sfârşit îl urmă cu paşi înceţi. Swede se gândi că arată ca un copil care merge la şcoală pentru prima oară.

Ei bine, ***n-o*** învinovăţea. Chiar dacă ar fi zburat de plăcere şi tot ar fi fost stresant, dar să te duci la înmormântarea tatălui. Era o situaţie destul de dură. O îmbrăţişă strâns în braţe la poartă şi fu surprins cât de tare se agăţă de el. Swede îi dădu geanta de voiaj pe care i-o ţinuse şi o împinse mai departe de controlorul de bilete, spre pistă. Se îndreptă spre Lockheed. Arăta ca o biată creatură singură, părăsită, în bătaia vântului, mişcându-se încet de parcă avea tot timpul din lume, cu toate că era ultimul pasager care urca la bord

Freddy se aşează rigidă pe un loc de la geam, spre botul avionului, refuzând să-i dea haina stewardesei. O pătrunsese un frig până la oase. De fapt, tremura deşi îşi dădea seama că nu avea cum să fie aşa de frig în avion. În jurul ei îi vedea pe ceilalţi pasageri, majoritatea bărbaţi, cum îşi descheiau hainele, îşi lărgesc cravatele la gât şi se aşezau comod pe spate, aşteptând să pornească. Freddy descoperi că stătea pe două locuri. Căută în geantă după cartea pe care şi-o luase de citit pe drumul ăsta fără sfârşit. Îşi strânse mai tare centura de siguranţă, deschise cartea la prima pagină şi citi câteva rânduri. N-aveau niciun sens. Le

reciti din nou cu multă atenţie. Nu era nimic în neregulă cu propoziţiile sau cuvintele alea. Mintea ei nu le putea asimila şi traduce într-un început de poveste

Freddy închise ochii şi ascultă cu atenţie zgomotul produs de motoare. Se linişti spunându-şi că nu părea să fie ceva în neregulă cu sunetul lor. Se întoarse şi-şi întinse gâtul, uitându-se pe fereastră. Aripa era mult prea în spatele ei pentru a putea vedea elicea. Încercă să se asigure că totul este în bună ordine, că mecanicii de întreţinere lucraseră cu precizie şi grijă şi fără grabă, că nu neglijaseră anumite detalii, aşa-numite nesemnificative. Trebuia să se convingă că pilotul şi copilotul, şi inginerul de zbor erau toţi oameni cu experienţă, competenţi, care-şi cunoşteau meseria şi şi-o îndeplineau cum trebuie, oameni conştienţi că siguranţa lor şi a pasagerilor este în mâinile lor.

Freddy se gândea că ştia prea multe. Fără să-şi dea seama, cartea îi căzu jos. Dacă n-ar fi fost conştientă de toate defecţiunile care pot surveni la un avion, nu şi-ar fi făcut atâtea probleme. De aceea medicii nu trebuiau să-şi opereze membrii din propria familie. De aceea avocaţii nu se reprezentau singuri la curtea de apel. Dumnezeule, avea nevoie să bea-.»

Deschise ochii şi văzu că stewardesele erau la locurile lor. Avionul încă nu decolase, era la capătul pistei, în timp ce, în cabina pilotului, echipajul făcea ultimele verificări înainte de decolare. Îi urmărea cu gândul pas cu pas. Când

avionul începu să câştige viteză pentru decolare, ea se gândi că este prea devreme, mult prea devreme. Era sigură că verificarea nu durase cât trebuie, dar nu avea cui să spună acest lucru. Ar fi vrut să ţipe în gura mare, să urle la uitucii de ofiţeri de serviciu, la pasagerii care nu ştiau în ce pericol se află, să ţipe până avea să oprească decolarea şi să se ia de la capăt verificarea. Prea curând! Dar ei decolaseră deja. Sub ei, pământul rămânea uşor în urmă. Călătoria începuse. Dar pentru ea unghiul de întoarcere era mult prea abrupt. Mult, mult prea abrupt şi periculos. În acel unghi puteau să piardă din viteză în orice moment. Cowboy-ul ăla care conducea avionul ştia oare acest lucru? Avionul se îndreptă şi începu să urce. Cuprinsă de panică, se gândi că se ridica mult prea repede, mult, mult prea repede. Ce dracu', nu-şi dădeau seama că unghiul de atac era prea ridicat? Unde se grăbeau aşa? Ce fel de oameni au pus ei la conducerea avionului? Probabil că erau nişte puşti, nişte puşti năbădăioşi – auzise ea undeva că toţi piloţii mai în vârstă se retrăseseră – vreun puşti care nu fusese în război şi care nu luase destule ore de zbor ca să ştie ce face. Apăsă pe butonul de la scaunul ei, chemând o stewardesă.

— Vrei să-mi aduci un scotch dublu, fără gheaţă, te rog?

— Bineînţeles, doamnă Longbridge. Pot să vă mai ofer şi altceva, reviste, ziare? Este o onoare pentru noi să vă avem la bord. În curând vom servi prânzul. Vă voi aduce şi meniul odată cu băutura.

— Nu, mulţumesc, numai băutura. La dracul Femeia asta ştie cine sunt, se gândi Freddy, încercând să-şi descleşteze degetele de pe braţele fotoliului. Pe sub bluză îşi simţea dârele de transpiraţie, iar părul îi era ud la rădăcină. Dar tot simţea acea senzaţie de frig când se gândea să-şi scoată haina. Inima îi bătea cu putere, nu putea să inspire adânc şi pentru prima oară în viaţă simţea că se sufocă. Se gândi că nu avea aer deloc acolo. Asta era problema, nu putea respira. Avionul era complet izolat de lumea dinafară, cu excepţia curenţilor firavi de aer condiţionat pe care-i simţea de deasupra. Fir-ar să fie, nu era aer deloc! Nu era de mirare că nu putea să respire. Cum se aşteptau ei ca oamenii să reziste atâtea ore fără aer proaspăt? Doamne, cât ar fi vrut să dea un pumn în hublou şi să lase aerul curat să intre în avionul strâmt, hidos, mult prea mare pentru a fi pilotat şi mult prea mic pentru atâţia pasageri.

Avionul se mişca greoi pe cer, cele patru motoare ale sale făcând un zgomot care ei i se părea foarte ciudat. Ceva se blocase undeva, într-unul din multiplele puncte vitale pe care le ştia şi le putea numi pe dinafară, pe fiecare în parte. Se prinsese ceva undeva şi dacă nu era deblocat, ei erau pierduţi.

Freddy sună din nou după stewardesă.

— Da, doamnă Longbridge?

— Trebuie să vorbesc cu căpitanul! Este urgent! Foarte urgent!

— Nu ştiu dacă poate veni chiar acum să vorbească cu

dumneavoastră, dar mă duc să-l întreb.

Lui Freddy i se păru că trecuseră ani de când vorbise cu stewardesa. Stătea cu ochii închişi şi asculta motoarele. Era ceva acolo – un zgomot, ca un gâfâit pe care orice pilot l-ar fi depistat, cu excepţia unuia care nu ştia să asculte.

— Doamnă Longbridge?

Freddy se uită în jos la perechea de pantofi negri bine lustruiţi şi la pantalonii albaştri de uniformă.

— Dumneavoastră sunteţi căpitanul?

— Da, doamnă. Care pare a fi problema?

— Ceva nu este în regulă la unul din motoare. Nu auziţi?

— Nu, doamnă Longbridge. Toate funcţionează perfect. Tocmai am verificat

Uitându-se la el, Freddy se întreba furioasă dacă era surd sau prost. Era un pilot de vârstă mijlocie, fără îndoială foarte competent, un as al cerului. Nu avea nevoie de mai mult de o privire ca să-şi dea seama de acest lucru. Ar fi recunoscut un om ca el oriunde.

— Mă scuzaţi, căpitane, cred că am început să aud lucruri ciudate. Se căzni să zâmbească. El nu trebuia să ghicească. Nu. Era mult prea ruşinos.

— Nicio problemă, doamnă Longbridge Vom fi încântaţi dacă ne veţi vizita în cabină, după ce veţi lua prânzul, bineînţeles. Dacă vă place, desigur.

— Mulţumesc, căpitane. Probabil că voi adormi.

— Oricând. Invitaţia rămâne valabilă. Anunţaţi-o pe stewardesă dacă vă răzgândiţi.

Când termină de mâncat, Freddy dădu la o parte tava cu mâncare şi ceru o pătură, o pernă şi încă un pahar de băutură. Se autosugestionă, spunându-şi că trebuie să se relaxeze, să-şi gonească spaima din suflet, să se îndepărteze de coşmarul provocat de panică. Dar îşi dădu seama că e mai rău când închidea ochii. Când stătea cu ochii deschişi, îi putea vedea pe oamenii din jur cum mănâncă cu multă poftă şi atâta timp cât ei mâncau nu era posibil ca avionul să se prăbuşească.

Freddy respiră greu, terorizată. Avionul intră pe neaşteptate într-un nor. „Pericol! Aici erau în pericol!”

Brusc, pe când avionul se scufunda şi mai mult în masa albă, amintirea celor întâmplate înainte de accidentul ei îi reveni în minte. Ea îşi verificase altimetrul şi-şi dăduse seama că are suficientă înălţime pentru a ateriza pe Cătălină. Dar nu comunicase cu turnul de control din apropiere, să verifice dacă presiunea barometrică se schimbase de când plecase ea din Burbank. Orice pilot, şi un novice ar fi făcut această verificare, lăsând un interval de timp necesar schimbărilor de altitudine produse în timpul zborului. Orice pilot, absolut orice pilot din lume, cu excepţia unuia atât de furios, nervos, sătul de lume şi atât de sigur pe el încât uitase să-şi ia cea mai elementară măsură de precauţie. Dacă ea putuse să uite un asemenea lucru, la fel se putea întâmpla şi cu acest căpitan cu care tocmai vorbise şi cu orice pilot cu experienţă din lume, într-o zi nefastă şi aflându-se într-o stare de dispoziţie proastă.

Nicăieri nu exista siguranţă! Nu trebuia să ţipe!

CAPITOLUL 25

După înmormântarea lui Paul de Lancel, sutele de oameni care urmaseră pe jos coşciugul până la biserica din sat s-au întors la Valmont ca să-şi prezinte condoleanţele văduvei şi copiilor lui. Pe la mijlocul după-amiezii, ultimii oameni plecară în sfârşit, şi Eve împreună cu fetele ei, extenuate de obligaţia de a răspunde la atâtea cuvinte triste şi feţe îndurerate, simţeau nevoia să fie împreună.

Bruno fusese alături de ele de-a lungul întregii zile grele, cu privirea coborâtă şi cu o expresie serioasă şi de nepătruns pe chipul autoritar şi prelung. Era imaginea unui bărbat îndurerat, care strângea mâinile şi răspundea la condoleanţe cu o solemnitate măsurată, exact atât cât trebuia să arate prietenilor şi vecinilor lui Paul de Lancel. Delphine şi el se salutaseră rapid, dar absenţi, de parcă erau nişte rude îndepărtate. Ultima lor convorbire, în noaptea petrecerii de la generalul von Stern, era vie în minţile lor, dar Delphine era o actriţă desăvârşită, iar Bruno atât de stăpân pe sine, încât amândoi încercaseră să-şi imagineze că totul fuseseuitat, deşi unele lucruri nu se uită niciodată, după cum îşi dădeau şi ei seama. Lucruri care nu se uită niciodată, nu se iartă niciodată şi despre care nu se discută:

Pentru Eve, Bruno nici nu exista. Nici nu dăduse mâna cu

el când sosise şi nici măcar nu-i aruncase o privire. Ea nu-l ignora, căci a-l ignora însemna a-i admite prezenţa.

Ea pur şi simplu nu dădea niciun semn cum că el ar fi prezent la adunare şi se descurca atât de bine încât nu observă nimeni comportamentul ei, cu excepţia lui Bruno.

Acum că formalităţile luaseră sfârşit, Bruno se retrase din castel pentru a face o plimbare prin pădurea din apropiere. Armand Sadowski se dusese să-i conducă pe Tony Longbridge şi părinţii lui, Penelope şi Gerald, la Reims, de unde puteau prinde trenul spre Paris. Jane, care rămăsese peste noapte, se dusese în camera ei să tragă un pui de somn.:

— Te-ai gândit... deja... ce ai de gând să faci? îndrăzni Delphine în cele din urmă s-o întrebe pe Eve. Până când mama sa nu se hotăra ce va face în viitor, nu putea s-o lase singură aici, deşi într-o săptămână trebuia să înceapă filmările la o nouă producţie a lui Armand.

— Da, m-am gândit, răspunse Eve cu o voce deosebit de hotărâtă. Freddy şi Delphine schimbară priviri uimite. Până atunci, Eve fusese copleşită de durerea ei, de parcă se înfăşurase într-o mantie izolatoare. Ea nu cedase nervos şi nu plânsese, cum se aşteptau jumătate din cei prezenţi, dar refuzase compania lor, petrecând mult timp singură în grădină, continuând operaţiunea de acoperire a trandafirilor pe care o începuse înaintea morţii lui Paul.

— Am de gând să urmez planurile pe care tatăl vostru şi cu mine le făcusem pentru iarna asta, spuse Eve liniştită.

Dacă eu aş fi murit, la fel aş fi vrut să facă el. Voi zbura înapoi cu tine în California, Freddy, şi voi sta, după cum am plănuit, până când mă voi alătura lui Delphine şi Armand în Barbados. După vacanţa de Crăciun mă voi întoarce la Paris şi voi face exact ce plănuisem noi doi. Singura schimbare va fi în legătură cu hotelul – voi lua un apartament mai mic. La începutul primăverii următoare mă voi întoarce, bineînţeles, aici, unde este nevoie de mine. Cât timp viile dorm, pot să călătoresc; când se trezesc, va trebui să fiu acasă.

— Dar... poţi să conduci singură afacerile? o întrebă Delphine.

— Nu voi fi singură, draga mea. Mulţi dintre oamenii pe care i-am găsit aici când ne-am întors din război sunt încă sănătoşi şi mai pot munci. Unii dintre ei, care au fost trimişi în Germania, nu s-au mai întors; alţii, ca cei trei piv niceri, verii Martin, au fost executaţi de Gestapo, dar au fost înlocuiţi de alţi membri ai familiei lor. Nici un singur om din Casa de Lancel nu este indispensabil, nici chiar şeful pivniţei. Dar împreună, ei sunt cheia succesului casei noastre. Va trebui să angajez pe cineva care să organizeze, să supravegheze şi să conducă Casa de Lancel, cum făcea tatăl vostru. Voi găsi cel mai bun om din Champagne, chiar dacă va trebui să-l fur competitorilor. Nu uitaţi că am învăţat ceva despre viticultură în aceşti şase ani – a fost o cursă dură pentru mine, şi pentru tatăl vostru. Dacă toate casele producătoare de vinuri de calitate ***Grande Marque,***

ar fi depins numai de anumiţi oameni, câţi ani crezi că ar fi rezistat ele? În Champagne există văduve puternice, Delphine.

— Mamă, cum poţi vorbi aşa?

— Fiindcă este adevărat. Citeşte istoria producătorilor de vinuri şi vei înţelege. Te învaţă să fii realist. Şi vara viitoare sper că veţi veni cu toţii să mă vizitaţi şi să aduceţi şi copiii – la urma urmei, Valmontul vă aparţine şi vouă acum, nu numai mie.

Vocea lui Eve, deşi răguşită de plâns, era puternică şi hotărâtă. Viile goale de acum, din jurul Valmontului, vor fi pline de ciorchini de struguri la primăvară, exact cum se întâmplă de atâtea secole. Acest proces perpetuu, elementar, îi dăduse curaj să privească înainte, imaginându-şi un viitor fără Paul. Fără aceste vii ar fi fost pierdută – dar niciodată nu va rămâne fără ele.

— În ce mă priveşte, spuse Freddy, Valmontul nu-mi aparţine deloc. Nu mă văd stăpânindu-l.

— Dar aşa este. Şi după tine îi va aparţine lui Annie. Când notarul va veni mâine să citească testamentul, nu va trebui să fiţi surprinse. O treime îmi va reveni mie, celelalte două treimi, după lege, trebuie împărţite între tine, Delphine... şi Bruno. Când eu voi muri, Casa de Lancel vă va aparţine vouă, în mod egal, tuturor copiilor voştri, pe mai departe. Dacă niciunul dintre voi sau dintre ei nu vrea să se implice în conducerea lui, sau dacă nu vă înţelegeţi asupra modului cum trebuie condus, aduceţi-vă aminte că poate fi vândut

oricând. Pământul din Champagne nu va duce niciodată lipsă de cumpărători.

— Nu fi prăpăstioasă, mamă! protestă Delphine.

— Nu înseamnă că eşti prăpăstios dacă vorbeşti despre moarte, draga mea. Este neplăcut, pentru că îţi aminteşte că nu trăieşti o veşnicie, dar când este vorba de pământ, nu este niciodată semnificativ. În orice caz, întotdeauna va exista şampanie Lancel produsă de pământurile noastre, indiferent cine le va stăpâni. Numele va dăinui veşnic, atâta timp cât strugurii vor continua să crească.

Eve zâmbi blând fetelor sale. Îi trebuiră multe ore de singurătate în grădină ca să poată face faţă acestei vieţi noi, fără Paul, dar ea ştia că, indiferent cât de detaliate erau planurile ei de viitor, ele nu o vor putea proteja împotriva acestei pierderi imense. Dar acesta era preţul unei iubiri fără margini. Altfel nu se putea.

Bruno stătea pe trunchiul unui copac dintr-un luminiş, un loc unde razele de lumină cădeau pieziş, fiind conştient că se afla într-o situaţie cu totul nouă, că era un moment din viaţa lui când putea spune „este mai bine decât mă aşteptam”. Viitorul i se prezenta plin de evenimente măreţe, pe care le vedea clar în faţa ochilor, de parcă această pădure ar fi fost vrăjită, dar el nu se grăbea să le numere, nu simţea nevoia să se concentreze asupra minunatelor posibilităţi pe care moartea tatălui său i le pusese la dispoziţie. Acum era de-ajuns să se gândească la Marie de La Rochefoucauld. Cu mai bine de trei săptămâni

în urmă, de ziua ei de naştere, mărturisirea ei că vorbeşte cu prietenii despre el îl convinsese că îl iubeşte. O fată ca Marie nu şi-ar fi deschis inima mai sincer decât o făcuse ea în noaptea aceea.

În zilele ce urmaseră după petrecere, ei se întâlniseră destul de des şi, cunoscându-i noile sentimente, el ştia că în felul său modest, regesc şi de modă veche, aştepta cu nerăbdare ca el să-i răspundă la sentimente. Îşi ascundea foarte bine nerăbdarea, aşa încât, dacă nu s-ar fi trădat deja, el ar fi fost încă în acea stare de incertitudine şi îngrijorare în care se aflase de când o cunoscuse.

Marie de La Rochefoucauld aştepta ca el s-o ceară de nevastă, se gândi Bruno, întinzându-şi mâinile şi picioarele, plin de o nespusă veselie. Din momentul în care ea îi spusese că nu-l poate ţine ascuns numai pentru ea, el începuse s-o modeleze după propriile lui dorinţe, aşa cum îşi promisese în sinea sa. O lăsă să spere, să aştepte, să se ţină după el, înconjurând-o în incertitudine, în timp ce făcea uz de tot farmecul lui pentru a o face să se îndrăgostească şi mai mult de el. În ultima săptămână, privirile ei începuseră să-i trădeze starea emoţională. În momentele în care Marie avea impresia că el n-o priveşte, Bruno îi surprindea o privire plină de teamă şi incertitudine în ochii cenuşii luminoşi. De câte ori Bruno îi surprindea această privire, devenea rece şi politicos cu ea timp de o jumătate de oră, destul de mult pentru a o zăpăci şi a o îngrijora, dar atât cât să-i dea ocazia să-l întrebe ce se întâmplă cu el.

Chiar înainte de a afla vestea morţii lui Paul, universul Mariei începuse să fie condus după bunul plac al lui Bruno. El avea tot timpul din lume, se gândea el triumfător, ca s-o aducă într-o stare de disperare, dacă aşa voia, dar acum, când se convinsese că era posibil, nu era necesar să-şi testeze puterea asupra ei.

Va aranja logodna lor, decise Bruno, imediat ce se va întoarce la New York, din moment ce acum nu-l mai reţinea nimic să se întoarcă în Franţa. Vor zbura împreună la Paris, peste câteva săptămâni, ca să-i cunoască pe părinţii lui Marie. Mama ei va dori să înceapă pregătirile de nuntă, la care se vor aduna toţi nobilii clanului din care făceau parte pentru a-i vedea uniţi. Îşi imagina că ceremonia va avea loc în primăvară – destul de curând, având în vedere că era inevitabil ca Marie să devină neasemuita vicontesă Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel. Ea va exista ca să-i facă lui plăcere; împreună vor fonda o dinastie.

Dar nu aici, în Champagne. Nu voia să mai vadă niciodată Valmontul. Numai această înmormântare, atât de mult întârziată, atât de mult dorită şi pentru care se rugase îndelung, l-a putut aduce pentru încă o zi aici. Îl va lăsa pe cel care se va hotărî să locuiască aici, să se omoare cu grijile şi necazurile unui ţăran. Nu-i păsa cine va prelua Valmontul atâta timp cât el îşi va primi partea cuvenită din Casa de Lancel.

Bruno se gândi că poate era timpul să se întoarcă la castel, cu toate că nu-i plăcea să-şi întrerupă starea de

perfectă fericire în care se găsea. Nu-i plăcea să-şi abandoneze gândurile frumoase, când tot ce visase el se împlinise întocmai, dar în pădure se făcuse cam frig. „Nici nu se putea mai bine”, îşi repetă el, ştiind că aceste cuvinte se vor întoarce mereu de-a lungul vieţii lui. Brusc, se porni un vânt puternic care învârteji frunzele ruginite în jurul lui.

Simţi o mână mare, aspră, pe gură, care îl trăgea de cap înapoi. Un braţ musculos îl strânse brutal de gât. Alte mâini îi apucară braţele şi îi duseră mâinile la spate, legându-i-le strâns la un loc. Îl ridicară în picioare şi-l împinseră cu forţa înainte. Bruno fu nevoit să meargă ca să nu cadă. Răpitorii lui mergeau în spatele lui, atât de aproape încât le simţea răsuflarea în ceafă.

— N-ar fi trebuit să te mai întorci niciodată, murmură o voce de bărbat pe care Bruno n-o recunoscu. Niciodată să nu te întorci la locul crimei. Nu ştiai acest lucru?

— Îţi aduci aminte de cei trei Martin? îţi aduci aminte de oamenii pe care i-ai denunţat Gestapoului? Noi suntem fraţii lor mai tineri, şopti o a doua voce, de-abia auzită din cauza foşnetului produs de frunzele pe care călcau.

Apoi vorbi un al treilea bărbat, la fel de uşor:

— Am venit după tine în ziua în care tatăl tău s-a întors din război, dar dispăruseşi.

— Avem de gând să-ţi dăm o lecţie, mormăi bărbatul care vorbise primul. Mişcă!

Cuprins de teamă, Bruno reuşi doar să-şi dea seama că îl duceau pe cărarea ce ducea spre pivniţă. Nu se mai vedea

niciun om primprejur şi începuse să se întunece. Mâna mare care îi astupa gura îl obligă să tacă, strivindu-i dureros buzele de dinţi.

— Ai crezut că am uitat, nu-i aşa? Credeai că i-ai distrus pe singurii oameni care ştiau de „Trezorerie”.

Înnebunit, Bruno încercă să dea din cap.

— Nu încerca să negi. Noi ştim că aşa a fost, îi şopti la ureche a treia voce, tonul nemilos fiind îmblânzit doar de o oarecare blândeţe caracteristică vocii.

— Mai exista o cheie, spuse a doua voce, cu un şuierat îngrozitor. Cheia era la fratele meu, Jacques, cel mai în vârstă dintre cei trei Martin. Bunicul tău avea încredere în el, cum avea şi-n ceilalţi. Cu excepţia tatălui tău, numai tu mai aveai cheia. Niciodată n-au fost mai mult de trei chei la „Trezorerie”, în toată istoria Valmontului.

— Jacques a văzut un convoi nemţesc într-o noapte, lângă pivniţă. I-a urmărit, s-a ascuns şi a văzut cum soldaţii cărau sticlele de şampanie în camioane. Ziua următoare s-a dus la „Trezorerie” şi a descoperit că este goală. I-a fost frică să nu-l învinovăţească cineva, pe el sau pe fraţii săi, până când a înţeles că numai tu puteai să fi vândut nemţilor secretul de la Valmont. Ne-a povestit totul şi ne-a dat cheia s-o păstrăm.

— Când Gestapoul a venit după fraţii noştri, continuă vocea de lup, am înţeles că tu ai aranjat să fie ucişi. N-am putut să acţionăm atunci pentru că te protejau prietenii tăi nazişti. După război, tatăl tău n-a vorbit cu nimeni despre

„Trezorerie”. Ştia cine fusese adevăratul hoţ. Noi i-am respectat ruşinea şi durerea. Ştiam că te vei întoarce într-o zi. Şi el ştia că te vei întoarce.

Pătrunseră în pivniţa imensă, plină şi pustie, unde nu se mai afla niciun muncitor, îndreptându-se grăbiţi spre peretele din fund, către intrarea ascunsă de la „Trezorerie”. Bruno se lupta din răsputeri să scape, dar era prins ca o bucată de carne în mâinile nemiloase ale unui măcelar. Unul dintre ei apăsă pe o suprafaţă de perete calcaros şi zidul se dădu la o parte, încuietoarea de la uşa secretă strălucind la fel de frumos ca-n ziua în care bunicul lui Bruno îi dezvăluise secretul de la Valmont. Cineva introduse cheia în broască şi uşa de la „Trezorerie” se deschise larg.

Unul dintre fraţi aprinse lumina şi împinse în urma lor uşa groasă, dintr-un bloc de calcar, care amortiza orice zgomot.

Cei trei bărbaţi îl târâră pe Bruno prin pivniţa imensă, goală. Picioarele lui lăsau dâre pe pământ. Deşi începuse să înţeleagă ce-l aşteaptă, îşi ţinea totuşi ochii larg deschişi, încă prevăzător, pe când îl propteau de peretele din fundul pivniţei. Se îndepărtară rapid de el în lumina lanternelor. Verii îşi luară puştile care le atârnau de umăr, le ridicară şi ţintiră.

Se auziră trei împuşcături. Cei trei Martin se duseră încet spre trupul de pe podeaua de ciment. Unul dintre ei îl întoarse pe Bruno cu piciorul, uitându-se la ochii goliţi de expresie şi gura care rămăsese deschisă în încercarea de a ţipa. Murise înainte de a atinge podeaua. Altui luă o bucată

de hârtie pe care scrise rapid cuvintele ***Réglement de comptes*** – „Plata unei datorii”.

— I-am plătit cu vârf şi îndesat, spuse încet şi puse hârtia pe pieptul lui Bruno. Se întoarseră să plece, atârnându-şi din nou puştile pe umăr.

Când închideau uşa „Trezoreriei”, unul dintre ei le spuse celorlalţi.

— Mâine trebuie să trimitem cheia şi să anunţăm poliţia unde este. Nu va avea loc nicio investigaţie... nu după ce vor citi biletul de pe pieptul lui. Altfel n-ar fi cinstit faţă de doamna de Lancel. Ar avea loc cercetări îndelungate şi el nu ar fi găsit niciodată.

— Oasele lui n-ar trebui îngropate la Valmont. Ar profana acest pământ, spuse altul.

— Sunt de acord, spuse al treilea Martin. Şi nici n-ar fi bine ca oamenii să creadă că nu există o judecată finală. Omul acesta a trăit prea mult.

Delphine şi Armand o convinseră pe Eve să se odihnească înainte de cină şi se duseră cu ea sus, în timp ce

Freddy rămase în salonul mic de jos, cu Jane, care-şi terminase somnul. Încercau să înnoade firul vieţii lor comune care se rupsese când Freddy şi Tony plecaseră în Los Angeles, acum cinci ani.

— Mi-a fost foarte greu când voi doi aţi plecat, se văită Jane. Ce folos că-mi erai cumnată, când locuiaţi atât de departe?

— Ei bine, acum îl ai din nou pe Tony aproape, spuse Freddy, şi crede-mă că arată mult mai bine acum decât ultima oară când l-am văzut. Faptul că este proprietar de pământ l-a schimbat foarte mult. Şi fata aceea drăguţă cu care zicea că se însoară... şi faptul că – s-a lăsat de băutură. Sunt fericită pentru el.

— Dacă aş fi avut de ales, mai degrabă te-aş fi păstrat pe tine. Mai am o grămadă de fraţi. Oh, Doamne, cum aţi ratat voi! Ce încurcătură nenorocită! Căsătoriile din timpul războiului – mă întreb dacă a reuşit vreuna"? Sunt aşa de fericită că a trebuit să aştept.

Jane o privi pe Freddy cu multă mulţumire de sine, ca o femeie care reuşise de minune în viaţă.

— Închipuieşte-ţi, Freddy, altfel nu l-aş fi întâlnit niciodată pe scumpul de Humphrey şi nu i-aş fi avut niciodată pe drăgălaşii mei de copii, n-aş mai fi fost niciodată marchiză, ceea ce este o poziţie de invidiat, deşi n-ai să găseşti niciodată pe cineva s-o recunoască. Bine este să nu-ţi faci prea multe griji în legătură cu acele îndatoriri obositoare. La urma urmei, totul merge de la sine şi a ieşit cât se poate de bine. Da, a fost un lucru bun că nu am devenit şi eu o mireasă din timpul războiului.

— După câte îmi amintesc eu, Jane, niciodată nu ai fost pe punctul de a deveni o mireasă de război, protestă Freddy, aşa că mă întreb cum poţi să fii atât de mulţumită că ai scăpat de o soartă care nu te-a ameninţat niciodată?

— Dacă Jock m-ar fi cerut de soţie, l-aş fi luat imediat şi

m-aş fi lăsat târâtă în deşerturile sălbatice ale Californiei, exact ca săracul Tony.

— Haide, Jane, termină! Între tine şi Jock nu a fost nimic!

— Nu mai insista atât, spuse Jane pe un ton uşor caustic. O nuanţă de demnitate îndulcea privirea neastâmpărată a ochilor ei căprui, dar altfel era neschimbată de nobila căsătorie pe care o încheiase.

— Ce vrei să spui? întrebă Freddy nedumerită. Nu era genul lui Jane să fantazeze în jurul unui lucru concret.

— N-ai ghicit niciodată? Nu, văd că aşa este. Dar atunci aşa am vrut eu şi nu voiam să afle nici altcineva. Era oribil de ridicol să fiu îndrăgostită de cineva care nici nu-şi dădea seama că exist. Aşa că nu voiam să mai ajung şi de compătimit.

— Erai îndrăgostită de Jock Hampton?

— Ani de zile am fost. Şi nu trebuie să pari aşa de neîncrezătoare... asta este o reflecţie, pe gustul meu şi gustul meu este excelent, dacă nu te superi, doamnă Longbridge! Am fost îndrăgostită de acel om drăguţ mai mult decât aş fi vrut. N-am putut să scap de-a binelea de Jock decât atunci când l-am întâlnit pe Humphrey. Cred că întotdeauna voi fi puţin îndrăgostită de frumosul Tarzan blond.

— De criminalul acela? De cowboy-ul cât un munte? De fundaşul ratat, gogomanul marginalizat? întrebă Freddy uimită şi oarecum furioasă. Nu, Jane, spune-mi că nu-i adevărat.

— Ah, dar chiar aşa a fost. Şi ce-a mai fost! Mă îndoiesc că te-ai uitat vreodată cum trebuie la Jock. Nu contează – este o chestiune de gust. Dar, Freddy, nu eşti de acord că odată ce ai fost cu adevărat îndrăgostită, chiar atunci când te îndrăgosteşti de cine nu trebuie, prima dragoste rămâne mereu vie în sufletul tău? o întrebă Jane.

— Nu te contrazic în privinţa asta, răspunse Freddy pe un ton melancolic, amintindu-şi de orele dulci-amare din trecut care nu se mai întorceau niciodată. Dar de ce nu i-ai dat de înţeles lui Jock... nici măcar n-ai flirtat vreodată cu el... tu, cea mai fără ruşine, infamă cochetă din imperiul

Britanic? Ce te-a oprit?

— Tu, spuse Jane.

— Eu? protestă Freddy, ultragiată. Asta este acuzaţia cea mai necinstită care mi s-a adus vreodată. Cum era posibil să te fi oprit eu?... De ce te-aş fi oprit, pentru Dumnezeu?

— Nu tu însăţi, prostuţo – vreau să spun că Jock era atât de total, până peste cap şi fără speranţă îndrăgostit de tine, încât eu nici nu reuşeam să-i atrag atenţia, cu atât mai puţin să flirtez cu el. Obişnuia să stea tot timpul în jurul tău, uitându-se la tine – sau, şi mai rău, încercând să nu se uite la tine – într-un fel care-mi spunea tot ce voiam să ştiu. Doamne, era dureros să-l priveşti! Evident, trebuia să-mi păstrez măcar mândria, din moment ce era singurul lucru care-mi rămăsese. M-am găsit în postura oribilă de a mă ţine de capul lui, în timp ce el se ţinea după urma ta – şi în acest timp, Freddy şi Tony, cuplul fericit, absorbiţi de

dragostea lor, nici măcar nu observau ce se întâmplă în jurul lor. Ah, dragostea! Dar, după cum îţi spuneam, tot răul a fost spre bine – cel puţin pentru mine. Şi ştii cât de rău mi-a părut – şi încă îmi pare – că nu a reuşit căsătoria ta cu Tony! În ce-l priveşte pe Jock – ce m-ar face el, oricum?

— Jock? Oh, ştii cum e el, este, bine... din ce în ce mai puternic.

— Săracul Jock, încă îţi mai duce torţa semănând un pic cu Statuia Libertăţii, nu-i aşa? Tony mi-a spus că l-a suspectat de foarte mulţi ani. Dar... când cineva nu este pe gustul altcuiva, nu-l poţi obliga, nu-i aşa?

— Cum?

— Am spus. Nu, nu contează. Bineînţeles că te gândeşti la alte lucruri. Să-ţi pregătesc o băutură, scumpo?

— Cine?

— O băutură? Vrei? Freddy! Câte degete am ridicat?

— Ce?

— Mă duc să văd de băuturi. Tu stai aici liniştită, ai avut o zi grea. Sunt bucuroasă că am mai rămas... ai nevoie de cineva să-ţi poarte de grijă.

În după-amiaza care a urmat după înmormântarea lui Paul de Lancel, patru ofiţeri de poliţie de la Cartierul General din Épernay sosiră la Valmont. I-au spus menajerei să-i transmită doamnei de Lancel că nu voiau să-i tulbure doliul, dar trebuiau să investigheze o scrisoare anonimă pe care o primiseră şi care se referea la una din pivniţele ei.

Duceţi-vă, faceţi-vă datoria, le spuse Lucie autoritară.

Doamna de Lancel v-ar răspunde la fel, dar nu vreau s-o tulbur acum cu asemenea fleacuri. Poliţiştii se îndreptară spre pivniţe, înarmaţi cu cheia şi harta, care le indica cum să găsească uşa secretă de la „Trezorerie” şi care fusese lăsată la Cartierul General de un anonim, în aceeaşi dimineaţă, devreme. Cincisprezece minute mai târziu, priveau uimiţi şi cu respect uşa de la „Trezorerie” pe care o deschiseseră, dezvăluind un întuneric de nepătruns. Unul dintre ei bâjbâi şi găsi comutatorul. Lumina puternică dezvălui o încăpere imensă, goală, cu excepţia cadavrului care zăcea lângă peretele opus. Se apropiară repede de el. În acelaşi timp, trei din cei patru oameni, care stătuseră la Épernay tot timpul cât durase războiul, îl recunoscură pe Bruno. Doi dintre ei înjurară încetişor, dar nu prea surprinşi Pe când priveau toţi cadavrul, ezitând, unul dintre ei, ofiţerul mai în vârstă, se aplecă şi luă bucata de hârtie care fusese lăsată pe pieptul lui Bruno. O citi şi o trecu şi celorlalţi. Citiră toţi biletul în linişte, şi cei trei care îl cunoscuseră pe Bruno se priviră cu înţeles.

— Ce facem acum, căpitane? întrebă cel mai tânăr dintre ei.

— Ducem cadavrul la castel şi raportăm accidentul Cartierului General, băiete.

— Accidentul, căpitane?

— Tu nu ai fost aici în timpul războiului, Henri. Mulţi oameni ar fi vrut să-l vadă mort pe acest om. Cine poate afla acum cine a fost cu adevărat? Sau câţi au fost? Şi cine

se va strădui să afle? Nu se poate face, Henri. Nu trebuie. Crede-mă pe cuvânt, Henri, dacă vrei să înveţi ceva folositor. Acesta a fost un accident inevitabil. Aşa i-a fost scris.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, căpitane.

— Da, Henri. Aşa spunem cu toţii.

— Nu pot să înţeleg de ce poliţia a raportat moartea lui Bruno ca pe un accident de vânătoare, spuse Freddy. Mă simt încă şocată. Nu şi-au dat seama că e vorba de o crimă – găsindu-l după ce au fost anunţaţi de un anonim – ce altceva ar fi putut fi? Şi ei nici măcar nu au de gând să investigheze. Nu prea îl plâng eu pe Bruno, dar ce se întâmplă aici? Numai eu sunt de părere că este de necrezut?

Freddy, Eve, Delphine şi Armand tocmai se întorseseră de la întocmirea formalităţilor rapide în legătură cu moartea lui Bruno şi stăteau pe terasa de la Valmont, unde vechile dale de piatră încă mai păstrau căldura verii.

— N-a fost nici accident, nici crimă, spuse Eve, luând-o pe Freddy după umeri. A fost o execuţie.

— Ce?! O execuţie? Ce înseamnă asta? Şi de când, în Franţa, sunt legale execuţiile particulare? De ce nu sunteţi niciunul... nu ştiu exact cum să spun... mai surprinşi? Da, asta este! Când au adus cadavrul lui Bruno în casă, numai eu am fost şocată. Voi toţi aţi acceptat totul în tăcere – într-un fel de parcă v-aţi... fi aşteptat la aşa ceva. Dar nu e posibil-Ce motiv ar fi avut cineva să-şi imagineze că Bruno

va muri imediat după ce a plecat să se plimbe prin pădure?

— Draga mea, ai văzut monumentul din centrul Epernay-ului? o întrebă Eve.

— Da, dar ce legătură are cu asta?

— Nu este un monument închinat soldaţilor morţi, Freddy; pe el sunt gravate numele a două sute opt bărbaţi şi femei, din această mică regiune, care au murit luptând în Rezistenţă, alţii ucişi de Gestapo şi mulţi alţii în lagăre de concentrare. Mulţi dintre ei au lucrat la Valmont. Poliţia a înţeles că moartea lui Bruno este în legătură cu aceşti morţi. A fost un colaboraţionist.

— Ai ştiut? se întoarse Delphine uimită, acoperindu-şi gura cu palma.

— Tatăl tău mi-a spus, dar numai mie. N-a vrut să mai ştie şi altcineva – să fie dezonorat numele familiei lui de către propriul fiu – trebuia să ascundă acest lucru chiar şi de voi. Oricum, amândoi erau conştienţi că nu cunoşteam decât o parte din adevăr. Cine putea să ştie ce rău făcuse Bruno aici în timpul ocupaţiei? A fost singur la Valmont după ce bunicul vostru a murit, timp de trei ani tenebroşi. Mulţi oameni aveau motive întemeiate să-l aducă în faţa justiţiei.

— Dar războiul s-a terminat de şase ani, protestă

Freddy.

— Pentru tine este mai uşor Freddy. Tu n-ai trăit niciodată într-o ţară sub ocupaţie. Şase ani nu înseamnă nimic. Dacă Bruno s-ar fi întors peste zece ani, executorii lui

Bruno – indiferent cine au fost ei – tot l-ar fi aşteptat pentru răzbunare. Poate că a fost chiar poliţia implicată sau oameni pe care îi cunosc, rude, prieteni. Poliţia are motivele ei să nu vrea să investigheze cazul.

— Ai suspectat ceva, Delphine? o întrebă Freddy. Tu ai fost mai mult sau mai puţin în legătură cu Bruno în timpul războiului – ai vreo idee despre ce a fost vorba?

— Nu, deloc. Bruno a fost întotdeauna... corect... cu mine, răspunse Delphine senină, luându-l pe Armand de mână. Unele lucruri erau de foarte mult timp îngropate. Cina de la generalul von Stern nu avusese loc niciodată. Niciodată nu-l implorase pe Bruno s-o ajute. Nu fusese niciodată de acord să se împodobească cu diamantele şi să se ducă să-i ceară o favoare generalului von Stern, în casa de pe Rue de Lille. Indiferent de ce fusese Bruno ucis, ea era convinsă că-şi merita soarta.

Niciunul, nici Freddy, sau mama sa, nici măcar Armand n-aveau de unde să ştie cum fusese sub ocupaţie. Dacă fuseseşi destul de norocos ca să scapi, era mai înţelept să nu-ţi mai aduci aminte. Slavă Domnului pentru spiritul pragmatic al poliţiei franceze.

— Acum, de-abia aştept să plec, strigă Eve, o zi mai târziu, după plecarea notarului, deschizându-şi larg braţele. Aştept cu nerăbdare să revăd soarele din California după atâtea treburi legale.

— Mă gândeam, mamă, că ar fi mult mai amuzant să ne întoarcem cu vaporul? sugeră Freddy. N-am mai călătorit

pe mare de când eram o puştoaică şi vremea este tocmai bună. Ce zici?

— Asta este cea mai rea idee pe care am auzit-o! în primul rând ai stat despărţită de Annie mai multe săptămâni – mult prea mult – şi eu ard de nerăbdare să strâng în braţe acel copil. Şi în al doilea rând, nu-mi pot închipui ceva mai depresiv decât să privesc oceanul zile întregi, înconjurată de nişte străini. Vom înnebuni în ritmul ăla lânced, Freddy şi ăsta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Am crezut că Ar fi mai... oh, ştii şi tu... mai relaxant, mai calm, liniştit, luxos. Un fel de cură de sănătate.

— Este plictisitor, durează prea mult şi toată lumea mănâncă prea mult. Este drăguţ din partea ta că te-ai gândit la sănătatea mea, scumpo, dar nici nu mă gândesc să nu mergem cu avionul. Singura problemă este cât de curând putem pleca. Eu aproape am terminat cu împachetatul, i-am dat ultimele dispoziţii menajerei, grădinarilor, responsabililor cu vânzarea şi pivnicerului şef. Aş putea pleca astăzi, cel târziu mâine.

— Am să sun la Paris să vă rezervbiletele, se oferi Armand, şi se îndreptă spre telefon.

— Grozav, murmură Freddy. Întotdeauna este atât de săritor, Delphine?

— Noi trebuie să ne întoarcem neapărat la Paris. Probabil că asta este explicaţia. Indiferent Cât este de dificil să-ţi faci rezervaţii în ultima clipă, sunt sigură că va reuşi să vă

găsească bilete pentru mâine.

— De-abia aştept, mormăi Freddy.

Poate, dacă Eve va sta pe locul de la geam şi dacă se vor ţine de mână cât mai mult, poate că nu va fi chiar aşa de rău. Dar nu se pot ţine de mână până la Los Angeles. Îşi va putea pune capul în poala mamei ei, să stea culcată cu ochii închişi. Dar nu până la Los Angeles. Ar putea spune că se sufocă, dar nu tot drumul până-n Los Angeles. Nu va putea sta nemişcată cu mama ei lângă ea. Auzise ea de un nou medicament, care vindeca orice fel de nelinişte. Ce-ar fi dacă...

— Delphine ai auzit vreodată de ceva numit Miltown? întrebă Freddy.

— Miltown? Nu, niciodată.

— Ce e Miltown, Freddy? întrebă Eve.

— O inovaţie americană. Nimic... important.

— Nu vă aşteptam decât mult mai târziu! exclamă Helga când Freddy şi Eve coborau din taxiul care le aducea de la aeroport.

— Am avut vânt prielnic, Helga, spuse Freddy. Avionul a ajuns mai devreme.

— Staţi puţin, doamnă de Lancel, lăsaţi-mă să vă ajut la bagaje, spuse Helga, repezindu-se cam nedumerită.

— Ce bine e să fiu din nou aici, spuse Eve, dar sunt moartă de oboseală, Freddy, mă duc direct sus, să mă odihnesc puţin. Nici măcar nu ştiu ce zi este astăzi, cu atât mai puţin ce oră este.

— Când te trezeşti, vino jos, mamă, indiferent ce oră este. O să fiu aici. Oricum, cred că nu voi dormi.

— Cred şi eu, după ce tot drumul ţi-ai băgat capul sub pătură. N-am mai văzut pe nimeni să doarmă cât ai dormit tu. Ne vedem mai târziu, draga mea.

— Helga, unde este Annie? întrebă Freddy de îndată ce Eve urcă sus.

— Tocmai a plecat, doamnă Longbridge. A ieşit puţin.

— A ieşit? Unde s-a dus? Când se întoarce? întrebă Freddy, nerăbdătoare.

— Sunt sigură că se întoarce până se întunecă. Nu stă mai mult de câteva ore, spuse Helga, strecurându-se spre bucătărie.

— Helga! Annie a ieşit singură? o întrebă Freddy sever. Ce vrei să spui prin „se întoarce până se întunecă”, ştii că nu-i dau voie să hoinărească singură, numai dacă ştiu cu cine se duce.

— Nu este singură, doamnă Longbridge, răspunse Helga repede. Este cu domnul Hampton.

— Au spus unde se duc?

— Nu chiar.

— Helga! De ce ai un aer aşa de vinovat? Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Oh, se văită Helga, trebuia să fie o surpriză. M-au pus să promit că nu vă spun. Annie mi-a spus că veţi fi aşa de mândră de ea când vă veţi întoarce acasă şi voia aşa de mult s-o facă şi domnul Hampton mi-a spus că Annie este

destul de înaltă şi deşteaptă, oh, doamnă Longbridge, ei m-au băgat în chestia asta, ei doi, eu n-am putut să-i refuz, nu când au sărit amândoi pe mine. Domnul Hampton...» el... îi dă ei lecţii de zbor... a ieşit cu ea aproape în fiecare după-amiază de când aţi plecat, am crezut sincer că n-o să vă supăraţi, am auzit toate poveştile pe care i le-aţi spus lui Annie despre cât de tânără eraţi când aţi luat prima lecţie de zbor... ar fi trebuit să-i opresc, cred, dar domnul Hampton este aşa de experimentat – la urma urmei, el este naşul ei – şi Annie era aşa de supărată că a rămas singură, cu dumneavoastră plecată şi cu săracul ei bunic mort, aşa, brusc – oh, doamnă Longbridge...

— Pentru Dumnezeu, e în regulă, bine, bine, Helga, încetează cu toate aceste explicaţii, înţeleg ce s-a întâmplat... nu mai plânge şi încearcă să judeci logic. Unde s-au dus?

— Într-un loc numit Santa Paula. Domnul Hampton spune că este un loc bun pentru zbor, nu prea aglomerat şi nu prea mare.

— Bine. Freddy se repezi în camera ei, sărind câte două trepte deodată şi se dezbrăcă de hainele cu care călătorise. În câteva minute, încă udă după un duş rapid şi cu părul şiroind de apă, dar curat, după voiajul lung în aer închis, îşi îmbrăcă iute o pereche dejeanşi, o cămaşă veche şi decolorată şi nişte tenişi. Porni cu maşina de-a lungul ţinutului din San Fernando Valley spre Santa Paula. Se gândea că fusese de-ajuns ca ea să lipsească puţin şi

nenorocitul ăla se grăbise să-i corupă copilul. Ea aşteptase până la vârsta de cincisprezece ani, pentru Dumnezeu, ca să înveţe să zboare, dar Jock Hampton dădea lecţii – Jock care nu zburase în viaţa lui cu un avion de antrenament – unui copil care nici nu împlinise zece ani! Ce dement ar fi făcut aşa ceva, indiferent cât de mult s-ar fi rugat Annie de el?

Când ajunse la micul aeroport familiar, se grăbi spre ghereta administratorului, aflată lângă clădirea principală.

— Ai văzut cumva un bărbat blond, înalt, cu o fetiţă brunetă?

— Desigur. Şi-au luat zborul într-un Piper Cub. Au aterizat la un moment dat ca să mănânce, apoi şi-au luat zborul din nou.

— Nu au spus când se întorc?

— N-am vorbit cu ei. Încearcă la fata de la bufet. Poate ştie ea.

Freddy ieşi grăbită din birou şi intră în clădirea mai mare, din lemn.

— Vrei să spui Jock şi Annie? Au luat ca de obicei o prăjitură cu cremă de ciocolată şi lapte şi şi-au luat zborul din nou, îi spuse chelneriţa lui Freddy. Este un copil tare drăguţ, Annie. Cam mică pentru lecţii de zbor, aşa m-am gândit eu când i-am văzut prima oară, dar puştii de pe-aici... fir-ar să fie, mi se pare că încep să înveţe din ce în ce mai tineri, în fiecare an. Cu ce vă pot servi?

— Cu nimic! O să-i aştept pur şi simplu.

Freddy ieşi din clădire şi începu să scruteze nerăbdătoare cerul. Dincolo de singura cale ferată era albia adâncă a unui râu aproape secat şi de partea cealaltă a râului se afla o pădurice, bine cunoscută, cu copăcei de un verde spre gri – eucalipţi, pini, stejari, toţi originari din California – frunzele lor foşnind melodios în bătaia vântului, copaci care stătuseră de strajă în ziua în care ea făcuse primul zbor de-a lungul acestui ţinut, împreună cu Mac, şi văzuse pentru prima oară Pacificul. Zona în care zburase singură. Se aşeză pe iarba uscată de pe malul albiei, în mirosul de benzină, şi se pregăti să aştepte.

Stătu o jumătate de oră cu picioarele încrucişate, în soarele de noiembrie. În ciuda mâniei de care se simţea cuprinsă, observă că în curând avea să se întunece. În mai puţin de două luni, va veni ziua cea mai scurtă a anului. Pe de altă parte, dacă voiai să priveşti optimist în viitor, după solstiţiul de iarnă zilele vor deveni din ce în ce mai lungi, atingând apogeul în timpul solstiţiului de vară. Dar, având în vedere că ea îşi petrecuse cea mai bună parte din ultimele două zile într-un avion, ascunzându-se sub o pătură, singura mângâiere fiind mama ei care eră aproape în caz că o cuprindea teama, Freddy nu avea niciun motiv să fie optimistă. Mai ales când copilul ei era într-un Piper Cub cu un maniac.

Auzi zgomotul slab al unui avion mic şi, uitându-se pe cer cu ochi vigilenţi, Freddy zări avionul galben. Piper Cub, foarte, foarte departe, zburând drept şi la acelaşi nivel.

Avea de gând să zboare mai departe sau să aterizeze? îl fixă cu privirea şi văzu că se pregătea de aterizare. Clătină din cap dezaprobator. Unghiul avionului era mult prea înclinat, ceea ce nu era un lucru prea neobişnuit pe pista de aterizare, dacă priveai cu atenţie avioanele, dar nu era deloc stilul lui Jock. Avionul avu o mică balansare, urmată de o corecţie exagerată, apoi o nouă corecţie care îndreptă avionul într-un unghi mult mai larg, în direcţia opusă. Jock devenise cam nesigur. El nu fusese niciodată nesigur pe el. Niciodată.

Annie pilota! Freddy sări în picioare şi rămase neputincioasă, cu privirea aţintită asupra avionului, terorizată de gândul că fiica ei se afla la comanda aparatului. Nu avea cu ce să le facă semn, niciun semnalizator, nu avea nicio posibilitate de a-l avertiza pe Jock să oprească experimentul ăla nebunesc. Brusc, mişcarea nesigură a avionului încetă şi intră pe o linie lină şi precisă, pregătindu-se pentru o aterizare perfectă. Într-un minut, Piper Cub-ul pierdu din viteză şi ateriză ca un fluture mare, galben, ce se lasă pe o floare.

Freddy privi nemişcată cum avionul ajunge la locul de parcare şi motorul se opreşte. Uşa de la carlingă se deschise şi Annie coborî cu grijă, Jock ţinând-o strâns de mână până atinse pământul cu un picior.

— Annie, aici! ţipă Freddy, şi fetiţa înaltă se întoarse şi alergă pe iarbă, aruncându-se în braţele ei.

— Ai văzut, mămico? Ai văzut? Ai văzut! ţipă ea, plină de

o fericire sălbatică, sărutând-o pe Freddy peste tot, pe faţă.

— Te-am văzut foarte bine. Te-ai descurcat de minune, Annie.

— Oh, mămico! Nu este adevărat! M-am cam încurcat. Aşa mi-a zis Jock. Dar pe zi ce trece mă descurc din ce în ce mai bine. Încă nu vrea să mă lase să aterizez.

— Este... de înţeles.

— Zice că am multe de învăţat, raportă Annie cu gravitate. Eşti încântată, mămico? Am vrut să fac ceva extraordinar pentru tine, pentru că ştiam cât de supărată eşti din cauza bunicului. A fost numai ideea mea, mămico. Annie se întoarse spre avionul care era parcat chiar lângă marginea pistei de decolare.

— Bănuiesc că Jock crede că eşti îngrozitor de supărată pentru că l-am convins să-mi dea lecţii de zbor. Se pare că nu vrea să se dea jos din avion.

— Annie, ce-ar fi să te duci să mă aştepţi în cafenea? Mă duc să-l salut pe Jock. S-ar putea să dureze. Uite nişte bani. I-aţi ce vrei tu.

Freddy se îndreptă cu pas încet spre Piper Cub, se urcă pe scară şi-şi băgă capul înăuntru. Jock stătea în spatele volanului din dreapta, al pupitrului cu dublă comandă, cu braţele încrucişate şi cu privirea aţintită în depărtare. Avea expresia încăpăţânată a unui om care ştie că a greşit, dar nu vrea să admită acest lucru.

— Dă-tejos de aici! ordonă ea.

— De ce-aş face-o?

— Ca să-ţi pot spune ce cred despre tine!

— Este tentant, dar nu, mulţumesc.

Întărâtată peste măsură, Freddy păşi peste pragul avionului şi intră cu prudenţă în cabina îngustă a Piper Cub-ului.

— Cum ai putut să faci aşa ceva, cum ai putut să te porţi atât de inconştient cu Annie? Mi-ar plăcea să te sfâşii cu propriile mele mâini, Jock.

— N-am fost inconştient. Am fost nemaipomenit de prevăzător, crede-mă. Ascultă, Freddy, ştiu foarte bine că ar fi trebuit să te sun în Franţa ca să-ţi cer permisiunea. am venit acasă la tine ca să-i ţin de urât lui Annie cât timp erai tu plecată şi pe neaşteptate m-am trezit că sunt de acord s-o plimb doar odată cu avionul, apoi un lucru a dus la celălalt... este aşa de naturală, Freddy, m-am lăsat convins fără voia mea.

— Un biet copil te-a convins să faci ceva ce nu voiai? Nu pot să înghit aşa ceva!

— Annie poate fi mai persuasivă decât ai fost tu vreodată, dar, în adâncul sufletului meu, cred că am vrut cu adevărat s-o învăţ să zboare. Jock se răsuci. Îmi pare foarte rău, Freddy Sincer îmi pare rău că eşti necăjită, dar să ştii că n-aş lăsa-o să facă nimic periculos sau riscant, nu-i aşa? Mă ierţi?

Freddy se uită la el, reflectând. Nu se mai uitase cum trebuie la Jock de un an de zile şi uitase cât de mare era. La statura lui, cabina Piper Cub-ului părea pitică. Se aplecase

înainte, plin de speranţă şi căinţă, cerând îndurare. Cum putea să stea supărată pe el când anul trecut fusese atât de bun cu mama ei şi cu Annie?

— Bine, Jock. Te iert. Dar nu-i vei mai da nicio lecţie până va mai creşte puţin. Îi voi explica eu acest lucru.

— Cum spui tu. Jock respiră adânc uşurat. Auzi, de ce n-am ridica noi acest avion pe cer, Freddy? Dintotdeauna am vrut să zbor cu tine. Eşti un pilot atât de frumos!

Cum putea să-i spună că faptul că se afla din nou cu ea îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi capturat cea mai grozavă insectă zburătoare de noapte, unică în lume, şi dacă i-ar da drumul acum, n-ar mai găsi-o niciodată?

— Nu, ripostă Freddy la spusele lui, vrând să pară cât mai liniştită.

— Doar câteva minute? Uite, este cel mai bun moment al zilei. Haide să ne alăturăm apusului de soare. Se întinse peste ea şi trânti uşa aparatului care rămăsese deschisă când se urcase Freddy.

— Nu, Jock, opreşte!

— De ce nu? Annie va înţelege când ne va vedea sus, pe cer.

— Nu pot, spuse ea paralizată.

— Nu înţeleg, spuse el, văzând-o cum se albeşte, cu o expresie de disperare, durere şi frică întipărită adânc pe chipul ei.

— Eu... oh, la naiba, Jock, mi-am pierdut stăpânirea de sine, izbucni Freddy. De când cu accidentul, m-am ferit să

mai urc într-un avion – m-am tot păcălit că nu despre asta este vorba, spunându-mi că încă nu sunt pregătită.

Apoi, când a trebuit să zbor în Franţa, mi-am dat seama de adevăr. A fost un coşmar. Eram cuprinsă de panică, aproape înnebunită şi aşa m-am simţit tot drumul. Îmi aduc şi acum aminte de transpiraţia abundentă, de senzaţia de sufocare, de teama de a vedea avionul prăbuşindu-se în fiecare secundă – nu voi mai zbura niciodată, dar niciodată. Nu ştie nimeni acest lucru, în afară de tine. N-am putut să spun nimănui – nu m-ar fi înţeles. Te rog, nu spune nimic... nu vreau ca oamenii să afle.

— Nu ai voie să te laşi pradă acestei stări, Freddy. Zborul înseamnă mult prea mult pentru tine. Trebuie să zbori din nou – exact ca un călăreţ care, cu toate că a fost azvârlit de pe cal de atâtea ori, întotdeauna se urcă în şa după o căzătură. Îşi mişcă mâinile, învârtind cheia în motor şi fără să ţină seama de protestele ei.

— Jock! Stop! Opreşte motorul. Oh, Hristoase, nu decola, ticălosule! Freddy ţipa, iar el întorcea repede avionul, îndreptându-se spre capătul liber al pistei de decolare.

— Stai acolo şi taci din gură! Am preluat eu conducerea, tu nu trebuie să faci nimic! ţipă la ea, încercând să acopere zgomotul produs de motor. Pune-ţi centura de siguranţă!

Freddy se supuse. Nu putea să sară dintr-un avion care-şi lua zborul şi dacă încerca să-l apuce de mâini, îndepărtându-l de la pupitrul de comandă, mai mult ca sigur că ar fi murit amândoi. Pe când Piperul îşi lua zborul

de pe pistă, ea închise strâns ochii, încleştă mâinile... îşi cuprinse pieptul cu braţele încrucişate, cu bărbia în piept şi cu umerii ridicaţi până-n dreptul urechilor. Părea o figură îngheţată, contorsionată şi lipsită de vedere. Toţi muşchii ei erau contractaţi. Când simţi că avionul s-a desprins de pământ, se făcu şi mai mică, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Respiră! Te învineţeşti, ţipă Jock pe când Piper Cub-ul câştiga în înălţime. Freddy expiră aerul pe care îl ţinuse în ea şi luă repede o gură din aerul proaspăt care intrase în cabină.

— Ţi-e mai bine? o întrebă el.

— Coboară imediat avionul!

— Nu, până nu deschizi ochii.

— Jock, te implor, nu-mi face una ca asta!

— Nu pot să te las să-ţi faci rău singură. Deschide ochii odată şi nu te mai purta prosteşte.

Freddy ridică pleoapele doar puţin. Dacă nu va ateriza până va deschide ea ochii, trebuia să facă ce-i cere. Se uită printre gene la genunchii ei, apoi mai sus, la volan şi la pupitrul de comandă din spatele volanului şi, în sfârşit, aruncă o privire către mâinile lui Jock de pe celălalt volan.

— Sunt deschişi. Acum, să te ia naiba, aterizează!

— Sunt deschişi? Mie nu mi se pare. Ochii tăi vor fi deschişi când te vei putea uita în jurul tău, în afara avionului, la pământul deasupra căruia zbori ca o pasăre în înaltul cerului şi când îţi vei da seama că lumea nu s-a

sfârşit. Când ofiţerul superior Marie-Frédérique de Lancel îşi va da seama că legile aerodinamicii nu s-au suspendat pentru ea, atunci voi constata cu satisfacţie şi voi declara oficial că ai ochii deschişi.

— Oh, îţi place să mă chinuieşti, nenorocitule, nu-i aşa? Să mă torturezi este distracţia ta preferată, pe care ai aşteptat-o ani de zile. De ce ţi-am spus eu totul, ţie, un fudul, un ticălos, un sălbatic şi un hoţ împuţit? De ce te-am lăsat să ai şi cel mai mic avantaj'asupra mea?

— Hei, deschide ochii! Am eu o teorie care spune că este imposibil să fii furios cu ochii închişi. Nu poţi vedea ce te interesează. Am dreptate, nu-i aşa?

— Păstrează-ţi teoriile pentru când ajungem pe pământ. Mi-ai promis ceva, insistă Freddy.

— Am spus: când te vei uita în jurul tău şi-n jos – dar până acum nu te-ai uitat decât la cabină. De parcă ai fi într-o maşină.

Cu dinţii strânşi şi cu gâtul ţeapăn, Freddy îşi roti cu grijă ochii în jurul ei. Apoi, fără să se întoarcă, îşi aplecă întreg torsul spre fereastră, uitându-se în jos. Imediat reveni la poziţia dinainte şi-şi fixă privirea pe parbrizul avionului.

— Ai văzut ceva interesant?

— Foarte amuzant.

— Ei bine? Ce-ai văzut? insistă el.

— Rahat nenorocit ce eşti, am văzut aceleaşi lucruri pe care le vedeam de obicei pe aici. Ce voiai să văd? Elefanţi?

— Nu poţi şti niciodată. Este un ţinut destul de sălbatic,

tocmai la marginea deşertului – ai putea să te rătăceşti înainte să-ţi dai seama.

— Crezi că eu nu ştiu asta?

— Peisajul local îţi este familiar? întrebă Jock

— Ştii foarte bine că am învăţat să pilotez în zona asta şi că prima oară am zburat singură de la un mic aeroport din apropiere.

— N-am ştiut. De ce-aş fi ştiut? Crezi că sunt la curent cu fiecare detaliu din viaţa ta?

— Bineînţeles că nu. Freddy se simţi ridicolă. Desigur că n-avea de unde să ştie. Piloţii cu experienţă nu vorbeau despre când şi unde au zburat singuri pentru prima oară, numai dacă se lăsau copleşiţi de amintiri.

— Pun pariu că nu ştii unde mi-am executat eu primul solo, nu-i aşa? întrebă Jock.

— Nu, şi puţin îmi pasă. Vreau doar să cobor, spuse Freddy mânioasă.

— Bine. E-n regulă. Numai un minut. Lasă-mă să-ţi povestesc. Împlineam şaisprezece ani şi instructorul meu ştia, bineînţeles, că de-abia aşteptam să zbor singur. Aveam nouă o re de zbor şi mă credeam cel mai grozav. S-a întâmplat pe un mic aeroport de lângă San Juan Capistrano şi era după orele de la şcoală şi se făcuse târziu şi m-am gândit că se va întâmpla atunci sau niciodată. Ei bine, instructorul m-a lăsat să conduc avionul după bunul meu plac, în tot timpul lecţiei, fără să spună un cuvânt sau să-mi arunce vreo privire plină de subînţeles. Apoi, când s-a

terminat lecţia şi era aproape întuneric afară, acest tip, Dumnezeule, nu-l voi uita niciodată, mi-a spus: „Jock, îndreaptă avionul spre locul de parcare” şi când am ajuns acolo, el s-a dat jos ca de obicei şi mi-a spus: „Ei bine, puştiule, mă duc să îmi iau o cafea, tu eşti prea tânăr să bei cafea, aşa că ridică-te cu avionul şi fă câteva ture – ne vedem mai târziu” şi a plecat pur şi simplu. Nu s-a uitat niciodată înapoi. Ei bine, la început m-am gândit: vrea să zbor singur sau ce? apoi mi-am dat seama şi am tras un chiot zdravăn şi mi-am luat zborul şi... ei bine, ştii cum te simţi, Freddy, este indescriptibil. Dacă n-ai făcut acest lucru, n-ai cum să-ţi dai seama ce simţi în momentele alea. Dacă ai făcut-o, ai făcut-o. Asta este toată treaba. Nu voiam să mai cobor. Aş fi zburat toată noaptea, până aş fi rămas fără benzină, dacă n-aş fi văzut luceafărul de seară care parcă îmi făcea semne, aducându-mi aminte. Brusc mi-am dat seama că se întunecase de-a binelea, aşa că am mărit viteza, grăbindu-mă, nu cu pierderi de altitudine, doar în plină viteză, şi totul s-a terminat. Da! Ianuarie 1936. Numai că nu s-a terminat niciodată, mulţumesc lui Dumnezeu. Uneori ai impresia că totul s-a consumat, că nu a mai rămas nimic din emoţia zborului, te gândeşti că ţi-a intrat în obişnuinţă şi nu mai ascunde nicio minune, dar într-o zi totul revine. Întotdeauna se întoarce. La fel cum s-a întâmplat astăzi când am urmărit-o pe micuţa Annie cum manevra volanul – m-am gândit la tine, mi-am dorit să fi fost şi tu de faţă, să-i vezi chipul luminat. Ei bine – asta

este. Povestea vieţii mele. Destul de obişnuită, nu-i aşa? Cred că nu a mai trăit nimeni asemenea momente. O experienţă unică, nemaiîntâlnită în analele aviaţiei. Jock căscă. Ah, ce somn îmi este, mi-e aşa de somn... prea multe emoţii pentru o singură zi... cred că încep să îmbătrânesc, nu-i aşa, Freddy? Ia tu ăsta.

El se întinse cât era de mare, cu braţele lui lungi deasupra capului, cu palmele sprijinite de tavanul cabinei. Freddy preluă automat volanul, automat picioarele ei atinseră pedalele, automat controlă pupitrul de comandă şi... automat pilota avionul. Bine, Jock, se gândi ea, bine, m-ai păcălit, m-ai băgat în chestia asta înainte să-mi dau seama ce fac. Foarte isteţ, foarte isteţ din partea ta.

Se uită spre el. Jock se prefăcea foarte bine că doarme. Ochii erau complet închişi, nu era nicio îndoială în această privinţă, iar respiraţia îi era regulată şi părea din ce în ce mai profundă. Razele soarelui care pătrundeau în cabină îi mângâiau firele de păr blond de pe braţele dezgolite şi musculoase. Trupul lui mare stătea prăbuşit pe locul lui. Se gândi că în curând se va preface că doarme. Şi-l alungă din minte.

Freddy era ocupată acum să simtă avionul la atingere, după un an întreg în care nu zburase. Făcu câteva întoarceri prevăzătoare, cu o înclinare uşoară a avionului. Aparatul era uşor, dar avea un motor destul de puternic. Mai zburase cu el înainte şi îi cunoştea capacitatea. Era aşa de uşor de manevrat că până un copil îl putea pilota. Îşi

reaminti că într-adevăr fusese pilotat de un copil.

Începu să facă nişte întoarceri mai îndrăzneţe, trecând direct dintr-un unghi de întoarcere în altul, legând graţios mişcările una de alta, lucru care studenţilor începători li se pare uimitor, executând un dans ameţitor, îmbătător, pe care orice persoană cu niciun fel de simţ al echilibrului ar fi putut să-l facă cu avionul, chiar dacă nu avea idee ce îl face să zboare şi unde zboară. Freddy se uită în toate direcţiile. Nu se vedea nimeni. Se ridică cu Cub-ul şi mai mult, până la patru mii de picioare. Aşa mai mergea. Oh, acum se simţea bine. Se simţea minunat! O podidiseră lacrimile când înţelese că nu mai simţea niciun pic de teamă. Se gândi în mod voit la detaliile zborului ei dus-întors la Paris. Acum putea să se gândească detaşat la ele, uşurându-şi sufletul, şi-şi dădu seama că acum nu mai erau decât nişte amintiri. Era sigură că nu va mai trece prin aşa ceva. Într-adevăr, îşi pierduse stăpânirea de sine. Dar acum, da, acum şi-o recăpătase. Se putea întâmpla oricui.

Se uită după un nor cu care să se joace, dar era o zi fără nori. Soarele apunea la orizont şi Annie o aştepta răbdătoare, spera ea, la aeroport. Jock nici nu sforăia, dar nici nu puteai spune că nu face niciun zgomot. Se ridică cu Piper Cub mai sus cu cinci sute de picioare, se uită cu grijă, încă o dată, în toate direcţiile şi, fără să-l avertizeze pe Jock, se avântă intenţionat într-o coborâre abruptă în picaj. Piperul, fără frâu, se îndrepta impetuos spre pământ, de parcă ar fi aşteptat ca ea să facă ceva interesant. Freddy

privea transfigurată de emoţie cum galopau acele indicatoarelor pe pupitrul de comandă, până când câştigă suficientă viteză pentru a executa un looping. Acum începu să dea drumul uşor manetei înainte, revenindu-şi din picaj, şi începu să urce, intrând în mişcarea circulară care o ducea deasupra orizontului, deasupra lumii întregi. Când urca, îi aruncă o privire lui Jock. Încă se prefăcea că doarme, respirând uşor, relaxat, aproape – da – aproape zâmbind Bastardul!

Se ridică neobosită, din ce în ce mai sus, cu întregul corp cuprins de magia aceea – cât mai sus – şi deasupra' Deasupra orizontului, în sus şi-n jos, râzând, zumzăind, liberă să zboare. Liberă, divin de liberă, stăpână a cerului, regina orizontului, proprietara norilor, soră cu vântul, dezlegată de umila, greoaia gravitate, cu ajutorul acestui instrument binecuvântat care fusese dăruit omenirii

Freddy îşi termină loopingurile şi-şi luă mâinile de pe volan.

— Ia-l înapoi, Jock, spuse ea, dacă te-ai trezit.

Jock ateriză la Santa Paula şi se îndreptă încet spre marginea pistei de aterizare. Niciunul dintre ei nu se grăbi să părăsească avionul.

— Mulţumesc, Jock, spuse Freddy, eşti un adevărat prieten.

— Pentru puţin.

— A însemnat totul pentru mine.

— A fost ce-a fost. Îi zâmbi încântat, fără să mai adauge

vreun cuvânt. Era aşa de descurajam de frumoasă, fără niciun machiaj şi cu părul ei roşcat ciufulit, şi avea o privire blândă cum nu mai văzuse de mult pe chipul ei.

— Trebuie să recunosc că m-ai vindecat, clătină Freddy din cap, admirativ. Poate – poate ai putea să faci ceva în legătură cu o altă problemă care mă supără, adăugă ea gânditoare. Este acelaşi gen de problemă – există numai în mintea mea.

— Voi încerca, spuse el dornic s-o ajute.

— Sufăr de un fel de amnezie. Doctorii mi-au spus că e un lucru normal după accident. Ei spun că s-ar putea să nu-mi mai recapăt niciodată acele amintiri – să pierd o întreagă perioadă de timp din viaţa mea pentru totdeauna! Asta mă înnebuneşte. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte este că mă aflam într-un restaurant, alături de o orchestră şi cântam cântece vechi. Îmi amintesc foarte bine ultimul cântec „întotdeauna urmăresc curcubeul” – şi următorul lucru de care îmi aduc aminte este că m-am trezit în spital – multe săptămâni mai târziu, după cum s-a dovedit. Evident, am zburat cu avionul şi am intrat în stânca aceea, atâta lucru ştiu şi eu pentru că mi-au spus ei, dar nu-mi amintesc nimic după ce-am cântat împreună cu orchestra.

— Nimic? absolut nimic?

— Nu. Nu ştiu ce-am făcut după ce am încetat să cânt. Cel puţin aşa presupun eu, că m-am oprit din cântat, căci altfel cum aş fi putut să pilotez avionul? Uită-te şi tu ce conexiuni slabe pot face între evenimente. Este de-a

dreptul patetic! Mă simt de parcă aş fi numai pe jumătate aici.

— Cuvintele „Până ne vom revedea” nu-ţi amintesc nimic, nimic? riscă el întrebarea. O şuviţă de păr blond îi atârna pe frunte şi o privea neliniştit.

— Haide, Jock, ăsta-i cântecul de care mama mea spunea mereu că aduce noroc, deşi nu ne-a explicat de ce. Cântam acest cântec pentru voi toţi la „Lebăda ALbastră”, fiindcă simţeam că are o oarecare... magie... în el – speram să vă protejeze pe voi toţi şi să vă aducă teferi a doua zi. N-am spus că mi-am uitat toată viaţa, ci numai o parte din ea.

— Deci nu-ţi aminteşti nimic după cântecul cu „Curcubeul” – nici măcar nu-ţi aduci aminte cum ai ajuns acasă în noaptea aceea, nu-ţi aduci aminte nimic altceva?

— De câte ori vrei să-ţi spun că există un mare gol întunecat?

— Hmm. Ei bine, chiar că este o problemă.

— Foarte încurajator ce-mi spui. Cel puţin eşti convins că este o problemă. Facem progrese. Foarte nesemnificative, ca să fiu sinceră, dar cred că le putem numi progrese.

— Am o idee. Dacă nu mai râzi de mine, ţi-o spun.

— Ascult. Zâmbetul ei ştrengăresc era al cuiva care asculta ecoul bravo-urilor, al unor bravo-uri bine-meritate.

— Am putea recrea evenimentele din noaptea aceea. Nu cred că este necesar să mai organizăm încă o petrecere în cinstea escadronului „Vulturul”, deoarece de asta îţi aminteşti, dar sunt alte lucruri de care ne putem ocupa. De

exemplu, ai putea purta aceeaşi rochie, rochia aceea roşie atrăgătoare, dacă o mai ai, şi pantofii roşu, şi aripile tale de la TATA şi am putea merge undeva unde să fie un ring de dans şi muzică, şi să luăm cina la fel ca atunci şi să dansăm ca atunci şi eu aş putea să-i dau şefului de orchestră un bacşiş ca să ne cânte nişte cântece vechi şi... ei bine, ceva de genul acesta. Până la urmă, trebuie să se întâmple ceva care să-ţi readucă în memorie clipele respective.

— Pare o idee ingenioasă – atâta timp cât nu trebuie să cânt. Când o putem pune în practică?

— Când vrei. Eu sunt liber. Nu plec nicăieri.

— Ce zici de seara asta? Astă-seară este prea curând? întrebă Freddy.

— Diseară ar fi grozav. Nu am altceva mai bun de făcut. Tu?

— Nu, Jock, nimic mai bun.

Freddy îi dădu repede lui Jock un sărut pe obraz şi se pregătea să coboare din avion. Dacă memoria îi era activată mai mult decât fusese până atunci, atâta timp cât stătea aşa de aproape de el, va cădea în braţele lui Jock şi va face ceva foarte necugetat şi nepoliticos pentru o doamnă, se va da în spectacol chiar aici, în carlinga Piper Cub-ului. El trebuia să muncească foarte mult pentru a-i readuce în minte momentele pierdute. Oh, da! Amnezia avea nevoie de foarte multă dragoste pentru a se vindeca, de o mulţime de sărutări, o furtună de îmbrăţişări şi o enciclopedie de cuvinte. Va avea nevoie de toată dragostea

lui Jock, de toată dragostea pe care şi-o ascunsese atâţia ani în aşteptarea ei. Ar fi vrut să-l audă vorbind la nesfârşit.

— Freddy! Jock se aplecă spre ea nerăbdător, ochii lui exprimând o asemenea emoţie, încât ea fu gata să cadă din avion. Dar dacă îi citise gândurile? Nu, nu aşa de rapid! Amnezie, ea avea amnezie. Freddy se agăţă de acest gând în timp ce încerca să îşi păstreze o figură inexpresivă. Clipi.

— Da? întrebă inocent.

— Te iubesc, Freddy. Fir-ar să fie, sunt aşa de îndrăgostit de tine, că nu mai pot să suport!

— Stai! mai spune o dată! ordonă Freddy. Se trase spre el, fără a se mai simţi vulnerabilă şi gata să-şi asculte vocea inimii.

— De ce, ca să te distrezi pe seama mea, ca de obicei? rânji din nou, dintr-odată sigur pe el. Îl auzise prima oară.

— Nu – este vorba de ceea ce tocmai ai spus – cred – cred că pare că ceva din amintirile acelea îmi revin în minte – ceva despre... s-ar putea să fie, ceva despre o plimbare în timpul şcolii, în legătură cu un zbor de-al nostru împreună? Nuu... nu ţi se pare că tocmai am zburat împreună?

— Termină cu şicanele. Tachinează-mă tot restul vieţii tale, dar acum, te rog, lasă-mă să te sărut.

— Nu vrei prea mult, nu-i aşa, comandant de escadron?

— Oh, draga mea, vreau totul. Totul. Începând cu un sărut. Te rog, Freddy.

— Îmi amintesc de cineva care spunea... da... îmi amintesc perfect... „Numai un prost cere permisiunea

fetei”, spuse Freddy, mirată, întorcându-se spre Jock, ridicându-şi şi deschizându-şi braţele într-un gest pe jumătate de renunţare şi pe de-a-ntregul promiţător.